JAMES CLAVELL

KING RAT

JAMES CLAVELL

CHANGI

Traducere de SERGIU CELAC

CUPRINS

Războiul a avut loc, închisorile Changi şi Utram Road din Singapore există sau au existat. Evident, tot restul acestei povestiri este invenţie şi nu există – şi nici nu se intenţionează – vreo asemănare cu nicio persoană în viaţă sau nu.

Changi era ca o perlă în extremitatea estică a insulei Singapore, scânteietoare sub bolta cerului tropical. Se înălţa pe un vârf de colină, înconjurată de o centură de verdeaţă, iar mai departe verdele junglei se pierdea în azuriul mării şi marea se topea în nesfârşitul zării.

Văzută de aproape, Changi îşi pierdea farmecul şi se înfăţişa cum era de fapt – o închisoare respingătoare şi cumplită. Corpuri de celule înconjurate de curţi pârjolite de soare, împrejmuite la rândul lor de ziduri impunătoare.

Dincolo de ziduri, în interiorul corpurilor de clădire, etaj peste etaj, erau celule pentru două mii de deţinuţi, la capacitatea maximă. Acum, în aceste celule, pe culoare şi în toate colţurile şi cotloanele se aflau cam opt mii de oameni. Majoritatea englezi şi australieni, câţiva neozeelandezi şi canadieni – rămăşiţele trupelor din campania extrem-orientală.

Aceşti oameni erau şi ei delincvenţi. Purtau o vină grea. Pierduseră un război. Şi rămăseseră în viaţă.

Uşile celulelor erau deschise, uşile corpurilor de clădire erau deschise, poarta monstruoasă care despica zidurile era şi ea deschisă, iar oamenii puteau intra şi ieşi după voie… aproape liberi. Şi totuşi erau închişi, învăluiţi într-un iz de claustrare.

De la poartă pornea un drum asfaltat. La mai puţin de o sută de metri spre vest drumul era închis de o reţea de sârmă ghimpată, iar dincolo de baraj era corpul de gardă populat de scursorile înarmate ale hoardelor cuceritoare. Mai departe, dincolo de barieră, drumul îşi urma voios cursul şi, cu timpul, se pierdea în nemărginirea oraşului Singapore. Dar pentru oamenii din interior drumul se termina la mai puţin de o sută de metri de poarta principală.

La est, drumul ocolea zidul de incintă, apoi cotea spre sud şi iar urma conturul zidului. De ambele părţi ale drumului se înşirau „paradelniţele" lungi, cum li se spunea aici acelor barăci primitive. Toate erau la fel, şaizeci de paşi lungime, cu pereţii din rogojini de frunze de cocotier prinse strâmb în cuie de stâlpi, cu acoperişuri tot din frunze de cocotier, strat peste strat de frunze mucegăite. În fiecare an se adăuga alt strat, sau ar fi trebuit să se adauge. Căci soarele, ploaia şi insectele chinuiau mereu claia de frunze şi, până la urmă, izbuteau să o pătrundă. Drept uşi şi ferestre nu erau decât nişte simple deschizături. Şoproanele erau prevăzute cu streşini largi ca să le ferească de soare şi de ploaie şi erau supraînălţate pe nişte piloţi de beton ca să nu pătrundă revărsările de ape, şerpii, broaştele, limacşii, melcii, scorpionii, miriapozii, coropişniţele, gândacii, tot soiul de fiinţe târâtoare.

În aceste barăci trăiau ofiţerii.

La sud şi la est de drum erau patru şiruri de bungalovuri din beton, câte douăzeci într-un rând, aşezate spate în spate. Aici locuiau ofiţerii superiori – maiorii, locotenent-coloneii şi coloneii.

Drumul cotea apoi spre vest, tot în lungul zidului, şi dădea de o altă aglomerare de barăci părăginite. Aici erau cazaţi cei ce nu mai încăpeau în clădirile închisorii.

Iar într-una dintre acestea, în cea mai mică, sălăşluia contingentul american compus din douăzeci şi cinci de ostaşi.

Acolo unde drumul se sucea din nou spre nord pe lângă ziduri era o parte din grădinile de legume. Restul grădinilor – care asigurau cea mai mare parte a hranei pentru lagăr – se aflau şi mai la nord, de cealaltă parte a drumului, în dreptul porţii închisorii. Drumul mergea mai departe prin grădinile de mâna a doua încă vreo două sute de metri şi se termina în faţa pichetului.

Întreaga zonă mustind de sudoare, cam jumătate de milă pe jumătate de milă, era împrejmuită de un gard de sârmă ghimpată. Uşor de tăiat. Lesne de trecut. Aproape nepăzit. Fără reflectoare. Fără cuiburi de mitraliere. Dar, după ce ai trecut dincolo, ce te faci? Drumul către casă ducea dincolo de mări, dincolo de orizont, dincolo de nemăsurata întindere vrăjmaşă a junglei. Dincolo era pierzania pentru cei care încearcă să plece, ca şi pentru cei ce rămân.

Acum, în 1945, japonezii se lămuriseră deja că e mai bine să lase controlul vieţii în lagăr în seama prizonierilor. Japonezii dădeau ordinele, iar ofiţerii deţinuţi purtau răspunderea pentru îndeplinirea lor. Dacă lagărul nu le făcea probleme, îl lăsau şi ei în pace. A cere de mâncare era o problemă. A cere medicamente era o problemă. A cere orice era o problemă. Faptul că mai erau în viaţă era o problemă.

Pentru cei de acolo, Changi era mai mult decât o închisoare. Changi era o geneză, locul unde totul se ia de la început.

CARTEA I

Capitolul 1

— Îi vin eu de hac ticălosului, chiar de-ar fi să mor!

Locotenentul Grey era bucuros că, în sfârşit, izbutise să spună cu voce tare gândul care îl muncea din rărunchi de atâta vreme. Tonul otrăvit al lui Grey l-a trezit brusc din reverie pe sergentul Masters. Tocmai se gândea la o sticlă de bere australiană de la gheaţă, la o friptură cu un ou prăjit deasupra, la casa lui din Sydney, la nevastă-sa, la sânii ei, la mireasma ei. Nici nu s-a ostenit să urmărească privirea locotenentului aţintită spre fereastră. Ştia pe cine trebuie să fi văzut printre oamenii pe jumătate goi care treceau pe poteca de pământ bătucit, în lungul reţelei de sârmă ghimpată. Şi totuşi l-a uimit izbucnirea lui Grey. De obicei şeful poliţiei militare interne de la Changi era scump la vorbă şi inabordabil ca orice englez.

— Nu vă prăpădiţi cu firea, domnule locotenent, a spus plictisit Masters. Îl aranjează ei, japonezii, cât de curând.

— Dă-i în mă-sa de japonezi, a zis Grey cu năduf. Vreau să-l prind eu. Vreau să-l văd aici, la carceră. Iar când termin eu cu el, vreau să ajungă la închisoarea din Utram Road.

Masters s-a schimbat la faţă.

— Utram Road?

— Chiar aşa.

— Pe cinstea mea, îmi dau seama de ce vreţi să-l înfundaţi, dar zău că nu i-aş dori nimănui soarta asta.

— Acolo îi e locul. Şi am să am eu grijă să ajungă acolo. Pentru că e un hoţ, un mincinos, un trişor, o căpuşă. Un ticălos de vampir care se îmbuibă pe seama noastră.

Grey s-a ridicat de la locul lui şi s-a apropiat de fereastra colibei care adăpostea sediul poliţiei militare. În căldura înăbuşitoare, s-a scuturat de muştele care se ridicau în roiuri printre scândurile podelei, şi-a mijit ochii, ferindu-i de strălucirea orbitoare a razelor soarelui de amiază ce se reflectau din pământul bătătorit.

— Pe toţi sfinţii, a rostit el, am să mă răzbun pentru noi toţi.

„Baftă, camarade, şi-a zis în gând Masters. Dacă îi poate veni cineva de hac lui King, tu eşti omul. Ai în tine exact atâta ură cât trebuie.” Lui Masters nu-i erau dragi ofiţerii şi nici poliţia militară nu-i era dragă. Pe Grey îl dispreţuia în mod deosebit, căci Grey fusese avansat de la trupă şi încerca să ascundă acest lucru.

Dar Grey nu era singur în ura sa. Toţi cei din Changi îl urau pe King. Îi urau trupul musculos, lucirea senină a ochilor albaştri. În această lume crepusculară de cadavre ambulante nu existau oameni graşi sau bine făcuţi, rotofei sau plinuţi, trupeşi sau împliniţi. Nu erau decât chipuri dominate de ochi, trupuri istovite, numai vână, piele şi

os. Nicio diferenţă între ei, decât vârsta, chipul şi înălţimea. Şi în toată această lume King era singurul care se hrănea omeneşte, fuma omeneşte, dormea omeneşte, visa omeneşte şi arăta omeneşte.

— Dumneata! a răcnit Grey. Caporal! Treci aici!

King („Împăratul”, cum i se spunea) îşi dăduse seama că Grey îl urmăreşte încă din clipa când trecuse de colţul închisorii, şi nu pentru că avea putinţa să pătrundă întunericul din coliba poliţiei militare, ci pentru că ştia că Grey e o persoană cu tabieturi, iar atunci când ai un duşman este bine să-i ştii metehnele. King ştia despre Grey atâta cât poate şti un om despre altul.

A părăsit poteca şi s-a îndreptat spre coliba singuratică, izolată de celelalte colibe ca un buboi printre răni.

— M-aţi chemat, domnule locotenent? a întrebat King, dând salutul reglementar.

Avea un zâmbet amabil. Ochelarii de soare îi mascau dispreţul din ochi.

De la înălţimea ferestrei, Grey l-a măsurat lung pe King. Expresia încordată abia ascundea ura care-i devenise o a doua natură.

— Unde te duci?

— Mă întorc la coliba mea… domnule locotenent, l-a lămurit King cu răbdare.

În tot acest timp cântărea în minte eventualităţile: o fi avut vreo scăpare, l-o fi denunţat careva, ce-o fi oare cu Grey?

— De unde ai cămaşa asta?

„Împăratul” cumpărase cămaşa cu o zi înainte de la un maior care o păstrase neatinsă timp de doi ani, până în ziua în care a trebuit să o vândă pe bani ca să-şi procure hrană. Lui King îi plăcea să fie îngrijit şi bine îmbrăcat. În condiţiile în care toţi ceilalţi n-aveau ce pune pe ei, era bucuros că astăzi cămaşa de pe el era curată şi nouă, pantalonii lungi bine călcaţi pe dungă, ciorapii proaspăt spălaţi, pantofii bine lustruiţi, chipiul imaculat. Îi venea să şi râdă de Grey, aproape gol, doar cu nişte pantaloni peticiţi, caraghios de scurţi şi nişte saboţi de lemn în picioare, iar bereta de tanchist i se făcuse verzuie şi ţeapănă din cauza mucegaiului tropical.

— Am cumpărat-o, a răspuns King. Mai demult. Nu e nicio lege care să-mi interzică să cumpăr ceva, orice, aici sau în altă parte. Domnule…

Grey a sesizat impertinenţa acelui „domnule” de la urmă.

— Bine, caporal. Treci înăuntru!

— De ce?

— Vreau să stăm puţintel de vorbă, i-a răspuns ironic Grey.

King şi-a ţinut firea, a urcat treptele, a pătruns prin deschiderea uşii, s-a oprit lângă masă.

— Acum ce doriţi? Domnule…

— Goleşte-ţi buzunarele.
— De ce?
— Faci ce-ţi spun eu. Ştii doar că am dreptul să te percheziţionez în orice moment, a precizat Grey, lăsând să se întrevadă ceva din dispreţul care clocotea în el. Am şi acordul comandantului tău direct.
— Numai pentru că aţi insistat să-l obţineţi.
— Aveam şi motive. Goleşte-ţi buzunarele!
Cu un aer de plictis, „Împăratul” s-a conformat. La urma urmelor, n-avea nimic de ascuns. Batista, pieptenele, portmoneul, un pachet de ţigarete de fabrică, tabachera plină cu tutun crud de Java, foiţă fină de ţigară din hârtie de orez, chibrituri. Grey s-a asigurat că toate buzunarele sunt goale, apoi a deschis portmoneul. Erau acolo cincisprezece dolari americani şi aproape patru sute de dolari singaporezi de emisie japoneză.
— De unde ai banii ăştia? s-a răstit la el Grey, simţind cum i se preling spre bărbie picăturile de sudoare.
— I-am câştigat la cărţi. Domnule…
Grey a râs fără haz.
— Iar ai avut noroc. Te ţine norocul ăsta de aproape trei ani. Nu-i aşa?
— Acum aţi terminat cu mine? Domnule…
— Nu. Ia să-ţi văd ceasul.
— E pe listă…
— Am spus că vreau să mă uit la ceasul ăla!
Încruntat, „Împăratul” şi-a tras de pe mână brăţara elastică din oţel inoxidabil, i-a întins ceasul lui Grey.
În pofida urii pe care o nutrea faţă de King, Grey a simţit o undă de invidie. Ceasul era impermeabil, rezistent la şocuri, automat. Un „Oyster Royal”. Cea mai nepreţuită avere la Changi, cu excepţia aurului. A întors ceasul pe partea cealaltă şi s-a uitat la cifrele gravate în oţel, s-a dus apoi la peretele din împletitură de frunze, a luat din cui lista averilor lui King, a dat la o parte, cu un gest reflex, furnicile de pe ea şi a verificat cu meticulozitate numărul de pe „Oyster Royal”, comparându-l cu cel al ceasului de pe listă.
— Se potriveşte. Nu vă îngrijoraţi. Domnule…
— Nici nu mă îngrijorez, i-a replicat Grey. Tu ar trebui să fii îngrijorat.
I-a înapoiat ceasul, obiect ce însemna hrană asigurată pe şase luni.
King şi-a pus ceasul la mână, a început să-şi adune portmoneul şi celelalte lucruri.
— A, da. Inelul! şi-a amintit Grey. Trebuie verificat.
Dar şi inelul s-a potrivit cu cel de pe listă. Era trecut ca „inel de aur cu însemnul clanului Gordon”. Alături de acest înscris figura şi o schiţă a însemnului.

— Cum se face ca un american să fie în posesia unui inel Gordon?

Grey mai pusese de multe ori această întrebare.

— L-am câştigat. La un pocheraş.

— Ai o memorie remarcabilă, caporale, a spus Grey, dându-i înapoi inelul.

Ştiuse din capul locului că atât inelul cât şi ceasul se vor potrivi cu cele de pe listă. Folosise percheziţia doar drept pretext. Se simţea îndemnat, la un mod aproape masochist, să se afle, măcar pentru câteva clipe, în preajma prăzii pe care o urmărea. Mai ştia şi că „Împăratul" nu intră în panică prea uşor. Mulţi încercaseră să-l prindă la înghesuială, dar dăduseră greş pentru că era deştept, prudent şi foarte viclean.

— Cum de se întâmplă, a spus cu asprime Grey, arzând deodată de invidie pentru ceas, inel, ţigări, chibrituri şi bani, că tu ai atâtea, iar noi, ceilalţi, nu avem nimic?

— Nu ştiu, domnule locotenent. Aşa o fi norocul meu.

— De unde ai banii ăştia?

— I-am câştigat la cărţi. Domnule…, a răspuns King la fel de politicos.

Întotdeauna le spunea ofiţerilor „domnule" şi îi saluta primul, chiar şi pe cei englezi sau australieni. Dar ştia şi că ei îşi dau seama de imensitatea dispreţului său faţă de acest „domnule" şi faţă de salut. Toate astea erau contrare spiritului american. Omul e om, indiferent de origine, familie sau grad militar. Dacă-l respecţi, îi spui „domnule". Dacă nu, nu; numai netrebnicii pot avea ceva împotrivă. Să-i ia naiba!

„Împăratul" şi-a pus inelul pe deget, şi-a încheiat nasturii de la buzunare, a scuturat nişte firicele imaginare de praf de pe mânecă.

— Aţi terminat cu mine? Domnule…

Îndată a şi văzut lucirea de enervare din ochii lui Grey. Grey s-a întors atunci spre Masters care urmărea scena cu un aer de nervozitate.

— Sergent, vrei să-mi dai, te rog, un pic de apă?

Cu o mutră plictisită, Masters i-a adus plosca agăţată lângă uşă.

— Poftiţi, domnule locotenent.

— Asta-i de ieri, a spus Grey, ştiind perfect că nu-i adevărat. Umple-o cu apă proaspătă.

— Aş fi jurat că am umplut-o la prima oră, a spus Masters şi a ieşit, clătinând din cap.

Grey a lăsat tăcerea să mai dăinuie. King stătea în faţa lui degajat, aştepta. O adiere de vânt a foşnit prin cocotierii care se înălţau deasupra junglei, dincolo de îngrăditură, vestind apropierea ploii. Nori negri se înălţau de-acum dinspre răsărit, mai-mai să acopere tot cerul. Curând vor transforma praful în mocirlă, iar aerul umed va deveni mai respirabil.

— Doriţi o ţigară? Domnule…, a spus King, oferindu-i pachetul.

Ultima dată când mai fumase Grey o ţigară de fabrică fusese cu doi ani înainte, de ziua lui. Când împlinise douăzeci şi doi de ani. A rămas cu ochii la pachet, dorindu-şi o ţigară; de fapt, şi le dorea pe toate.

— Nu, a răspuns el încruntat. Nu vreau să iau din ţigările tale.

— Nu vă deranjează dacă fumez? Domnule…

— Ba mă deranjează!

Cu ochii ţintă la Grey, King şi-a scos calm o ţigară. A aprins-o, a tras adânc în piept.

— Scoate-o din gură! i-a ordonat Grey.

— Sigur. Domnule…, a zis King şi a mai tras încet un fum înainte de a se supune; apoi privirea i s-a înăsprit. Nu sunt subordonatul dumneavoastră şi nu e nicio regulă care să spună că n-am voie să fumez când am chef. Sunt american şi n-am treabă cu patriotarzii care-mi flutură pe la nas drapelul britanic! Vi s-a mai semnalat acest lucru. Şi mai lăsaţi-mă-n pace! Domnule…

— Sunt cu ochii pe tine, caporale, a izbucnit Grey. Curând ai să faci tu un pas greşit, eu voi fi pe fază, iar tu vei fi acolo, a arătat el cu degetul tremurând spre cuşca de bambus ce servea drept carceră. Acolo ţi-e locul.

— Eu nu încalc nicio regulă…

— De unde faci rost de bani?

— Îi câştig la cărţi.

„Împăratul” s-a apropiat la un pas de Grey. Îşi stăpânea mânia, dar părea mai primejdios ca de obicei.

— Mie nu-mi dă nimeni nimic. Ce am e-al meu şi e câştigat de mine. Cum îl câştig mă priveşte.

— Nu atâta timp cât eu sunt şeful poliţiei militare, şi-a încleştat pumnii Grey. În ultimele luni s-au furat o groază de medicamente. Poate că ştii ceva despre asta.

— Uite ce e… Ascultă, s-a înfuriat King. Eu n-am furat nimic la viaţa mea. N-am vândut droguri niciodată în viaţă, să nu uiţi asta! Pe naiba, dacă n-ai fi ofiţer, te-aş…

— Dar asta e că sunt şi chiar mi-ar plăcea să te încumeţi. Pe Dumnezeu că mi-ar plăcea! Te crezi al dracului de tare. Ei bine, eu ştiu că nu eşti.

— Un lucru îţi spun. Când scăpăm din rahatul ăsta de Changi, să vii să mă cauţi… Am să-ţi ofer dinţii în batistă!

— N-am să uit! a zis scrâşnit Grey, încercând să-şi potolească bătăile inimii. Dar ţine minte: până atunci te am în vedere şi te aştept la cotitură. N-am auzit încă de vreunul pe care să nu-l părăsească norocul până la urmă. Iar bafta ta e pe terminate!

— Ba nu, câtuşi de puţin! Domnule…

King ştia însă că e multă dreptate în vorbele acelea. Până acum îl

cam răsfăţase norocul. Chiar foarte tare. Dar norocul înseamnă osteneală, capacitate de prevedere şi încă un pic de altceva în plus, dar nu riscuri inutile, în orice caz, cel mult un risc calculat. Cum a fost astăzi cu diamantul. Patru ditamai caratele. Ştia, cel puţin, cum să pună mâna pe el. Atunci când va fi gata. Şi dacă poate face această afacere, ea va fi ultima, nu va mai fi nevoie să rişte, măcar aici, la Changi.

— Are să te lase şi pe tine norocul, a repetat cu răutate Grey. Şi ştii de ce? Pentru că eşti la fel cu toţi borfaşii. Lăcomia te omoară…

— Nu sunt eu omul să-ţi suport toate măgăriile, a izbucnit mânios „Împăratul”. N-oi fi eu mai borfaş decât…

— Ba da, eşti. Tot timpul încalci legea.

— Pe dracu’. Poate legea japonezilor…

— La naiba cu legea japonezilor. Eu vorbesc de regulamentul lagărului. În lagăr legea spune să nu te ţii de negustorie. Asta e exact ce faci tu!

— Dovedeşte-o!

— Am s-o fac la timpul potrivit. O dată ai să calci tu greşit. Atunci să vedem cum ai să supravieţuieşti în rând cu noi. Aici, în cuşca mea. Iar după cuşcă, am să mă îngrijesc personal să fii trimis la Utram Road!

„Împăratul” a simţit cum îl străfulgeră un fior îngheţat de groază, din inimă şi până jos, la boaşe.

— Cristoase, a scrâşnit el printre dinţi. Eşti chiar tipul de nemernic care e în stare s-o facă şi pe asta!

— În cazul tău, a rostit Grey cu spume la gură, va fi o plăcere. Japonezii sunt doar prietenii tăi!

— Ascultă, tu…

Încleştându-şi pumnul uriaş, King a pornit spre Grey.

— Hei, ce se întâmplă acolo?

Colonelul Brant a urcat în grabă treptele, a pătruns în colibă. Era un om scund, dacă depăşea un metru cincizeci, cu barba înfăşurată sub bărbie, ca la sikhi. Purta în mână un bastonaş de bambus. Chipiul de infanterist îi era zdrenţuit tot, cârpit cu pânză de sac: în centru, însemnul regimentului lucea ca aurul, tocit după ani de lustruială.

— Nim… nimic, domnule colonel, l-a liniştit Grey, lovind cu palma într-un nor de muşte ivit pe neaşteptate; încercă să-şi recapete suflul normal. Tocmai l-am… percheziţionat pe caporal…

— Ei lasă, Grey, l-a întrerupt colonelul Brant, vorbind apăsat. Am auzit ce-ai spus de Utram Road şi de japonezi. Eşti în dreptul tău să-l percheziţionezi şi să-l chestionezi, toată lumea ştie asta, dar n-are niciun rost să-l ameninţi sau să-l jigneşti. Apoi, întorcându-se spre King, cu fruntea îmbrobonată de sudoare: Dumneata, caporal să mulţumeşti stelei care-ţi poartă noroc, aşa să ştii, că nu-ţi fac raport la

căpitanul Brough să bage niţică disciplină-n tine. Ar trebui să-ţi dai seama că nu poţi umbla mereu gătit în halul ăsta. Destul să scoţi pe oricine din sărite. Parcă ţi-o cauţi cu lumânarea.

— Am înţeles, domnule colonel, a spus King aparent calm, dar înjurându-se în gând pentru faptul că-şi pierduse stăpânirea de sine – exact ce urmărise Grey din capul locului.

— Uită-te şi tu la hainele mele, spunea acum colonelul Brant. Cum dracu crezi că mă simt în ele?

King n-a mai răspuns. Doar în gând şi-a zis: „Asta-i problema ta, Mac: tu îţi vezi de-ale tale, eu de-ale mele". Colonelul nu avea pe el decât o cârpă legată peste coapse, făcută dintr-o jumătate de sarong şi înnodată la brâu ca o fustanelă scoţiană, iar pe dedesubt nu mai avea nimic. „Împăratul" era singurul om din Changi care purta chiloţi. Avea şase perechi.

— Crezi că nu te pizmuiesc pentru pantofii aia? a întrebat iritat colonelul Brant. Când eu trebuie să port blestemaţii ăştia de galenţi?

Într-adevăr, purta papuci din dotare: tălpici de lemn cu o bandă de pânză deasupra.

— Nu ştiu, domnule colonel, a răspuns King cu umilinţă prefăcută, atât de dragă urechilor de ofiţer.

— Chiar aşa. Chiar aşa. Colonelul Brant s-a întors acum spre Grey: Cred că eşti dator să-i ceri scuze. Faptul că l-ai ameninţat este o mare greşeală. Trebuie să fim drepţi, nu-i aşa, Grey?

Colonelul şi-a şters iar sudoarea de pe faţă. Grey a făcut un efort uriaş ca să înăbuşe înjurătura care fusese cât pe ce să-i scape de pe buze.

— Îmi cer scuze.

Cuvintele au răsunat încet şi crispat, iar King abia şi-a putut stăpâni zâmbetul.

— Foarte bine, a făcut aprobator din cap colonelul Brant, apoi a întors privirea spre King. Foarte bine, dumneata poţi să pleci. Însă dacă te mai găteşti aşa, să ştii că dai de bucluc! Ţi-o faci cu mâna dumitale!

— Mulţumesc, domnule colonel.

King a salutat ca la regulament şi a ieşit din colibă, în plin soare. Din nou putea respira mai în voie şi din nou s-a înjurat în gând. Cristoase, chiar era s-o păţească. Fusese cât pe ce să-l lovească pe Grey, iar aceasta ar fi fost o nebunie. Pentru a-şi veni în fire, s-a oprit în dreptul potecii, şi-a mai aprins o ţigară; mulţi dintre cei care treceau, pe acolo au zărit ţigara şi i-au adulmecat aroma.

— Păcătos individ, a spus într-un târziu colonelul, urmărindu-l din ochi pe King şi ştergându-şi sudoarea de pe frunte: apoi s-a întors spre Grey: Chiar aşa, Grey, trebuie să-ţi fi pierdut minţile ca să-l provoci în halul ăsta.

— Mă scuzaţi. Am… mi-am închipuit că…

— Oricum ar fi el, este limpede că nu-i de demnitatea unui ofiţer să-şi piardă stăpânirea de sine. Rău, foarte rău, nu crezi?

— Da, domnule colonel.

Grey nu mai avea nimic de zis.

Colonelul Brant a mormăit ceva ininteligibil, a strâns din buze.

— Bine atunci. Noroc de mine c-am trecut pe aici. Nu-i admisibil ca un ofiţer să se ia la harţă cu un ostaş de trupă.

Şi-a scăpat iar privirea spre uşă, urându-l pe King, râvnindu-i ţigara.

— Păcătos tip, a repetat el fără să se uite la Grey, şi nedisciplinat. La fel ca şi ceilalţi americani. O adunătură. Auzi, până şi ofiţerilor li se adresează pe numele mic! a ridicat din sprâncene. Iar ofiţerii se încing la jocuri de cărţi cu trupa! Doamne fereşte! Mai răi decât australienii… că şi ăştia se dau în spectacol ca nimeni altul. O oroare! Nu se compară cu Armata Indiilor, ce zici?

— Aşa e, domnule colonel, l-a aprobat supus Grey.

Colonelul Brant s-a întors brusc spre el.

— N-am în vedere… vezi dumneata, Grey, numai pentru că…, s-a oprit, avea ochii umeziţi de lacrimi. De ce, de ce să facă ei toate astea? a întrebat cu glas stins. De ce, Grey? Eu… pe toţi i-am iubit.

Grey a ridicat din umeri. Dacă nu l-ar fi pus să-şi ceară scuze, poate că i-ar fi arătat mai multă compasiune.

Colonelul a ezitat, apoi s-a întors şi a ieşit din colibă. Mergea cu capul plecat, îi şiroiau lacrimile pe obraji.

La căderea Singaporelui, în ’42, ostaşii săi sikhi au trecut de partea inamicului, la japonezi, aproape până la ultimul om; s-au răsculat împotriva ofiţerilor lor englezi. Sikhii s-au aflat printre primii gardieni ai prizonierilor, iar unii dintre ei s-au purtat cu sălbăticie. Foştii ofiţeri ai sikhilor nu mai aveau nicio clipă de linişte. Căci sikhii formaseră baza trupei, doar câţiva ce mai erau din alte regimente indiene. Ostaşii nepalezi, gurkha, se arătaseră fideli până la unul, în ciuda torturilor şi mizeriei. Acum, colonelul Brant îşi plângea oamenii, cei pentru care şi-ar fi dat viaţa, cei pentru care era şi acum gata să moară.

Grey l-a urmărit cum se duce, l-a zărit pe „Împărat” fumând în marginea potecii.

— Mă bucur că ţi-am zis că de-acum e care pe care, şi-a şoptit Grey, doar pentru el.

S-a aşezat pe bancă, simţind o durere sfâşietoare în stomac – o amintire a faptului că dizenteria nu l-a ocolit nici săptămâna aceasta.

— La dracu’, a suspinat el, blestemându-l pe colonelul Brant şi faptul că trebuise să-şi ceară scuze.

A revenit Masters cu plosca plină, i-a dat-o. El a înghiţit o gură de apă, i-a mulţumit şi s-a apucat să-şi facă planuri cum să-i vină de hac

lui King. Dar foamea era prea tare pe la ora prânzului, nu se mai putea concentra pe un gând anume.

Un geamăt înăbuşit a spintecat aerul stătut. Grey a aruncat o privire iute spre Masters, care şedea liniştit, fără să-şi dea seama că a scos vreun sunet; urmărea cum mişună pe grinzi şopârlele de casă, cum se reped după insecte şi se dedau la plăcerile cărnii.

— Tu ai dizenterie, Masters?

Masters şi-a îndepărtat cu un gest leneş mozaicul de muşte de pe faţă.

— Nu, dom' locotenent. Cel puţin, n-am avut de aproape două săptămâni.

— Enterită?

— Nu, slavă Domnului. Vreo amibă, ceva. Iar malarie n-am mai avut de aproape trei luni. Aş zice c-am avut mult noroc şi sunt în formă bună, în ciuda…

— Da, a zis Grey şi a mai adăugat: Pari destui de în formă.

Ştia însă că va trebui să ceară un înlocuitor, cât de curând. S-a mai uitat o dată după King; văzându-l că fumează, i s-a făcut greaţă de dor de-o ţigară.

Masters a gemut din nou.

— Ce dracu' ai? l-a întrebat iritat Grey.

— Nimic, dom' locotenent. Nimic. Poate o fi…

Dar efortul de a vorbi era prea mare şi Masters a lăsat vorbele să treneze, să se topească în bâzâitul muştelor. Muştele erau atotputernice ziua, iar ţânţarii noaptea. N-aveai pace. Nicicând. Cum o fi să trăieşti fără muşte şi ţânţari, fără atâţia oameni? Masters încerca să-şi amintească, dar efortul era prea mare. Aşa că a rămas aşezat acolo liniştit, tăcut, abia suflând, o cochilie din ceea ce fusese cândva un bărbat. Iar sufletul i se zbuciuma în nelinişte.

— Bine. Masters, acum poţi pleca, a spus Grey. Am să stau eu până-ţi vine schimbul. Cine e azi?

Masters s-a silit să-şi pună creierul în stare de funcţionare şi a rostit abia după o vreme:

— Bluey… Bluey White.

— Pentru numele lui Dumnezeu, vino-ţi în fire, omule, s-a răstit la el Grey. Caporalul White a murit acum trei săptămâni.

— A, da, scuzaţi, dom' locotenent, a rostit moale Masters. Îmi pare rău, trebuie să fi… E… ă-ă, cred că-i Peterson. Un amărât de englez. Cred că-i de la infanterie.

— Bine, bine. Poţi să te duci la masă. Dar să nu zăboveşti prea mult.

— 'Nţeles.

Masters şi-a îndesat pe cap pălăria de papură, a salutat şi a ieşit şontâcăind pe uşă, adunându-şi zdrenţele pantalonilor în jurul coapselor. „Doamne, şi-a zis Grey, duhneşte de la cincizeci de paşi. Ar

trebui să le dea mai mult săpun."

Dar ştia că nu-i vorba numai de Masters. La fel era şi cu toţi ceilalţi. Dacă nu te îmbăiai de şase ori pe zi, sudoarea te învăluia ca un linţoliu. Şi, gândindu-se la linţoliu, i-a venit iar în minte Masters… şi stigmatul morţii pe care îl purta. Poate că ştia asta şi Masters şi atunci ce rost mai avea să se spele?

Grey văzuse murind mulţi oameni. Îl cuprindea furia când se gândea la regiment şi la război. Îi venea să şi ţipe. „Blestemată viaţă, douăzeci şi patru de ani împliniţi şi nu-s decât locotenent! Iar războiul merge înainte peste tot… în toată lumea. Avansări în fiecare zi. Posibilităţi de promovare. Iar eu, iată-mă, lâncezesc în împuţitul ăsta de lagăr de prizonieri şi tot locotenent am rămas. O, Doamne! Măcar de n-aş fi fost transferat la Singapore atunci, în '42. Măcar de ne-ar fi dus acolo unde se prevăzuse iniţial… în Caucaz. Măcar de…"

— Încetează! a rostit cu voce tare. Ai ajuns la fel de rău ca Masters, tâmpitule!

În lagăr era lucru normal ca oamenii să vorbească uneori singuri, cu glas tare. Mai bine să vorbeşti singur, aşa spuneau mereu doctorii, decât să-ţi înăbuşi gândurile – asta te poate duce la nebunie. În cele mai multe dintre zile nu era chiar aşa de rău. Omul mai era în stare să nu se gândească la cealaltă viaţă a sa, la lucrurile bune din ea: mâncare, femei, casă, mâncare, mâncare, femei, mâncare. Dar noaptea interveneau momentele de pericol, Noaptea omul visează. Visează la mâncare şi la trup de femeie. La femeia lui. Curând, omul ajunge să-i placă mai mult visul decât starea de veghe, iar dacă e imprudent începe să viseze şi când e treaz şi atunci ziua trece în noapte şi noaptea în zi. După aceasta nu urma decât moartea. Lin. Încetişor. Era uşor să mori. Un chin să trăieşti. Pentru toţi, cu excepţia „Împăratului". El nu ştia ce-i chinul.

Grey rămăsese tot cu ochii la King, încercând să ghicească ce-i spune omului de lângă el; erau prea departe ca să-i audă. Grey a încercat să-şi amintească cine este celălalt, dar n-a izbutit. După banderola de la braţ se putea vedea că are gradul de maior. Din ordinul japonezilor, toţi ofiţerii erau obligaţi să poarte pe braţul stâng o banderolă cu însemnele gradului. În permanenţă. Chiar şi când erau goi.

Norii negri de ploaie se adunau acum mai repede. O rafală de fulgere a brăzdat cerul înspre răsărit, dar aici soarele încă mai ardea. O adiere cu miros de putregai a stârnit o clipă praful, apoi l-a lăsat să se aşeze la loc.

Cu un gest automat, Grey a folosit bătătorul de muşte din trestie de bambus. O mişcare abilă, aproape inconştientă a mâinii şi, iată, încă o muscă a căzut la podea, mutilată. N-avea niciun haz să omori o muscă. S-o ologeşti, da, ca să sufere, mizerabila, şi să plătească, măcar

în mică parte, pentru propria ta suferinţă. Dacă o ologeşti, nu-i va înceta ţipătul tăcut până ce vor veni furnicile şi alte muşte să se înfrupte din carnea ei încă vie.

Dar Grey n-a mai resimţit plăcerea obişnuită de a urmări chinurile celei care-l chinuise. Acum era prea absorbit, cu ochii la King.

Capitolul 2

— Pe onoarea mea, tocmai îi spunea maiorul lui King cu o jovialitate exagerată, aşa a fost când am ajuns la New York, în ’33. Am petrecut de minune. Ce ţară de basm e acolo, în State. Ţi-am povestit vreodată de drumul pe care l-am făcut pân’ la Albany? N-ajunsesem nici căpitan pe vremea aceea…

— Ba da, domnule maior, a spus obosit King. Mi-aţi povestit.

Avea sentimentul că fusese până atunci îndeajuns de politicos şi mai simţea încă privirea lui Grey aţintită asupra lui. Deşi era în perfectă siguranţă şi n-avea de ce să se teamă, era nerăbdător să plece din bătaia soarelui şi din raza acelei priviri. Avea multe de făcut. Iar dacă maiorul nu spune ce are de zis, să-l ia naiba!

— O să vă rog să mă scuzaţi, domnule maior. Mi-a făcut plăcere să stau de vorbă cu dumneavoastră.

— Numai o secundă, a spus repede maiorul Barry, rotindu-şi nervos ochii în jur, conştient de privirile curioase ale celor care treceau pe lângă ei, conştient de întrebarea lor nerostită: „Ce-o fi discutând ăsta cu Împăratul?” Eu… ă-ă… putem discuta ceva între patru ochi?

Atent, King l-a cântărit din privire.

— E destul de bine şi-aici. Doar să vorbiţi ceva mai încet.

Maiorul Barry se simţea cât se poate de jenat. Dar tot el era acela care de câteva zile tot încercase să-l întâlnească întâmplător pe Împărat. Prilejul de acum era prea bun pentru a fi irosit.

— Bine, dar coliba poliţiei militare e doar la…

— Ce-au de-a face poliţaii cu o convorbire particulară? Nu prea pricep, domnule maior, a rostit sec King.

— Nu e nevoie… ă-ă. În fine, colonelul Sellars mi-a zis că s-ar putea să mă ajuţi într-o problemă.

În locul mâinii drepte, maiorul Barry nu avea decât un ciot; acum şi-l scărpina, îl atingea, îl mângâia.

— Aş vrea, dacă se poate… să plasezi un obiect pentru noi, adică pentru mine, a spus maiorul pe nerăsuflate; a aşteptat apoi să nu mai fie nimeni prin preajmă. E vorba de o brichetă, a murmurat el. Un „Ronson”. În stare perfectă.

Acum, dacă spusese ce avea de spus, maiorul se simţea mai în largul lui. Dar în acelaşi timp se simţea gol, expus pentru că-i vorbise americanului chiar acolo, în plin soare, pe o potecă plină de lume.

„Împăratul” a rămas o clipă pe gânduri.

— Cine este proprietarul?

— Eu, a ridicat ochii maiorul, surprins. Doamne, nu cumva crezi că am furat-o? Dumnezeu mi-e martor că n-aş face aşa ceva. Am păstrat-o tot timpul ăsta la loc sigur, dar acum, ce să mai zic, trebuie s-o

vindem. Aşa am convenit cu toţii, a adăugat el; trecându-şi limba peste buzele uscate, şi-a mai pipăit ciotul. Te rog. Faci asta pentru noi? Tu poţi obţine preţul cel mai bun.

— Comerţul în lagăr e interzis de regulament.

— Ştiu, dar te rugăm… Dumneata o poţi face, da? Poţi avea încredere în mine.

King s-a răsucit ca să fie cu spatele la Grey şi cu faţa la reţeaua de sârmă ghimpată; cine ştie, poate că Grey era în stare să ghicească ce spune după mişcarea buzelor.

— Trimit eu pe cineva după ce se termină cu masa, a zis el încet. Parola va fi: „M-a trimis locotenentul Albany la dumneavoastră”. Aţi reţinut?

— Da, a făcut din cap maiorul Barry. A mai ezitat, simţind cât de tare îi bate inima. Când spui că vine?

— După ce se dă masa. Prânzul.

— A, aşa, perfect.

— I-o daţi lui. După ce mă uit şi eu la ea, intru în legătură cu dumneavoastră. Parola rămâne aceeaşi.

„Împăratul” a zburat cu un bobârnac vârful aprins al ţigării, apoi a aruncat-o în praful potecii. Era cât pe ce să calce pe ea, când a observat expresia de pe faţa maiorului.

— A, scuzaţi! Aţi dorit chiştocul?

Maiorul Barry s-a aplecat fericit şi l-a ridicat.

— Mulţumesc. Foarte mulţumesc.

Şi-a deschis tabachera de tinichea, a desfăcut cu grijă foiţa rămasă pe chiştoc, a presărat resturile de tutun peste frunzuliţele uscate de ceai, le-a amestecat.

— Mare lucru să ai cu ce să te îndulceşti, a zâmbit el. Mulţumesc încă o dată. Am acum de cel puţin trei ţigări bune.

— Ne mai vedem, domnule maior, a spus King, salutând.

— Un moment, vezi dumneata…, s-a bâlbâit Barry, neştiind cum să-şi formuleze îndoiala. Nu crezi că…, a adăugat el nervos, cu glas scăzut. Cum să spun, i-o dau aşa, unui străin, de unde să ştiu eu că… ei bine, că totul e în regulă?

King i-a răspuns rece, distant:

— În primul rând, v-am comunicat parola. Pe uimă, am şi eu o reputaţie. În sfârşit, am încredere că nu-i un lucru de furat. Poate că-i mai bine s-o lăsăm baltă.

— Vai, te rog să nu mă înţelegi greşit, s-a grăbit să retracteze maiorul. Am întrebat doar, atât. Este, cum să spun, tot ce mi-a mai rămas, a încercat el să schiţeze un surâs. Mulţumesc. După prânz. A, şi încă ceva: cât durează până când, ca să zic aşa… ă-ă, reuşeşti să plasezi obiectul?

— Cât de repede. Condiţiile sunt cele cunoscute. Eu reţin zece la

sută din preţul de vânzare, a spus King apăsat.

— Desigur. Recunoscător… şi mulţumesc încă o dată pentru tutun.

Acum, la încheierea discuţiei, maiorul Barry a simţit că i se ia o uriaşă greutate de pe inimă. „Dacă avem şi noroc, îşi spunea el coborând în grabă panta lină a colinei, căpătăm şase sau şapte sute de dolari. Destul să luăm de mâncare pentru câteva luni, dacă ne drămuim bine”. Nu s-a gândit nicio clipă la fostul stăpân al brichetei, cel care i-o dăduse în păstrare când a fost dus la spital, cu luni în urmă, spre a nu se mai întoarce niciodată. Asta se întâmplase cândva, în trecut. Astăzi el era proprietarul brichetei. Era a lui. Şi putea să o vândă.

King ştia că Grey fusese tot timpul cu ochii pe el. Faptul că încheiase o afacere chiar în faţa colibei poliţiei militare îi dădea un nou imbold, îl făcea să se simtă şi mai tare. Mulţumit de sine, a urcat povârnişul, răspunzând automat la salutul multor cunoscuţi, ofiţeri şi ostaşi de trupă, englezi sau australieni. Celor mai importanţi le arăta o consideraţie deosebită, celorlalţi le făcea doar prieteneşte din cap. „Împăratul” era conştient de invidia lor răutăcioasă şi asta nu-l mai deranja câtuşi de puţin. Se obişnuise, îl amuza chiar şi îi sporea prestigiul. Îi făcea şi plăcere că i se spune „Împăratul”. Era mulţumit de ceea ce reuşise să realizeze ca om… şi ca american. Prin propria-i viclenie îşi croise o lume. Îşi trecea acum în revistă domeniile şi era satisfăcut.

S-a oprit în dreptul barăcii douăzeci şi patru, unul dintre dormitoarele australienilor, şi-a băgat capul pe fereastră.

— Ei, Tinker! Vreau să mă bărbiereşti şi să-mi faci manichiura.

Tinker Bell era micuţ şi vânos. Avea pielea arămie, ochii mici, căprui, i se cojea nasul. În civilie tundea oi, dar acum era cel mai bun frizer din Changi.

— Ce-ai păţit, că doar n-o fi iar ziua ta? Abia alaltăieri ţi-am mai făcut manichiura.

— Ei bine, azi mi-o mai faci o dată.

Tinker a dat din umeri şi a sărit afară pe fereastră. King s-a aşezat la umbră, într-un colţ ferit de vânt de sub şopronul barăcii, destins şi mulţumit, în timp ce Tinker îi punea şervetul în jurul gâtului şi îi potrivea înălţimea bărbiei.

— Ia uite aici, camarade, a zis Tinker, plimbând o bucăţică de săpun pe sub nasul lui King. Miroase aici.

— Ia te uită, a zâmbit King. Asta-i chiar muc şi sfârc!

— Nu ştiu dacă-i ce spui tu, camarade! Dar e un „Yardley” adevărat, de violete. L-a şutit unul de-ai noştri, când i-au scos la muncă. Chiar de sub nasul unui blestemat de nipon. M-a costat treizeci de dolari, a făcut el cu ochiul, dublând preţul. Îl păstrez doar pentru tine, special, dacă-ţi place.

— Îţi spun eu cum facem. Îţi plătesc cinci marafeţi rasul în loc de trei, până se consumă.

Tinker şi-a făcut repede socoteala. Bucăţica de săpun ajunge pentru opt bărbierituri, poate zece.

— Eu zic să mai pui, camarade. Aşa nici măcar nu-mi scot banii.

— Te-ai cam păcălit, Tink, a suspinat King. Din astea pot să iau la kilogram, cu cinşpe' dolari bucata.

— Fir-ar să fie, a izbucnit Tinker, prefăcându-se mâniat foc. Auzi, să mă tragă pe mine pe sfoară, tocmai un australian de-al meu! Asta nu-i în regulă!

A început să frece cu furie pămătuful muiat în apă fierbinte pe bucăţica de săpun. Apoi a râs.

— Nu degeaba ţi se spune Împăratul, camarade.

— Asta aşa-i, a zis resemnat King.

El şi cu Tinker erau prieteni vechi.

— Gata, camarade? a întrebat Tinker, ţinând cu vârful în sus pămătuful bine săpunit.

— Dă-i drumul.

În clipa aceea King l-a zărit pe Tex, care tocmai cobora poteca.

— Stai aşa. Hei, Tex! a strigat el.

Tex a întors capul spre baracă, l-a văzut pe King, a pornit agale spre el. Era un băietan, cam lălăit, cu urechile mari şi nasul coroiat, cu o privire de om împăcat cu soarta; era şi foarte, foarte înalt.

Fără să i se ceară, Tinker s-a dus câţiva paşi mai încolo în momentul în care King i-a făcut semn lui Tex să se apropie.

— Faci ceva pentru mine? a întrebat el încet.

— Sigur.

King a scos din portmoneu o hârtie de zece dolari, i-a întins-o.

— Găseşte-l pe colonelul Brant. Ştii tu, tipul ăla micuţ, cu barba răsucită pe sub bărbie. Îi dai asta.

— Ai vreo idee pe unde-o fi?

— Caută-l pe după colţul puşcăriei. Azi e rândul lui să stea cu ochii pe Grey.

— Aud că iar v-aţi ciondănit, a râs Tex.

— Ticălosul ăla mi-a făcut din nou percheziţie.

— Grea viaţă, a spus Tex sec, scărpinându-se în cap; avea părul blond, tăiat scurt.

— Chiar aşa, a râs şi King. Şi să-i spui lui Brant să nu mai întârzie atât data viitoare. Ar fi trebuit să fii de faţă, Tex. Mare actor Brant ăsta. L-a pus pe Grey să-şi ceară chiar scuze, a adăugat el zâmbind; a mai scos o hârtie de cinci. Spune-i că asta-i pentru scuze.

— Okay. Asta-i tot?

— Nu.

Împăratul i-a dat parola şi i-a spus unde-l găseşte pe maiorul Barry.

Apoi Tex a plecat, iar el s-a aşezat mai comod pe scaun, cu capul pe spate. Una peste alta, azi îi mersese destul de bine.

Iar Grey tocmai urca în grabă poteca spre baraca numărul şaisprezece. Se apropia ora prânzului şi îi era dureros de foame.

Oamenii nerăbdători începeau deja să formeze coada la masă. Grey s-a dus repede la patul lui, şi-a luat cele două gamele, cana, lingura şi furculiţa, s-a aşezat şi el la rând.

— De ce n-au adus încă masa? l-a întrebat cu glas obosit pe cel dinaintea lui.

— Eu de unde naiba să ştiu? i-a retezat vorba Dave Daven.

Avea un accent de şcoală bună – Eton, Harrow sau Charterhouse – şi era înalt şi mlădios ca un lăstar de bambus.

— Am întrebat şi eu aşa, i-a replicat iritat Grey, plin de dispreţ faţă de accentul lui Daven şi originea sa aristocratică.

După o aşteptare de un ceas, a venit şi mâncarea. Un ostaş a adus două bidoane până în capătul cozii, le-a pus jos. Cândva, bidoanele conţinuseră câte cinci galoane{1} de benzină de aviaţie. Acum unul era umplut pe jumătate cu orez fiert, cu bobul transparent. Celălalt era plin cu supă.

Astăzi aveau supă de rechin, adică se împărţise un rechin, fărâmiţă cu fărâmiţă, ca să se pregătească o supă pentru zece mii de oameni. Era caldă şi avea un vag iz de peşte; mai găseai în ea şi câte o bucăţică de vânătă sau varză – o sută de funzi{2} pentru zece mii de oameni. Grosul supei era făcut din frunze roşii şi verzi, amărui, dar destul de hrănitoare, care se cultivau cu atâta grijă în grădinile din lagăr. Zeama era condimentată cu sare, praf de curry şi ardei iute.

Fiecare înainta pe rând, în tăcere, cântărind din ochi cum a fost servit cel din faţă şi cel din spate, comparându-le porţiile cu cea primită de el. Dar acum, după trei ani, toate porţiile erau la fel.

O căniţă de supă de căciulă.

Orezul cald aburea în gamele. Astăzi aveau orez de Java, cu bobul lung, nelipicios, cel mai bun orez din lume. Câte o căniţă de persoană.

O cană de ceai.

După ce-şi luau porţia, se retrăgeau în tăcere şi o înfulecau repede, ca un dulce chin. Gărgăriţele din orez erau socotite drept un element nutritiv suplimentar, iar viermişorii sau insectele din supă erau îndepărtate fără supărare, dacă le mai observa cineva. Dar cei mai mulţi nici nu se mai uitau la supă după o primă privire pentru a constata dacă s-au ales cumva şi cu o bucăţică de peşte.

Azi a mai rămas un pic pe fundul bidoanelor; s-a verificat lista, primii trei au primit supliment şi au mulţumit cerului pentru norocul din acea zi. Pe urmă, omul cu bidoanele a plecat, prânzul s-a încheiat şi urma doar cina, la apusul soarelui.

Însă, cu toate că primiseră doar supă şi orez, ici şi colo pe întinsul lagărului câte unii se mai înfruptau dintr-o bucăţică de nucă de cocos, o jumătate de banană, o sardeluţă, un firicel de carne din conservă sau chiar un ou pe care să-l amestece în orez. Un ou întreg era o raritate. O dată pe săptămână, dacă găinile din lagăr se ouau conform planului, fiecare om primea câte un ou. Atunci era o zi mare. Câtorva li se dădea câte un ou în fiecare zi, dar nimeni nu-şi dorea să se afle printre aceşti puţini privilegiaţi.

— Hei, atenţie la mine, băieţi!

Căpitanul Spence stătea în mijlocul barăcii, dar i se putea auzi glasul şi de afară. El era de serviciu în săptămână aceea, adjutant pe baracă, un bărbat scund, bruneţel, strâmb la faţă. A aşteptat să vină cu toţii înăuntru.

— Mâine trebuie să mai scoatem la lucru încă zece oameni.

A scos o listă şi a început să strige numele celor desemnaţi. La un moment dat, a ridicat capul.

— Marlowe?

Niciun răspuns.

— Ştie cineva unde-i Marlowe?

— Cred că-i la unitatea lui, a răspuns Ewart.

— Spune-i că mâine e în echipa care lucrează la aeroport. Bine?

— Bine.

Pe Spence l-a apucat tusea. Azi îl cam chinuia astmul. Când i s-a mai potolit accesul de tuse, a continuat:

— Azi-dimineaţă comandantul lagărului s-a întâlnit din nou cu generalul japonez. A cerut o suplimentare a raţiilor şi a alocaţiei de medicamente.

Spence şi-a dres vocea în tăcerea care se lăsase. A vorbit mai departe cu glas egal.

— Ca răspuns a primit refuzul obişnuit. Raţia de orez rămâne la patru uncii{3} de boabe pe zi de om.

S-a uitat pe uşă să controleze dacă cele două santinele sunt la posturile lor. A coborât vocea; toţi cei de faţă îl ascultau cu răsuflarea tăiată.

— Aliaţii se află la vreo şaizeci de mile{4} de Mandalay{5} şi înaintează rapid. I-au pus pe fugă pe japonezi, înaintarea aliaţilor în Belgia continuă, dar este frânată de vremea nefavorabilă. Viscole. Acelaşi lucru pe frontul de răsărit, dar ruşii s-au dezlănţuit ca turbaţii şi se aşteaptă să recucerească Harkovul în următoarele câteva zile. Yankeii merg bine la Manila. Au ajuns în apropiere de…, a ezitat, încercând să-şi amintească numele exact, cred că-i zice Agno, râul Agno, în insula Luzon. Asta-i tot. Ştiri bune.

Spence era bucuros că a terminat şi cu partea aceasta. Învăţase ştirile pe dinafară la şedinţa adjutanţilor de baracă, dar de fiecare dată

când se ridica să le repete de faţă cu toată lumea, îl trecea o năduşeală rece şi simţea un gol în stomac. Într-o zi, s-ar putea ca un informator să-l arate şi pe el cu degetul, să dea de veste inamicului că se află şi el printre cei care anunţă ştirile, iar Spence ştia că nu e destul de tare ca să-şi poată ţine gura. Sau s-ar putea să-l audă un japonez cum le vorbeşte oamenilor şi atunci, atunci…

— Asta-i tot, băieţi.

Spence s-a dus la culcuşul lui; îi era greaţă. Şi-a scos pantalonii şi a ieşit din baracă repede, cu prosopul pe braţ.

Soarele ardea tare. Încă două ore până să înceapă ploaia. Spence a traversat aleea asfaltată şi s-a aşezat la rând, la duşuri. Mereu trebuia să facă un duş după ce comunica ştirile, simţea că-l înăbuşă duhoarea de sudoare dospită.

— Aşa e bine, camarade? a întrebat Tinker.

Împăratul şi-a privit unghiile. Manichiura era bine făcută, îşi simţea pielea feţei întinsă şi netedă după aplicarea prosoapelor fierbinţi şi reci, cu furnicături plăcute de la loţiunea de bărbierit.

— Splendid, spuse el, plătind. Mulţumesc, Tink.

S-a ridicat de pe scaun, şi-a pus cascheta, i-a salutat din cap pe Tinker şi pe un colonel care aştepta răbdător să-i vină rândul la tuns. Amândoi l-au urmărit, din priviri. King a urcat iar colina, cu pas săltat, trecând pe lângă îngrămădirile de colibe. Se îndreptă spre casă. Îi era cam foame şi se simţea bine.

Baraca americanilor era mai izolată de celelalte, destul de aproape de ziduri ca să beneficieze de umbra de după-amiază, destul de aproape de poteca circulară care forma fluxul vital al lagărului, destul de aproape de reţeaua de sârmă ghimpată. Amplasarea era exact cum trebuie. Căpitanul Brough din aviaţia militară a S.U.A., ofiţerul cu grad superior dintre americani, insistase ca oamenii săi să aibă o baracă a lor. Cei mai mulţi dintre ofiţerii americani ar fi preferat să se mute şi ei acolo – le venea cam greu să-şi ducă veacul printre străini –, dar nu li s-a permis deoarece japonezii dăduseră ordin ca ofiţerii să nu stea la un loc cu trupa. Celor de alt neam nu prea le convenea această împărţire, australienilor ceva mai puţin decât englezilor.

Împăratul se gândea la diamant. Nu era lucru uşor să încheie această afacere, dar trebuia s-o ducă la capăt. Deodată, tocmai când se apropia de baracă, a zărit un tânăr care şedea pe vine în marginea potecii şi vorbea repede în malaieză cu un băştinaş. Avea pielea smeadă, îi jucau muşchii pe sub piele. Umeri largi, îngust în coapse. N-avea pe el decât un sarong, dar se vedea că ştie să-l poarte, chiar îi şedea bine. Avea chipul supt, dar, cu toate că era la fel de slab ca toţi cei din Changi, avea o anumită graţie în mişcări, un licăr numai al lui.

Malaiezianul – aproape negru la culoare, mărunţel – asculta cu

atenţie vorbirea cântată a tânărului; apoi a râs, şi-a arătat dinţii pătaţi de betel şi i-a răspuns, accentuându-şi frazele melodioase prin mişcări ale mâinii. Tânărul a râs şi el, l-a întrerupt cu un torent de cuvinte, fără să bage de seamă privirea concentrată a lui King.

Împăratul nu reuşea să prindă decât câte un cuvânt, din când în când, căci malaieza sa era destul de slăbuţă şi trebuia să se descurce cu un amestec de cuvinte din malaieză, japoneză şi engleză stricată. A ascultat râsul acela plin şi şi-a dat seama că a dat peste ceva rar. Când râdea acel tânăr, râsul părea să-i pornească din interior. Asta era într-adevăr o mare raritate. Ceva de nepreţuit.

Dus pe gânduri, King a intrat în baracă. Ceilalţi locatari şi-au ridicat scurt privirile, l-au salutat cu prietenie. El le-a răspuns egal, fără a face vreo distincţie faţă de unul sau altul. Dar ştia el ce ştia; ştiau şi ei.

Dino dormita în culcuşul lui. Era un bărbat mic de statură, mereu îngrijit, cu tenul măsliniu şi părul negru, uşor încărunţit înainte de vreme, cu ochii umezi, uşor voalaţi. King i-a prins privirea, i-a făcut semn din cap, l-a văzut pe Dino că zâmbeşte. Dar în ochi n-avea nici urmă de zâmbet.

În colţul mai îndepărtat, Kurt şi-a ridicat ochii de la pantalonii pe care tocmai se căznea să-i peticească, a scuipat pe jos. Era un om sfrijit, neplăcut la înfăţişare, cu dinţii îngălbeniţi, ca de şobolan; mereu scuipa pe jos, iar ceilalţi nu prea-l iubeau pentru că nu făcea baie niciodată. Aproape de mijlocul barăcii, Byron Jones III şi Miller erau absorbiţi într-una dintre interminabilele lor partide de şah. Amândoi erau în pielea goală. Cu doi ani în urmă, când cargoul lui Miller fusese scufundat de o torpilă, cântărea două sute optzeci şi opt de funzi{6}. Avea o înălţime de şase picioare şi şapte inci{7}. Acum nu mai trăgea la cântar decât o sută treizeci şi trei de funzi{8}, iar pielea de pe burtă îi atârna în falduri, acoperindu-i sexul. Ochii albaştri i s-au aprins de plăcere când s-a întins să-i ia adversarului un cal. Byron Jones III a luat repede calul de pe tablă şi acum Miller a observat că îi este ameninţată tura.

— Ai luat-o pe coajă, Miller, a spus Jones, scărpinându-şi eczema tropicală de pe picioare.

— Du-te dracului!

Jones a râs.

— Marina militară o ia întotdeauna înaintea celei comerciale, la toate.

— Şi pe voi, nenorociţilor, parcă nu v-a scufundat? Şi încă un cuirasat de linie!

— Păi da, a rostit gânditor Jones, ducându-şi mâna la bandajul de la ochi şi amintindu-şi de pieirea navei sale, *Houston,* de moartea atâtor tovarăşi de-ai săi, de pierderea ochiului.

King a trecut cu pas măsurat până în celălalt capăt al barăcii. Max

mai şedea încă lângă patul lui, lângă lădiţa neagră prinsă într-un lanţ de piciorul patului.

— Okay, Max, a zis Împăratul. Mulţumesc. Acum poţi să pleci.

— Cum spui.

Max avea o mutră de om care a trecut prin multe la viaţa lui. Era din Cartierul de Vest al New York-ului şi deprinsese lecţiile aspre ale vieţii pe străzi, încă de la o vârstă fragedă. Avea ochii căprui, plini de neastâmpăr.

Cu un gest mecanic, King şi-a scos tabachera, i-a dat lui Max un pic de tutun crud, cât de-o ţigară.

— Asta da, mulţumesc, a spus Max. A, să nu uit, Lee mi-a zis să-ţi spun că ţi-a spălat rufele. Astăzi aduce el haleala – suntem în seria a doua –, dar mi-a zis să-ţi spun.

— Bun, mulţumesc.

King şi-a scos din buzunar pachetul de „Kooa" şi, deodată, baraca a amuţit. Înainte ca Împăratul să bage mâna după chibrituri, Max şi-a aprins deja bricheta de producţie locală.

— Mulţumesc, Max, a spus King, trăgând adânc în piept, apoi, după o scurtă pauză: Nu vrei o „Kooa"?

— Cristoase, cum să nu? a făcut Max fără să-i pese de tonul ironic al Împăratului. Mai ai vreo treabă cu mine?

— Te chem eu când am nevoie.

Max a trecut în lungul barăcii, s-a aşezat pe patul său de lângă uşă. Ochii vedeau ţigara, dar gurile nu spuneau nimic. Era a lui Max. Şi-o câştigase. Când le vine şi lor rândul să păzească averea Împăratului, poate, cine ştie, capătă şi ei una.

Dino i-a zâmbit lui Max; drept răspuns, acesta i-a făcut cu ochiul. Ţigara au s-o fumeze împreună, după masă. Împărţeau întotdeauna tot ce reuşeau să găsească, să fure sau să producă. Ca-n orice armată, Max şi Dino formau o unitate.

La fel era peste tot, în acea lume de la Changi. Oamenii mâncau în echipe, aveau încredere numai în echipe. Câte doi, trei, mai rar câte patru. De unul singur n-aveai cum să cuprinzi atâta loc, să găseşti ceva comestibil, să faci focul, să găteşti şi să mănânci… niciodată de unul singur. O echipă de trei forma o unitate perfectă. Unul să dea iama, altul să păzească ce s-a putut găbji, al treilea în rezervă. Când cel de-al treilea nu era bolnav, era şi el bun de prăduială sau de păzit. Totul se împărţea în trei: dacă făcea unul rost de un ou, sau fura o nucă de cocos, sau găsea o banană când era trimis la lucru, sau mai dibuia câte ceva prin altă parte – totul mergea la echipă. Regula, ca orice lege naturală, era simplă. N-aveai cum să supravieţuieşti decât printr-un efort comun. Încercarea de a ascunde ceva faţă de echipă era fatală, căci, dacă erai expulzat dintr-o unitate, acest lucru se afla de îndată. Iar singur era imposibil să supravieţuieşti.

Numai Împăratul n-avea unitatea lui. Numai el putea să se descurce de unul singur.

Patul lui era plasat în cel mai bun loc al barăcii, sub geam, acolo unde se simte până şi cea mai slabă adiere. Patul următor era la o distanţă de opt paşi. Patul însuşi era de bună calitate. De fier. Arcuri bune, salteaua umplută cu iarbă de mare. Pe pat erau două pături, iar curăţenia imaculată a cearşafurilor răsfrânte peste pătura de sus se îmbina cu cea a feţei de pernă albite la soare. Deasupra patului erau un polog bine întins pe stinghii. Fără pată.

Împăratul mai avea şi o masă cu două scaune, câte un preş de fiecare latură a patului. Pe poliţa din spatele patului erau aşezate instrumentele de bărbierit – aparatul de ras, pămătuful, săpunul, lamele –, iar alături de ele se aflau farfuriile, cănile, reşoul artizanal, tacâmurile, ustensilele de gătit. În colţul peretelui erau atârnate hainele: patru cămăşi, patru perechi de pantaloni lungi şi patru şorturi. Tot pe poliţă erau şase perechi de ciorapi şi de chiloţi. Sub pat se găseau două perechi de pantofi, papucii de baie şi o pereche de cizme indiene bine lustruite.

King s-a aşezat pe unul dintre cele două scaune, s-a convins mai întâi că totul e la locul său. A observat că firul de păr pe care-l lipise cu grijă pe aparatul de bărbierit nu mai era acolo. „Nenorociţii, şi-a zis în gând, de ce naiba să risc eu să mă molipsesc de toate boleşniţele lor”? Dar n-a spus nimic, a reţinut doar că pe viitor va trebui să-şi încuie lucrurile.

— Salut! (Tex era cel care-i vorbise). Eşti ocupat? „Ocupat” era altă parolă. Sensul ei era: „Eşti în măsură să preiei marfa”?

Împăratul i-a zâmbit, încuviinţând din cap. Tex i-a strecurat neobservat bricheta „Ronson”.

— Mulţumesc, i-a spus King. Ţi-a plăcut supa mea de azi?

— O minune! i-a răspuns Tex, luând-o din loc.

King a examinat bricheta pe îndelete. După cum îl asigurase maiorul, era aproape nouă. Fără nicio zgârietură. Funcţiona la fiecare apăsare. Bine curăţată. A desfăcut şurubelul cu arc şi s-a uitat la piatră. Era o piatră ieftină, de producţie locală, nu mai rămăsese aproape nimic din ea. A luat, deci, cutia de ţigări de foi din raft, a găsit pacheţelul cu pietre roşii, de tip „Ronson”, a înlocuit piatra. A apăsat maneta şi bricheta a funcţionat. După ce a potrivit şi înălţimea flamei, a rămas satisfăcut. Bricheta nu era contrafăcută; cu siguranţă va lua pe ea opt-nouă sute de dolari.

De unde stătea, putea să-i vadă pe tânărul acela şi pe malaiez. Pălăvrăgeau mai departe, ta-ra-ra şi ta-ra-ra.

— Max! l-a chemat King, fără să ridice vocea.

Max a venit în fugă, în tot lungul barăcii.

— Aici!

— Îl vezi pe tipul ăla? a arătat King spre fereastră.
— Care? Ăla tuciuriu?
— Nu. Celălalt. Adu-l aici, fii drăguţ.
Max a sărit pe fereastră, s-a dus până-n potecă.
— Hei, băi ăsta, l-a luat el din scurt pe tânăr. Împăratul vrea să stea de vorbă cu tine, l-a lămurit, făcând cu mâna spre baracă. Fuga marş!
Tânărul s-a holbat la Max, a urmărit direcţia degetului spre baraca americanilor.
— Cu mine? a întrebat el neîncrezător, cu ochii la Max.
— Păi, da, cu tine, i-a răspuns nerăbdător Max.
— Pentru ce?
— De unde naiba să ştiu eu?
Tânărul s-a încruntat la Max, încordat. S-a gândit o clipă, apoi s-a întors către Suliman, malaiezul:
— *Nanti-lah.*
— *Bik, tuan,* i-a zis Suliman, pregătindu-se să aştepte; a adăugat apoi în malaieziană: Ai grijă, *tuan.* Şi-acum du-te cu Dumnezeu.
— Nu te teme, prietene… şi-ţi mulţumesc pentru gândul cel bun, a surâs tânărul.
S-a ridicat şi a pornit în urma lui Max, spre baracă.
— Spui c-ai o treabă cu mine? a întrebat el, apropiindu-se de King.
— Să trăieşti, i-a zâmbit King.
A şi băgat de seamă licărul de prudenţă din ochii tânărului. Asta i-a plăcut pentru că o privire precaută era un lucru rar.
— Ia loc.
La un semn, Max s-a întors la locul lui. Fără să le ceară, cei care erau mai pe aproape s-au îndepărtat pentru ca Împăratul să poată stă de vorbă cu siguranţa că nu este ascultat.
— Hai, poftim, ia loc, a repetat King, amabil.
— Mulţumesc.
— Vrei o ţigară?
Tânărul a făcut ochii mari, văzând că i se oferă o „Kooa”. A ezitat a clipă, apoi a luat ţigara. A fost şi mai uimit în momentul în care King a scăpărat „Ronsonul”, dar a căutat să-şi ascundă tulburarea trăgând adânc din ţigară.
— Bunicică. Chiar foarte bună, a spus el încântat Mulţumesc.
— Cum te cheamă?
— Marlowe. Peter Marlowe, s-a prezentat tânărul, apoi ironic: Şi pe tine?
Împăratul a râs copios. „Bun, şi-a zis, tipul are umor şi nu-i din ăia care te pupă-n fund”. A stocat informaţia şi l-a întrebat:
— Eşti englez?
— Da.
King nu-l observase până atunci pe Peter Marlowe, dar faptul nu era

de mirare când erau acolo zece mii de chipuri, toate la fel. L-a examinat în tăcere în timp ce ochii albaştri ai tânărului îl studiau cu aceeaşi răceală.

— „Kooa” e cea mai bună ţigară care se poate găsi pe-aici, a rostit King într-un târziu. Desigur, nu se poate compara cu un „Camel”. Ţigară americană. Cea mai bună din lume. Ai fumat vreodată?

— Da, i-a răspuns Marlowe. Dar, de fapt mi s-au părut cam prea seci. Marca mea preferată este „Gold Flake”, a precizat el, adăugând politicos: Chestie de gust, as zice.

S-a lăsat iar tăcerea; Marlowe îl aştepta pe King să deschidă discuţia. Tot aşteptând, s-a gândit că-i place de King, în ciuda faimei proaste pe care o are; îi plăcea pentru că observase sclipirea de umor din ochii lui.

— Vorbeşti foarte bine malaieză, a spus, în sfârşit, King, făcând cu capul spre malaiezul care aştepta răbdător afară.

— A, asta, cred că nu mă descurc prea rău.

King şi-a înăbuşit o înjurătură faţă de această modestie tipic englezească.

— Aici ai învăţat-o? a întrebat, stăpânindu-şi nerăbdarea.

— Nu. În Java, a spus Peter Marlowe. S-a uitat în jur, a ezitat o clipă. Te-ai instalat binişor aici.

— Îmi place confortul. Cum îţi pare scaunul?

— Comod, i-a răspuns Marlowe, trădându-şi surprinderea.

— M-a costat optzeci de marafeţi, l-a informat. King cu mândrie. Acum un an.

Peter Marlowe l-a cercetat din ochi pe King ca să vadă dacă nu cumva glumeşte comunicându-i preţul aşa, într-o doară, dar tot ce-a văzut n-a fost decât mulţumire şi evidentă mândrie. „Nemaipomenit lucru, şi-a zis, să-i spui asta unui străin.”

— Foarte comod, a repetat el, doar ca să-şi ascundă tulburarea.

— Tocmai aveam de gând să-mi fac ceva de mâncare. Vrei şi tu?

— Chiar acum am luat… masa, a spus prudent Marlowe.

— S-ar putea să-ţi mai priască un pic. Ce zici de un ou?

Acum Peter Marlowe nu şi-a mai putut ascunde uimirea, iar a făcut ochii mari. Împăratul a zâmbi: meritase să-l invite la masă, măcar pentru a obţine o asemenea reacţie. S-a aşezat în genunchi lângă cufărul negru, l-a descuiat cu grijă.

Peter Marlowe a rămas cu ochii la conţinutul cufărului, uluit. O jumătate de duzină de ouă, săculeţe de cafea boabe. Borcănaşe pline de *gula malacca,* delicioasele dulciuri orientale făcute din zahăr candel cu nucă. Banane. Cel puţin un funt de tutun de Java. Zece sau unsprezece pachete de „Kooa”. Un borcan cu orez. Altul plin de boabe de *katchang idju.* Ulei de gătit. Tot felul de delicii locale înfăşurate în frunze de bananier. O asemenea comoară nu mai văzuse de ani de

zile.

Împăratul a scos uleiul şi două ouă, a încuiat la loc cufărul. Când a ridicat ochii spre Marlowe, a întâlnit aceeaşi privire precaută, calmă.

— Cum îţi plac ouăle? Ochiuri?

— Ca să spun aşa, mi se pare cam nedrept să primesc, a rostit Marlowe cu oarecare dificultate. Adică vreau să spun că nu tratezi lumea cu ochiuri chiar aşa, în fiecare zi.

King i-a zâmbit. Un zâmbet bun; Peter Marlowe i-a simţit căldura.

— Nu-ţi face alte gânduri. Pune-o în seama formulei „mâna întinsă peste ocean”, *lend-lease.*{9}

Doar pentru o clipă, chipul englezului s-a înăsprit, a strâns din fălci.

— Ce-i cu tine? l-a întrebat scurt King.

— Nimic, a răspuns Peter Marlowe, după un timp.

S-a mai uitat o dată la ouăle din mâna Împăratului. Nu-i venea rândul la un ou decât peste şase zile.

— Dacă nu te deranjează prea tare, aş prefera un ochi.

— Vine, vine-e!

King şi-a dat seama că făcuse pe undeva o greşeală, căci înstrăinarea de-o clipită din ochii lui Marlowe fusese chiar adevărată. „Străinii ăştia sunt nişte fiinţe ciudate, şi-a zis. Niciodată nu ştii cum o întorc.” A pus reşoul electric pe masă, l-a băgat în priză. Apoi a spus pe un ton plăcut:

— Bună sculă, aşa-i?

— Da.

— Max l-a făcut, special pentru mine, a arătat King cu capul spre celălalt capăt al barăcii.

Peter Marlowe i-a urmărit privirea. Max a ridicat capul simţindu-le ochii aţintiţi asupra lui.

— Ai vreo treabă cu mine?

— Nu, i-a răspuns King. Doar să-i spui şi lui cum ai izbutit să fabrici reşoul.

— Ei, asta-i! Funcţionează?

— Sigur.

Peter Marlowe s-a ridicat de la locul lui, a scos capul pe fereastră şi a strigat în malaieză:

— Te rog frumos să nu mă mai aştepţi. Ne vedem mâine, Suliman.

— Bine, *tuan,* rămâi în pace.

— Mergi în pace, i-a zâmbit Peter Marlowe, l-a urmărit din ochi cum pleacă, apoi s-a aşezat la loc.

King a crăpat ouăle cu grijă, le-a dat drumul pe rând peste uleiul încins. Gălbenuşurile erau perfect rotunde, aurii, albuşul din jur a început să sfârâie şi să se rumenească la dogoare. Pe dată, sfârâitul acela a umplut tot spaţiul barăcii. Pătrundea în minţi şi-n inimi, le lăsa tuturor gura apă. Dar niciunul n-a zis nimic, n-a făcut nimic. Doar Tex

n-a mai rezistat. S-a sculat încet, silnic şi a ieşit din baracă.

Mulţi dintre cei care treceau pe potecă au simţit aroma şi l-au urât şi mai tare pe King. Mireasma s-a prelins pe povârniş şi a ajuns până la coliba poliţiei militare. Grey şi-a dat seama de îndată – şi Masters la fel – de unde vine.

Simţind că-i vine greaţă. Grey s-a ridicat şi a pornit către uşă. I-a venit în gând să treacă în cealaltă parte a lagărului ca că scape de mirosul acela. S-a răzgândit brusc, s-a întors din drum.

— Hai cu mine, sergent. Dăm o raită pe la baraca americanilor. Cred că-i momentul potrivit să verificăm cele raportate de Sellars.

— Bine, a suspinat Masters, sfâşiat de miresme. Nenorocitul ăla ar fi trebuit măcar să gătească înainte de prânz, nu după, acum când ştim că mai sunt cinci ore până la cină.

— Azi americanii sunt în seria a doua. N-au luat încă masa.

În baraca americanilor, oamenii îşi reluau acum treburile obişnuite. Dino încerca să adoarmă la loc, Kurt împungea mai departe cu acul, s-a reluat şi jocul de pocher, Miller şi Byron Jones III au început o nouă partidă interminabilă de şah. Dar sfârâitul acela a redus la zero efectul unei chinte servite, Kurt s-a înţepat cu acul şi s-a pus să înjure de toţi dumnezeii, lui Dino i-a pierit somnul, iar Byron Jones III a rămas pleoştit când Miller i-a luat regina cu un amărât de pion.

— Doamne, Isuse Cristoase, a spus Byron Jones III către nimeni anume, simţind că se înăbuşă. De-ar porni odată ploaia.

Nu i-a răspuns nimeni, căci niciunul nu auzea altceva decât sfârâitul din tigaie.

Împăratul se concentrase şi el asupra tigăii. Se mândrea cu faptul că nimeni nu era în stare să gătească ouă mai bine ca el. Din punctul lui de vedere, ochiurile trebuiau făcute cu simţ artistic, la foc iute, dar nu prea iute.

King şi-a ridicat privirea şi i-a zâmbit lui Peter Marlowe, dar ochii acestuia erau aţintiţi asupra ouălelor.

— Dumnezeii mă-sii, a rostit el încet, mai degrabă ca o binecuvântare decât ca o înjurătură. Ce frumos miroase!

Asta i-a făcut plăcere lui King.

— Aşteaptă până-s gata. Ai să vezi atunci cel mai senzaţional ou din viaţa ta.

A presărat cu delicateţe un praf de piper, apoi a adăugat sarea.

— Îţi place să găteşti?

— Da, i-a răspuns Peter Marlowe, simţind că vocea îi sună cumva mai altfel. La mine la unitate, eu mă ocup mai mult de gătit.

— Cum îţi place mai mult să-ţi spun? Pete? Peter?

Peter Marlowe şi-a ascuns surprinderea. Numai prietenii încercaţi,

cei mai de încredere îţi pot spune pe numele mic… altfel cum să faci deosebirea dintre prieteni şi simple cunoştinţe? A tras cu ochiul la Împărat, n-a citit în ochii lui decât prietenie, şi-a depăşit rezerva şi a spus:

— Peter. De unde eşti? Adică unde stai cu casa?

„Întrebări, întrebări, s-a gândit Marlowe. Acuşi o să vrea să ştie dacă sunt însurat şi ce cont am în bancă.” Curiozitatea îl îndemnase să accepte convocarea Împăratului, iar acum îi venea să se blesteme că a fost prea curios, însă sfârâitul delicios al ouălelor l-a mai îmbunat.

— Portchester, i-a răspuns. Un sătuc pe litoral, în sud. În Hampshire.

— Eşti însurat. Peter?

— Dar tu?

— Nu.

King ar mai fi continuat, dar ouăle erau acum gata. A tras tigaia de pe reşou şi i-a făcut semn lui Peter Marlowe.

— Farfuriile sunt în spatele tău, a spus, adăugând cu mândrie: Ia te uită ce-i aici!

Erau cele mai frumoase ochiuri pe care le văzuse vreodată Peter Marlowe, aşa că i-a făcut Împăratului cel mai mare compliment posibil în lumea englezească.

— Nu-i rău, a zis el pe un ton măsurat. Nu-i deloc prea rău, aş zice.

A ridicat spre King o privire la fel de impasibilă ca şi tonul vocii, majorând în acest fel valoarea complimentului.

— Ce dracu’ spui tu acolo, nepricopsitule? s-a înfuriat King, Sunt cele mai minunate ochiuri pe care le-ai văzut în viaţa ta, amărâtule!

Peter Marlowe a rămas uluit, în baracă s-a aşternut o tăcere de moarte. Vraja a fost spartă de un şuier ascuţit, în clipa următoare, Dino şi cu Miller au fost în picioare şi s-au repezit spre Împărat, iar Max s-a postat în dreptul uşii. Miller şi Dino au împins patul Împăratului în colţ, au strâns repede preşurile şi le-au îndesat sub saltea. Apoi au pus mâna pe paturile din apropiere şi le-au împins mai aproape, astfel că acum King avea, la fel ca şi toţi ceilalţi prizonieri de la Changi, un spaţiu de numai patru pe şase picioare{10}. În uşă stătea locotenentul Grey. La un pas în urma lui, vădit descumpănit, se afla sergentul Masters.

Americanii s-au uitat lung la Grey, apoi, după o pauză suficient de lungă pentru a-şi marca atitudinea, s-au ridicat cu toţii în picioare. După o pauză la fel de insultătoare, Grey a salutat scurt şi a zis:

— De voie.

Singur Peter Marlowe nu s-a mişcat de pe scaun.

— Ia poziţie de drepţi, i-a şoptit Împăratul. Altfel ăsta te pune la index. Scoală-te!

Dintr-o îndelungată experienţă, King ştia că Grey e acum cu capsa

pusă. Căci de data asta ochii lui Grey nu-l cercetau pe el ci erau aţintiţi asupra lui Peter Marlowe. Privirea aceea fixă l-a făcut până şi pe Împărat să tresară.

Grey a trecut încet în tot lungul barăcii, fără grabă, s-a oprit în dreptul lui Peter Marlowe. Şi-a luat privirea de la Marlowe, s-a uitat lung la ouăle din tigaie. Apoi l-a scrutat scurt pe King, şi-a întors iar ochii spre Peter Marlowe.

— Eşti cam departe de casă, ce zici, Marlowe?

Degetele lui Peter Marlowe au scos tabachera, au pus un dram de tutun pe un petic de frunză de palmier. Şi-a răsucit o ţigară în chip de cornet, şi-a dus-o la buze. Lungimea pauzei a fost ca o palmă dată lui Grey.

— Ei, ce ştiu eu, colega, a spus el blând. Un englez se simte ca acasă oriunde s-ar afla, nu crezi?

— Unde ţi-e banderola?

— La centură.

— Trebuia să o porţi pe braţ. Aşa spune ordinul.

— E ordinul japonezilor. Mie nu-mi prea plac ordinele lor, s-a strâmbat Peter Marlowe.

— Aşa sună şi ordinul pe lagăr, i-a amintit Grey.

Vorbeau cât se poate de calm, cu o nuanţă de iritare abia perceptibilă pentru urechile americanilor, dar Grey ştia, după cum ştia şi Peter Marlowe. Tonul acela era ca o subită declaraţie de război. Peter Marlowe îi ura pe japonezi, iar Grey, în ochii lui, îi reprezenta pe japonezi, căci Grey veghea asupra regulamentului de lagăr, care fusese făcut după ordinele japonezilor. Îl aplica neabătut. Între ei mai era şi altă animozitate, mai profundă, ura de clasă suptă o dată cu laptele mamei. Peter Marlowe ştia că Grey îl dispreţuieşte din cauza originii şi descendenţei sale, din cauza acelor lucruri pe care Grey şi le dorea mai presus de orice şi pe care nu le putea dobândi niciodată.

— Pune-ţi-o!

Grey era în dreptul lui să dea acest ordin.

Peter Marlowe a dat din umeri, a scos banderola, şi-a tras-o deasupra cotului stâng. Pe banderolă era marcat gradul: căpitan de aviaţie militară.

Împăratul a rămas cu ochii holbaţi. „Cristoase, şi-a zis, ăsta-i ofiţer, iar eu eram cât pe ce să-i cer să...”

— Îmi pare rău că vă deranjez de la masă, tocmai spunea Grey. Dar se pare că cineva a pierdut ceva.

— Ce-a pierdut?

„Doamne Dumnezeule: a ţipat în gând King «Ronsonul»! O. Doamne, îşi tot zicea, pălind de groază. Trebuie să mă scap de blestemata aia de brichetă!”

— Ce-i cu tine, caporal? l-a scrutat mai îndeaproape Grey,

observând broboanele de sudoare care-i ieşiseră deodată pe faţă.

— Cam cald, nu? s-a bâlbâit King.

Simţea cum i se moaie de transpiraţie cămaşa bine scrobită. Acum îşi dădea seama că i se întinsese o cursă. Mai ştia şi că Grey se distrează pe seama lui. S-a întrebat o clipă dacă are curajul s-o zbughească de-acolo, dar Peter Marlowe se afla între el şi fereastră, iar Grey îl putea prinde cu uşurinţă. Pe deasupra, dacă o lua la fugă însemna că se recunoaşte vinovat.

L-a văzut pe Grey că spune ceva, simţea că se clatină între viaţă şi moarte.

— Ce-aţi spus, domnule?

De data aceasta, „domnule” n-a mai sunat ca o insultă; King a rămas cu ochii la Grey, nu-i venea să creadă.

— Am zis că, hm… colonelul Sellars a anunţat că i s-a furat un inel de aur! a repetat Grey, privindu-l crunt.

King a simţit pe moment un val de uşurare. Deci nu era vorba câtuşi de puţin de „Ronson”! Se speriase degeaba. Doar nenorocitul acela de inel al lui Sellars! Mijlocise vânzarea inelului lui Sellars încă în urmă cu trei săptămâni şi se alesese cu un câştig frumuşel. Iar acum deşteptul de Sellars s-a gândit să anunţe că i-a fost furat. Mare mincinos colonelul!

— Ia te uită! a spus cu un gâlgâit de râs în glas. Mare necaz. Să-i fure lui inelul. Închipuiţi-vă!

— Eu pot să-mi închipui, a rostit aspru Grey. Dar tu?

Împăratul nu i-a răspuns. Dar îi venea să zâmbească. Nimic de brichetă! Era în siguranţă.

— Îl cunoşti pe colonelul Sellars? l-a luat iar la întrebări Grey.

— Nu prea bine, domnule. Am jucat de vreo două ori bridge cu el, i-a răspuns King, perfect liniştit.

— Ţi-a arătat vreodată inelul? nu se lăsa Grey.

King şi-a verificat încă o dată memoria. Colonelul Sellars îi arătase inelul de două ori. O dată când l-a rugat pe King să-l vândă şi a doua oară când s-a dus să-l cântărească.

— Nu, domnule, a făcut el o mutră nevinovată.

Ştia că n-are de ce să se teamă. Ambele întâlniri fuseseră fără martori.

— Eşti sigur că nu l-ai văzut niciodată?

— Absolut, domnule.

Lui Grey i s-a făcut deodată lehamite de jocul acela de-a şoarecele şi pisica; i se făcuse şi greaţă de foame la vederea ochiurilor de pe masă. Ar fi fost gata să facă orice, chiar orice, măcar pentru unul.

— N-ai un foc, amice Grey? l-a întrebat Peter Marlowe.

N-avea cu el bricheta de fabricaţie locală. Şi avea tare chef să tragă o ţigară. Foarte tare. Îşi simţea buzele uscate din cauza neplăcerii

provocate de întâlnirea cu Grey.

— Nu.

„Ia mai fă-ţi rost şi singur”, i-a spus în gând Grey, întorcându-se să plece. Atunci l-a auzit pe Peter Marlowe cum îi zice lui King:

— Îmi împrumuţi şi mie un pic „Ronsonul” tău? Încet, Grey s-a răsucit spre el. Peter Marlowe era numai zâmbet, cu ochii la King.

Cuvintele parcă au rămas gravate în văzduh. Apoi s-au răspândit în toate colţurile barăcii.

Înfiorat, dorind măcar să câştige ceva timp, King s-a apucat să cotrobăiască după chibrituri.

— E-n buzunarul din stânga, l-a ajutat Peter Marlowe.

În clipa aceea, King a simţit că moare şi iar renaşte ca să moară din nou. Toţi cei din baracă şi-au ţinut răsuflarea. Aveau să fie martori la execuţia Împăratului. Să-l vadă prins, ridicat şi închis, lucru pe care, în orice împrejurări, l-ar fi considerat imposibil. Şi totuşi Grey era acolo, era şi King, şi cel care l-a dat de gol pe Împărat, depunându-l ca pe-un mieluşel pe altarul lui Grey. Unii dintre cei de faţă erau îngroziţi, alţii încântaţi, iar Dino şi-a zis supărat: „Doamne, tocmai când îmi venea mie rândul să stau mâine de pază la cufăr!”

— Ce faci, nu-i dai un foc? a întrebat încetişor Grey.

Ca prin minune, foamea l-a părăsit; în locul ei simţea acum o căldură plăcută în stomac. Grey ştia că nu figurează niciun „Ronson” pe listă.

King a scos bricheta, i-a aprins ţigara lui Peter Marlowe. Flacăra cu care îşi dădea acum foc era dreaptă şi curată.

— Mulţumesc, i-a surâs Peter Marlowe şi abia atunci şi-a dat seama de enormitatea gafei pe care o făcuse.

— Aşa-a, a tărăgănat vorba Grey, luând în mână bricheta.

Cuvântul a sunat majestuos şi violent, cu un aer de finalitate.

King n-a răspuns, căci nu mai era nimic de spus. Aştepta doar; acum, când se ştia condamnat, nu mai resimţea nicio frică, îşi blestema numai propria stupizenie. Cel ce dă greş datorită propriei prostii nici nu mai merită numele de om. Şi nici nu mai are dreptul să fie Împărat, căci cel mai puternic este întotdeauna Împărat, dar nu numai prin putere, ci Împărat prin viclenie, putere şi noroc, toate la un loc.

— De unde ai obiectul acesta, caporal?

Întrebarea lui Grey a sunat mai mult ca o mângâiere. Peter Marlowe a avut simţământul că i se întoarce stomacul pe dos, mintea a început să-i funcţioneze febril.

— De la mine.

Îşi dădea seama că minciuna era cusută cu aţă albă, aşa că a adăugat repede:

— Am făcut un pocheraş. Eu am pierdut. Chiar înainte de masă.

Grey, King şi toţi ceilalţi se uitau la el cu gurile căscate.

— Ce-ai făcut? nu se mai dezmeticea Grey.

— Am pierdut-o la cărţi. Am făcut o mână de pocher. Mie mi-a intrat o chintă. Spune-i şi dumneata cum a fost, s-a întors el scurt spre King, pasându-i balonul ca să-l încerce cum se descurcă.

Mintea lui King era încă învălătucită, dar avea reflexe bune. S-a auzit spunând:

— Am jucat „la piron”. Mie mi-a venit un ful! şi…

— Care era cartea?

— Aşi cu doiari, l-a întrerupt Peter Marlowe fără nicio ezitare. „Ce naiba o fi aia «la piron»”? se tot întreba el în gând.

King a avut o tresărire, în ciuda admirabilei sale stăpâniri de sine. Fusese cât pe ce să spună popi cu dame şi ştia că Grey îi observase şovăiala.

— Cred că minţi, Marlowe!

— Vai de mine, Grey, bătrâne, cum poţi să spui aşa ceva! a zis domol Peter Marlowe, ca să mai tragă de timp. „Cum paştele mă-sii, o fi jocul «la piron»” A fost ceva de groază, a spus el eu voce tare, savurând acel amestec de frică şi plăcere pe care-l resimte omul numai în momentele de mare pericol. Am crezut că-l am la mâna. Aveam chintă. De aceea am pus la bătaie bricheta. Spune-i şi dumneata, i s-a adresat el abrupt lui King.

— Cum se joacă „la piron”, Marlowe?

Un tunet îndepărtat a mârâit undeva, dincolo de orizont. King a deschis gura să spună ceva, dar Grey l-a oprit.

— L-am întrebat pe Marlowe, a spus el pe un ton ameninţător.

Peter Marlowe se simţea pierdut. S-a uitat la King şi, cu toate că avea impresia că ochii lui nu spun nimic, Împăratul şi-a dat seama.

— Bine, a zis repede Marlowe, hai să-i arătăm.

King a scos imediat pachetul de cărţi şi a spus fără nicio ezitare:

— Eu aşteptam cartea „la găurică” şi…

Grey s-a răsucit furios spre el.

— Am spus că vreau să-mi zică Marlowe. Dacă mai scoţi o vorbă, te bag la arest pentru obstrucţionarea cercetărilor.

King n-a mai spus nimic. Se ruga doar în gând ca Marlowe să-i fi prins poanta.

„Cartea la găurică” a stârnit un ecou în străfundurile memoriei lui Peter Marlowe. Şi-a amintit. Iar acum, dacă ştia jocul, a început el să-l învârtească pe Grey.

— Cum să spun, s-a prefăcut el şi mai îngrijorat, e cam la fel cu orice partidă de pocher, Grey.

— Mie să-mi explici numai cum se joacă!

Grey era acum sigur că i-a prins cu minciuna. Peter Marlowe l-a privit drept, cu ochi de gheaţă. „S-or fi răcit şi ouăle alea”, şi-a zis în

gând.

— Ce încerci să dovedeşti tu aici, Grey? Ştie până şi orice fraier că se joacă cu patru cărţi pe faţă şi una întoarsă, „la găurică”.

Un suspin de uşurare a plutit prin încăpere. Grey şi-a dat seama că nu mai e nimic de făcut. Nu mai rămânea decât cuvântul lui contra cuvântului lui Marlowe şi era conştient că până şi la Changi trebuie să vină cu probe mai concludente.

— Aşa e, a rostit el încruntat, rotindu-şi privirea de la King la Peter Marlowe. Asta o ştie orice fraier, adăugă, înapoindu-i bricheta lui King. Ai grijă să fie trecută pe listă.

— Am înţeles, domnule locotenent.

Acum, când totul se sfârşise cu bine, King putea să se arate ceva mai uşurat.

Peter Marlowe s-a uitat lung după Grey, iar în momentul când acesta a ajuns aproape de uşă, a spus ceva mai tare decât era nevoie, tot cu ochii la Grey:

— Îmi mai dai o dată bricheta aia a ta? Mi s-a stins chiştocul.

Dar Grey n-a încurcat pasul şi nici nu s-a mai întors. „E tare tipul, şi-a zis sumbru Peter Marlowe. Are nervii buni, exact omul pe care ţi-l doreşti de partea ta într-o luptă pe viaţă şi pe moarte. Dar şi un adversar de temut.”

În tăcerea încărcată de electricitate, King s-a lăsat moale pe scaun. Peter Marlowe i-a luat bricheta din mână, şi-a aprins ţigara. Cu gesturi de robot, King şi-a scos pachetul de „Kooa”, şi-a pus o ţigară între buze şi a rămas cu ea aşa, fără să o simtă. Peter Marlowe s-a aplecat spre el, a scăpărat bricheta. King s-a concentrat îndelung asupra flăcăruiei, şi abia acum a văzut că lui Peter Marlowe îi tremură mâinile la fel de tare ca şi lui. S-a uitat în lungul barăcii; toţi stăteau ca nişte statui, cu ochii la el. A simţit răcoarea sudorii pe umeri, şi-a dat seama că şi cămaşa de pe el e udă leoarcă.

De afară s-a auzit zgomot de gamele lovite cu lingura. Dino s-a ridicat să arunce o privire pe uşă.

— Vine potolul! a strigat el fericit.

Vraja s-a spart, oamenii şi-au adunat în grabă tacâmurile şi au ieşit din baracă. Au rămas doar Peter Marlowe şi cu Împăratul, singuri.

Capitolul 3

Cei doi au stat aşa o vreme, ca să-şi vină în fire. Apoi, într-un târziu, Peter Marlowe a spus cu voce spartă:

— Doamne, că n-a lipsit mult!

— Asta cam aşa e, a zis Împăratul fără grabă, după un timp.

Fără să vrea, l-a trecut iar un fior; apoi şi-a scos portmoneul, a tras din el două hârtii de câte zece dolari, le-a pus pe masă.

— Ia aici, pentru moment e destul. Dar de-acum înainte eşti pe leafă. Douăzeci pe săptămână.

— Cum?!

— Îţi dau douăzeci de marafeţi pe săptămână, l-a lămurit King. A rămas pe gânduri câteva clipe. Cred că ai dreptate, i-a spus apoi pe un ton binevoitor, surâzând. Merită mai mult. Să zicem treizeci. În clipa aceea a dat, în sfârşit, cu ochii de banderolă şi a adăugat: Domnule căpitan.

— Poţi să-mi spui tot Peter, a spus Peter Marlowe cu iritare în glas. Şi, ca să fie totul limpede, n-am nevoie de banii tăi, a mai zis el şi s-a ridicat să plece. Mulţumesc pentru ţigară.

— Hei, ia stai aşa, King era uluit. Ce naiba-i cu tine? Peter.

Marlowe l-a privit de sus pe King, îi luceau ochii de indignare.

— Drept cine dracu' mă iei? Ia-ţi banii şi bagă-ţi-i… ştii tu unde.

— Da' banii mei ce-au?

— Nimic. Dar nu-mi plac manierele astea!

— De când au manierele ceva de-a face cu banii?

Peter Marlowe s-a întors scurt şi a luat-o din loc. King a sărit în picioare şi s-a postat între Peter Marlowe şi ieşire.

— Un moment, a spus el încordat. Vreau să ştiu şi eu ceva. De ce m-ai acoperit adineaori?

— Păi, se-nţelege de la sine, nu? Eu ţi-am făcut un pocinog. Nu puteam să te las cu pleaşca asta în braţe. Drept cine mă iei?

— Nu ştiu. Încerc şi eu să mă dumiresc.

— A fost greşeala mea. Te rog să mă ierţi.

— N-ai de ce să-ţi pară rău, a spus King ceva mai repezit. Greşeala a fost a mea. M-am prostit. Asta n-are nimic de-a face cu tine.

— Oricum, asta nu schimbă lucrurile, i-a replicat Peter Marlowe; avea chipul ca de piatră, ochii la fel. Dar trebuie să mă consideri ultimul rahat dacă ţi-ai închipuit c-am să te las să te răstignească dobitocul ăla. Şi înseamnă că mă crezi un rahat încă şi mai mare dacă-ţi imaginezi c-am să iau bani de la tine… tocmai atunci când eu sunt cel care a comis o imprudenţă. Aşa ceva nu înghit de la nimeni!

— Ia loc un moment. Te rog.

— De ce?

— Pentru că vreau să stăm de vorba, ce naiba mai întrebi?

Max s-a arătat şovăielnic în uşă, cu gamelele Împăratului în mână.

— Iertaţi-mă, a zis el prudent. Ţi-am adus masa. Vrei şi nişte ceai?

— Nu. Tex primeşte azi porţia mea de supă, a dispus King, luând gamela cu orez şi punând-o pe masă.

— Okay, a făcut Max, şovăind încă; se întreba dacă nu cumva Împăratul are nevoie de o mână de ajutor ca să-l cotonogească bine pe blestematul de englez.

— Întinde-o, Max. Spune-le şi celorlalţi să ne lase singuri un timp.

— S-a făcut.

Max s-a îndepărtat zâmbind. Şi-a zis în sinea lui că Împăratul e foarte înţelept că se fereşte de martori, mai ales când are de gând să caftească un ofiţer.

King l-a privit iar pe Peter Marlowe.

— Te-am rugat frumos. Nu vrei să iei loc câteva minute?

— Bine, a spus înţepat Peter Marlowe.

— Ascultă, a început King să-i explice cu răbdare. Tu m-ai scos din laţ. M-ai ajutat şi e cât se poate de firesc să te ajut şi eu. Ţi-am oferit nişte lovele pentru că am vrut să-ţi mulţumesc cumva. Dacă nu vrei banii, e-n regulă… dar să ştii că n-am vrut să te jignesc. Dacă am făcut-o, îmi cer scuze.

— Îmi pare rău, s-a mai îmblânzit Peter Marlowe. Cred că m-am cam pripit. N-am înţeles, de fapt.

Împăratul i-a întins mâna.

— Hai să ne împăcăm pe chestia asta.

Peter Marlowe i-a strâns mâna.

— Nu prea-l ai la inimă pe Grey, nu-i aşa? a întrebat circumspect King.

— Nu.

— De ce?

Peter Marlowe a dat din umeri. King a împărţit cu grijă orezul în două, i-a întins lui porţia mai mare.

— Hai să mâncăm.

— Dar tu? l-a întrebat Peter Marlowe, observând că a primit mai mult.

— Nu mi-e foame. Mi-a pierit până şi pofta de mâncare. Doamne, chiar c-a fost pe muchie. Am crezut că ne pune capac la amândoi.

— Cam da, a spus Peter Marlowe cu un început de zâmbet. Dar ne-am şi distrat de minune, nu-i aşa?

— Cum?!

— Ei, asta, farmecul tensiunii. Cred că n-am mai avut o satisfacţie ca asta de ani de zile. Dulcea emoţie a primejdiei…

— Sunt multe lucruri pe care nu le pricep la tine, a spus King, aproape umil. Vrei să spui că ţi-a făcut chiar plăcere?

— Sigur că da. Cum, ţie nu ţi-a plăcut? Mie mi s-a părut aproape la fel de grozav ca atunci când pilotez un „Spit”{11}. Ştii cum vine asta, în momentul respectiv ţi-e o frică îngrozitoare, dar în acelaşi timp parcă prinzi curaj, iar atunci – şi mai ales după aceea – te simţi, cum să zic, cam zurliu.

— Eu aş zice mai degrabă că ţi-ai pierdut minţile.

— Dacă nu-ţi făcea plăcere, atunci de ce naiba ai încercat să mă încurci cu chestia aia „la piron”? Era să mor când te-am auzit.

— N-am încercat să te încurc. Cum dracu' era să vreau să te încurc?

— Ca să complici jocul şi să mă încerci pe mine.

Total deprimat, King s-a şters la ochi, şi-a trecut mâna peste faţă.

— Vrei să spui că ai crezut c-am făcut-o special?

— Sigur! N-am făcut şi eu la fel când ţi-am pasat ţie întrebarea?

— Hai să ne lămurim. Ai făcut-o doar ca să-mi testezi mie nervii? şi-a tras King răsuflarea.

— Păi, sigur că da, bătrâne. Zău că nu înţeleg care-i problema.

— Doamne Cristoase, a făcut King, simţind că-l trece iar o sudoare rece. Eram amândoi ca şi morţi, iar lui îi ardea de joacă! King şi-a mai tras sufletul şi a continuat: Eşti nebun, zău dacă nu eşti nebun de legat. Când ai ezitat după ce ţi-am dat poanta aia, „la găurică”, am crezut că, gata, suntem morţi amândoi.

— Aşa şi-a închipuit şi Grey. Dar eu nu făceam decât să-l zgândăr. Singurul motiv pentru care am încheiat-o mai repede a fost acela că ni se răceau ochiurile. Iar ochiuri ca astea nu vede omul în fiecare zi. Pe onoarea mea că nu.

— Am avut impresia c-ai spus că nu-s bune de nimic.

— Eu am zis că nu-s rele, a precizat Peter Marlowe apoi a ezitat o clipă. Ascultă, când spui că ceva „nu-i rău” asta înseamnă că este excepţional. E un mod de a face un compliment fără să pui omul în încurcătură.

— Zău dacă nu eşti sărit de pe fix! Îmi rişti mie capul – şi pe-al tău – numai ca să sporeşti savoarea pericolului, îţi sare ţandăra când îţi ofer nişte bani fără nicio condiţie şi spui că ceva „nu-i rău” atunci când, de fapt, ai în vedere ceva grozav. Cristoase, a adăugat el uluit. Cred că m-am prostit de tot.

Ridicând ochii, a întâlnit privirea perplexă a lui Peter Marlowe şi n-a mai avut încotro, a izbucnit în râs. Peter Marlowe a pufnit şi el; după o clipă râdeau amândoi în hohote ca nişte isterici.

Max a băgat nasul în baracă, ceilalţi americani se buluceau în spatele lui.

— Ce naiba l-o fi apucat? s-a minunat Max. Aş fi zis că la vremea asta trebuie să-l fi snopit deja în bătaie.

— *Madonna,* a suspinat Dino. Mai întâi Împăratul e mai-mai s-o feştelească, pe urmă se aşterne pe râs cu tipul care l-a arătat cu

degetul.
— Nu mai pricep nimic, a zis Max; nu i se mai potolea tremurul din măruntaie încă de când auzise primul şuier de alarmă.
King a indicat privirea, i-a văzut cum se holbează la el, i-a întins lui Max ce mai rămăsese din pachetul de ţigări.
— Ia aici, Max. Câte una la fiecare. Azi e sărbătoare!
— Să-ţi dea Dumnezeu sănătate, i-a mulţumit Max, luând pachetul. Era cât pe ce s-o păţeşti. Suntem bucuroşi cu toţii c-ai scăpat.
Împăratul le-a citit zâmbetele. Pe unele, cele bune, le-a reţinut. Pe altele, cele false, oricum le cunoştea. Luându-se după Max, i-au mulţumit şi ceilalţi.
Max i-a scos iar pe toţi afară, s-a apucat să împartă comoara.
— E încă sub efectul şocului, şi-a dat el cu părerea, coborând vocea. Lucru sigur. Ca atunci când pică un obuz chiar lângă tine. Acuşi îl ia la poceală pe englezoi.
Din baracă a răbufnit o nouă rafală de râsete. Max a rămas cu ochii în zare, apoi a strâns din umeri.
— A luat-o razna… şi nici nu-i de mirare.
— Pentru numele lui Dumnezeu, tocmai spunea Peter Marlowe, ţinându-se cu mâinile de burtă. Hai să mâncăm. Dacă nu ne-apucăm acum, zău că n-am să mai pot.
Au început să mănânce. Sughiţând de râs, Peter Marlowe şi-a exprimat regretul că ochiurile s-au cam răcit, dar însăşi voioşia lor le încălzea acum şi le făcea delicioase.
— Parcă ar mai avea nevoie de un pic de sare, nu crezi? a observat el, încercând să păstreze un ton egal, detaşat.
— M-m, s-ar putea. Am crezut c-am pus destulă, încruntat, King a întins mâna după sare şi abia atunci a băgat de seamă lucirea maliţioasă din ochii englezului.
— Acum ce dracu' mai e? a întrebat King, izbucnind iar în râs fără să vrea.
— Am glumit, fi-ar să fie. Vouă, americanilor, vă cam lipseşte simţul umorului, nu-i aşa?
— Ia mai du-te-n… Şi nu mai râde, pentru numele lui Cristos!
După ce au terminat ouăle, King a pus de-o cafea şi s-a căutat de ţigări. Şi-a amintit apoi că le dăduse la băieţi, s-a aplecat să descuie cufărul.
— Ia de-aici, încearcă-l şi pe-al meu, i-a zis Peter Marlowe, oferindu-i tabachera.
— Mulţumesc, dar nu-mi prieşte mizeria asta. Mă zgârie pe gât ca dracu'.
— Fă o încercare. E tratat. Am învăţat metoda de la nişte javanezi.
Neîncrezător, King a luat în mână tabachera. „Tutunul" era făcut tot din iarbă obişnuită, dar în loc să fie galben ca paiele, era auriu închis

la culoare, în loc să fie uscat şi ţeapăn, era moale şi mătăsos, în loc să n-aibă niciun miros, avea chiar o aromă de tutun, uşor dulceagă. A scos pachetul de foiţă de orez, şi-a pus o porţie cam exagerat de mare de iarbă tratată. Şi-a răsucit un cornet diform, a rupt firele care mai ieşeau afară, risipind neglijent pe jos resturile de tutun.

„Dumnezeule mare, şi-a zis Peter Marlowe, ţi-am spus să guşti din el, nu să-mi iei toată provizia." Ştia că ar fi trebuit să adune de pe jos firicelele de tutun şi să le pună înapoi în tabacheră, dar s-a abţinut. „Sunt lucruri care nu se fac", şi-a mai zis el în gând.

King a scăpărat bricheta, au zâmbit amândoi văzând-o cum arde. Împăratul a tras o dată din ţigară, cu grijă, apoi încă o dată. Pe urmă a tras adânc în piept.

— Nemaipomenit, a spus el cu uimire. Nu-i la fel de bună ca o „Kooa", dar e…, s-a întrerupt, corectându-se. Vreau să spun că nu-i rea.

— Nu-i rea chiar deloc, a râs Peter Marlowe.

— Cum dracului se face?

— Secret de fabricaţie.

Împăratul şi-a dat seama că ar putea pune mâna pe o mină de aur.

— E, bănuiesc, un proces destul de lung şi complicat, a luat-o el mai pe departe.

— A, nu, de fapt e destul de simplu. Se moaie bine iarba într-o infuzie de ceai, pe urmă se stoarce. Apoi se presară deasupra un pic de zahăr şi se frământă, iar când s-a omogenizat, se coace cu grijă într-o tigaie, la foc mic. Se amestecă tot timpul ca să nu se prăjească prea tare. Totul e s-o potriveşti exact cum trebuie. Să nu fie nici prea uscată, nici prea umedă.

King a rămas surprins că Peter Marlowe i-a relatat procedeul cu atâta uşurinţă, fără să se târguiască dinainte. „Evident, şi-a zis, acum nu face decât să-mi aţâţe pofta. Nu se poate să fie chiar atât de simplu, altfel ar face-o toată lumea. În plus, probabil că-şi dă seama că sunt singurul care poate pune pe picioare afacerea."

— Şi asta-i tot? a întrebat, zâmbind, King.

— Da. De fapt, nu-i mare lucru.

Împăratul a sesizat perspectiva unei afaceri înfloritoare. Şi, pe deasupra, perfect legale.

— Îmi închipui că toţi cei din baraca voastră îşi prepară tutunul în felul ăsta.

Peter Marlowe a clătinat din cap.

— Doar eu fac treaba, numai pentru grupa noastră. Luni de zile i-am ţinut în şah, le-am spus tot felul de poveşti, dar tot n-au izbutit să prindă reţeta exactă.

King a surâs satisfăcut.

— Atunci înseamnă că eşti singurul care ştie cum se prepară otrava

asta!

— Ba deloc, i-a răspuns Peter Marlowe, iar King a simţit că i se opreşte inima în loc. E un procedeu de-al băştinaşilor. Se practică peste tot în Java.

King s-a mai înseninat la faţă.

— Însă aici nu-l ştie nimeni, nu-i aşa?

— Habar n-am. Nu prea m-am gândit la asta.

Împăratul a slobozit încet fumul pe nări, mintea îi lucra rapid. „Păi, sigur, şi-a zis, asta-i ziua mea cu noroc."

— Hai să-ţi spun cum vine treaba, Peter. Îţi fac o propunere de afaceri. Îmi arăţi exact cum se face, iar eu îţi dau un procent de…, a mai ezitat un pic. Zece la sută.

— Cum?!

— Bine atunci. Douăş'cinci.

— Douăzeci şi cinci?

— Bine-e, a făcut Împăratul, privindu-l pe Peter Marlowe cu ceva mai mult respect. Ţii la preţ şi ăsta-i mare lucru. Eu organizez toată afacerea. Cumpărăm materia primă în vrac. Va trebui să amenajăm un atelier. Tu supraveghezi producţia, iar eu mă ocup de desfacere, a adăugat el, întinzându-i mâna. Lucrăm în parte şi împărţim pe din două, juma-juma. Bate palma.

Peter Marlowe a rămas cu ochii la mâna lui King. Apoi l-a privit drept în faţă.

— A, nu, aşa nu merge! a rostit el hotărât.

— Fir-aş al dracului, a explodat Împăratul. Asta-i cea mai bună ofertă pe care ai putea-o căpăta vreodată. Ce vrei mai drept? Eu vin cu banii. Va mai trebui să şi…, s-a oprit deodată, străfulgerat de un gând. Peter, a continuat el după o clipă, puţin îndurerat, dar fără să o arate. Nu-i nevoie să afle nimeni că lucrezi cu mine. Îmi arăţi doar cum se face, iar eu am grijă să-ţi primeşti partea. Poţi avea încredere în mine.

— Ştiu asta, a spus Peter Marlowe.

— Atunci împărţim juma-juma! s-a luminat King.

— Nu ţine.

— Isuse Cristoase!

Împăratul simţea acum cum se strânge şurubul. Dar şi-a ţinut firea, gândindu-se numai la afacere. Şi cu cât se gândea mai mult… Şi-a rotit ochii în jur să se convingă că nu trage nimeni cu urechea. Apoi a coborât vocea şi a spus cu glas spart:

— Şaizeci la patruzeci… şi să ştii că-n viaţa mea n-am mai făcut cuiva o asemenea ofertă. S-a făcut la şaizeci-patruzeci?

— Nu.

— Nu?! a izbucnit King, total şocat. Trebuie să scot şi eu ceva din afacerea asta. Ce naiba vrei să-ţi dau ca să-mi spui procesul de fabricaţie? Bani peşin?

— Nu vreau nimic, a spus Peter Marlowe.
— Nimic?
King s-a lăsat moale pe scaun, o epavă. Peter Marlowe se simţea foarte jenat.
— Vezi tu, a spus el încă şovăind. Nu prea pricep de ce te înfierbânţi aşa în legătură cu anumite lucruri. Procedeul nu-i al meu, aşa că n-am cum să-l vând. E doar un simplu obicei al localnicilor. N-aş putea să-ţi iau nimic pentru el. N-ar fi corect. Chiar deloc. Şi oricum, eu…, s-a oprit Peter Marlowe, apoi a continuat repede: Vrei să-ţi arăt chiar acum?
— Un moment. Vrei să spui că nu doreşti nimic de la mine dacă-mi arăţi procedeul? După ce ţi-am propus să împărţim şaizeci la patruzeci? După ce ţi-am spus că pot să scot bani buni din afacerea asta?
Peter Marlowe a încuviinţat din cap.
— Asta-i nebunie curată, a mormăit neajutorat King Ceva nu-i în regulă. Nu mai pricep.
— Nu-i nimic de priceput, i-a zâmbit subţire Peter Marlowe. N-ai decât să spui că m-a bătut soarele-n cap.
Împăratul l-a privit lung.
— Poţi să-mi răspunzi şi mie pe faţă la o întrebare directă?
— Da, desigur.
— E din cauză că-i vorba de mine, nu-i aşa?
Vorbele au rămas suspendate între ei, plutind în aerul înăbuşitor.
— Nu, a răspuns Peter Marlowe, spărgând tăcerea.
Şi adevăr a fost atunci între ei.

O oră mai târziu. Peter Marlowe îl veghea pe Tex cum pregăteşte a doua serie de tutun. De data asta Tex lucra fără ajutor, iar King cotcodăcea primprejur ca o găină bătrână.
— Eşti sigur c-ai pus zahăr cât trebuie? l-a întrebat el îngrijorat pe Peter Marlowe.
— Exact cât trebuie.
— Cât mai durează acum?
— Tu cât crezi, Tex?
Tex i-a întors zâmbetul lui Peter Marlowe, s-a ridicat cât era de lung.
— Cinci, poate şase minute, cam aşa ceva.
Peter Marlowe s-a sculat în picioare.
— Unde-aveţi locul ăla? Privata adică.
— Căcăstoarea? În spatele barăcii, i-a arătat King eu mâna. Nu poţi să te mai ţii până sfârşeşte Tex? Vreau să fiu sigur c-a prins meşteşugul.
— Tex se descurcă foarte bine, a spus Peter Marlowe, ieşind afară.

Când s-a întors, Tex tocmai lua tigaia de pe reşou.

— Acuma da, a bâiguit el nervos, cu ochii la Peter Marlowe ca să vadă dacă a potrivit bine timpul.

— La fix! a decretat Peter Marlowe, examinând tutunul tratat.

Tremurând de nerăbdare, King a răsucit o ţigară din foiţă de orez. Tex şi Peter Marlowe la fel. Şi le-au aprins. Cu „Ronsonul". Iarăşi râsete încântate. Apoi, tăcere. Fiecare îşi degusta ţigara ca un cunoscător.

— Bunicel, a spus hotărât Peter Marlowe. Ţi-am spus doar, Tex, că-i destul de simplu.

Tex a răsuflat uşurat.

— Nu-i rău, a rostit King cu gândul parcă aiurea.

— Ce dracu' spui tu acolo? s-a răstit la el Tex. E-al naibii de bun!

Peter Marlowe şi cu Împăratul s-au strâmbat de râs. I-au explicat lui Tex, printre sughiţuri, despre ce-i vorba, a râs şi el.

— Trebuie să-i dăm şi-un nume de marcă, a declarat King, s-a gândit câteva clipe. Asta e! Ce-aţi zice de „Trei împăraţi"? Unul e Împăratul din aviaţia regală britanică, altul e Împăratul Texasului, iar al treilea sunt eu.

— Nu-i rău, s-a pronunţat Tex.

— Mâine pornim uzina.

Tex a clătinat din cap.

— Mâine trebuie să ies la lucru.

— La naiba! Îl pun pe Dino să te înlocuiască.

— Nu. Am să-l rog eu.

Tex s-a sculat în picioare, i-a zâmbit lui Peter Marlowe.

— Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, domnule căpitan.

— Las-o baltă cu „domnule", de acord? i-a spus Peter Marlowe.

— Sigur. Mulţumesc.

Peter Marlowe l-a urmărit din privire.

— Nostimă treabă, a spus el încetişor către King. N-am mai văzut niciodată atâtea zâmbete într-o singură baracă.

— Eu zic aşa: n-are rost să-ţi ascunzi zâmbetul, dacă tot îţi vine. S-ar putea să fie mult mai rău. Ţi-au doborât avionul când zburai peste cocoaşă?

— Vrei să spui pe ruta Calcutta-Chungking? Peste Himalaya?

— Păi, da, a zis King, făcând cu capul spre tigaia cu tutun. Nu uita să-ţi umpli tabachera.

— Mulţumesc. Chiar am s-o umplu, dacă nu te deranjează.

— Oricând ai nevoie, vii şi-ţi iei.

— Mulţumesc. Aşa am să fac. Eşti foarte drăguţ.

Peter Marlowe şi-ar mai fi dorit o ţigară, dar îşi dădea seama că fumează prea mult. Dacă mai trage una acum, atunci foamea are să-l chinuie şi mai tare. Mai bine s-o ia uşurel. S-a uitat la umbra stâlpului,

şi-a promis să nu fumeze până nu se mişcă umbra cu încă patru degete.

— De fapt, nu m-au doborât. Jucăreaua… avionul adică, mi-a fost lovit la sol, în timpul unui bombardament, în Java. N-am mai putut zbura cu el. Plicticoasă treabă, a adăugat el, încercând să-şi ascundă amărăciunea.

— Nu-i chiar atât de rău, l-a liniştit King. S-ar fi putut să fii în el. Eşti în viaţă, asta contează. Pe ce aparat zburai?

— „Hurricane”. De vânătoare, cu un singur pilot. De obicei însă zburam pe un „Spit”… „Spitfire” adică.

— Am auzit multe despre ele, dar n-am văzut niciunul. Le-aţi cam dat de furcă nemţilor, i-aţi pus cu botul pe labe.

— Da, a spus încet Peter Marlowe. Cred că da.

King a ridicat mirat din sprâncene.

— Cum, n-ai participat la Bătălia Angliei?

— Ba da. Am ieşit pilot în 1940… exact la timp.

— Câţi ani aveai atunci?

— Nouăsprezece.

— Eh, uitându-mă la tine, ţi-aş fi dat pe puţin treizeci şi opt de ani, nu douăzeci şi patru!

— Ai zbârcit-o, frăţioare! a pufnit în râs Peter Marlowe. Tu câţi ani ai?

— Douăş’cinci. Fir-ar mama lor… Cei mai frumoşi ani din viaţă şi să stai închis în puşcăria asta împuţită!

— N-aş zice că eşti chiar închis. Şi, după cât se pare, o duci chiar foarte bine.

— Oricum ai lua-o, tot închişi suntem. Cât crezi că mai durează?

— Pe nemţi i-am cam pus pe fugă. Dincolo cred că se termină curând.

— Aşa crezi?

Peter Marlowe a ridicat din umeri. „Fii atent, şi-a zis în gând, niciodată nu ştii cât de atent trebuie să fii.”

— Da, aşa cred. Dar, oricum, zvonurile sunt zvonuri.

— Şi războiul de-aici? Cum o să fie cu războiul nostru?

Pentru că întrebarea venea de la un prieten, Peter Marlowe i-a răspuns fără ocolişuri.

— Cred că al nostru va dura o veşnicie. A, îi vom bate pe japonezi. Acum sunt sigur de asta. Dar noi, cei de aici? Nu cred că mai scăpăm.

— De ce?

— De fapt, nu cred că japonezii se vor lăsa vreodată bătuţi. Asta înseamnă că va trebui să debarce ai noştri pe continent. Iar când se va întâmpla aceasta, cred că ne vor lichida pe cei de aici, pe toţi. Dacă până atunci nu ne termină foamea şi bolile.

— De ce naiba să facă ei una ca asta?

— Ei, pentru a mai câştiga timp, aşa îmi închipui. Cred că, pe măsură ce se strânge năvodul în jurul Japoniei, ei vor începe să-şi retragă tentaculele. Şi de ce să-şi mai piardă timpul cu câteva mii de prizonieri? Japonezii concep viaţa într-un mod foarte diferit de al nostru. Iar ideea că trupele noastre pot ajunge pe pământul lor îi va face s-o ia razna de tot, a continuat Peter Marlowe cu o voce cât se poate de plată şi calmă. Cred că pân-aici ne-a fost. Sigur, sper să greşesc. Dar asta este ceea ce cred.

— Eşti un optimist, n-am ce zice, a mormăit acru Împăratul, iar când Peter Marlowe a râs, s-a zborşit la el: Acu' de ce naiba te-a apucat râsul? Tu mereu râzi când nu trebuie.

— Scuze, un obicei păcătos.

— Hai să ieşim afară. Muştele astea s-au obrăznicit de tot. Hei, Max! a strigat King. Vrei să faci niţel curat?

A venit Max, s-a apucat să strângă masa. King şi cu Peter Marlowe au sărit uşor pe fereastră. Chiar în dreptul ferestrei Împăratului mai erau încă o măsuţă şi o bancă sub o copertină de pânză. King s-a aşezat pe bancă. Peter Marlowe s-a lăsat pe vine, cu fundul pe călcâie, ca băştinaşii.

— N-am reuşit niciodată să stau aşa, a spus King.

— E foarte comod. Am învăţat asta în Java.

— Cum se face că vorbeşti atât de bine malaieza?

— Am trăit o vreme într-un sat.

— Când?

— În patruzeci şi doi. După încetarea focului.

King l-a aşteptat cu răbdare să continue, dar n-a mai urmat nimic. A mai aşteptat câteva momente, pe urmă a întrebat:

— Cum de-ai mai stat într-un sat din Java în '42, după încetarea focului, când la vremea aceea toată lumea era deja băgată în lagăre de prizonieri?

Peter Marlowe a râs din toată inima.

— Scuze. Nici n-am mare lucru de povestit. Nu-mi surâdea ideea de a sta într-un lagăr. De fapt, când a încetat războiul, m-am rătăcit în junglă şi, până la urmă, am dat peste sătucul acela. Li s-a făcut milă de mine. Am stat acolo vreo şase luni.

— Şi cum ţi-a mers?

— Minunat. Oamenii sunt foarte drăguţi. Mă socoteau drept unul de-al lor. Eram îmbrăcat ca un javanez, m-am şi boit pe piele ca să par mai tuciuriu… ştii cum e, dar de fapt era o prostie, căci statura şi culoarea ochilor m-ar fi dat oricând de gol… lucram în plantaţiile de orez.

— Te-au lăsat de capul tău?

Peter Marlowe a zăbovit cu răspunsul.

— Eram singurul european pe-acolo, dacă la asta te referi.

S-a uitat spre lagăr, a văzut praful bătut de soare, a simţit vântul care stârneşte colbul şi-l prinde în vârtej. Iar vârtejul i-a amintit de ea.

A întors privirea spre răsărit, către cerul tulbure. Dar ea era acum acolo, undeva, dincolo de văzduh.

Vântul a mai prins putere, a început să încovoaie vârfurile cocotierilor. Dar ea se topise acum în vânt şi-n palmieri şi-n norii de sus.

Peter Marlowe s-a smuls din reverie, l-a urmărit din ochi pe gardianul coreean care înainta greoi dincolo de reţeaua de sârmă ghimpată, năduşit tot din cauza zăpuşelii. Uniforma gardianului era uzată şi nespălată, chipiul îi era la fel de mototolit ca şi faţa, iar carabina îi atârna strâmb pe umăr. Dizgraţios pe cât fusese ea plină de graţie.

Încă o dată, Peter Marlowe şi-a ridicat privirea spre cer, dornic de o distanţare. Numai aşa mai avea simţământul că nu se află într-o cutie… o cutie plină ochi de bărbaţi, cu mirosurile lor, cu murdăria lor, cu zgomotele lor. „Fără femei, şi-a zis neputincios Peter Marlowe, bărbaţii nu-s decât o glumă macabră.” În dogoarea soarelui, simţea cum îi sângerează inima.

— Hei, Peter!

King era cu ochii în susul povârnişului, cu gura căscată.

Peter Marlowe i-a urmărit privirea şi a simţit că i se întoarce stomacul pe dos văzându-l pe Sean că se apropie de ei. „Dumnezeule!” A vrut să se strecoare pe fereastră înapoi în baracă, dar şi-a dat seama că asta ar bătea şi mai mult la ochi. Aşa că a rămas pe loc, înnegurat, abia suflând. Şi-a zis că poate are norocul să nu fie observat, căci Sean era prins în conversaţie cu maiorul de aviaţie Rodrick şi locotenentul Frank Parrish. Se ţineau aproape, absorbiţi în discuţie.

Chiar atunci, ca un făcut, lui Sean i-a scăpat privirea pe lângă Frank Parrish; l-a zărit pe Peter Marlowe, s-a oprit.

Rodrick şi Frank s-au oprit şi ei, surprinşi. Când l-au văzut pe Peter Marlowe şi-au zis amândoi în gând: „O, Doamne!” Dar şi-au ascuns îngrijorarea.

— Hello, Peter! a strigat de departe Rodrick.

Era înalt şi bine îngrijit, cu o figură frumos dăltuită; Frank Parrish era tot atât de înalt, dar foarte neglijent.

— Hello, Rod! i-a răspuns Peter Marlowe.

— Mă întorc într-o clipă, i-a spus Sean încet lui Rodrick şi a pornit spre Peter Marlowe şi Împărat.

Acum, după ce-i trecuse primul şoc, Sean era numai zâmbet.

Peter Marlowe a simţit că i se zbârleşte părul de pe ceafă; s-a ridicat în picioare, aşteptând. Fără să se întoarcă, îşi dădea seama că Împăratul îl sfredeleşte cu privirea.

— Hello, Peter, a spus Sean.

— Hello, Sean.
— Ai cam slăbit, Peter.
— Probabil, nu ştiu. Nu mai rău ca alţii. Dar mă simt bine, mulţumesc.
— Nu te-am mai văzut de-atâta vreme… de ce nu treci o dată pe la teatru? Mai rămâne mereu câte ceva în plus… iar pe mine mă ştii, n-am fost niciodată un mare mâncău.
În surâsul lui Sean s-a strecurat un licăr de speranţă.
— M-mulţumesc, s-a bâlbâit Peter Marlowe, total stânjenit.
— Ei, ştiu eu că n-ai să vii, a rostit întristat Sean. Dar eşti binevenit oricând, a ţinut el să precizeze, apoi după o pauză: Nu te mai vede omul deloc.
— Ştii şi tu cum vine treaba. Sean. Tu eşti prins cu spectacolele, iar eu, ce să-ţi mai spun, ba sunt trimis cu echipa la lucru, ba mă iau cu altele…
Ca şi Peter Marlowe, Sean purta şi el un sarong, dar, spre deosebire de cel al lui Peter Marlowe, care era jerpelit şi decolorat, al lui Sean era nou, alb, cu marginea brodată în albastru şi fir de argint. În plus, Sean avea pe el un pieptăraş fără mâneci, *baju* cum îi spun localnicii, mai scurt de talie, croit strâmt ca să-i scoată pieptul în evidenţă. Împăratul a rămas vrăjit, cu ochii la despicătura pieptarului baju.
Sean a surprins privirea lui King, a surâs din colţul buzelor, şi-a prins o şuviţă de păr deranjată de adierea vântului şi a răsucit-o pe deget până în clipa în care King a ridicat ochii. Sean a zâmbit iar, ca pentru sine, străbătut de o căldură plăcută; King s-a îmbujorat la faţă.
— S-a cam lăsat cu zăpuşeală, nu-i aşa? a zis King, vizibil stânjenit.
— Cam aşa se pare, i-a răspuns afabil Sean.
Părea să nu-i pese de arşiţă, n-avea un strop de sudoare pe faţă, niciodată, nici pe căldura cea mai toridă. S-a lăsat o tăcere.
— A, scuzaţi, a spus Peter Marlowe, văzându-l pe Sean că se uită la King şi aşteaptă cu răbdare. L-ai cunoscut pe…
Pe Sean l-a pufnit râsul.
— O, Doamne, Peter. Pari tulburat, să ştii. Sigur că ştiu cine-i prietenul tău, deşi n-am fost prezentaţi, a zis Sean. Întinzându-i mâna lui King. Îmi pare bine de cunoştinţă. E o onoare să cunoşti un Împărat!
— A-ă, mulţumesc, a spus King, abia atingând mâna delicată care se pierdea în palma lui butucănoasă. Doriţi… ă-ă… o ţigară?
— Mulţumesc, dar nu fumez. Dar dacă nu vă deranjează prea tare, aş lua una. De fapt, două, dacă-mi permiteţi, s-a corectat Sean, făcând semn cu bărbia spre potecă. Rod şi Frank fumează şi ştiu că s-ar bucura de o ţigară bună.
— Sigur că da, a spus King. Poftiţi.
— Mulţumesc. Sunteţi foarte amabil.

Fără să vrea, King a simţit căldura zâmbetului lui Sean. Şi tot fără să vrea, dar perfect sincer, a adăugat:

— Aţi fost formidabil în „Othello”.

— Vai, mulţumesc, i-a răspuns încântat Sean. V-a plăcut spectacolul cu „Hamlet”?

— Foarte. Cu toate că nu mă prea omor după Shakespeare.

— Aşa compliment mai rar! a râs Sean. Acum punem o piesă nouă. A scris-o Frank, special. Va fi un spectacol foarte nostim.

— Dacă e la nivelul obişnuit, oricum va fi un spectacol mare, a spus King, revenind la un ton ceva mai degajat. Iar dumneavoastră veţi fi magnific.

— Foarte drăguţ din partea dumneavoastră. Mulţumesc, s-a înclinat Sean, apoi s-a întors scurt spre Peter Marlowe cu o licărire şăgalnică în ochi. Dar mă tem că Peter nu va fi de acord cu această apreciere.

— Încetează, Sean, a mormăit Peter Marlowe.

Sean nici nu l-a privit pe Peter Marlowe, se uita numai la King, dar în spatele zâmbetului i se ghicea furia.

— Peter nu mă prea agreează.

— Încetează, Sean, a ridicat un pic tonul Peter Marlowe.

— De ce? s-a înfierbântat Sean. Doar îi dispreţuieşti pe invertiţi… aşa-i numeşti tu pe pederaşti, nu? Mi-ai spus-o cât se poate de limpede. Să ştii că n-am uitat!

— Nici eu!

— Ei, asta-i bună! Nu-mi place să fiu dispreţuit, să ştii… şi cu atât mai mult de unul ca tine!

— Ţi-am spus să încetezi! Nu e nici timpul, nici locul. Am mai vorbit despre asta, mi-ai spus tot ce-ai avut de spus. Mi-am cerut scuze. N-am vrut să-ţi fac niciun rău!

— Nu. Dar totuşi mă urăşti… de ce? De ce?

— Eu nu te urăsc.

— Atunci de ce mă ocoleşti mereu?

— Pentru că-i mai bine aşa. Pentru numele lui Dumnezeu, Sean, lasă-mă în pace!

Sean s-a uitat lung la Peter Marlowe şi, deodată, la fel de brusc după cum izbucnise, mânia i s-a risipit.

— Iartă-mă, Peter. Probabil că ai perfectă dreptate. Prostul sunt eu. Necazul e că mă simt şi eu singur, din când în când. Mă simt singur şi mi-e dor să stăm de vorbă, doar atât, a adăugat el încet, atingând uşor braţul lui Peter Marlowe. Îmi pare rău. Nu vreau decât să fim iar prieteni.

Peter Marlowe n-a fost în stare să mai zică nimic. Sean a mai ezitat o clipă.

— Ei bine, cred că-i timpul s-o iau din loc.

— Sean! i-a strigat Rodrick din potecă. Suntem în întârziere.

— Vin îndată!

Sean l-a privit iar lung pe Peter Marlowe, apoi a suspinat şi i-a întins mâna lui King.

— Sunt bucuros că v-am cunoscut. Vă rog să-mi scuzaţi comportarea.

King n-a putut evita să-i mai atingă o dată mâna.

— Şi mie mi-a părut bine de cunoştinţă.

Sean a ezitat iar, ochii i-au căpătat o expresie gravă, scrutătoare.

— Sunteţi prietenul lui Peter?

Împăratul a avut senzaţia că-l aude întreaga lume când i-a răspuns bâlbâit:

— Ă-ă… sigur, da, cam aşa ceva.

— Ciudat, nu-i aşa, cum poate avea un singur cuvânt sensuri atât de diferite. Dar, dacă sunteţi prietenul lui, să nu-l îndemnaţi pe căi greşite, vă rog. Aveţi reputaţia unui om periculos şi n-aş vrea ca Peter să aibă de suferit. Ţin foarte mult la el.

— Ă-ă… da, sigur.

King a simţit că i se moaie genunchii, i se topeşte şira spinării. Surâsul magnetic al lui Sean l-a pătruns până în adâncurile fiinţei. Resimţea o senzaţie pe care n-o mai încercase până atunci.

— Spectacolele de teatru sunt tot ce-i mai bun în lagăr, s-a auzit el vorbind. Te fac să simţi că merită să-ţi trăieşti viaţa. Iar dumneavoastră sunteţi de departe cel mai bun.

— Vă mulţumesc, s-a înclinat iar Sean apoi către Peter Marlowe: într-adevăr, parcă simţi că merită să trăieşti. Îmi place ceea ce fac. Chiar că merită osteneala, Peter.

— Da, a încuviinţat chinuit Peter Marlowe. Mă bucur că-ţi merge bine.

Sean a mai schiţat un ultim surâs incert, apoi s-a întors brusc şi s-a îndepărtat în grabă. King s-a lăsat greu la loc, pe bancă.

— Măi, să fie-al naibii!

Peter s-a aşezat şi el pe jos. Şi-a deschis tabachera şi a răsucit o ţigară.

— Dacă n-ai şti că-i bărbat, te-ai jura pe toţi sfinţii că e femeie, a oftat King. Şi încă o femeie frumoasă.

Peter Marlowe a dat din cap posomorât.

— Nu e ca alţi pederei, ăsta-i lucru sigur. Pe legea mea. Ba chiar nu-i deloc la fel. Al naibii să fiu dacă n-are ceva care nu e…, nu-şi mai găsea cuvintele King; s-a sculat în picioare, bâjbâind după înţeles. Nici nu ştiu cum să zic. E… e femeie, fir-ar al dracului! Ţi-l aminteşti în rolul Desdemonei? Doamne, aşa cum arăta cu neglijeul ăla pe el, pun rămăşag că n-a fost om în Changi ca să nu se fi simţit stârnit. Nu condamn pe nimeni că s-a lăsat ispitit. Până şi eu sunt tentat, ca toată lumea. Cine zice că nu-i aşa minte de stinge.

S-a uitat apoi la Peter Marlowe, l-a cercetat cu luare-aminte.

— Uf, pentru numele lui Cristos, a spus agasat Peter Marlowe. Doar nu-ţi închipui c-oi fi şi eu din ăia?

— Nu, i-a răspuns calm Împăratul. Dar nici nu m-ar deranja dacă ai fi. Numai să ştiu eu cum stau lucrurile.

— Ei bine, nu sunt.

— Să ştii că nu asta mi-a fost impresia, a rânjit King. O ceartă între doi îndrăgostiţi?

— Du-te dracului!

După un timp, King l-a întrebat într-o doară:

— Îl cunoşti de mult pe Sean?

— A făcut parte din escadrila mea, i-a răspuns într-un târziu Peter Marlowe. Sean era mezinul, iar pe mine m-au pus, într-un fel, să-l dăscălesc. Am ajuns să-l cunosc destul de bine.

A zburat cu un bobârnac vârful aprins al ţigăni, a pus restul de tutun din chiştoc înapoi în tabacheră.

— De fapt, a fost cel mai bun prieten al meu. Era şi un pilot foarte bun… a doborât trei „Zero"-uri{12} deasupra Javei a completat Peter Marlowe, a întors privirea spre King. Am ţinut mult la el.

— Era… aşa şi mai înainte?

— Nu.

— Ei. Îmi dau seama că nu se gătea ca o muiere tot timpul, însă, la naiba, trebuia să se cunoască faptul că e mai altfel.

— Sean nu era deloc mai altfel. Era doar un băiat frumos şi delicat. Nu era câtuşi de puţin efeminat, avea doar un fel de… compasiune.

— L-ai văzut vreodată dezbrăcat?

— Nu.

— Se leagă. Nici alţii nu l-au văzut. Nici măcar pe jumătate dezbrăcat.

Sean dispunea de o cămăruţă în clădirea teatrului, o încăpere numai a lui, cum nu mai avea nimeni la Changi, nici măcar Împăratul. Dar Sean nu dormea niciodată în camera aceea. Până şi gândul că Sean se află singur într-o cameră cu încuietoare pe dinăuntru era mult prea periculos, căci erau mulţi în lagăr ale căror pofte dădeau pe-afară, iar ceilalţi abia de se mai puteau stăpâni. Aşa că Sean dormea întotdeauna într-una dintre barăci; în camera lui doar se spăla şi se schimba de haine.

— Ce e între voi doi, de fapt? a întrebat King.

— Era cât pe ce să-l omor. Mai demult.

Discuţia a încetat deodată, amândoi ascultau acum atent, cu încordare. Dar nu se auzea decât un fel de suspin, o vibraţie de alarmă. Împăratul s-a uitat repede în jur. Nevăzând nimic ieşit din comun, s-a ridicat şi s-a strecurat înapoi pe fereastră. Peter Marlowe l-a urmat, ţinându-se aproape. Cei din baracă ascultau şi ei încordaţi.

King a tras cu ochiul spre colţul închisorii. Nu se zărea nimic neobişnuit. Mai trecea câte un om, încoace şi încolo, ca de obicei.

— Ce crezi? a întrebat încet King.

— Încă nu ştiu, i-a răspuns Peter Marlowe, concentrându-se.

Tot mai treceau oameni pe lângă clădirea închisorii, doar că acum, aproape imperceptibil, cu un pas ceva mai grăbit.

— Hei, atenţie, a şoptit Tex.

De după colţul închisorii se ivise căpitanul Brough, venea acum pe potecă, drept spre baraca lor. În urma lui au apărut şi alţi ofiţeri, îndreptându-se cu toţii spre câte o baracă a trupei.

— E de rău, a zis acru Tex.

— Se lasă cu percheziţie, l-a îngânat Max.

Într-o clipă, Împăratul a fost în genunchi, lângă cufărul negru, grăbindu-se să-l descuie.

— Ne vedem mai târziu, a spus repede Peter Marlowe.

— Ia aici, l-a oprit King, aruncându-i un pachet de „Kooa”. Ne întâlnim diseară, dacă vrei.

Peter Marlowe a ieşit în fugă din baracă, a luat-o în jos pe potecă.

King a scos iute cele trei ceasuri îngropate sub boabele de cafea, s-a ridicat. S-a gândit un moment, apoi s-a urcat pe scaun şi a îndesat ceasurile în acoperişul de frunze. Îşi dădea seama că toţi ceilalţi ştiau acum de noua lui ascunzătoare, dar nu-i păsa, oricum nu se mai putea face nimic. A încuiat la loc cufărul. Brough era la uşă.

— Haide, băieţi, toată lumea afară!

Capitolul 4

Gândul lui Peter Marlowe nu era decât la ploscă în timp ce-şi croia drum prin roiul de bărbaţi asudaţi care se aliniau acum pe drumul asfaltat. Încerca disperat să-şi amintească dacă a umplut-o cu apă, dar n-avea deloc siguranţa.

A urcat în goană treptele spre baracă. Însă baraca era deja goală, iar în dreptul uşii stătea un gardian coreean cam jegos. Peter Marlowe şi-a dat seama că nu va fi lăsat să treacă, aşa că s-a întors din drum, strecurându-se pe sub streaşină până în partea cealaltă. S-a repezit pe uşa din partea opusă şi era de-acum lângă pat, cu plosca în mână, când l-a zărit gardianul.

Coreeanul l-a înjurat furios, s-a apropiat şi i-a făcut semn să pună plosca la loc. Peter Marlowe l-a salutat ca la regulament şi i-a spus în malaieză, limbă pe care o pricepeau cei mai mulţi dintre gardieni:

— Respectele mele, domnule şef. S-ar putea să avem mult de aşteptat, aşa că vă rog din suflet să mă lăsaţi să-mi iau plosca pentru că sufăr de dizenterie.

În vreme ce vorbea, a scuturat plosca. Era plină.

Gardianul i-a smuls plosca din mână, a adulmecat-o bănuitor. Apoi a vărsat un strop de apă pe jos, i-a întins plosca lui Peter Marlowe, l-a înjurat iar, i-a făcut semn să se ducă şi el la încolonare.

Peter Marlowe i-a făcut o plecăciune, oftând de uşurare şi a pornit în fugă spre grupa lui, care era deja aliniată.

— Unde dracu' ai fost, Peter? l-a întrebat Spence cu o îngrijorare sporită de durerile provocate de dizenterie.

— Ce mai contează, o dată ce sunt aici? i-a răspuns Peter Marlowe, ameţit de bucurie că a izbutit să pună mâna pe ploscă. Hai, Spence, la treabă, aliniază-ţi trupa, l-a mai îmboldit el.

— Să te ia naiba. Hai, băieţi, alinierea! a dat comanda Spence, şi-a numărat oamenii, apoi a întrebat: Unde-i Bones?

— La infirmerie, a dat glas Ewart. L-am dus chiar cu azi-dimineaţă.

— De ce naiba nu mi-ai spus mai înainte?

— Am lucrat la grădină toată ziua, ce Dumnezeu mai vrei? Mai ia-te şi de altcineva!

— Tu să-ţi ţii gura, auzi?

Peter Marlowe însă nici nu auzea înjurăturile, vorbăria, zvonurile. Nădăjduia doar ca şi colonelul şi cu Mac să fi apucat să-şi ia şi ei ploştile.

După verificarea efectivului grupei, căpitanul Spence s-a îndreptat pe drum spre locotenent-colonelul Sellars, care avea comanda formală peste patru barăci, l-a salutat.

— Efectiv şaizeci şi patru, controlat, domnule locotenent-colonel.

Nouăsprezece prezenţi, douăzeci şi trei la infirmerie, douăzeci şi doi la lucru.

— Bine, Spence.

De îndată ce a căpătat cifrele pentru toate cele patru barăci, Sellars le-a adunat pe categorii şi a pornit în lungul şirului să-i raporteze colonelului Smedly-Taylor, care avea în subordine zece barăci. Apoi, colonelul Smedly-Taylor s-a dus să raporteze şi el mai sus. Alţi ofiţeri au pornit şi ei să raporteze superiorilor şi operaţiunea s-a repetat în tot lagărul, în interiorul şi în afara închisorii, până când toate rapoartele au ajuns la comandantul lagărului. Comandantul a adunat numărul celor prezenţi cu cei de la infirmerie şi cu cei care fuseseră scoşi la lucru şi a prezentat totalul căpitanului Yoshima, interpretul militar japonez. Yoshima l-a înjurat pe comandantul lagărului pentru că din total rezulta un om lipsă.

A urmat o oră de panică până când omul lipsă a fost găsit, în sfârşit, la cimitir. Colonelul dr. Rofer, şeful serviciului medical, l-a înjurat pe adjunctul său, colonelul dr. Kennedy, care a încercat să explice cât de greu este să ţii evidenţa la moment, dar colonelul Rofer l-a mai înjurat o dată şi i-a atras atenţia că asta intră în atribuţiile lui. Apoi Rofer s-a dus să-şi ceară scuze de la comandantul lagărului, care l-a înjurat pentru lipsa lui de eficienţă, iar apoi comandantul lagărului s-a dus la Yoshima şi a încercat să-i explice cât mai politicos că, în sfârşit, mortul a fost găsit şi că este foarte greu să ţii evidenţa precisă la minut. Iar Yoshima l-a înjurat pe comandantul lagărului pentru lipsa lui de eficienţă şi i-a spus că poartă întreaga răspundere… dacă nu e în stare să ţină nici măcar o simplă evidenţă, atunci poate că a sosit timpul să preia un alt ofiţer comanda lagărului.

În timp ce iritarea se transmitea cu iuţeală în sus şi-n jos pe scară ierarhică, gardienii coreeni se ocupau de percheziţionarea barăcilor, în special a barăcilor în care stăteau ofiţerii. Aici trebuia să se afle radioul pe care-l căutau. Legătura cu lumea din afară, speranţa tuturor. Urmăreau să găsească radioul, aşa cum mai găsiseră unul cu cinci luni în urmă. Însă gardienii se coceau de căldură, la fel cum se coceau de căldură şi oamenii aliniaţi în drum, iar cercetările lor erau destul de superficiale.

Oamenii înjurau, năclăiţi de năduşeală. Câţiva au leşinat. Cei care aveau dizenterie se îndreptau cu pas şovăit spre latrine. Cei care erau prea bolnavi ca să le mai pese se puneau pe vine chiar acolo sau rămâneau culcaţi, lăsându-se cuprinşi de durere, savurând-o. Cei sănătoşi nici nu băgau în seamă duhoarea. Duhoarea era ceva normal, după cum tot normală era şi coada de la latrine; aşteptarea era şi ea normală.

Percheziţia s-a încheiat abia după trei ore. S-a ordonat ruperea rândurilor. Au pornit în roiuri spre barăci, la umbră; unii stăteau acum

întinşi pe priciuri, suflând greu, alţii se duceau la duşuri, sperând ca răcoarea apei să le mai îndulcească durerea din capetele încinse.

Peter Marlowe a ieşit de la duşuri. Şi-a înfăşurat sarongul în jurul mijlocului şi a pornit spre bungalovul de beton unde stăteau prietenii săi, tovarăşii săi de unitate.

— *Puki 'mahlu!* i-a rânjit Mac.

Maiorul McCall era un scoţian mic de statură, dar vânos, care se ţinea mereu foarte drept. Cei douăzeci şi cinci de ani petrecuţi în junglele din Malaya îi săpaseră cute adânci pe faţă… asta, băuturile tari, nopţile pierdute la cărţi şi crizele de friguri.

— *'Mahlu senderis,* i-a replicat fericit Peter Marlowe, aşezându-se pe vine.

Înjurăturile malaieziene fuseseră întotdeauna o încântare pentru el. O traducere precisă nici nu era posibilă, cu toate că *puki* era o denumire mai pitorească a părţii femeieşti, iar *'mahlu* însemna „ruşinată”.

— Nenorociţilor, nu puteţi să vorbiţi şi voi, măcar o dată, englezeşte ca oamenii? a mârâit colonelul Larkin.

Stătea lungit pe salteaua pe care o aşternuse pe jos. Gâfâia încă din pricina căldurii, îl durea şi capul după o criză recentă de malarie.

Mac i-a făcut cu ochiul lui Peter Marlowe.

— Noi îi tot explicăm, dar nu intră nimic în capul ăla tare. Nu mai e nicio speranţă pentru sărmanul colonel!

— Aş-şa-i, camarade, a făcut Peter Marlowe, maimuţărind accentul australian al lui Larkin.

— Cum dracu' m-am înhăitat eu cu voi ăştia doi, s-a văitat Larkin, n-am să ştiu niciodată.

— Pentru că-i prea leneş, ce zici, Peter? Noi doi ne spetim la muncă, nu-i aşa? Iar el şade acolo şi se preface că nu se poate scula din pat doar pentru că are un flecuşteţ de malarie.

— *Puki 'mahlu.* Adu-mi şi mie nişte apă, Marlowe!

— 'Nţeles, să trăiţi, dom'le colonel!

I-a întins plosca lui Larkin. Când a văzut-o, Larkin a zâmbit în pofida durerii.

— Totul în regulă, băiete?

— Da. Dar, Doamne, au fost momente în care am cam băgat-o pe mânecă.

— La fel ca şi Mac şi cu mine.

Larkin a sorbit câteva înghiţituri, i-a înapoiat cu grijă plosca.

— Eşti bine, colonele?

Pe Peter Marlowe îl îngrijora paloarea lui Larkin.

— Bine pe dracu', a mormăit Larkin. O sticlă de bere e singurul lucru care m-ar face bine. Mâine aş fi iar pe picioare.

Peter Marlowe a dat din cap.

— Cel puţin nu mai ai febră.

Atunci, cu o indiferenţă prefăcută, a scos din buzunar pachetul de „Kooa”.

— Doamne Dumnezeule! au făcut într-un glas Mac şi Larkin.

Peter Marlowe a desfăcut pachetul, le-a dat la fiecare câte o ţigară.

— Dar de la Moş Crăciun!

— De unde naiba le-ai ciupit, Peter?

— Stai să le fumăm mai întâi, a zis mohorât Mac. Înainte de a primi vestea cea proastă. Probabil că ne-a vândut paturile… sau aşa ceva.

Peter Marlowe le-a spus povestea cu Împăratul şi cu Grey. Pe măsură ce-l ascultau, cei doi erau tot mai uluiţi. Când le-a spus despre procesul de preparare a tutunului, l-au ascultat în tăcere până în clipa în care a pomenit de procente.

— Şaizeci la patruzeci! a explodat încântat Mac. Şaizeci la patruzeci. Dumnezeule!

— Chiar aşa, a confirmat Peter Marlowe, înţelegându-l greşit pe Mac. Închipuiţi-vă! Până la urmă, tot i-am arătat cum se face. A părut surprins când i-am spus cu nu vreau nimic în schimb.

— I l-ai dat aşa, pe gratis?

Mac era înmărmurit.

— Bineînţeles. Am greşit cumva, Mac?

— Dar de ce?

— Pentru că nu mă pot băga în afaceri, asta-i una la mână. În familia Marlowe n-au existat negustori, i-a explicat Peter Marlowe, vorbindu-i ca unui copil. Pur şi simplu, asta nu se face, bătrâne.

— Dumnezeule, ai şi tu o ocazie minunată să faci ceva bani şi dai în ea cu piciorul, zâmbind nepăsător, cu dispreţ. Îmi închipui că-ţi dai seama că, avându-l pe King în spatele afacerii, ai fi câştigat destul ca să cumperi raţii duble de-acum şi până la sfârşitul lumii. De ce n-ai tăcut dracului din gură şi nu mi-ai zis mie ca să…

— Ce spui tu acolo. Mac? l-a întrerupt tăios Larkin. Băiatul a făcut exact ce trebuie şi, oricum, ar fi fost rău să intre în afaceri cu Împăratul.

— Dar…

— Dar nimic, l-a potolit Larkin.

Mac s-a domolit imediat, năpădit de remuşcări pentru izbucnirea de adineaori. A râs nervos, forţat:

— Am vrut doar să te tachinez, Peter.

— Eşti convins, Mac? Doamne, s-a întristat deodată Peter Marlowe. Am făcut cumva o prostie? N-aş vrea să vă fi dezamăgit.

— Nu, băiete, fii serios, glumeam şi eu. Zi-i mai departe, spune-ne ce s-a mai întâmplat.

Peter Marlowe le-a povestit totul cum a fost, întrebându-se tot timpul dacă n-a făcut pe undeva vreo greşeală. Mac era cel mai bun

prieten al său, un tip deştept, care nu-şi pierde niciodată cumpătul. Le-a spus şi despre Sean, iar când a terminat parcă s-a simţit ceva mai bine. Apoi a plecat. Era rândul lui să dea de mâncare la pui. Când au rămas singuri, Mac i-a spus lui Larkin:

— La naiba… îmi pare rău. N-avea niciun rost să-mi ies din pepeni în halul ăsta.

— Nu te condamn, camarade. Ăsta umblă cu capul în nori. Are nişte idei cam trăsnite băiatul ăsta. Dar nu se ştie niciodată. Poate că şi Împăratul ne va fi cândva de folos.

— Asta cam aşa e, a murmurat Mac, dus pe gânduri.

Peter Marlowe avea în mână o gamelă plină cu frunze tocate, pe care le adunase dinainte. A trecut prin dreptul zonei latrinelor şi a ajuns la padocurile în care erau ţinute găinile din lagăr.

Erau multe padocuri, mai mari şi mai mici, îngrădituri pentru o singură găină prăpădită şi un padoc uriaş pentru o sută treizeci de găini, cele care erau proprietatea întregului lagăr, iar ouăle lor mergeau la fondul comun. Alte padocuri aparţineau câte unei grupe sau unei asociaţii de unităţi care-şi valorificau în comun posibilităţile. Numai Împăratul avea padocul lui personal.

Padocul grupei din care făcea parte Peter Marlowe fusese construit de Mac. Erau în el trei găini – averea unităţii. Larkin cumpărase găinile cu şapte luni în urmă, când unitatea a vândut ultimul lucru de preţ pe care-l mai avea: verigheta de aur a lui Larkin. Larkin nu vroia s-o vândă, dar pe-atunci Mac era bolnav, Peter Marlowe avea dizenterie, iar cu două săptămâni mai înainte raţiile de lagăr fuseseră iar reduse, aşa că Larkin a vândut-o. Dar nu prin mijlocirea Împăratului. Folosise serviciile unuia dintre oamenii lui, Tiny Timsen, negustorul australian. Cu banii căpătaţi a cumpărat atunci patru găini de la comerciantul chinez care obţinuse de la japonezi concesiunea de a trata cu lagărul, iar împreună cu găinile mai luase şi două cutii de sardele, două cutii de lapte condensat şi o jumătate de litru de ulei de palmier portocaliu la culoare.

Găinile erau bune şi se ouau la vreme. Apoi una a murit şi cei trei au mâncat-o. Oasele le-au păstrat, le-au pus într-o oală împreună cu măruntaiele, ghearele şi capul şi cu o papaia{13} verde, pe care o furase Mac când l-au scos la lucru, şi au făcut un fel de tocană. O săptămână întreagă şi-au simţit atunci trupurile pline şi curate.

Larkin a deschis o cutie de lapte condensat în ziua în care a făcut cumpărătura. Fiecare primea câte o lingură, o dată pe zi, până ce s-a terminat cutia. Laptele condensat nu se strică din cauza căldurii. În ziua în care nu s-a mai putut scoate nimic cu lingura, au fiert cutia şi au băut lichidul. A fost foarte bun.

Cele două cutii de sardele şi ultima cutie de lapte condensat constituiau fondul de rezervă al unităţii, pentru cazul în care-ar avea

un ghinion rău de tot. Cutiile erau păstrate într-o ascunzătoare păzită permanent de un membru al unităţii.

Peter Marlowe s-a uitat în jur înainte de a descuia lacătul de la coteţ pentru a fi sigur că nu-i nimeni prin apropiere care să poată vedea cum se deschide. A dat uşiţa la o parte şi a văzut două ouă.

— Şezi liniştită, Nonya, i-a spus el blând găinii celei mai de soi. N-am de gând să te tulbur.

Nonya clocea un cuibar de şapte ouă. Unitatea făcuse un mare efort de voinţă pentru a lăsa ouăle sub cloşcă, însă dacă aveau norocul să obţină şapte puişori, iar puii apucau să trăiască şi să ajungă cocoşi sau găini, atunci ajungeau să aibă un cârd uriaş. Atunci ar avea posibilitatea să lase mereu câte o găină de cloşcă. Şi nu le-ar mai fi niciodată teamă de Salonul Şase.

Salonul Şase îi adăpostea pe orbi, cei care-şi pierduseră vederea în urma îmbolnăvirii de beri-beri{14}.

Orice adaos de vitamine avea un efect miraculos pentru îndepărtarea acestui pericol permanent, iar ouăle reprezentau o sursă puternică de vitamine, singura de care puteau dispune, de altfel. Aşa se făcea că, de fiecare dată, comandantul lagărului blestema şi cerea mai mult de la stăpânire. Dar, de cele mai multe ori, porţia era un ou de persoană pe săptămână. Unii primeau un ou în plus în fiecare zi, dar, de obicei, era deja prea târziu.

Şi tot aşa se făcea că păsările erau păzite zi şi noapte de o gardă de ofiţeri. De aceea a te atinge de o găină care aparţinea lagărului sau altei unităţi era un delict grav. Un ostaş care a fost prins cu o găină cu gâtul sucit în mână a fost omorât în bătaie de cei care au dat de el. Autorităţile au stabilit că, în cazul acela, a fost vorba de un omor scuzabil.

Peter Marlowe s-a oprit în capătul padocului ca să admire găinile Împăratului. Erau şapte, durdulii şi uriaşe în comparaţie cu celelalte. Era şi un cocoş în padoc, mândria lagărului. I se spunea Sunset{15}. Din sămânţa lui ieşeau pui viguroşi, cocoşei şi puicuţe. Putea să-l ceară oricine pentru împerecheat. Dar şi asta avea un preţ: Împăratul avea dreptul să-şi aleagă din puii prăsiţi.

Chiar şi găinile Împăratului erau inviolabile şi ţinute sub pază la fel cu celelalte.

Peter Marlowe l-a urmărit pe Sunset cum îngenunchează o găină şi o calcă. Găina s-a săltat din praf, s-a pus să alerge de colo-colo, cotcodăcind, a mai şi ciupit cu ciocul o altă găină aşa, din ciudă. Peter Marlowe s-a ruşinat în gând pentru că a privit scena. Ştia că asta-i o dovadă de slăbiciune. Ştia că iar se va gândi la N'ai şi iar o să-l chinuiască junghiul acela, la încheietura coapselor.

S-a întors la coteţ, a controlat dacă lacătul e bine încuiat şi a pornit înapoi spre bungalov, purtând cu grijă cele două ouă.

— Peter, băiete, i-a zâmbit larg Mac, asta-i ziua mea cea norocoasă!

Peter Marlowe a scos pachetul de „Kooa”, a împărţit ţigările în trei grămăjoare.

— Pe celelalte două le tragem la sorţi.

— Ia-le tu, Peter, a spus Larkin.

— Nu, tragem la sorţi. Cartea cea mai mică pierde.

Mac a pierdut şi s-a prefăcut tare amărât.

— Rahat cu mac!

Au desfăcut cu grija ţigările din foiţă, au presărat tutunul în tabachere şi l-au amestecat cu iarba tratată după modelul javanez, atâta cât avea fiecare. Apoi au împărţit porţiile în patru, au pus trei dintre ele în alte cutiuţe şi le-au încredinţat lui Larkin spre păstrare. Era prea tentant să ai asupra ta atâta tutun deodată.

Brusc, cerurile s-au despicat şi a început potopul.

Peter Marlowe şi-a scos sarongul, l-a împăturit atent şi l-a depus pe patul lui Mac.

— Peter, a rostit grijuliu Larkin. Să ai grijă cum te porţi cu Împăratul ăla. S-ar putea să fie periculos.

— Sigur că da. Nu-ţi face griji.

Peter Marlowe a ieşit afară, sub ruperea de nori. Într-o clipită, Mac şi Larkin s-au despuiat şi ei şi l-au urmat, alăturându-se mulţimii de bărbaţi goi care se bălăceau acum în ploaie.

Trupurile primeau cu recunoştinţă şfichiuirea picăturilor, plămânii inspirau cu nesaţ aerul răcorit, li se dezmorţeau creierii.

Şi aşa duhoarea de la Changi a fost spălată de ape.

Capitolul 5

După ploaie au rămas afară ca să se bucure de răcoarea trecătoare, aşteptând să vină ora mesei. Se mai scurgea ceva apă de pe acoperişurile din foi de palmier, gâlgâia prin şănţuleţele de scurgere, praful se transformase în noroi. Dar soarele lucea la fel de mândru pe cerul albicios.

— Bu-un, a suspinat fericit Larkin. Parcă mă şi simt ceva mai bine.

— Aşa-i, a încuviinţat absent Mac.

Şedeau toţi trei pe terasă. Dar gândul lui Mac rătăcea acum departe, spre nordul ţării, la plantaţia lui de arbori de cauciuc de la Kedah.

— Căldura are şi ea rostul ei, a rostit el încetişor, te face să preţuieşti mai bine răcoarea. La fel ca atunci când ai friguri.

— Malaya e o împuţiciune, şi ploaia, şi arşiţa, şi malaria, şi ploşniţele, şi muştele – toate sunt o împuţiciune, a decretat Larkin.

— Or fi, dar nu pe timp de pace, i-a făcut Mac cu ochiul lui Peter Marlowe. Şi nici într-un sătuc ascuns, ce zici, Peter, băiete?

Peter Marlowe i-a zâmbit. Le spusese aproape totul despre viaţa lui în sătucul acela. Din ceea ce nu le spusese, bănuia că Mac ştie cum trebuie să fi stat lucrurile, căci Mac îşi petrecuse în Orient cea mai mare parte a vieţii, din adolescenţă încoace, şi iubea Orientul tot atât pe cât îl ura Larkin.

— Aşa mi se pare şi mie, a spus visător Peter Marlowe.

Au surâs toţi trei. Acum nu mai vorbeau mult între ei. Toate întâmplările fuseseră povestite şi repovestite, adică toate cele pe care a vrut fiecare să le spună.

Aşteptau acum cu răbdare. Când a sosit vremea mesei, au stat cu toţii la rând, apoi s-au întors la bungalov. Fiertura care se numea supă au băut-o repede. Peter Marlowe a pus reşoul artizanal şi a prăjit un ou. A răsturnat toate porţiile de orez într-un singur castron şi a aşezat oul deasupra, cu un pic de sare şi piper. A amestecat îndelung, până ce întreaga cantitate de albuş şi gălbenuş s-a împrăştiat egal în orez; a împărţit porţiile. Au mâncat încet, savurând fiecare îmbucătură.

Când au terminat, Larkin a strâns vasele şi s-a dus să le spele, căci era rândul lui. S-au aşezat iar pe terasă să aştepte amurgul şi apelul de seară.

Peter Marlowe urmărea leneş cu privirea oamenii care treceau pe drum, bucuros să-şi simtă stomacul plin, când l-a zărit pe Grey venind drept spre ei.

— Bună seara, domnule colonel, a spus Grey către Larkin, salutând reglementar.

— ’Seara, Grey, a oftat Larkin. Cine-a dat-o-n bară de data asta?

Apariţia lui Grey nu putea decât să anunţe alte necazuri. Grey s-a

uitat de sus la Peter Marlowe. Larkin şi Mac au simţit de îndată duşmănia dintre ei.

— Colonelul Smedly-Taylor mi-a ordonat să vă comunic, domnule colonel, a spus Grey. Doi dintre oamenii dumneavoastră s-au luat la bătaie. Caporalul Townsend şi soldatul Gurble. I-am băgat pe amândoi la carceră.

— Bine, locotenent, a zis înţepat Larkin. Poţi să le dai drumul. Le spui să se prezinte la mine după apelul de seară. Las' că le-arăt eu lor! s-a indignat Larkin, apoi după o pauză: Ştii din ce cauză s-au bătut?

— Nu, domnule colonel. Cred însă că s-au luat de la „două-n sus”.

„Un joc de mai mare râsul, şi-a zis Grey. Două monede aşezate pe-o surcea, le arunci în sus şi trebuie să ghiceşti dacă pică amândouă cu pajură, amândouă cu cap, sau una aşa şi una aşa.”

— Probabil că ai dreptate, a mormăit Larkin.

— N-aţi putea interzice jocul ăsta? Se iscă întotdeauna necazuri când…

— Să le interzic eu jocul? l-a întrerupt scurt Larkin. Dacă o fac, au să spună c-am înnebunit de tot. N-ar da nicio atenţie unui ordin atât de tâmpit… şi pe bună dreptate. Jocurile de noroc fac parte din însăşi fiinţa australianului, de atâta lucru puteai să-ţi dai seama până acum. Un joc de „două-n sus” îi mai ia omului gândul de la alte prostii, iar o bătaie nu-i nici ea rea, din când în când.

S-a ridicat în picioare ca să-şi stăpânească tremurul umerilor.

— Pentru un australian jocurile de noroc sunt ca aerul. La noi până şi ultimul nătărău mai păstrează un shilling sau doi ca să-şi încerce norocul, a înăsprit Larkin tonul, îmi place şi mie să mă prind la un joc de „două-n sus” când îmi vine cheful.

— Da, domnule colonel, a constatat Grey.

Îl văzuse pe Larkin, cum mai văzuse şi pe alţi ofiţeri australieni, umblând de-a buşilea prin praf în rând cu ostaşii, zbierând şi suduind ca ultima cătană. Nici nu-i de mirare că stau aşa de prost cu disciplina.

— Spune-i colonelului Smedly-Taylor că mă ocup eu de ei. Dar ce-şi închipuie!

— Păcat de bricheta lui Marlowe, nu-i aşa, domnule Colonel? a aruncat Grey vorba, privindu-l fix pe Larkin.

Larkin nu şi-a ferit ochii, s-a încruntat niţel.

— Nu trebuia să se lăcomească la câştig. Nu-i aşa?

— Chiar aşa, domnule colonel, a spus Grey după o pauză destul de lungă ca să-şi marcheze atitudinea.

„Ce să-i faci, şi-a zis, merita măcar o încercare. La naiba cu Larkin, la naiba şi cu Marlowe, mai e timp destul.”

Era gata-gata să salute şi să-şi ia rămas bun când i-a trăsnit prin minte o idee cu totul fantastică. Şi-a stăpânit tulburarea şi a spus ca din întâmplare:

— A, bine că mi-am adus aminte, domnule colonel. Umblă un zvon că cineva dintre australieni ar avea un inel cu diamant.

Apoi, socotind că afirmaţia şi-a făcut efectul, a mai adăugat:

— Nu se întâmplă să ştiţi ceva despre chestia asta?

Larkin avea ochii adunaţi în orbite, ascunşi în umbra unor sprâncene stufoase. A scăpat o privire scurtă spre Mac înainte de a răspunde.

— Mi-au ajuns şi mie la ureche zvonurile astea. După câte-mi dau seama, nu e vorba de vreunul dintre oamenii mei. De ce?

— Încerc să verific, domnule colonel, a zâmbit strâmb Grey. Desigur, vă daţi seama că un inel de felul ăsta ar putea fi dinamită curată. Şi pentru proprietar şi pentru mulţi alţii, a precizat el, apoi a adăugat: Ar fi mai bine să fie ţinut sub cheie.

— N-aş zice, bătrâne, a spus Peter Marlowe, rostind cuvântul „bătrâne” ca o insultă voalată. Asta ar fi soluţia cea mai proastă, dacă diamantul există cu adevărat. Lucru de care mă cam îndoiesc. Dacă se află într-un loc cunoscut, s-ar găsi mulţi amatori să vadă cum arată. Şi, oricum, japonezii l-ar sălta de îndată ce ar afla despre el.

— Sunt de acord, a zis gânditor Mac.

— Povestea asta e mai bine s-o laşi cum e. Adică încurcată. Probabil că nu-i decât un zvon, a conchis Larkin.

— Sper, a spus Grey, căpătând siguranţa că i se adevereşte bănuiala. Dar zvonul circulă totuşi destul de insistent.

— Nu poate fi vorba de unul dintre oamenii mei. Mintea lui Larkin lucra acum febril Grey părea să fi mirosit ceva… Cine ar putea fi? Cine?

— Ei bine, dacă mai auziţi câte ceva, domnule colonel, poate îmi spuneţi şi mie, a încheiat Grey, plimbându-şi dispreţuitor privirea spre Peter Marlowe. Menirea mea e să previn necazurile înainte de a izbucni.

L-a salutat apoi corect pe Larkin, a făcut un semn din cap către Mac şi a plecat.

S-a lăsat o tăcere lungă, grea de gânduri.

— De ce o fi întrebat el de chestia asta? a zis Larkin, cu o privire scurta către Mac.

— Da-a, a făcut Mac. M-am întrebat şi eu. Ai observat cum i s-a luminat faţa ca un far?

— Chiar aşa! a spus Larkin cu brazdele de pe faţă parcă mai adâncite ca de obicei. Măcar într-o singură privinţă are şi Grey o dată dreptate. Un diamant ar putea să-i coste pe-o groază de oameni o groază de sânge.

— Nu-i decât un zvon, colonele, a zis Peter Marlowe. Nimeni n-ar fi putut păstra aşa ceva atâta timp. Imposibil.

— Sper să ai dreptate, s-a încruntat Larkin. Doamne fereşte să nu-l

aibă cumva vreunul dintre băieţii mei.

Mac s-a întins, trosnindu-şi oasele. Îl durea capul, simţea că se apropie o nouă criză de friguri. „Oricum, o mai trag trei zile", şi-a zis el liniştit. Avusese friguri de-atâtea ori, încât făceau acum parte din viaţa lui, ca şi respiraţia. Cam o dată la două luni. Şi-a amintit că trebuia să treacă în retragere încă din 1942, conform avizului medical. Când malaria te atinge şi la splină, atunci trebuie să te întorci acasă, bătrâne, acasă în Scoţia, într-o climă mai rece. Îţi cumperi o fermă micuţă pe undeva pe lângă Killin, cu o privelişte încântătoare spre Loch{16} Tay. Atunci s-ar mai putea să trăieşti.

— Da-a, a făcut Mac ostenit, simţindu-şi povara celor cincizeci de ani, apoi a rostit cu glas tare gândul care era în mintea tuturor: Dar dac-am avea noi pietricica aia blestemată, atunci am duce-o bine-mersi, fără nicio teamă de viitor. Chiar aşa, fără teamă.

Larkin şi-a răsucit o ţigară, a aprins-o, a tras adânc în piept. I-a trecut-o lui Mac, care a tras şi el din ea, apoi i-a întins-o lui Peter Marlowe. Când era aproape pe terminate, Larkin a îndepărtat vârful aprins, a pus restul de tutun înapoi în tabacheră. Tot el a spart tăcerea:

— M-aş duce să fac câţiva paşi.

— *Salamat,* i-a zâmbit Peter Marlowe. Asta însemna „pace ţie".

— *Salamat,* a spus Larkin şi a ieşit afară, în dogoarea soarelui.

În timp ce Grey urca poteca spre coliba poliţiei militare, creierul îi lucra înfrigurat. Şi-a făgăduit ca, de îndată ce ajunge la colibă şi-i eliberează pe australieni, să-şi răsucească o ţigară pentru a-şi sărbători victoria. Cea de-a doua pe ziua de azi, cu toate că nu mai avea tutun de buruiană decât pentru trei ţigări până la solda care se dădea abia săptămână viitoare.

A urcat treptele, i-a făcut semn sergentului Masters:

— Poţi să le dai drumul!

Masters a dat la o parte ranga grea care bloca uşa cuştii de bambus. Cei doi ostaşi morocănoşi au luat poziţie de drepţi în faţa lui Grey.

— Vă prezentaţi amândoi la colonelul Larkin după controlul de seară.

Cei doi au salutat şi s-au dus.

— Mama lor de scandalagii, a mormăit scurt Grey.

S-a aşezat la masă, şi-a scos tabachera şi foiţa de ţigară. Fusese cam cheltuitor luna asta. Cumpărase o foaie întreagă dintr-o Biblie, cea mai bună hârtie de ţigară. Deşi nu era prea credincios, avea totuşi senzaţia că a fuma din Biblie e un act de blasfemie. Grey a citit pasajul din Scriptură de pe foiţa din care urma să-şi răsucească ţigara: „Atunci Satan a plecat dinaintea Domnului şi a lovit pe Iov cu lepră, din tălpile picioarelor până-n creştetul capului. Şi a luat Iov un ciob ca să se

scarpine şi şedea pe gunoi, afară din oraş. Atunci nevasta lui a zis către el…”

Nevasta! Cum naiba de-a trebuit să dea tocmai peste cuvântul ăsta? Grey a suduit în gând şi a întors peticul de hârtie pe partea cealaltă.

Primele propoziţii de pe cealaltă parte erau: „De ce n-am murit când eram în sânul mamei mele? Şi nu mi-am dat duhul ieşind din pântecele ei?”

Grey a sărit în picioare în clipa în care a auzit ceva şuierând pe fereastră; o piatră s-a izbit de perete şi s-a rostogolit pe podea.

Piatra era înfăşurată într-o bucată de hârtie de ziar. Grey a luat-o de jos şi s-a repezit la fereastră. Nu era nimeni în apropiere. Grey s-a aşezat iar la masă, a netezit hârtia. Pe marginea ei stătea scris: „Facem un târg. Vi-l dau pe Împărat pe tavă, dacă închideţi ochii puţin faţă de parnosul meu după ce-l găbjiţi pe el. Dacă ţine târgul, ieşiţi în prag şi staţi un minut cu piatra în mâna stângă. Pe urmă, descotorosiţi-vă de celălalt poliţai. Se spune că sunteţi un poliţai cinstit, aşa că am încredere”{17}.

— Ce spune, dom’ locotenent? a întrebat Masters cu ochii la hârtia din mâna lui Grey.

Grey a strâns în pumn peticul de ziar.

— Unul care-şi închipuie că ne spetim prea tare pentru japonezi, a răspuns el sec.

— Ticălosul, a zis Masters, uitându-se şi el pe fereastră. Ce naiba cred ei că s-ar întâmpla aici dacă n-am veghea noi la menţinerea disciplinei? S-ar sfâşia între ei, nenorociţii.

— Chiar aşa.

Grey avea acum senzaţia că peticul acela de hârtie prinde viaţă în mâna lui. „Dacă oferta este reală, şi-a zis, atunci Împăratul poate fi doborât.”

Hotărârea pe care o avea de luat nu era deloc uşoară. Dacă făcea târgul, trebuia să-şi ţină angajamentul ce-i revenea. Cuvântul dat era pentru el un legământ; era, într-adevăr, un „poliţai” cinstit şi, pe deasupra, mândru de acest renume. Grey ştia că ar fi în stare de orice, numai să-l vadă închis în cuşca de bambus, despuiat de straiele alea făloase, pentru asta ar putea chiar să închidă puţin ochii faţă de o încălcare de regulament. S-a întrebat apoi care dintre americani ar putea fi informatorul. Îl urau cu toţii pe Împărat, îl pizmuiau…, dar care dintre ei şi-ar asuma rolul Iudei, care ar risca să suporte toate urmările în cazul în care ar fi descoperit? Oricine ar fi, nu va putea prezenta niciodată un pericol mai mare decât Împăratul.

Aşa că a ieşit în uşă, ţinând piatra în mâna stângă şi scrutând cu privirea pe toţi cei ce treceau prin faţa colibei. Nimeni însă nu i-a făcut vreun semn.

A zvârlit piatra cât colo şi i-a dat liber lui Masters. A luat apoi loc în

colibă şi s-a pus pe aşteptat. Aproape că-şi pierduse orice speranţă când i-a venit pe fereastră încă o piatră, înfăşurată în alt bileţel: „Căutaţi în cutia din şanţul de scurgere de lângă baraca 16. De două ori pe zi, dimineaţa şi după strigarea de seară. Acesta va fi sistemul nostru de legătură. Astă-seară face afaceri cu Turasan.”

Capitolul 6

În noaptea aceea Larkin a stat mult timp lungit pe saltea, sub pologul contra ţânţarilor, tare îngrijorat din pricina caporalului Townsend şi a soldatului Gurble. Se văzuse cu ei după apelul de seară.

— De ce, mama dracului, v-aţi luat la bătaie? i-a întrebat el de mai multe ori.

Şi de fiecare dată amândoi i-au răspuns îmbufnaţi:

— Două-n sus.

Dar Larkin ştia din instinct că cei doi mint.

— Mie să-mi spuneţi adevărul! s-a răstit el mânios. Ştiu bine că sunteţi prieteni. De ce v-aţi luat la bătaie?

Amândoi însă se încăpăţânau să-şi ţină ochii pironiţi în pământ. Larkin i-a luat la întrebări şi separat, dar şi atunci fiecare dintre ei i-a răspuns rânjind:

— Două-n sus.

— Bine, nenorociţilor, a spus la urmă Larkin cu asprime în glas. Vă mai dau o ultimă şansă. Dacă nu-mi spuneţi, vă transfer pe amândoi din regimentul meu. Iar în ceea ce mă priveşte, voi nu mai existaţi!

— Domnule colonel, a gâfâit Gurble. Nu ne puteţi face una ca asta!

— Vă dau treizeci de secunde, a rostit Larkin pe un ton categoric, irevocabil.

Cei doi şi-au dat seama de îndată că se va ţine de cuvânt. Şi mai ştiau că un cuvânt de-al lui Larkin era lege în regiment, căci le era tuturor ca un tată. Excluderea însemna că de-acum înainte ei nu vor mai exista în ochii camarazilor, iar fără camarazi ştiau că nu vor avea mult de trăit.

Larkin a aşteptat un minut întreg. Apoi a spus liniştit:

— Bine atunci. De mâine…

— Vă spun eu, domnule colonel, a izbucnit deodată Gurble. Păcătosul ăsta împuţit m-a acuzat c-am furat din mâncarea camarazilor. Împuţitul zice c-am furat…

— Şi chiar asta ai făcut, otreapă nenorocită!

Numai ordinul răcnit al lui Larkin – „Dre-epţi”! – i-a oprit să nu sară iar la bătaie.

Caporalul Townsend a fost primul la rând să prezinte cum s-au petrecut lucrurile.

— Luna asta e rândul meu să fac de control la bucătărie. Azi am avut de luat o sută optzeci şi opt de porţii şi…

— Cine-i lipsă? l-a întrerupt Larkin.

— Billy Donahy, dom’ colonel. Azi după-amiază l-au dus la infirmerie.

— Bine. Spune.

— Să vedeţi, dom' colonel. O sută optzeci şi opt de porţii a câte o sută douăzeci şi cinci de grame pe zi face douăzeci şi trei de kile şi jumătate. Mă duc întotdeauna la magazie personal, împreună cu un camarad, să fiu de faţă la cântar şi pe urmă tot eu duc orezul la bucătărie ca să am siguranţa că ne primim cu toţii porţiile alea amărâte. Ei bine, azi tocmai făceam controlul la cântar când m-a lovit pântecăraia. Atunci l-am rugat pe Gurble, pe ăsta de-aici, să ducă orezul la cazan. E cel mai bun prieten al meu şi am crezut că pot să am încrederea că…

— Nu m-am atins de niciun bob, ticălosule! Mă jur pe ce-am mai sfânt…

— Am avut lipsă la cântar când m-am întors eu! s-a oţărât la el Townsend. A lipsit aproape o litră, iar asta-i porţia pentru doi inşi!

— Ştiu, dar eu nici nu m-am…

— Greutăţile n-au avut nimic. Le-am controlai chiar sub ochii tăi, nemernicule!

Larkin s-a dus cu ei să verifice greutăţile şi a constatat că sunt în regulă. Nu era nicio îndoială că de la magazie plecase cantitatea cuvenită de orez pentru că raţiile erau cântărite în public de locotenent-colonelul Jones, în fiecare dimineaţă. Răspunsul nu putea fi decât unul.

— În ceea ce mă priveşte, Gurble, a spus încet. Larkin, din regimentul meu nu mai faci parte. Eşti mort.

Gurble a dispărut în întuneric, împleticindu-se, scâncind încetişor. Larkin s-a întors către Townsend:

— Tu să-ţi ţii gura despre povestea asta.

— Mă jur pe cruce, dom' colonel. Camarazii l-ar sfâşia în bucăţi dacă se află. Şi ar merita! Singurul motiv pentru care nu le-am spus a fost că e prietenul meu cel mai bun, a adăugat el şoptit, cu ochii năpădiţi de lacrimi. Pe crucea mea, dom' colonel, împreună ne-am înrolat. Am fost amândoi, cu dumneavoastră, şi la Dunkirk, şi în împuţitul ăla de Orient Mijlociu, am străbătut toată Malaya… îl cunosc de-o viaţă şi mi-aş fi pus capul la bătaie că…

Acum, regândind toată întâmplarea în amurgul somnului, Larkin s-a cutremurat. „Cum de se poate să decadă omul într-atât? se întreba acum neajutorat. Cum"? Tocmai Gurble, pe care-l cunoaşte de atâţia ani, care a şi lucrat în birourile lui, la Sydney!

A închis ochii, încercând să nu se mai gândească la Gurble. Îşi făcuse doar datoria, iar datoria lui era să-i apere pe cei mulţi. Apoi a lăsat gândul să-i rătăcească la Betty, nevastă-sa, cum prepară ea friptura cu un ou prăjit deasupra, la căsuţa lui cu privelişte asupra golfului, la fiică-sa, la momentele pe care le vor mai petrece cândva împreună. Dar când? Când?

Grey a urcat tiptil, hoţeşte, treptele barăcii numărul şaisprezece, s-a strecurat spre patul lui. Şi-a tras de pe el pantalonii scurţi, s-a băgat sub polog şi s-a întins gol pe saltea, foarte mulţumit de sine. Cu câteva clipe mai înainte îl văzuse pe Turasan, unul dintre gardienii coreeni, cum a dat pe furiş colţul spre baraca americanilor şi s-a făcut nevăzut pe sub copertina de pânză; îl zărise şi pe Împărat cum se fofilează pe fereastră în întâmpinarea lui Turasan. Grey n-a mai zăbovit decât un moment în întuneric. Acum nu făcea decât să verifice ştirea dată de informator, nu era nevoie să dea năvală peste King. Nu. Nu încă, acum când informatorul abia îşi dovedise utilitatea.

Grey s-a răsucit în pat ca să se scarpine pe picior. Cu o îndemânare câştigată dintr-o practică îndelungată, a prins intre degete ploşniţa, a strivit-o. A auzit-o cum pocneşte şi se sparge, a simţit în nări mirosul dulceag al sângelui din ea… sângele lui.

În jurul pologului bâzâiau nori de ţânţari, căutând găurică inevitabilă prin care să se strecoare înăuntru. Spre deosebire de majoritatea celorlalţi ofiţeri, Grey refuzase să-şi schimbe patul pe un prici; nu suporta ideea să doarmă cu cineva deasupra sau dedesubt. Chiar dacă suprapunerea paturilor însemna să capeţi mai mult spaţiu.

Pologurile contra ţânţarilor erau agăţate de o sârmă întinsă în lungul barăcii. Chiar şi în somn oamenii se simţeau legaţi între ei. Când unul dintre ei se întorcea pe partea cealaltă sau trăgea de polog ca să-i îndese marginile mai bine sub salteaua jilavă, se mişcau şi toate celelalte pologuri şi fiecare dintre ei se ştia împresurat.

Grey a mai stâlcit o ploşniţă, dar nu-i era mintea la asta. În noaptea aceea era plin de bucurie, îl ducea gândul la informator, la hotărârea de a-l da în gât pe Împărat, la inelul cu diamant, la Marlowe. Avea de ce să fie mulţumit, căci acum enigma era ca şi dezlegată.

„E foarte simplu, şi-a zis el din nou în gând. Larkin ştie la cine e diamantul. Împăratul este singurul om din tot lagărul care poate mijloci vânzarea. Numai el dispune de legături sigure. Larkin nu îndrăzneşte să-l abordeze direct pe King, aşa că-l trimite pe Marlowe. Marlowe îndeplineşte, deci, funcţia de intermediar.”

Grey a simţit că se duce patul de sub el în momentul în care Johnny Hawkins, bolnav-mort, încă pe jumătate adormit, s-a izbit de el în drum spre latrină.

— Fii şi tu mai atent, ce naiba! s-a stropşit la el Grey.

— Scuze, a murmurat stins Johnny, orbecăind mai departe spre uşă.

Câteva minute mai târziu Johnny şi-a dibuit iar drumul înapoi, urmărit de câteva înjurături adormite. De cum a ajuns la locul lui, i-a venit iar să iasă afară. De data aceasta, Grey nici nu l-a mai simţit când s-a lovit de patul lui; era total absorbit în calcule, încercând să prevadă manevrele probabile ale adversarului.

Peter Marlowe era şi el treaz; şedea pe treptele dure ale barăcii sub cerul fără Lună, scrutând întunericul cu ochii şi cu mintea. De unde stătea putea ţine sub observaţie cele două drumuri: cel care traversa lagărul şi cel ce ducea în lungul zidurilor închisorii. Ambele drumuri erau folosite atât de gardienii japonezi sau coreeni cât şi de prizonieri. Peter Marlowe era de santinelă pe latura dinspre nord.

În spatele lui, la cealaltă scară, ştia că şi căpitanul de aviaţie Cox îşi încordează privirea în întuneric, pândind semne de pericol. Cox era de pază pe latura de sud.

La est şi vest nu era nevoie de pază pentru că singurele căi de acces spre baracă erau dinspre nord sau dinspre sud.

Din interiorul barăcii şi din afară, din toate părţile răzbăteau zgomotele făcute de cei care dormeau – gemete, râsete nefireşti, sforăituri, scâncete, ţipete înăbuşite – amestecate cu şoaptele uşoare ale celor care nu aveau somn. Era o noapte blândă şi răcoroasă aici, pe povârnişul de deasupra drumului. Totul era normal.

Peter Marlowe a tresărit ca un câine care adulmecă vânatul. Simţise prezenţa gardianului coreean chiar înainte ca ochii să-i fi desprins silueta din întuneric, iar în clipa în care l-a zărit cu adevărat dăduse deja semnalul de alarmă.

Aflat în celălalt capăt al barăcii, Dave Daven nu a auzit prima şuierătură, într-atât era de absorbit cu lucrul. Când a auzit-o pe a doua, mai insistentă, a răspuns, a smuls acele din locaş, s-a întins pe prici şi şi-a ţinut răsuflarea.

Gardianul care îşi târa paşii prin incinta lagărului, cu puşca pe umăr, nu l-a zărit pe Peter Marlowe şi nici pe ceilalţi nu-i vedea. Dar le simţea ochii. A iuţit pasul, grăbind să scape din umbra urii lor.

După o veşnicie, Peter Marlowe l-a auzit pe Cox dând semn că pericolul a trecut şi a răsuflat uşurat. Cu toate simţurile la pândă, s-a pus să scruteze mai departe bezna nopţii.

În capătul îndepărtat al barăcii, Daven şi-a recăpătat cu greu suflul. Pe sub pologul gros, s-a săltat iar pe priciul de sus. Cu o răbdare nesfârşită, a reconectat cele două ace la conductorii izolaţi ai reţelei electrice. În urma unor bâjbâieli istovitoare, a simţit, în sfârşit, cum trec acele prin găurile de carii din grinda groasă de deasupra priciului. Picătura de sudoare care i se adunase sub bărbie a căzut moale pe grindă chiar în clipa în care a găsit celelalte două ace care făceau legătura cu căştile şi iarăşi, după alte căutări oarbe, chinuitoare, a găsit orificiile ce le erau destinate şi a introdus acele în miezul grinzii. Peste trosnetul de paraziţi, a auzit limpede în căşti: „… iar trupele noastre înaintează rapid prin junglă pe direcţia Mandalay. Cu aceasta încheiem ştirile. Aici postul de radio Calcutta. Repetăm sumarul ştirilor. Trupele americane şi britanice silesc inamicul să se retragă în Belgia precum şi în sectorul central, pe linia Saint Hubert, în condiţii

de viscol puternic. În Polonia, armatele ruseşti sunt la douăzeci de mile de Cracovia, înfruntând şi ele viscolul. În Filipine, forţele americane au cucerit un cap de pod pe râul Agno, înaintând spre Manila. Formosa a fost bombardată în plină zi de aparate americane de tip B-29, fără pierderi. În Birmania, unităţile victorioase ale armatelor britanică şi indiană se află la treizeci de mile de Mandalay. Următorul buletin de ştiri se va transmite la orele şase, ora Calcuttei."

Daven şi-a dres vocea şi a simţit de îndată tresărirea firelor electrice în clipa în care Spence, aflat pe priciul de alături, şi-a smuls acele din sursa de curent. Daven a deconectat şi el rapid cele patru ace, le-a pus la loc în trusa de cusut. Şi-a şters broboanele de sudoare adunate pe faţă, s-a scărpinat, dându-şi seama abia acum de muşcăturile ploşniţelor. Apoi a deşurubat firele de la cască, le-a înfăşurat strâns şi a băgat casca într-un buzunăraş special de la suspensor, perfect ascuns între coapse. S-a încheiat la pantaloni, a strâns firele în două, le-a petrecut prin urechile pantalonilor în loc de curea, le-a înnodat în faţă. A pipăit după cârpă, s-a şters pe mâini, apoi a întins praful cu grijă peste orificiile minuscule din grindă, acoperindu-le, camuflându-le perfect.

A rămas întins câteva momente ca să-şi refacă puterile, s-a mai scărpinat un pic. Când şi-a revenit cu totul, a ieşit de sub polog şi s-a aşezat pe marginea patului. La ceasul acela de noapte nu se ostenea niciodată să-şi mai pună piciorul de lemn, aşa că s-a mulţumit să-şi găsească pe pipăite cârjele şi a pornit spre uşă. N-a schiţat niciun semn când a trecut pe lângă priciul lui Spence. Aşa era regula. Nicio precauţie nu-i de prisos.

Scârţâiau cârjele, lemn pe lemn, şi pentru a zecea milioana oară Daven s-a gândit la piciorul lui. Acum nu-l mai deranja chiar atât de rău, cu toate că ciotul îl durea ca toţi dracii. Îi spuseseră doctorii că, în curând, vor trebui să i-l mai scurteze. Suportase chinul ăsta de două ori până acum. Prima fusese o operaţie adevărată, amputare sub genunchi, în 1942, când i se întâmplase să calce pe o mină. A doua oară i l-au retezat deasupra genunchiului, fără anestezie. Amintirea l-a făcut să scrâşnească din dinţi, s-a jurat să nu mai treacă niciodată prin iadul acela. Dar data viitoare, ultima dată, n-are să fie chiar aşa de rău. Aici, la Changi, existau chiar şi anestezice. Avea să fie ultima dată, pentru că nu mai rămăsese prea mult din ciot.

— A, salut, Peter. Cât pe ce să mă împiedic de tine. Nici nu te-am văzut.

— Hello, Dave.

— Frumoasă noapte, nu-i aşa? a spus Daven, mutând cu grijă cârjele din treaptă-n treaptă. Mă cam persecută vezica.

Peter Marlowe a zâmbit. Cele spuse de Daven însemnau că are ştiri bune. Dacă ar fi spus „Ies şi eu la o pişare", asta însemna că în lume

nu s-a prea întâmplat mare lucru. Dacă ar fi spus „Mă cam taie la burtă în noaptea asta”, însemna că undeva în lume aliaţii întâmpină mari dificultăţi. Iar dacă ar fi spus „Ţine-mi şi mie cârja asta un pic”, însemna că se anunţă o mare victorie.

Cu toate că mâine avea să afle toate ştirile în amănunt, să le înveţe pe dinafară, împreună cu Spence, să le comunice la alte barăci, îi făcea plăcere să afle cum stau lucrurile chiar atunci, în noaptea aceea. S-a lăsat pe spate, urmărindu-l din ochi pe Daven cum se saltă în cârje spre pişătoare. Îi plăcea tipul, îl respecta.

Daven s-a oprit, scârţâind din cârje. Pisoarul era confecţionat dintr-o bucată îndoită de tablă gofrată. Daven a privit cum i se scurge urina la vale pe jgheab şi scapă în cascadă din ciocul ruginit într-un butoi metalic, sporind stratul de spumă adunat la suprafaţă. Şi-a amintit că mâine e ziua în care iar se golesc butoaiele. Acesta, împreună cu celelalte butoaie, va fi cărat în grădina de zarzavat. Acolo conţinutul va fi amestecat cu apă, apoi amestecul va fi drămuit cu grijă, ceşcuţă de ceşcuţă, şi turnat la rădăcina plantelor îngrijite şi păzite de cei ce se ocupau de hrana lagărului. Îngrăşământul va face ca verdeţurile pe care le mănâncă oamenii din lagăr să fie mai verzi.

Dave nu putea să sufere verdeţurile. Dar ele erau hrană, iar omul mai trebuie să şi mănânce.

O adiere subţire i-a zvântat sudoarea de pe spate, aducând cu ea aroma mării de la trei mile, de la trei ani-lumină depărtare.

Daven s-a gândit cât de perfect funcţionează aparatul de radio. Şi-a amintit cu multă plăcere cum a desprins o fâşie subţire de lemn de pe latura de sus a grinzii, cum a scobit apoi în ea o gaură de cincisprezece centimetri adâncime. Cum a izbutit să facă toate acestea pe ascuns. Cum i-au trebuit cinci luni să construiască receptorul, lucrând noaptea şi la prima lumină a zorilor şi dormind ziua. Cum potrivise atât de bine capacul încât, după ce astupai crăpăturile cu praf, nu-i puteai observa conturul chiar şi privindu-l de aproape. Şi cum nu se vedeau nici orificiile de contact, dacă întindeai bine praful deasupra.

Gândul că el, Dave Daven, era primul om din lagăr care auzea ştirile îl făcea să se simtă mândru. Unic în felul său. În ciuda chestiei cu piciorul. Într-o zi el va fi cel care va afla că s-a sfârşit războiul. Nu numai războiul din Europa, ci şi războiul lor. Războiul din Pacific. Datorită strădaniei lui lagărul avea legătură cu lumea din afară, iar el ştia că groaza care-l însoţea mereu, truda şi sudoarea lui nu fuseseră în zadar. Numai el, Spence, Cox, Peter Marlowe şi doi colonei britanici ştiau unde se află, de fapt, aparatul de radio. Acesta era un lucru înţelept, căci, cu cât ştie mai puţină lume, cu atât mai mic e pericolul.

Desigur, pericolul exista. Priviri curioase întâlneai mereu, priviri în care nu e neapărat nevoie să ai încredere. Exista permanent

posibilitatea apariţiei unui informator. Sau posibilitatea unei indiscreţii nedorite.

Când Daven a ajuns la uşă, Peter Marlowe era deja în patul lui. Daven l-a văzut pe Cox şezând tot acolo, pe treptele din cealaltă latură, dar şi acesta era un lucru obişnuit deoarece, de regulă, santinelele nu plecau de la posturi în acelaşi timp. Daven a simţit o mâncărime năprasnică în ciot, de fapt nu chiar în ciot, ci în laba piciorului pe care nu-l mai avea. S-a căţărat pe priciul lui, a închis ochii şi a început să se roage. Se ruga întotdeauna înainte de culcare. Atunci nu-i va mai reveni visul acela, imaginea vie a bunului Tom Cotlon, australianul care fusese prins cu celălalt aparat de radio, dus sub escortă spre închisoarea din Utram Road, cu pălăria chinezească trasă şmechereşte pe-o sprânceană, cântând în gura mare „Waltzing Matilda", iar refrenul era „'tui în nas pe japonezi". Dar în visul lui Daven el era acela, iar nu Tommy Cotlon, cel care păşea între baionete. El era cel dus sub escortă, cuprins de o groază abjectă.

„O, Doamne, se ruga el din tot adâncul fiinţei. Doamne, dă-mi liniştea îndrăznelii Tale. Mi-e groază, Doamne, sunt un biet fricos."

Împăratul făcea exact ce-i plăcea lui mai mult pe lume. Număra un teanc de bancnote nou-nouţe. Profitul lui de pe urma unei afaceri.

Turasan îi ţinea politicos lanterna, camuflând cu grijă lumina ca să se vadă doar ce e pe masă. Erau în „prăvălie", cum îi spunea King, pe latura scurtă a barăcii americanilor. Din marginea copertinei atârna acum până la pământ încă o bucată de pânză, ferind masa şi banca de veşnicele priviri iscoditoare. Negustoria între gardieni şi deţinuţi era interzisă din ordinul japonezilor şi, deci, era oprită şi prin regulamentul intern al lagărului.

King avea o expresie de parcă şi-ar zice „iar m-am lăsat păcălit" în timp ce număra încruntat banii.

— Okay, a oftat el la sfârşit, când a ajuns la totalul de cinci sute. *Ichi-bon!*

Turasan a încuviinţat din cap. Era mic şi îndesat, cu faţa turtită ca o Lună plină şi gura înţesată de dinţi de aur. Nepăsător, îşi lăsase arma sprijinită de peretele barăcii, mai în spate. A luat în mână stiloul „Parker" şi l-a examinat din nou, cu grijă. Punctul alb era la locul lui. Peniţa era de aur. A adus stiloul mai aproape în fascicolul subţire de lumină, şi-a mijit ochii să se convingă încă o dată de inscripţia „14 carate" gravată pe peniţă.

— *Ichi-bon,* a mormăit el într-un târziu, trăgând aerul printre dinţi.

Avea şi el zugrăvită pe chip expresia de „iar m-am lăsat păcălit" şi îşi ascundea cu greu satisfacţia. La preţul de cinci sute de dolari japonezi, cumpărarea stiloului era o afacere excelentă: ştia că va lua pe el cel puţin dublu de la chinezii din Singapore.

— Dumneata negustor tare *ichi-bon* eşti, a spus amărât Împăratul. Data viitoare trebuie *ichi-bon* căscat ochii la mine. Dar fără niciun *wong,* ăsta nu-i comerţ. Trebuie să am şi eu un *wong* la afacerea asta.

— Aici prea destul *wong,* a făcut Turasan cu capul spre teancul de bani. Poate un ceasul curând, da?

— S-ar putea.

Turasan i-a întins pachetul de ţigări. King a luat una, l-a lăsat pe Turasan să i-o aprindă. Apoi Turasan şi-a mai supt o dată dinţii, a zâmbit, arătându-şi tot aurul din gură. Şi-a aruncat arma pe umăr, s-a înclinat respectuos şi s-a topit în noapte.

La ultimul fum de ţigară, King radia de satisfacţie. „Am făcut o treabă bună în seara asta", şi-a zis în gând. Cincizeci de marafeţi pentru stilou, o sută cincizeci pentru şmecherul care a falsificat punctul alb şi a gravat inscripţia pe peniţă, câştig net trei sute. Faptul ca peniţei îi va pieri luciul în cel mult o săptămână nu-l îngrijora câtuşi de puţin. Până atunci Turasan le va fi vândut de mult stiloul negustorilor chinezi.

King a încălecat pervazul, a revenit în baracă.

— Îţi mulţumesc, Max, a spus el în şoaptă pentru că ceilalţi americani dormeau de mult. Ia aici, acum eşti liber, i-a mai zis, punându-i în palmă două hârtii de zece dolari. Una i-o dai lui Dino.

De obicei nu-şi plătea oamenii atât de gras pentru o treabă atât de puţin importantă. Dar în seara aceea se simţea plin de generozitate.

— Să trăieşti, şefule.

Max a ieşit în grabă să-l anunţe pe Dino că i s-a terminat cartul şi să-i dea partea lui de câştig.

Împăratul şi-a pus ibricul pe reşou. S-a dezbrăcat repede, şi-a atârnat pantalonii pe spătarul scaunului; cămaşa, chiloţii şi ciorapii i-a băgat în sacul de rufe murdare. Şi-a încins coapsele cu o bucată de pânză albită la soare şi s-a vârât sub polog.

Până să fiarbă apa şi-a făcut inventarul afacerilor de peste zi. În primul rând bricheta „Ronson". Izbutise să-l scadă pe maiorul Barry până la cinci sute cincizeci de dolari, mai puţin cincizeci şi cinci, cât făcea comisionul lui de zece la sută; bricheta fusese trecută pe lista căpitanului Brough drept „câştig la pocher". Făcea pe puţin nouă sute, aşa că, până la urmă, era o afacere bunicică. Oricum, ţinând seama de creşterea inflaţiei, era mai înţelept să plasezi cât mai mult capital în mărfuri.

Împăratul făcuse lansarea întreprinderii de tratare a tutunului printr-o şedinţă consacrată problemelor de desfacere. Totul a mers conform planului. Americanii s-au înscris cu toţii să facă pe agenţii comerciali, iar australienii şi englezii cu care King avea legături de afaceri s-au arătat cam nemulţumiţi. N-ai ce-i face, era şi firesc. Se tocmise deja să cumpere cam zece kilograme de iarbă de Java de la

Ah Lee, chinezul care deţinea concesiunea dughenei din lagăr şi care îi făcuse un rabat bun la preţ, Una dintre bucătăriile australienilor se învoise să-i pună la dispoziţie un cuptor o oră pe zi, astfel ca întreaga cantitate de tutun să poată fi preparată într-o singură repriză sub supravegherea lui Tex. Întrucât toţi acţionarii lucrau pe bază de procentaj din câştig, singura investiţie care îi revenea Împăratului era plata pentru materia primă. De mâine tutunul tratat va ieşi pe piaţă. Aşa cum ticluise el lucrurile, se aştepta la un câştig curat de sută la sută. Destul de echitabil.

Acum, după lansarea afacerii cu tutunul, Împăratul era gata să se ocupe şi de diamant…

Fâsâitul şi bolboroseala din ibric i-au întrerupt şirul raţionamentelor. A ieşit de sub polog, şi-a descuiat cufărul. A pus cafeaua în ibric, trei linguriţe cu vârf, a adăugat şi un praf de sare. Când a început să se ridice caimacul, a luat cafeaua de pe foc şi a aşteptat să se lase.

Aroma de cafea s-a răspândit prin toată baraca, scoţându-i din minţi pe cei care mai erau încă treji.

— Cristoase! i-a scăpat lui Max fără voia lui.

— Ce-i cu tine, Max? l-a întrebat King. N-ai somn?

— Nu prea. Îmi duduie mintea. Stăteam şi mă gândeam că putem scoate o groază de parale din tutunul ăla.

Tex s-a foit şi el în culcuş, tulburat de mireasma cafelei.

— Mirosul ăsta îmi aminteşte de vremea când lucram la foraj.

— Cum vine asta? l-a întrebat King.

A turnat în ibric câteva picături de apă rece ca să se depună zaţul, şi-a pus în cană o linguriţă de zahăr, a umplut-o.

— La sondă cel mai frumos e dimineaţa. După ce tragi tare în schimbul de noapte. Când stai cu tovarăşii de echipă mai încolo, pe iarbă, şi sorbi o cafeluţă javaneză în zori de zi. Abureşte cafeaua în căni şi-i dulce, dar în acelaşi timp şi o idee amăruie… Stai şi te uiţi prin pădurea de sonde cum se înalţă soarele deasupra Texasului, a suspinat Tex, apoi, după o vreme: Asta viaţă, frăţioare.

— N-am fost niciodată în Texas, a recunoscut King. Peste tot am fost, dar nu şi în Texas.

— Paradisul pe pământ!

— Vrei şi tu un strop?

— Ba bine că nu!

Tex s-a prezentat imediat cu cana. Împăratul şi-a mai turnat o cană plină, apoi i-a pus şi lui Tex o jumătate de cană.

— Max?

A primit şi Max o jumătate de cană. Şi-a băut cafeaua pe nerăsuflate.

— Asta ţi-o spăl eu dimineaţa, a spus el, luând ibricul cu zaţul depus

pe fund.

— Okay. Noapte bună, băieţi.

King s-a strecurat iar sub polog, s-a asigurat că marginile sunt bine prinse sub saltea. Apoi s-a întins mulţumit în aşternut. L-a văzut pe Max, în celălalt capăt al barăcii, cum pune nişte apă peste zaţ şi lasă ibricul la piciorul priciului, să se moaie resturile de cafea. Ştia că, dimineaţa, Max îşi va mai fierbe o dată zaţul. Personal, Împăratului nu i-a plăcut niciodată cafeaua refiartă. Era prea amară. Dar băieţii spuneau că-i bună şi-aşa. Dacă Max mai vrea s-o fiarbă o dată, n-are decât, şi-a zis el fără supărare. Împăratului nu-i plăcea risipa.

A închis ochii, şi-a concentrat gândul asupra diamantului. În sfârşit, ştia acum cine-l are, cum să pună mâna pe el, iar acum, când norocul i-l scosese în cale pe Peter Marlowe, ştia şi cum poate fi pusă la punct această afacere deosebit de complicată.

„Dacă-ţi cunoşti omul, şi-a zis mulţumit King, dacă-i ghiceşti călcâiul lui Ahile, atunci ştii cum să-l joci, cum să-i stabileşti locul în cadrul planului pe care ţi l-ai făcut.” Da, flerul lui nu se dezminţise, a bănuit că aşa va fi atunci când l-a zărit prima dată pe Peter Marlowe stând pe vine ca un chinezoi şi vorbind cu băştinaşul acela în malaieză. În lumea asta mai trebuie să te bizui şi pe fler.

Acum, rememorând discuţia pe care o avusese cu Peter Marlowe după apelul de seară, King a simţit cum i se răspândeşte prin vine bucuria fierbinte a ceea ce va să vină.

— Nu se întâmplă nimic în mahalaua asta împuţită, începuse King, cam într-o doară.

Şedeau lângă baracă, pe latura de sub vânt; era o noapte fără Lună.

— Adevărat, a spus Peter Marlowe. Ţi se face şi silă. Fiecare zi e aidoma celei de dinainte. Numai atât şi e de-ajuns să te scoată din minţi.

King a încuviinţat din cap. S-a plesnit peste ceafă ca să mai omoare un ţânţar.

— Cunosc eu un tip căruia îi merge bine la capitolul ăsta, ba chiar foarte bine.

— Nu mai spune! Şi ce face?

— Trece dincolo de reţeaua de sârmă ghimpată. Noaptea.

— Dumnezeule! Ăsta şi-o caută cu lumânarea. Trebuie să fie nebun!

King observase însă licărirea de interes din ochii lui Peter Marlowe. A aşteptat în tăcere, fără să mai spună nimic.

— Şi de ce face asta?

— De cele mai multe ori doar aşa, de-al dracului.

— Vrei să spui că numai din spirit de aventură?

King a făcut din cap că da.

Peter Marlowe a fluierat încetişor.

— Nu ştiu dacă aş avea curajul ăsta.

— Câteodată se duce până-n satul malaiezian.

Peter Marlowe s-a uitat spre gardul de sârmă ghimpată, a revăzut în minte satul despre care ştiau cu toţii că există undeva, pe malul mării, la trei mile depărtare. Urcase odată până în celula cea mai de sus din clădirea închisorii, se săltase în mâini spre ferestruica astupată cu gratii. A văzut atunci întinderea junglei, satul cuibărit pe ţărm. Erau destul de multe vase pe apă în ziua aceea. Bărci de pescari şi nave militare inamice, mai mari şi mai mici, arătau ca nişte insuliţe presărate pe suprafaţa de sticlă a mării. A rămas aşa, cu privirea pierdută în zare, fascinat de apropierea mării, atârnat de gratii, până ce nu l-au mai ţinut braţele. După ce s-a odihnit câteva clipe, a vrut să se salte iar până la ferestruică, să se mai uite. Dar nu s-a mai uitat. Niciodată. Era mult prea dureros. De când se ştia, trăise în preajma mării. Departe de mare se simţea întotdeauna pierdut, rătăcit. Acum o vedea iarăşi acolo, aproape. Însă nu putea ajunge la ea.

— E foarte periculos să ai încredere într-un sat întreg, a spus într-un târziu Peter Marlowe.

— Nu chiar, dacă-i cunoşti.

— Adevărat. Şi zici că omul tău chiar se duce în sat?

— Aşa mi-a spus.

— Cred că nici Suliman n-ar îndrăzni s-o facă.

— Cine?

— Suliman. Malaiezianul cu care stăteam de vorbă, azi după-masă.

— Acum îmi pare că a trecut mai mult de-o lună de-atunci, s-a mirat King.

— Nu-i aşa?…

— Ce naiba caută un tip ca Suliman în cocina asta? Cum de n-a luat-o din loc de îndată ce-au încetai luptele?

— Sfârşitul războiului l-a prins în Java. Suliman era angajat lucrător pe plantaţia de arbori de cauciuc a lui Mac. Mac e coleg de unitate cu mine. S-a întâmplat ca batalionul lui Mac din Regimentul Malaiezian să fie scos din Singapore şi trimis în Java. La încetarea războiului Suliman a fost nevoit să rămână pe lângă batalion.

— Cum dracu' de nu şi-a luat tălpăşiţa? Doar sunt milioane ca el în Java…

— Javanezii l-ar fi cunoscut imediat că nu-i de-al lor şi probabil că l-ar fi dat pe mâna japonezilor.

— Cum e gogoriţa aia cu „sfera de coprosperitate”[18]? Ştii cum vine aia, Asia pentru asiatici…

— Mă tem că nu înseamnă mare lucru. Nici javanezilor nu le-a prea priit. Mai ales dacă nu înţelegeau să se supună.

— Cum adică?

— În patruzeci şi doi, în toamna lui patruzeci şi doi, eram într-un lagăr în apropiere de Bandung, a început Peter Marlowe. Asta vine în

partea deluroasă a Javei, în centrul insulei. Pe vremea aceea se aflau cu noi mulţi ambonezi, menadonezi[19] şi o seamă de javanezi care făcuseră parte din armata olandeză. Ei bine, javanezii mai ales suportau greu viaţa de lagăr pentru că mulţi dintre ei erau chiar din Bandung, nevestele şi copiii lor trăiau chiar dincolo de reţeaua de sârmă ghimpată. Multă vreme chiar aşa au făcut: seara se strecurau prin gard, petreceau noaptea acasă şi erau înapoi în lagăr înainte de a se lumina de ziuă. Paza lagărului nu era prea strictă, aşa că era o treabă destul de uşoară. Foarte periculoasă însă pentru europeni pentru că javanezii te dădeau pe mâna japonezilor şi-atunci, gata, s-a sfârşit. Într-o zi japonezii au dat ordin pe lagăr că cei care vor fi prinşi în afara incintei vor fi împuşcaţi. Desigur, javanezii şi-au închipuit că ordinul îi priveşte pe ceilalţi, numai pe ei nu. Oricum, fuseseră anunţaţi că în cel mult două săptămâni vor fi eliberaţi cu toţii. Într-o dimineaţă au fost prinşi şapte dintre ei. Ziua următoare ne-au aliniat pe toţi în curte. Tot lagărul. Javanezii au fost puşi la zid şi împuşcaţi. Chiar acolo, în faţa noastră. Cei şapte au fost înmormântaţi, cu onoruri militare, acolo unde au căzut. Apoi japonezii au amenajat o mică grădină în jurul mormintelor. Au sădit flori, au îngrădit locul cu parâme albe prinse în ţăruşi şi au aşezat acolo o plăcuţă în malaieză, japoneză şi engleză. Pe plăcuţă scria: „Aceşti oameni au murit pentru patria lor".

— Nu se poate!

— Ba chiar aşa a fost. Ce-i mai caraghios e că japonezii au pus şi gardă de onoare la morminte. Iar după aceea orice gardian, orice ofiţer japonez care trecea prin dreptul „monumentului" trebuia să se oprească şi să dea onorul. De fiecare dată. Şi asta se întâmpla într-o vreme când prizonierii trebuiau să se scoale în picioare şi să se încline la ivirea unui militar japonez, chiar şi a unui simplu soldat. Dacă nu făceai asta, primeai negreşit o lovitură zdravănă cu patul armei peste ceafă.

— Dar n-are niciun sens. Povestea asta cu grădina şi cu onorul.

— Pentru ei are. Aşa funcţionează mintea orientală. Pentru ei are chiar un sens foarte profund.

— Pe dracu' sens! Tâmpenii!

— Asta e ce nu-mi place la ei, a rostit îngândurat Peter Marlowe. Mi-e teamă de ei pentru că noi n-avem niciun etalon după care să-i judecăm. Nu reacţionează aşa cum credem noi că ar fi firesc. Niciodată.

— Nu ştiu cum vine treaba asta. Dar cunosc valoarea banului şi poţi să te încrezi în cuvântul lor… de cele mai multe ori.

— În afaceri, vrei să spui? a râs Peter Marlowe. Ei bine, la treaba asta nu mă pricep eu. Dar când e vorba de oameni… Îţi mai spun ceva ce-am văzut cu ochii mei. În alt lagăr din Java, tot pe lângă

Bandung… atunci ne mutau mereu de colo până colo, nu ca aici, la Singapore. Era acolo un gardian japonez, dintre cei mai cumsecade. Nu se lega de om pentru nimica, aşa cum făceau ceilalţi. Ei bine, pe omul ăsta noi îl porecliserăm Sunny{20} pentru că era mereu numai zâmbet. Lui Sunny îi plăceau câinii. Mereu îl urmau vreo cinci-şase când îşi făcea rondul prin lagăr. Cel mai mult ţinea la unul ciobănesc… era, de fapt, o căţea. Într-o zi căţeaua a făcut pui, cei mai simpatici căţelandri pe care i-am văzut vreodată, iar Sunny era, vezi bine, cel mai fericit japonez de pe lume; toată ziua îşi dresa căţeii, râdea, se juca cu ei. Când au început să umble le-a făcut nişte lese din sfoară şi se plimba aşa cu ei prin tot lagărul. Într-o zi, când trăgea căţeii după el, unul dintre pui s-a aşezat în fund. Ştii cum fac de multe ori căţeii: când obosesc se aşază pe coadă şi nu-i mai mişti din loc. Sunny l-a târât un timp, pe urmă a smucit o dată tare de sfoară. Căţelul a schelălăit, dar şi-a înfipt şi mai bine lăbuţele în pământ.

Peter Marlowe s-a oprit din povestit pentru ca să-şi facă o ţigară. Pe urmă a spus mai departe:

— Sunny a apucat mai strâns capătul de sfoară şi s-a pus să învârtească puiandrul acela în jurul capului, ca pe-o praştie. L-a rotit aşa de mai bine de zece ori, râzând ca şi cum ar face cea mai minunată glumă. Pe urmă, văzând că prinde viteză, l-a mai învârtit o dată şi a dat drumul la sfoară. Căţelul trebuie să se fi dus în sus, urlând ca vai de el, vreo cincisprezece metri. Când a căzut pe pământul bătucit, s-a spart ca o roşie coaptă.

— Ticălosul!

— Sunny s-a dus la locul unde căzuse căţelul, a continuat Peter Marlowe după un timp. S-a uitat lungă la el şi a izbucnit în lacrimi. Unul dintre băieţi a pus mâna pe-o lopată şi a îngropat ghemotocul acela de carne; în tot timpul ăsta Sunny îşi smulgea părul din cap de durere. Când mormântul a fost gata şi pământul netezit deasupra, şi-a şters lacrimile, i-a dat un pachet de ţigări omului care venise cu lopata, l-a înjurat vreo cinci minute, l-a izbit mânios cu patul puştii mai jos de stomac, pe urmă s-a înclinat în faţa mormântului, s-a înclinat în faţa omului pe care-l lovise şi a plecat de acolo zâmbind voios, împreună cu câinii şi căţeluşii lui.

King a clătinat încet din cap.

— Poate că era doar nebun. Sifilitic, ceva.

— Nu era. Nu Sunny. Japonezii par uneori să se comporte ca nişte copii, dar au trupuri şi putere de bărbaţi. Doar că privesc lucrurile aşa cum o fac copiii. Dintr-o perspectivă care nouă ni se pare strâmbă şi deformată.

— Am auzit c-aţi dus-o cam greu în Java după capitulare, a spus King doar ca să întreţină conversaţia.

Îi trebuise cam un ceas ca să-i dezlege limba lui Peter Marlowe şi

vroia să-l facă să se simtă cât mai în largul lui.

— În anumite privinţe. Desigur, la Singapore erau peste o sută de mii de-ai noştri, aşa că japonezii trebuiau să-şi ia, cât de cât, nişte măsuri de prevedere. Ierarhia militară mai exista încă, iar multe dintre unităţi rămăseseră intacte. Japonezii se concentrau atunci asupra ofensivei lor spre Australia şi nu le păsa prea tare de noi, atâta timp cât prizonierii erau cuminţi şi se organizau singuri în lagăre. Un timp a fost aşa şi în Sumatra, şi în Java. Planul lor era să înainteze spre sud şi să cucerească Australia, mai apoi urmau să ne trimită pe toţi acolo, ca sclavi.

— Eşti nebun!

— Ba deloc. Mi-a spus-o un ofiţer japonez, după ce-au pus mâna pe mine. Dar când li s-a împotmolit ofensiva în Noua Guinee, s-au apucat să facă ceva curăţenie în spatele frontului. În Java nu eram prea mulţi, aşa că-şi puteau permite să fie mai duri. Spuneau că noi, ofiţerii adică, ne-am pierdut onoarea pentru că ne-am lăsat prinşi. Prin urmare, n-au să ne considere drept prizonieri de război. Ne-au ras în cap şi ne-au interzis să purtăm însemne ofiţereşti. Până la urmă, ne-au lăsat să „redevenim” ofiţeri, dar am rămas tot tunşi chilug, a încheiat zâmbind Peter Marlowe. Tu cum ai ajuns aici?

— Încurcăturile obişnuite. Făceam parte dintr-o unitate de genişti, construiam piste de decolare-aterizare. În Filipine. A trebuit s-o luăm din loc de-acolo la marea iuţeală. Primul vapor pe care ne-am putut urca venea încoace, aşa că l-am luat. Ne-am închipuit că la Singapore o să fim mai în siguranţă decât la Fort Knox{21}. Până să ajungem noi aici, japonezii aproape că trecuseră de Johore{22}. În panica din ultimul moment, toţi camarazii mei s-au îmbarcat pe cel din urmă convoi de evacuare. Mie mi s-a părut că riscu-i prea mare şi am rămas pe loc. Tot convoiul odihneşte acum pe fundul oceanului. Eu am avut atâta minte şi am rămas în viaţă. De cele mai multe ori numai fraierii o încasează.

— Nu cred că aş fi avut înţelepciunea să nu plec… dacă s-ar fi ivit ocazia, a spus Peter Marlowe.

— Trebuie să ne îngrijim de numărul unu, Peter, adică de propria persoană. Nimeni altcineva nu ne poartă de grijă.

Peter Marlowe s-a gândit îndelung la această afirmaţie. Răzbăteau până la ei, prin noapte, frânturi de conversaţie. Din când în când, câte o izbucnire mânioasă. Şoapte. Norii de ţânţari, mereu la datorie. Undeva, departe, mugeau trist şi se îngânau sirenele de vapor. Foşneau încet palmierii gravaţi pe cerul întunecat. O frunză moartă s-a desprins din creştetul unui palmier, a căzut cu zgomot în desişul de junglă.

— Prietenul ăla al tău… a spart, în sfârşit, tăcerea Peter Marlowe. Chiar se duce în sat, de-adevăratelea?

King s-a uitat drept în ochii lui Peter Marlowe.

— Vrei să vii şi tu? l-a întrebat el cu glas domol. Data viitoare când mă duc acolo?

Peter Marlowe a zâmbit uşor, doar din buze:

— Da…

Un bâzâit de ţânţar, în crescendo, chiar la urechea lui King. S-a ridicat brusc, a pus mâna pe lanternă şi a cercetat interiorul pologului. Într-un târziu, ţânţarul s-a lăsat pe o latură a cortuleţului de tifon. King l-a lichidat dintr-o singură lovitură. Apoi a mai controlat o dată să vadă dacă nu e vreo gaură în polog, s-a culcat la loc.

În momentul următor şi-a izgonit din minte orice alt gând. Somnul l-a cuprins repede, a adormit liniştit.

Peter Marlowe nu avea somn, se răsucea pe prici, scărpinându-se după fiecare pişcătură de ploşniţă. Cele spuse de King îi răscoliseră prea multe amintiri…

Acum şi-a amintit de vaporul care i-a adus din Java, pe el, pe Mac şi pe Larkin, cu un an în urmă.

Japonezii dăduseră ordin comandaturii din Bandung, unul din locurile de detenţie din Java, să asigure o mie de oameni buni de lucru. Aceştia urmau să fie trimişi pe două săptămâni într-un alt lagăr din apropiere şi să primească mâncare mai bună – raţii duble – şi ţigări. Apoi vor fi transferaţi în altă parte. Condiţii de muncă bune.

S-au înscris mulţi, cu gândul la cele două săptămâni. Unii au primit ordin. Mac s-a înscris voluntar, i-a trecut şi pe Larkin şi Peter Marlowe.

— Nu se ştie niciodată, băieţi, a raţionat el ca răspuns la înjurăturile lor. Dacă ne duc în cine ştie ce insulă, tot e ceva că Peter şi cu mine ştim limba. Şi, oricum, n-are să fie mai rău decât aici.

Aşa s-au hotărât să schimbe răul pe care-l cunoşteau pe răul ce va să vină.

Nava s-a dovedit a fi un mic cargou cu aburi. La piciorul pasarelei erau mulţi gardieni şi doi japonezi în salopete albe, cu măştile pe figură. Aveau în spate câte un bidon mare, legat cu un furtun de pulverizator. Toţi prizonierii împreună cu lucrurile lor trebuiau sa fie dezinfectaţi pentru a nu aduce microbi de Java pe vaporul cel curat.

Cala strâmtă era plină de şobolani, păduchi şi fecale; în centru era un spaţiu liber de şapte pe şapte metri. De jur împrejur, din fundul calei până la plafon, erau cinci straturi de rafturi adânci. În înălţime, distanţa dintre rafturi era de mai puţin de un metru, iar lăţimea lor era cam de trei metri.

Un sergent japonez le-a arătat cum să şadă pe rafturi, cu picioarele încrucişate sub ei. Câte cinci unul după altul, apoi alţi cinci şi alţi

cinci, până când se umpleau toate rafturile.

Când oamenii au intrat în panică şi au început să protesteze, sergentul a spus că aşa sunt transportaţi ostaşii japonezi şi, dacă metoda e bună pentru glorioasa armată japoneză, atunci trebuie să fie bună şi pentru lepădăturile de prizonieri albi. La vederea pistolului, primii cinci au intrat în hruba întunecată, înăbuşitoare, apoi presiunea celor care coborau în cală i-a forţat pe ceilalţi să se bage în rafturi numai pentru a scăpa de înghesuială. La rândul lor, erau împinşi mai departe de alţii. Genunchi lângă genunchi, spate în spate, umăr la umăr. Restul de oameni, aproape o sută, au rămas în picioare în spaţiul de şapte pe şapte metri de la mijloc, mulţumind cerului pentru norocul de a nu fi nimerit în rafturi. Bocaporţii erau încă deschişi, razele soarelui străbăteau până în fundul calei.

Sergentul a condus cea de-a doua coloană, din care făceau parte Mac, Larkin şi Peter Marlowe, spre cala de la prova; a început să se umple şi ea.

Când au ajuns în zăpuşeala din fundul calei, lui Mac i s-a tăiat răsuflarea, şi-a pierdut cunoştinţa. Peter Marlowe şi Larkin l-au luat în braţe şi, lovind şi înjurând în dreapta şi-n stânga, şi-au croit drum înapoi pe trepte, au revenit pe punte. Un gardian a încercat să-i împingă înapoi. Peter Marlowe s-a apucat să strige, pe urmă s-a rugat de el, arătându-i obrazul livid al lui Mac. Gardianul a dat din umeri şi i-a lăsat să treacă; le-a făcut doar semn să se ducă spre prova.

Împingându-se şi înjurând, Larkin şi Peter Marlowe au izbutit până la urmă să găsească un loc unde să-l întindă pe Mac.

— Acum ce facem? l-a întrebat Peter Marlowe pe Larkin.

— Am să încerc să găsesc un doctor.

Mâna lui Mac l-a prins de cămaşă.

— Colonele, a şoptit el repede, crăpând doar puţin pleoapele. N-am nici pe dracu'. A trebuit să inventez ceva ca să nu rămânem acolo, jos. Acum prefaceţi-vă naibii că aveţi de lucru cu mine şi nu vă speriaţi dacă simulez o criză.

Aşa că au rămas acolo sa-l îngrijească pe Mac în timp ce acesta aiura în scâncete, se zvârcolea şi vomita apa pe care ei îl obligau s-o bea. A ţinut-o tot aşa până ce s-a desprins vaporul de mal. Acum până şi punţile vasului erau înţesate de oameni.

Pe vapor nu era loc destul ca toţi cei îmbarcaţi să poată sta jos în acelaşi timp. Însă, întrucât trebuiau să stea la rând – coadă la apă, coadă la orez, coadă la closete – avea fiecare posibilitatea să se aşeze pe jos o vreme.

În noaptea aceea vaporul a fost biciuit de furtună timp de vreo şase ore. Cei din cale încercau să se ferească de voma celor de deasupra, cei de pe punte trebuiau să înfrunte furia torenţilor de apă.

A doua zi marea era liniştită, sub un cer albicios. A căzut un om în

mare. Cei de pe punte, prizonieri şi gardieni, l-au urmărit mult timp cum se îneacă în spuma stârnită de elicele vaporului. După asta n-a mai căzut nimeni peste bord.

În cea de-a doua zi au fost daţi mării trei oameni care muriseră peste noapte. Câţiva dintre gardienii japonezi au tras focuri în aer pentru a da ceremoniei un caracter mai militar. Totul n-a durat decât câteva minute, oamenii mai trebuiau să stea şi la cozi.

Călătoria a ţinut patru zile şi cinci nopţi. În ceea ce-i priveşte pe Mac, Larkin şi Peter Marlowe, fără evenimente deosebite…

Întins pe salteaua jilavă, Peter Marlowe se ruga să-i vină somnul. Gândul însă îi rătăcea fără voie, scoţând la suprafaţă grozăvii din trecut, temeri de viitor… Şi amintiri ce nu mai trebuie răscolite. Nu acum, nu când este singur. Amintiri despre ea.

A izbutit să adoarmă abia când zorile începeau să mijească dinspre răsărit. Dar şi aşa somnul i-a fost crud.

Capitolul 7

O zi urma după altă zi, o monotonie de zile, toate la fel.

Într-o seară Împăratul s-a dus la infirmeria lagărului să-l caute pe Masters. L-a găsit pe veranda uneia dintre barăci. Zăcea pe un pat fetid, într-o stare de semi-inconştienţă, cu ochii pironiţi la peretele din împletitură de frunze.

— Salut, Masters, i-a spus King, asigurându-se mai întâi că nu trage nimeni cu urechea prin preajmă. Cum te mai simţi?

Masters s-a uitat lung la el, incapabil să-l recunoască.

— Cum mă simt?

— Păi, da.

A mai trecut aproape un minut până ce Masters să bâiguie:

— Nu ştiu.

Un firişor de salivă i s-a prelins pe bărbie, Împăratul şi-a scos tabachera şi a umplut cutiuţa goală de pe măsuţa de lângă pat.

— Masters, îţi mulţumesc că mi-ai dat de veste.

— Veste?

— Pentru că mi-ai spus c-ai citit pe peticul acela de hârtie. Am vrut doar să-ţi mulţumesc, ţi-am adus şi nişte tutun.

Masters a făcut un efort să-şi amintească.

— A, da! Nu-i frumos, un camarad să-şi denunţe camaradul… Urât lucru să ciripeşti la…

Şi a murit.

S-a apropiat doctorul Kennedy, a tras pătura aspră peste chipul rânjit al lui Masters.

— Eraţi prieten cu el? l-a întrebat pe King; avea ochii obosiţi, privirea ca de gheaţă pe sub desişul sprâncenelor stufoase.

— Într-un fel, domnule colonel.

— A avut noroc. Acum nu-l mai doare nimic.

— E şi ăsta un fel de a privi lucrurile, domnule colonel, a spus politicos King.

A luat cutiuţa, a scuturat tutunul înapoi în tabacheră; Masters nu mai avea acum nevoie de el. S-a interesat apoi:

— De ce-a murit?

— Avea moralul scăzut.

Doctorul şi-a înăbuşit un căscat. Avea dinţii îngălbeniţi şi murdari, părul îngălat şi murdar, mâinile trandafirii şi imaculate.

— Vreţi să spuneţi că nu mai avea chef să trăiască?

— E un fel de a privi lucrurile, l-a îngânat doctorul, holbându-se la King. Singura boală de care n-ai să mori dumneata, nu-i aşa?

— Pe toţi dracii, nu. Domnule…

— Ce te face pe dumneata aşa de… invincibil? a întrebat doctorul

Kennedy, cuprins deodată de o ură cumplită faţă de trupul acela viguros, care emana sănătate şi forţă.

— Mă tem că n-am înţeles. Domnule…

— Cum de-ţi merge dumitale atât de bine, iar nouă, celorlalţi, atât de rău?

— Poate că am noroc, a spus King, dând să plece.

Doctorul l-a prins de mânecă.

— Nu poate fi vorba numai de noroc. Nu se poate! S-ar putea să fii diavolul însuşi, trimis să ne pună la încercare. Eşti un vampir, un escroc, un hoţ…

— Ia ascultă aici! N-am furat şi n-am înşelat pe nimeni în viaţa mea. Aşa ceva nu-nghit de la nimeni.

— Atunci spune-mi cum reuşeşti? Cum? E tot ce vreau să ştiu. Nu-ţi dai seama? Dumneata ai soluţia, soluţia pentru noi toţi. Eşti încarnarea binelui sau a răului, vreau să ştiu doar care din ele.

— Nu sunteţi zdravăn, a spus King, smulgându-şi braţul din încleştarea doctorului.

— Ne poţi ajuta…

— Ajutaţi-vă singuri. Eu îmi port singur de grijă. N-aveţi decât să faceţi şi dumneavoastră la fel, l-a sfătuit King şi abia acum a băgat de seamă cum atârnă bluza albă pe umerii vlăguiţi ai doctorului Kennedy. Poftiţi, i-a oferit el restul de ţigări din pachetul de „Kooa”. Serviţi o ţigară. Face bine la nervi. Domnule…

A făcut stânga-mprejur şi a ieşit din baracă, scârbit. Nu putea să sufere atmosfera de spital. Nu putea să sufere duhoarea, greaţa pe care aceasta i-o provoca, neputinţa doctorilor.

Împăratul îi dispreţuia pe cei slabi. „Doctorul ăsta, şi-a zis în sinea lui, n-are mult şi sare pârleazul, un bicisnic. Ţicnit cum e, n-are el zile. Ca şi Masters, sărmanul de el! Dar poate că nici Masters nu e de compătimit… Masters a fost Masters, un om slab şi, prin urmare, n-aveai ce alege din el. Lumea-i o junglă, supravieţuiesc doar cei puternici, celor slabi nu le rămâne decât să piară. Aşa e legea: ori tu ori ălălalt. Altă cale nu există.”

Doctorul Kennedy a rămas cu ochii la ţigări, binecuvântându-şi norocul. Şi-a aprins una. A sorbit cu tot trupul dulceaţa nicotinei. S-a dus apoi în salon, la căpitanul Johnny Carstairs, DSO{23}, din regimentul unu de tancuri, care trăgea şi el să moară.

— Poftim, i-a spus doctorul, oferindu-i o ţigară.

— Dar dumneavoastră, domnule doctor Kennedy?

— Eu nu fumez, n-am fumat niciodată.

— Norocul dumneavoastră.

Johnny a tuşit la primul fum, i-a venit în gură gust de sânge amestecat cu flegmă. Sforţarea de a tuşi i-a contractat intestinele, a scăpat din el un lichid sângeriu, căci sfincterele nu-i mai funcţionau de

mult.

— Doctore, a spus Johnny. Vreţi să-mi puneţi ghetele? Vă rog. Trebuie să mă scol.

Bătrânul a căutat cu ochii în jur. Nu se vedea prea bine, becurile din salon erau slabe, camuflate cu grijă.

— Nu sunt aici, a spus el mijindu-şi ochii de miop la Johnny, s-a aşezat pe marginea patului.

— A-a… Asta-i situaţia atunci.

— Cum erau ghetele?

Johnny s-a săltat puţin în coate, cu ochii scăldaţi în lacrimi.

— Erau încă în stare bună. Cu ghetele alea am umblat de-o viaţă. Numai ele îmi mai rămăseseră.

— Mai vreţi o ţigară?

— Întâi s-o termin pe asta, mulţumesc.

Johnny s-a lăsat la loc, în propria murdărie.

— Păcat de ghetele alea…

Doctorul Kennedy şi-a scos, oftând, ghetele fără şireturi, le-a tras pe picioarele lui Johnny.

— Eu mai am o pereche, a minţit el.

S-a sculat, pipăind podeaua cu tălpile goale; îl cam supăra o spondiloză mai veche.

Johnny şi-a mişcat degetele de la picioare, bucuros să simtă atingerea pielii tăbăcite. A încercat să se uite la ghete, dar efortul era prea mare.

— Acuma mor, a spus el.

— Da, a confirmat doctorul.

A fost o vreme – o fi fost vreodată vremea aceea? – când şi-ar fi impus o atitudine mai blândă, prevenitoare, faţă de pacient. Acum nu mai avea motive.

— Cam fără rost, nu-i aşa, doctore? Douăzeci şi doi de ani… şi nimic. Din nimic întru nimic.

O adiere uşoară a străbătut salonul, vestind apropierea zorilor.

— Vă mulţumesc că mi-aţi împrumutat ghetele. Întotdeauna am ţinut la asta. Omul trebuie să aibă ghetele-n picioare când…

Era mort.

Doctorul Kennedy a tras ghetele de pe picioarele lui Johnny şi le-a încălţat la loc.

— Sanitar! a strigat el cu jumătate glas, văzând o umbră care traversa veranda.

— Da, domnule colonel? i-a răspuns voios Steven.

S-a apropiat; avea o căldare cu fecale în mâna stângă.

— Anunţă-i pe cei din echipa de ciocli să-l ridice şi pe ăsta. A, da, s-a eliberat şi patul sergentului Masters. Te îngrijeşti şi de el.

— Nu le pot face chiar pe toate, s-a plâns Steven, lăsând jos

căldarea. Domnule colonel, trebuie să duc trei ploşti la paturile zece, douăzeci şi trei şi patruzeci şi şapte. Iar colonelul Hutton, sărmanul de el, iar nu se simte prea bine, trebuie să-i schimb pansamentul, a clătinat din cap Steven, uitându-se de sus la patul răvăşit. Numai morţi pe-aici…

— Asta ne e meseria, Steven. Tot ce putem face e să-i îngropăm. Şi cu cât mai repede cu atât mai bine.

— Cam aşa este. Sărmanii băieţi, a oftat Steven, tamponându-şi transpiraţia de pe frunte cu o batistă curată.

Şi-a pus apoi batista la loc, în buzunarul halatului alb de sanitar, a luat de jos căldarea şi a pornit spre uşă, împleticindu-se sub greutatea ei.

Doctorul Kennedy îl dispreţuia, îi dispreţuia părul negru, gras, dispreţuia faptul că se rade la subsuori şi pe picioare. În acelaşi timp însă nu-l putea condamna. Homosexualitatea era şi ea un mod de a supravieţui. Mulţi se băteau pentru Steven, îşi împărţeau raţia cu el, îi dădeau ţigări, toate astea pentru a se folosi timp de câteva momente de trupul lui. Şi, în definitiv, se întreba acum doctorul, ce-o fi atât de dezgustător în treaba asta? Dacă stai să te gândeşti la contactul sexual „normal", apăi e cam la fel de dezgustător, clinic vorbind.

Cu un gest absent, s-a scărpinat iar în zona inghinală; în noaptea asta mâncărimea parcă se mai accentuase. Fără să vrea, şi-a atins sexul. Total nesimţitor. Un cartilaj inert.

Şi-a amintit că nu mai avusese o erecţie de luni de zile. Ei bine, şi-a zis, nu-i decât o chestiune de nutriţie. Niciun motiv de îngrijorare. De îndată ce scăpăm de aici şi ne hrănim normal, totul va fi în ordine. La patruzeci şi trei de ani eşti încă bărbat.

S-a întors Steven cu echipa mortuară. Oamenii au pus cadavrul pe o targă, l-au scos afară. Steven a schimbat pătura. După numai câteva momente a fost adusă altă targă şi un nou pacient a fost ajutat să urce în pat.

Maşinal, doctorul Kennedy i-a luat pulsul.

— Mâine începe febra. Nu-i decât o malarie.

— Da, domnule doctor, a strâmbat din nas Steven. Să-i dau chinină?

— Sigur că trebuie să-i dai chinină!

— Nu vă supăraţi, domnule colonel, s-a îmbufnat Steven şi a scuturat din plete. N-am făcut decât să întreb. Numai medicii au dreptul să prescrie administrarea de medicamente.

— Bine atunci, administrează-i nişte chinină şi, pentru numele lui Dumnezeu, Steven, încetează cu încercările astea de a te comporta ca o femeie.

Steven şi-a înfrânat reacţia, s-a prefăcut că se ocupă de pacient, zornăindu-şi brăţările de pe mâna.

— Să ştiţi, domnule doctor Kennedy, că nu e drept să vă luaţi

tocmai de cineva care-şi dă toată silinţa.

Doctorul Kennedy era cât pe ce să-l înjure pe Steven, dar tocmai în clipa aceea a intrat în salon doctorul Prudhomme.

— Bună seara, domnule colonel.

— A, salut, s-a întors spre el, recunoscător, doctorul Kennedy, dându-şi scama ce prostie ar fi fost să-şi pună mintea cu Steven. Ceva probleme?

— Nu. Pot să vă reţin un moment?

— Dar desigur!

Prudhomme era mic de statură, cu toracele în carenă, mereu zâmbitor; de ani de zile de când lucra cu chimicale nu i se mai spălau petele de pe mâini. Timbrul vocii îi era profund, plăcut.

— Mâine avem două apendectomii. Un caz ne-a sosit chiar acum, la urgenţă.

— Bine. Îi văd pe amândoi înainte de plecare.

— Doriţi să operaţi dumneavoastră?

Prudhomme era cu ochii la celălalt capăt al salonului, unde Steven îi ţinea ligheanul unui bolnav în criză de vomă.

— Da. Aşa, ca să-mi fac de lucru, a răspuns Kennedy, întorcând şi el privirea spre colţul întunecat.

În lumina palidă a becului umbrit de un abajur improvizat, picioarele lungi, zvelte ale lui Steven se conturau parcă mai puternic, la fel ca şi fesele bombate, abia acoperite de pantalonii scurţi şi strâmţi.

Simţindu-le privirea, Steven a ridicat ochii spre ei. A zâmbit.

— Bună seara, domnule doctor Prudhomme.

— Hello, Steven, i-a răspuns blând Prudhomme.

Doctorul Kennedy a observat cu stupoare că Prudhomme nu-şi ia ochii de la Steven.

Când s-a întors iar spre Kennedy, Prudhomme i-a citit în ochi surprinderea şi animozitatea.

— A, apropo, am terminat autopsia omului care a fost găsit în latrină. Moarte prin sufocare, a conchis el pe un ton agreabil.

— Când găseşti un om băgat pe jumătate într-o gaură de closet cu capul în jos, este mai mult decât probabil ca moartea să fi intervenit în urma sufocării.

— Adevărat, domnule doctor, s-a grăbit să-l aprobe Prudhomme. Aşa am scris şi în certificatul de deces: „Sinucidere în stare de dezechilibru mental”.

— Cadavrul a fost identificat?

— O, da, desigur. Chiar astăzi după-amiază. Este vorba de un australian. Se numea Gurble.

Doctorul Kennedy şi-a frecat bărbia.

— Dacă ar fi să mă sinucid, nu cred c-aş alege metoda asta. Sinistru.

Prudhomme a încuviinţat din cap, a scăpat iar o ocheadă spre Steven.

— Sunt întru totul de acord. Desigur, s-ar putea să-l fi băgat alţii acolo.

— Ceva semne pe corp?

— Nimic.

Doctorul Kennedy se străduia acum să nu observe felul în care se uită Prudhomme la Steven.

— Ei bine, crimă sau sinucidere, oricum e ceva oribil. Groaznic! De fapt, cred că nu vom afla niciodată ce-a fost la mijloc.

— S-a făcut o cercetare discretă azi după-amiază, de îndată ce s-a aflat despre cine e vorba. Se pare că, acum câteva zile, omul a fost prins furând din porţiile de la baracă.

— A, asta era!

— Oricum ar fi fost, aş spune că şi-a meritat soarta. Ce credeţi?

— Da, probabil.

Doctorul Kennedy şi-ar fi dorit să continue discuţia, căci se simţea cam singur, dar a văzut că tot ce-l interesa pe Prudhomme era Steven.

— Bine atunci. Mă duc să-mi fac vizitele prin saloane. Veniţi cu mine?

— Mulţumesc, nu. Trebuie să pregătesc pacienţii pentru operaţie.

Ieşind din salon, doctorul Kennedy l-a zărit cu coada ochiului pe Steven cum se freacă în trecere de Prudhomme, l-a văzut şi pe Prudhomme cum îl mângâie pe furiş. A auzit râsul lui Steven şi l-a văzut cum îi întoarce dezmierdarea, cu neruşinare, pe faţă.

Obscenitatea celor doi l-a copleşit; ştia că trebuie să se întoarcă în salon, să-i demaşte, să-i aducă în faţa curţii marţiale. Era însă prea obosit, aşa că s-a îndreptat spre cealaltă latură a verandei.

Aerul era nemişcat, noaptea liniştită, fără foşnete, Luna ca un imens arc voltaic atârnat de grinzile cerului. Se mai vedeau oameni pe cărare, dar nu vorbea nimeni. Toţi şi toate erau în aşteptarea zorilor.

Kennedy şi-a ridicat ochii spre stele, căutând să citească în ele răspunsul la întrebarea ce-l chinuia de atâta vreme. Când, o Doamne, când se va sfârşi odată coşmarul acesta?

Şi iarăşi n-a primit răspuns.

Peter Marlowe se afla în latrina ofiţerilor; savura frumuseţea primelor raze ale aurorei şi desfătarea unui scaun sănătos. Prima era frecventă, a doua destul de rară.

Îşi alegea întotdeauna rândul din spate când venea la privată, în parte pentru că încă îi mai repugna să se uşureze în văzul tuturor, în parte pentru că nu-i plăcea să aibă pe cineva în spate şi în parte pentru că era mai distractiv să te uiţi la alţii.

Gurile de hazna aveau douăzeci şi cinci de picioare[24] în adâncime,

două picioare în diametru şi fuseseră forate la şase picioare distanţă una de alta. Douăzeci de şiruri în latul pantei, câte treizeci de găuri la fiecare şir. Fiecare gaură avea o podină de lemn prevăzută cu un capac rabatabil.

În centrul zonei se afla un tron solitar făcut din scânduri. O privată în stil tradiţional. Aceasta era prerogativa coloneilor. Toţi ceilalţi trebuiau să se pună pe vine ca băştinaşii, cu picioarele pe marginea găurii. Nu existau niciun fel de paravane; întreaga zonă era expusă la vedere de sus şi dinspre lagăr.

Tronul era ocupat acum, într-o splendidă însingurare, de colonelul Samson. Gol puşcă, doar cu o pălărie chinezească zdrenţuită pe cap. Nu se despărţea niciodată de pălăria aceea, o ciudăţenie de-a lui. O scotea doar atunci când se rădea pe cap sau îşi făcea frecţii cu ulei de cocos ori alte loţiuni miraculoase pentru refacerea părului. Prinsese o boală necunoscută şi-i căzuse tot părul de pe cap într-o singură zi, împreună cu sprâncenele şi genele. În rest era plin de păr ca un maimuţoi.

Mai erau şi alţii în zonă, aşezaţi fiecare cât mai departe unul de altul. Fiecare avea în mână o ploscă de apă. Fiecare îşi făcea vânt să se ferească de năvala stolurilor de muşte.

Peter Marlowe şi-a spus iar în gând că nu-i nimic mai urât şi mai ridicol pe lume decât un bărbat gol, aşezat pe vine să-şi facă nevoile.

Pentru moment, apropierea zilei era doar o promisiune, o pâclă ceva mai luminoasă, tentacule aurii cuprinzând cerul de catifea. Pământul era mai rece sub tălpi, căci plouase niţeluş în timpul nopţii, venea o boare răcoroasă şi delicată, purtând cu ea mireasma sărată a mării şi parfum de iasomie.

„Da, şi-a zis împăcat Peter Marlowe, vom avea o zi frumoasă.” Când a terminat, a înclinat plosca şi s-a spălat bine, folosind cu dibăcie degetele de la mâna stângă. Întotdeauna numai stânga. Mâna dreaptă era pentru mâncare. Băştinaşii nici n-aveau cuvinte deosebite pentru stânga şi dreapta; doar mâna de scârnă şi mâna de mâncare. Toţi cei din lagăr foloseau numai apa, căci hârtia, orice fel de hârtie, era mult prea preţioasă. Toţi, cu excepţia Împăratului. El avea hârtie igienică adevărată. I-a dat şi lui Peter Marlowe un sul, dar acesta l-a împărţit cu tovarăşii lui de unitate; era superbă ca foiţă de ţigară.

Peter Marlowe s-a sculat în picioare, şi-a reînnodat sarongul şi a pornit spre baracă în aşteptarea dejunului. Tot terci de orez şi ceai subţire, ca de obicei, dar astăzi unitatea lui avea şi o nucă de cocos, alt dar din partea iui King.

În cele câteva zile de când se cunoscuse cu King se înfiripase între ei o prietenie oarecum mai neobişnuită. Legătura ţinea în parte de hrană, în parte de afacerea cu tutunul, în parte de ajutorul dat: Împăratul a lecuit cu Salvarsan ulceraţiile tropicale de pe gleznele lui Mac, l-a

lecuit în numai două zile, după ce acestea supuraseră mai bine de doi ani. Peter Marlowe mai ştia şi că, deşi toţi cei trei aveau nevoie de bogăţia şi ajutorul lui King, faptul că îl şi plăceau se datora în principal omului din el. Când erai alături de el simţeai cum emană putere şi încredere. Te simţeai atunci tu însuţi mai bun şi mai puternic, de parcă te-ai fi împărtăşit din vraja ce-l înconjura.

— E un vraci păgân! a rostit Peter Marlowe, fără să vrea, cu glas tare.

Când a intrat, cei mai mulţi dintre ofiţerii din baraca numărul şaisprezece mai dormeau încă sau stăteau întinşi pe priciuri în aşteptarea mesei. A scos de sub pernă nuca de cocos, a luat cu el o lingură de scobit şi o macetă grea, *parang* cum i se spune în partea locului. Apoi a ieşit afară, s-a aşezat pe bancă. O lovitură îndemânatică de *parang* şi nuca s-a despicat în două părţi perfect egale. A vărsat cu grijă laptele din ea într-o gamelă şi s-a apucat să scobească miezul cărnos din prima jumătate, fâşie cu fâşie, în gamela cu lapte.

Miezul din cealaltă jumătate l-a pus în altă gamelă. Apoi l-a răsturnat într-o bucată de tifon ruptă din polog şi a stors atent zeama groasă şi dulce într-o cană. În ziua aceea era rândul lui Mac să-şi pună zeama în terciul de orez.

Din nou, a câta oară, Peter Marlowe s-a gândit ce hrană minunată este miezul de nucă de cocos. Bogat în proteine şi absolut fără niciun gust. Dar e destul să-i pui un căţel de usturoi şi se preface totul în usturoi. Un sfert de sardină şi totul devine sardină, iar dintr-o nucă astfel preparată poţi să dai gust multor gamele de orez.

A simţit deodată că abia aşteaptă să înfulece din nuca de cocos. Îi era atât de foame încât nici nu şi-a dat seama de apropierea gardienilor. Nu le-a simţit prezenţa decât atunci când stăteau deja ameninţători în uşa barăcii, iar toţi cei dinăuntru erau deja în picioare.

Glasul lui Yoshima, ofiţerul japonez, a sfâşiat tăcerea:

— Este un aparat de radio în baraca asta!

Capitolul 8

Yoshima a aşteptat cinci minute să vorbească cineva dintre cei de faţă. Când şi-a aprins ţigara, scăpărarea chibritului a răsunat ca un tunet.

Prima reacţie a lui Dave Daven a fost: „O, Doamne, cine o fi ticălosul care ne-a vândut sau a scăpat vorba din prostie? Peter Marlowe? Cox? Spence? Coloneii?” Cea de-a doua reacţie a fost groaza – o groază amestecată în mod absurd cu un fel de uşurare – că, în sfârşit, a sosit ziua.

Frica lui Peter Marlowe era la fel de paralizantă: „Cine-o fi ciripit? Cox? Coloneii? Dar nici măcar Mac şi cu Larkin nu ştiu că sunt băgat şi eu în povestea asta! Dumnezeule! Utram Road!”

Cox era împietrit. Stătea sprijinit de prici, mutându-şi privirea de la ochii bridaţi ai ofiţerului la ochii bridaţi ai gardienilor; numai tăria stâlpilor îl mai ţinea să nu cadă.

Locotenent-colonelul Sellars era, cel puţin cu numele, şef peste baracă; era jilav de frică în clipa în care a intrat pe uşă urmat de adjutantul său, căpitanul Forest.

Când a salutat i-a tremurat guşa; avea obrazul înroşit, plin de broboane de sudoare.

— Bună dimineaţa, domnule căpitan Yoshima…

— Nu este o dimineaţă bună. Aici se află un radio. Deţinerea unui aparat de radio contravine ordinului dat de Armata Imperială Niponă.

Yoshima era mic de statură, subţirel, foarte îngrijit. La centironul lat îi atârna o sabie de samurai. Cizmele îi luceau ca oglinda.

— Nu ştiu nimic despre asta. Nu. Nimic… Dumneata! a răcnit el deodată, îndreptând un deget tremurător spre Daven. Ştii ceva despre chestia asta?

— Nu, domnule colonel.

Sellars s-a răsucit scurt, scrutându-i pe cei din baracă.

— Unde este radioul?

Tăcere.

— Unde este radioul? a ţipat el aproape isteric. Unde este radioul?! Vă ordon să-l predaţi imediat. Ştiţi că avem cu toţii datoria să respectăm ordinele Armatei Imperiale.

Tăcere.

— Vă aduc pe toţi în faţa curţii marţiale! a zbierat iar Sellars de-i tremurau fălcile. O să primiţi voi ce vi se cuvine. Dumneata! Cum te numeşti?

— Căpitan Marlowe, domnule colonel.

— Unde este radioul?

— Nu cunosc, domnule colonel.

În acel moment Sellars a dat cu ochii de Grey.

— Grey! S-ar zice că dumneata eşti şeful poliţiei militare. Dacă există aici vreun aparat de radio, dumneata porţi răspunderea, nimeni altcineva. Trebuia să raportezi de îndată pe scară ierarhică. Te dau la curtea marţială, ţi se trece şi în dosar…

— Nu ştiu nimic despre vreun astfel de aparat, domnule colonel.

— Atunci, pe dracu', trebuia să ştii! a urlat la el Sellars, vânăt la faţă, strâmbat de furie.

S-a năpustit apoi spre colţul unde îşi aveau culcuşurile cei cinci ofiţeri americani din baracă.

— Brough! Ce ştii de chestia asta?

— Nimic. Formula este „domnule căpitan Brough”, pentru precizare, domnule colonel!

— Nu cred nimic! Asta-i genul de năzbâtii de care numai voi, nenorociţii de americani, sunteţi în stare. O gloată fără nicio disciplină…

— Porcăriile astea să le ţii pentru dumneata!

— Mie să nu-mi vorbeşti aşa! Mi te adresezi cu „domnule colonel” şi iei poziţie de drepţi!

— Sunt ofiţerul american cel mai înalt în grad aici şi nu admit să fiu insultat de dumneata sau de oricine altcineva. La cunoştinţa mea, nu există niciun radio în contingentul american. Tot la cunoştinţa mea, nu există niciun radio în baraca asta. Iar dacă aş şti, poţi fi sigur că nu ţi-aş spune dumitale. Domnule colonel!

Gâfâind, Sellars a revenit în centrul barăcii.

— Atunci facem percheziţie. Fiecare la patul lui! Drepţi! Să-l ferească Dumnezeu pe cel care-l are ascuns. Am eu grijă, personal, să-l pedepsesc, mergând până la limita regulamentului. Nişte porci, nişte răzvrătiţi, asta sunteţi.

— Taci din gură, Sellars!

Au încremenit cu toţii în poziţie de drepţi la intrarea în baracă a colonelului Smedly-Taylor.

— Este un radio aici, iar eu tocmai încercam…

— Gura!

Smedly-Taylor era mai tras la faţă ca de obicei. S-a îndreptat cu pas măsurat spre Yoshima, care până atunci îl urmărise cu uimire şi dispreţ pe Sellars.

— Care e necazul, domnule căpitan? a întrebat colonelul, ştiind perfect de bine despre ce este vorba.

— Există un aparat de radio în această baracă, a declarat Yoshima, adăugând apoi cu un surâs batjocoritor: Potrivit Convenţiei de la Geneva referitoare la tratamentul prizonierilor de război…

— Cunosc destul de bine codul normelor etice, a spus Smedly-Taylor, străduindu-se să nu-i scape privirea spre grinda de opt pe opt.

Dacă credeţi că există aici un aparat de radio, vă invit să-l căutaţi. Iar dacă ştiţi unde se află, vă rog să-l luaţi şi să sfârşiţi odată cu povestea asta. Astăzi am multe de făcut.

— Este de datoria dumneavoastră să vegheaţi la aplicarea legii…

— Datoria mea este să pun în aplicare legi civilizate. Dacă vreţi să invocaţi legea, atunci respectaţi-o voi înşivă. Daţi-ne alimentele şi medicamentele pe care avem dreptul să le primim!

— Într-o zi veţi depăşi limita, domnule colonel.

— Într-o zi voi fi mort. Poate că am să mor de apoplexie încercând să pun în aplicare nişte reguli ridicole impuse de o administraţie incompetentă.

— Voi raporta generalului Shima despre impertinenţa dumneavoastră.

— Chiar vă rog. Să-l întrebaţi şi cine a dat ordinul ca fiecare deţinut din lagăr să prindă câte douăzeci de muşte pe zi, care trebuie să fie adunate, numărate şi prezentate zilnic la biroul dumneavoastră de către mine personal.

— Ofiţerii dumneavoastră s-au plâns mereu de gradul înalt de mortalitate din cauza dizenteriei. Cum muştele răspândesc dizenteria…

— Nu este cazul să-mi amintiţi mie de muşte sau de mortalitate, i-a tăiat vorba Smedly-Taylor. Daţi-ne substanţele chimice necesare şi permisiunea de a igieniza zona înconjurătoare şi atunci vom lichida îmbolnăvirile în întreaga insulă Singapore.

— Prizonierii nu au dreptul să…

— La voi morbiditatea dizenterică este, pur şi simplu, neeconomică. Tot la voi frecvenţa îmbolnăvirilor de malarie este prea înaltă. Înainte de venirea voastră aici nu exista malarie la Singapore.

— Posibil. Dar noi am fost cei care v-am învins şi v-am capturat cu miile. Un om de onoare nu se dă niciodată prins. Sunteţi cu toţii nişte animale şi meritaţi să fiţi trataţi ca atare.

— Din câte ştiu eu, o mulţime de japonezi sunt luaţi acum prizonieri în Pacific.

— De unde aveţi aceste informaţii?

— Zvonuri, domnule căpitan Yoshima. Ştiţi cum e. Inexacte, desigur. După cum tot inexact este şi faptul că flotele japoneze au dispărut de pe mare, că Japonia însăşi este supusă bombardamentelor sau că americanii au cucerit insulele Guadalcanal{25} şi Guam{26}, Rabaul{27} şi Okinawa{28} şi ocupă în prezent poziţii de atac asupra arhipelagului japonez…

— Minciuni! a ţipat scurt Yoshima, gata-gata să-şi tragă de la brâu sabia de samurai. Minciuni! Armata Imperială Japoneză câştigă războiul, curând va domina Australia şi America. Noua Guinee este în mâinile noastre, iar o mare flotă japoneză se află chiar în acest

moment în largul portului Sydney[29]!
— Desigur.
Smedly-Taylor s-a întors cu spatele la Yoshima, s-a uitat în lungul barăcii. Albi la faţă, oamenii îl priveau încremeniţi.
— Toată lumea afară, vă rog, a spus el încet, liniştit. Ordinul a fost respectat în tăcere.
Când s-a golit baraca, Smedly-Taylor s-a întors iar spre Yoshima.
— Vă rog să vă efectuaţi percheziţia.
— Şi dacă găsesc aparatul de radio?
— Asta este în mâinile Domnului.
Deodată, Smedly-Taylor a simţit întreaga povară a celor cincizeci şi patru de ani ai săi. Şi s-a cutremurat sub greutatea răspunderii ce-i revine, căci, deşi era bucuros să fie militar, bucuros să se afle aici, unde este nevoie de el, bucuros să-şi facă datoria, acum trebuia să-l descopere pe trădător. Iar când îl va găsi, va trebui să-l pedepsească. Un asemenea om merita să moară, aşa cum va muri Daven dacă se descoperă radioul. „Mă rog Ţie, Doamne, să nu-l găsească, îşi spunea el acum cu disperare. Este singura noastră legătură cu lumea. Singura modalitate de a ne menţine mintea întreagă. Dacă există un Dumnezeu în ceruri, fie să nu-l găsească! Mă rog Ţie, Doamne."
Însă Smedly-Taylor ştia că într-o privinţă Yoshima avea dreptate. Ar fi trebuit să aibă curajul să moară ca un ostaş, pe câmpul de luptă sau încercând să evadeze. Cancerul amintirii îl rodea de viu: amintirea lăcomiei, însetării de putere şi incompetenţei care au dus la prăbuşirea poziţiilor în Orient şi la multe sute de mii de morţi inutile. „Dar atunci, îşi spunea el acum în gând, cum va fi cu iubita mea Maisie, cu John, fiul meu de la cavalerie, cu Percy, fiul meu din aviaţie, cu Trudy, care s-a măritat atât de tânără, a rămas însărcinată atât de tânără şi văduvă atât de tânără? Cu ei cum rămâne? Să nu-i mai văd, să nu-i mai ating, să nu mai simt niciodată căldura căminului?"
— Asta este în mâinile Domnului, a mai spus el o dată, dar, ca şi el, vorbele erau bătrâne şi foarte triste.
Yoshima le-a dat celor patru gardieni câteva ordine scurte, pe un ton răstit. Aceştia au tras priciurile din colţuri spre mijlocul barăcii, eliberând locul. Apoi au tras şi priciul lui Daven în spaţiul liber. Yoshima s-a dus în colţ şi a început să examineze căpriorii, împletitura de frunze de palmier şi scândurile negeluite ale podelei. Cerceta totul cu atenţie, însă Smedly-Taylor şi-a dat seama deodată că toate acestea se făceau numai pentru a-l induce pe el în eroare, că ascunzişul era cunoscut.
Şi-a amintit de noaptea aceea, cu multe, multe luni în urma, când au venit la el. „Voi o faceţi, de capul vostru, le-a spus el atunci. Dacă sunteţi prinşi, asta este, s-a sfârşit. Eu n-am să pot să vă ajut cu nimic, chiar nimic." I-a chemat apoi pe Daven şi pe Cox şi le-a spus încet:

„Dacă se descoperă radioul, încercaţi să nu-i implicaţi şi pe alţii. Ţineţi-vă tare, măcar un timp. Pe urmă spuneţi că eu am fost cel care a autorizat instalarea radioului, că eu v-am ordonat să-l faceţi.” Apoi le-a dat drumul, i-a binecuvântat în felul lui şi le-a urat noroc.

Iar acum se abătuse asupra lor cel mai negru nenoroc.

Aştepta acum cu nerăbdare ca Yoshima să înceapă să cerceteze grinda, nu mai suporta chinul acestui joc de-a şoarecele şi pisica. Avea senzaţia că aude freamătul de disperare al celor de afară. Nu mai putea face nimic, decât să aştepte.

În sfârşit, Yoshima s-a plictisit şi el de jocul acela, îl deranja şi aerul greu din baracă. S-a îndreptat spre prici, l-a cercetat sumar. Apoi a examinat grinda de opt pe opt. Însă la vedere nu apărea nicio tăietură. Rânjind, a cercetat grinda mai îndeaproape, pipăind delicat lemnul cu buricele degetelor. Tot nu se observa nimic.

O clipă i-a trecut prin gând că primise o informaţie greşită. Dar nu prea îi venea să creadă, pentru că informatorul nu fusese plătit încă.

A mormăit un ordin; un gardian coreean şi-a desprins baioneta de la armă, i-a întins-o cu mânerul înainte.

Yoshima a ciocănit uşor grinda, ascultând să sune a gol. A, da, aici era! A mai ciocănit de câteva ori. Din nou a sunat a gol. Dar tot nu se vedea nicio crăpătură. Enervat, a împlântat baioneta în lemn.

Capacul s-a desfăcut.

— Aşa-a…

Yoshima era mândru că a găsit aparatul de radio. Generalul va fi satisfăcut. Poate chiar îndeajuns de satisfăcut ca să-l detaşeze la o unitate combatantă, căci, după normele *Bushido*{30}, se simţea dezgustat la gândul ca tot ce are de făcut este să plătească informatorii şi să aibă de-a face cu animalele acestea.

Smedly-Taylor a făcut un pas înainte, uluit de ingeniozitatea ascunzătorii şi de răbdarea omului care o executase. „Trebuie să-l propun pe Daven pentru decorare, şi-a zis el. Daven şi-a făcut mai mult decât datoria. Adică pentru ce să-l propun?”

— Cine ţine de patul acesta? a întrebat Yoshima.

Smedly-Taylor a ridicat din umeri, prefăcându-se şi el că abia acum află despre cine este vorba.

Yoshima s-a arătat întristat, cu adevărat întristat că lui Daven îi lipseşte un picior.

— Doriţi o ţigară? a întrebat el, oferindu-i pachetul de „Kooa”.

— Mulţumesc.

Daven a acceptat ţigara şi focul, dar fumul nu avea niciun gust.

— Cum vă numiţi? a întrebat curtenitor Yoshima.

— Căpitan Daven, de la infanterie.

— Cum v-aţi pierdut piciorul, domnule căpitan Daven?

— Am fost… am călcat pe o mină. La Johore, puţin mai la nord de

şosea.

— Dumneavoastră aţi făcut aparatul de radio?

— Da.

Smedly-Taylor a făcut un efort uriaş ca să se elibereze de sub povara lipicioasă a groazei.

— Eu i-am ordonat căpitanului Daven să-l facă. Eu sunt cel care poartă întreaga răspundere. El n-a făcut decât să-mi execute ordinul.

Yoshima s-a uitat scurt la Daven.

— Este adevărat?

— Nu.

— Cine mai ştia despre radio?

— Nimeni. A fost ideea mea şi eu l-am făcut. Singur.

— Vă rog să luaţi loc, domnule căpitan Daven, l-a poftit Yoshima, întorcând apoi dispreţuitor privirea spre Cox, care plângea cu suspine, înnebunit de frică. Dânsul cum se numeşte?

— Căpitanul Cox, i-a răspuns Daven.

— Uitaţi-vă la el. Dezgustător.

Daven a mai tras o dată din ţigară.

— Mie mi-e la fel de teamă ca şi lui.

— Dar vă stăpâniţi. Aveţi curaj.

— Mie mi-e mai frică decât lui, a spus simplu Daven, s-a apropiat de Cox, sărind cu greu într-un picior, s-a aşezat lângă el, pe marginea patului, i-a pus mâna pe după umeri, cu drag. Nu-i nimic, Cox, bătrâne. Nu-i nimic, a repetat el, apoi, ridicând ochii spre Yoshima: Cox şi-a câştigat „Crucea Militară” la Dunkirk{31}, când n-avea încă nici douăzeci de ani. Acum e alt om. Voi l-aţi adus în starea asta, ticăloşilor, în numai trei ani.

Yoshima şi-a înfrânat pornirea de a-l lovi pe Daven. Când ai de-a face cu un bărbat adevărat, chiar dacă ţi-e duşman, codul trebuie respectat. S-a întors spre Smedly-Taylor şi i-a ordonat să desemneze şase oameni care ocupau paturile cele mai apropiate de culcuşul lui Daven, iar pe ceilalţi să-i ţină aliniaţi, sub pază, până la noi ordine. Cei şase stăteau acum în faţa lui Yoshima. Numai Spence ştia despre radio, dar, ca şi toţi ceilalţi, a negat că ar fi cunoscut ceva.

— Luaţi priciul şi urmaţi-mă, a ordonat Yoshima.

Când Daven a întins mâna după cârjă, Yoshima l-a ajutat să se ridice în picioare.

— Mulţumesc, a spus Daven.

— Mai doriţi o ţigară?

— Nu, mulţumesc.

Yoshima a ezitat o clipă.

— Aş fi onorat dacă aţi primi tot pachetul.

Daven a dat din umeri şi l-a luat, apoi a şontâcăit până în colţul său şi s-a aplecat să-şi ia piciorul de lemn.

Yoshima a dat un ordin scurt, unul dintre gardienii coreeni a luat de jos proteza şi l-a ajutat pe Daven să se aşeze.

Nu i-au tremurat degetele în timp ce-şi potrivea piciorul de lemn; s-a ridicat, apoi şi-a luat cârjele şi s-a uitat câteva clipe la ele. Apoi le-a aruncat într-un colţ al barăcii.

A şchiopătat bocănind până la prici, s-a uitat lung la aparatul de radio.

— Sunt foarte mândru de asta, a spus el.

L-a salutat pe Smedly-Taylor şi a ieşit din baracă.

Micul convoi a trecut încet prin tăcerea care se lăsase peste Changi. Yoshima mergea în frunte, potrivindu-şi pasul după umbletul lui Daven. Alături ele el era Smedly-Taylor. Apoi venea Cox; lacrimile îi şiroiau pe faţă, dat nici nu-şi dădea seama de aceasta. Ceilalţi doi gardieni au rămas în aşteptare cu prizonierii din baraca numărul şaisprezece.

Au aşteptat aşa unsprezece ore.

Smedly-Taylor s-a întors, s-au întors şi cei şase. Daven şi Cox nu s-au mai întors. Au rămas la corpul de gardă, urmând să fie transferaţi a doua zi la închisoarea Utram Road.

S-a dat comanda de „rupeţi rândurile”.

După atâtea ceasuri în plin soare, pe Peter Marlowe l-a lovit o durere de cap cumplită. Abia s-a târât până la bungalov. După ce a făcut duş, Larkin şi Mac l-au frecat pe rând la tâmple, i-au dat de mâncare. Când s-a mai întremat, Larkin a ieşit afară şi s-a aşezat mai încolo, lângă drumul asfaltat. Peter Marlowe s-a aşezat pe vine în pragul uşii fără uşă, cu spatele spre încăpere.

Dincolo de orizont, noaptea îşi aduna puterile. S-a aşternut o mare însingurare peste Changi, iar cei ce se mai plimbau încoace şi încolo păreau mai pierduţi, mai părăsiţi ca oricând.

— M-aş cam duce să mă culc, băiete, a căscat Mac. Astă seară o iau mai din vreme cu somnul.

— Bine, Mac.

Mac şi-a tras pologul peste pat, a strâns marginile sub saltea. S-a legat cu o cârpă la frunte ca să nu-i picure sudoarea, apoi a scos plosca lui Peter Marlowe din cămaşa de pâslă şi i-a desfăcut fundul fals. A scos învelişurile de pâslă şi fundurile de la celelalte două ploşti, a lui şi a lui Larkin, le-a aşezat cu grijă una peste alta. În interiorul fiecărei ploşti era o încurcătură de conductori, condensatori şi tuburi.

Din plosca de sus a tras atent capul de contact cu şase picioare şi cu firele lui de legătură, l-a conectat cu îndemânare la priza din plosca de la mijloc. Apoi a scos fişa cu patru picioare din plosca a doua şi a conectat-o la priza corespunzătoare de la ultima ploscă.

Îi tremurau mâinile şi genunchii pentru că era foarte incomod să le

faci pe toate în semiîntuneric, sprijinit într-un cot, ferind cu trupul piramida de ploşti.

Noaptea se întindea acum pe cer, sporind simţământul de claustrare. Ţânţarii şi-au început atacul.

După ce a terminat conectarea tuturor ploştilor, Mac s-a întins ca să-şi mai potolească durerea din spinare, şi-a şters mâinile umezite. Apoi a tras căştile din locaşul lor, în plosca de sus, a verificat din nou contactele. Conductorul izolat pentru priza de curent era tot în plosca de sus. L-a desfăşurat, a controlat dacă acele sunt bine sudate la capetele firelor. S-a şters iar de sudoare şi a verificat încă o dată toate contactele, spunându-şi în gând că radioul arată la fel de curat şi îngrijit ca şi atunci când l-a terminat în secret încă în Java – în timp ce Larkin şi Peter Marlowe stăteau de pază – cu doi ani în urmă.

Proiectarea şi execuţia duraseră şase luni.

Putea fi folosită numai jumătatea inferioară a ploştii – partea de sus trebuia să poată fi umplută cu apă – astfel încât a trebuit nu numai să comprime radioul în trei subansambluri miniaturizate distincte, ci şi să le potrivească în chesoane impermeabile, iar apoi să sudeze chesoanele în interiorul fiecărei ploşti.

Cei trei îşi purtau ploştile de optsprezece luni. Cu gândul la o zi ca cea de azi.

Mac s-a ridicat în genunchi şi a înfipt cele două ace în miezul firelor care făceau legătura dintre becul din tavan şi sursa de curent. A tuşit încet, ca şi cum şi-ar drege glasul.

Peter Marlowe s-a sculat în picioare să controleze dacă nu este nimeni prin apropiere. A deşurubat repede becul, a întors comutatorul. Apoi s-a întors la loc în pragul uşii să facă de pază. A văzut că Larkin se află tot la postul lui, păzind cealaltă latură, şi a dat semnalul că totul este în ordine.

La auzul semnalului, Mac a dat volumul la maximum, şi-a pus căştile şi a început să asculte.

Secundele s-au lungit, transformându-se în minute. Peter Marlowe s-a răsucit brusc, înfricoşat, auzind geamătul lui Mac.

— Ce se întâmplă, Mac? a întrebat el în şoaptă.

Mac şi-a scos capul din polog, era pământiu la faţă.

— Nu merge, omule. Blestemăţia asta nu funcţionează.

CARTEA II

Capitolul 9

Şase zile mai târziu Max a încolţit un şobolan. În baraca americanilor.

— Ia uitaţi-vă la dihania asta, s-a minunat King. E cel mai mare guzgan pe care l-am văzut vreodată!

— Doamne, a exclamat Peter Marlowe. Ai grijă să nu-ţi muşte mâna din încheietură!

L-au împresurat cu toţii pe şobolan. Max jubila, ţinând în mâini o mătură de bambus. Tex avea un bătac de baseball{32}, Peter Marlowe altă mătură. Ceilalţi erau înarmaţi cu beţe şi cuţite.

Numai Împăratul era neînarmat, dar stătea cu ochii la şobolan, gata să sară la o parte din calea lui. Stătea de vorbă cu Peter Marlowe, în colţul lui, atunci când a ţipat Max prima dată; s-a repezit şi el într-acolo o dată cu ceilalţi. Era într-o dimineaţă, la puţin timp după dejun.

— Atenţie! a strigat el, ghicind clipa când şobolanul a zbughit-o să scape din strânsoare.

Max a lovit cu sete, dar pe alături. O altă lovitură de mătură l-a atins în lungul crupei, răsturnându-l pe spate pentru o clipă. Dar şobolanul s-a răsucit pe picioare, a fugit iar la colţ şi s-a întors, şuierând, scuipând şi arătându-şi colţii subţiri ca nişte andrele.

— Cristoase, a făcut King. De data asta era cât pe ce să scape, bestia.

Şobolanul avea aproape treizeci de centimetri lungime. Coada îi era la fel de lungă, groasă la bază cât degetul mare, fără păr pe ea. Ochii mici, ca nişte mărgele, căutau în dreapta şi în stânga după o portiţă de scăpare. Blana de un maroniu murdar, scârbos. Capul se prelungea cu un bot subţire, îngust; incisivii lungi, foarte lungi. Greutate totală vreo doi funzi. Rău, viclean, foarte periculos.

Max sufla greu de efort, cu ochii ţintă la şobolan.

— Dumnezeule, a scuipat el într-o parte. Nu pot să sufăr şobolanii. Îmi face rău şi să mă uit la el. Hai să-l omorâm. Gata?

— Mai stai un pic, Max, a vorbit Împăratul. N-avem nicio grabă. Acum n-are cum să mai scape. Vreau să văd ce face.

— Mai încearcă o dată să scape, asta face, a mormăit Max.

— Iar noi îl oprim. Care-i graba? a spus King, apoi a rânjit către şobolan: Te-ai dus pe copcă, pezevenchiule. Eşti mort.

Ca şi cum l-ar fi înţeles, şobolanul s-a năpustit spre King, cu colţii rânjiţi. Grindina de lovituri şi zbieretele oamenilor l-au mânat iar la colţ.

— Lighioana asta te rupe în bucăţi dacă apucă să-şi înfigă colţii în tine, a observat King. N-am crezut că poate să fie atât de iute.

— Hei, s-a trezit vorbind Tex. Ce-ar fi să-l păstrăm?
— Ce naiba spui tu acolo?
— Am putea să-l păstrăm. Aşa, ca un fel de mascotă. Sau, când n-avem ce face, putem să-i dăm drumul şi să-l luăm la trei-păzeşte, ca acuma.
— Ascultă. Tex, a spus Dino. Poate că nu-i chiar o prostie ce zici tu acolo. Spui să organizăm o vânătoare cum făceau ăia pe vremuri, la vulpi?
— Nu-mi surâde ideea, a declarat Împăratul. E-n regulă să omori o jivină ca asta. Dar nu-i nevoie s-o chinuieşti, chiar dacă-i vorba de un şobolan. Nu v-a făcut niciun rău.
— Poate. Dar şobolanii sunt o pacoste. N-au dreptul să trăiască.
— Ba cum să nu, i-a replicat King. Dacă n-ar fi fost şobolanii… că ăştia se hrănesc cu mortăciuni, ca microbii. Fără ei nici nu ne-am mai vedea de-atâtea gunoaie.
— Pe naiba, i-a întors-o Tex. Şobolanii distrug semănăturile. Poate că ăsta o fi ticălosul care a ros fundul săculeţului nostru cu orez. Văd că are burta destul de mare.
— Aşa-i, l-a sprijinit încruntat Max. Ne-au păpat aproape cincisprezece kilograme într-o singură noapte.
Şobolanul a mai făcut o tentativă de evadare. A străpuns încercuirea şi a luat-o la goană în lungul barăcii. Numai dintr-un noroc au izbutit să-l înghesuie iar într-un colţ. L-au împresurat din nou.
— Mai bine să-l lichidăm şi gata. Data viitoare s-ar putea să nu mai avem norocul ăsta, a rostit King printre dinţi; atunci i-a venit deodată o inspiraţie: Staţi aşa! a strigat el în momentul în care erau gata cu toţii să dea atacul.
— Ce spui?
— Mi-a venit un gând, a spus el, s-a întors scurt spre Tex: Adu o pătură. Iute!
Tex s-a repezit până la culcuşul lui, a smuls pătura de pe el.
— Acum, a poruncit Împăratul, tu şi cu Max întindeţi pătura şi prindeţi şobolanul sub ea.
— Ce-e?
— Îl vreau viu. Haide odată, mişcaţi-vă! s-a răstit Împăratul.
— Cu pătura mea? Eşti nebun? Numai pe asta o am!
— Îţi fac eu rost de alta. Doar să-mi prindeţi lighioana aia.
Acum toţi erau cu ochii holbaţi la King. Pe urmă Tex a ridicat din umeri. El şi cu Max au prins capetele păturii ca pe-un năvod, înaintând încet ca să închidă colţul. Ceilalţi stăteau cu măturile pregătite ca nu cumva şobolanul să scape pe la margine. La un semn, Tex şi Max s-au aruncat pe burtă, prinzând şobolanul sub faldurile ţesăturii. Animalul trăgea cu ghearele şi cu dinţii ca să scape, dar în clipa următoare Max a înfăşurat în jurul lui pătura care s-a

transformat într-un gogoloi mişcător. Acum strigau şi ţopăiau cu toţii, bucuroşi, că au reuşit să-l prindă.

— Linişte, a poruncit Împăratul. Max, ţine-l tu. Dar ai grijă să nu-l scapi cumva. Tex, pune tu ibricul la fiert. Merităm cu toţii câte-o cafeluţă de Java.

— Spuneai că ţi-a venit o idee, i-a amintit Peter Marlowe.

— E prea bună ca să-i dau drumul aşa, deodată. Mai întâi bem o cafea.

În vreme ce-şi beau cafeaua, Împăratul s-a ridicat în picioare.

— Bine, băieţi, gata. Acum ascultaţi la mine. Avem un şobolan, adevărat?

— Şi? a făcut Miller, la fel de nedumerit ca şi ceilalţi.

— Cu mâncarea stăm cam prost, adevărat?

— Sigur, dar…

— O, Doamne, a spus scârbit Peter Marlowe. Doar n-ai să propui să-l şi mâncăm?

— Sigur că nu, l-a liniştit King, apoi cu un zâmbet nevinovat: Noi n-o să-l mâncăm. Dar sunt mulţi cei care şi-ar dori să cumpere ceva carne…

— Carne de şobolan? a întrebat Byron Jones III cu ochii cât cepele.

— Ce-ai căpiat? Crezi c-ar cumpăra cineva carne de şobolan? Te asigur eu că nu, l-a pus la punct Miller.

— Sigur că nu cumpără nimeni carnea, dacă ştie că e de şobolan. Dar dacă nu se ştie? a întrebat Împăratul; a tăcut câteva clipe ca oamenii să pătrundă înţelesul spuselor sale, apoi a continuat pe un ton lejer: Să zicem că nu spunem la nimeni. Ca aspect, carnea va fi ca oricare alta. Spunem că-i de iepure…

— Nu există iepuri în Malaya, bătrâne, a precizat Peter Marlowe.

— Ei bine atunci, gândeşte-te la un animal cam de aceeaşi mărime.

— Bănuiesc, a spus Peter Marlowe după un scurt moment de gândire, că ai putea spune că-i veveriţă sau… gata, ştiu, s-a înseninat el deodată. Căprioară, asta e, căprioară…

— Ei, asta-i bună! Căprioara e mult mai mare, şi-a dat cu părerea Max, ţinând strâns pătura mişcătoare. Am împuşcat eu una în munţii Allegheny{33}…

— N-am în vedere soiul acela de căprior. E vorba de *rusa tikus*. E o specie pitică, de vreo douăzeci de centimetri înălţime, în greutate de până la doi funzi, probabil. Cam de mărimea unui şobolan. Băştinaşii le consideră un deliciu, a adăugat el râzând. În traducere, *rusa tikus* înseamnă „căprioara şoricel”.

Împăratul şi-a frecat mâinile încântat.

— Minunat, bătrâne, l-a lăudat el, apoi şi-a plimbat privirea prin încăpere. O să vindem pulpiţe de *rusa tikus*. Şi nici măcar n-are să fie o minciună prea mare.

Au râs cu toţii.
— Acum, dacă tot am râs după pofta inimii, hai să omorâm blestematul ăsta de şobolan şi să-i scoatem şuncile la vânzare, a propus Max. Dihania asta e în stare să scape în orice clipă. Şi al naibii să fiu dacă mă las muşcat.
— Avem un şobolan, a continuat Împăratul fără să-l bage în seamă. Tot ce avem de făcut este să aflăm dacă este mascul sau femelă. După aceea, îi prindem şi perechea, îi punem pe amândoi la un loc. Şi, *presto,* cât ai bate din palme, avem o afacere.
— Ce afacere? s-a interesat Tex.
— Uite aşa, bine, a rostit King, rotindu-şi încântat privirea în jur. Oameni buni, avem o afacere în sectorul creşterii animalelor. Facem o fermă de prăsit şobolani. Cu banii pe care-i obţinem cumpărăm pui… iar ţăranii n-au decât să se îndoape cu *tikus.* Atâta timp cât nimeni nu scoate o vorbă, suntem nişte oameni făcuţi.
S-a lăsat o tăcere consternată. După o vreme, Tex a întrebat cu jumătate de glas:
— Dar unde ţinem şobolanii cât timp se înmulţesc?
— În tranşeea de adăpost. Ştii tu un loc mai bun?
— Dar să zicem că se dă o alarmă aeriană. S-ar putea să avem nevoie de adăpost.
— Închidem tranşeea la un capăt. Facem un ţarc doar cât e nevoie pentru şobolani, s-a înfierbântat Împăratul; ochii îi scăpărau. Gândiţi-vă şi voi. Să avem de vânzare cam cincizeci de lighioane din astea pe săptămână. Asta-i o mină de aur! Ştiţi şi voi zicătoarea din bătrâni: „se înmulţesc precum şobolanii…”
— Cam la cât timp fac pui? a întrebat Miller, scărpinându-se în ceafă.
— Nu ştiu. Ştie careva?
King a aşteptat câteva clipe, privindu-i pe rând, dar toţi au clătinat din cap în semn că nu.
— Cum dracu’ aflăm noi despre obiceiurile lor?
— Ştiu eu, a spus Peter Marlowe. La şcoala lui Vexley.
— Cum?!
— La şcoala lui Vexley. Predă botanică, zoologie, chestii din astea. L-am putea întreba.
S-au uitat unii la alţii, preocupaţi. Apoi, toţi deodată, au izbucnit în urale. Max a fost cât pe ce să scape din mână pătura în care se zbătea prada. Ceilalţi s-au pus să zbiere la el:
— Să nu scapi aurul din mână, nepricopsitule!
— Ţine-l bine, ce naiba faci acolo?!
— Ai grijă, Max!
— E-n regulă, acum l-am apucat mai bine, a strigat Max; apoi, după ce s-au mai potolit ţipetele, s-a întors spre Peter Marlowe. Pentru un

ofiţer, eşti băiat bun. Va să zică mergem cu toţii la şcoală…

— Ba nu, i-a retezat-o Împăratul. Voi aveţi de lucru.

— Adică ce?

— Adică să prindeţi alt şobolan. De sex opus ăstuia pe care-l avem aici. Peter şi cu mine ne ducem să culegem informaţii. Acum la treabă!

Tex şi cu Byron Jones III s-au apucat să pregătească tranşeea. Fusese săpată chiar pe sub baracă, avea şase picioare adâncime, patru lăţime şi treizeci în lungime.

— O minunăţie! s-a aprins Tex. Aici e loc pentru o mie de jivine din alea!

A mai trecut o vreme până ce au reuşit să inventeze un sistem bun de închidere. Tex s-a dus să fure nişte plasă de sârmă, iar Byron Jones III s-a dus să fure nişte şipci. Jones a rânjit, amintindu-şi de nişte scândurele tocmai bune pe care englezii în posesia cărora se aflau nu le păzeau prea bine. Până să se întoarcă Tex, cadrul de lemn era gata terminat. Cuiele le-a scos din acoperişul barăcii, iar ciocanul fusese şi el „împrumutat” de la atelierul mecanic în urmă cu câteva luni, împreună cu mai multe chei fixe, şurubelniţe şi alte obiecte utile.

După ce poarta a fost instalată cum trebuie, Tex s-a dus să-l aducă pe King.

— E bine aşa, s-a pronunţat Împăratul, inspectând cuşca. Foarte bine.

— Să mă ia naiba dacă ştiu cum le faceţi pe toate, a exclamat Peter Marlowe. Munciţi extraordinar de repede.

— Când ai o treabă de făcut, nu mai stai pe gânduri, o faci. Ăsta-i stilul american, l-a lămurit King, apoi i-a făcut semn lui Tex să-l cheme pe Max.

S-a strecurat şi Max în tranşeea de sub baracă. Cu grijă, ca să nu-l vatăme, i-a dat drumul şobolanului în ţarc. Şobolanul s-a învârtit o vreme, căutând cu disperare o cale de scăpare. Când s-a convins că n-are cum să fugă, s-a retras într-un colţ, şuierând ameninţător.

— Pare destul de sănătos, a râs King.

— Ia staţi aşa, trebuie să-i dăm şi-un nume, a propus Tex.

— Cel mai simplu. Îi zicem Adam.

— Da, dar dacă-i fetiţă?

— Atunci are să fie Eva, a decis Împăratul, ieşind din tranşee. Haide, Peter, la treabă.

Maiorul de aviaţie Vexley îşi începuse deja ora când, în sfârşit, cei doi au izbutit să dea de el.

— Doriţi ceva? a întrebat Vexley, uimit să-i vadă pe însuşi Împăratul şi pe un ofiţer tinerel stând în uşa barăcii, în plin soare, uitându-se la el.

— Ne-am gândit, a început Peter Marlowe cu un aer stingherit, ne gândeam, dacă s-ar putea, ă-ă… să ne înscriem şi noi la cursuri. Asta,

desigur, dacă nu vă deranjăm, a adăugat el repede.

— Să vă înscrieţi? a repetat Vexley uluit.

Era un tip ofilit, cu un ochi lipsă, cu obrazul scofâlcit, ca de pergament, plin de urmele arsurilor primite în ultima lui misiune de bombardament. Avea numai patru „studenţi” la curs, nişte idioţi care nu manifestau niciun interes pentru studiu. Ştia că îşi ţine cursurile numai pentru a evita să cadă în incertitudine; îi venea mai uşor să se prefacă acum că are succes decât să înceteze pur şi simplu. La început fusese plin de entuziasm, dar acum ştia că nu-i decât o prefăcătorie. Iar dacă se hotăra să renunţe nu mai avea niciun rost în viaţă.

Cu mult timp în urmă se hotărâse ca în lagăr să se organizeze o universitate. Universitatea de la Changi. S-au stabilit mai multe cursuri. Ordinul venise de sus. „Face bine pentru trupă, au zis atunci comandanţii. Să aibă oamenii ceva de făcut. În felul acesta îi obligăm să-şi ridice nivelul. Dacă-i silim să se ocupe de ceva serios se vor ţine mai puţin de prostii.”

S-au ţinut cursuri de limbi străine, de istoria artei, de mecanică, pentru că din o sută de mii de oameni, câţi erau la început, s-a găsit cel puţin câte unul care să cunoască materia.

Pătrundeţi tainele universului! Nu pierdeţi prilejul! Lărgiţi-vă orizontul! Deprindeţi o meserie! Pregătiţi-vă pentru utopia ce va prinde viaţă de îndată ce se sfârşeşte războiul acesta blestemat şi va reintra totul în normal. În plus, universitatea era de tip atenian. Niciun fel de săli de curs. Profesorul n-avea decât să găsească un loc la umbră şi să-şi adune studenţii în jurul lui.

Dar prizonierii de la Changi nu erau decât nişte oameni ca toţi oamenii, aşa că stăteau în fund şi-şi ziceau: „De mâine mă duc la cursuri”. Sau se duceau şi, când îşi dădeau seama că învăţătura vine cam greu, trăgeau chiulul o dată, de două ori, iar apoi îşi spuneau: „De mâine mă duc din nou. Mâine încep să mă pregătesc pentru viaţa pe care mi-o doresc după ce scap de aici. Nu mai trebuie să-mi irosesc timpul. De mâine încep cu adevărat.”

Dar la Changi, la fel ca peste tot, nu exista decât ziua de azi.

— Chiar vreţi să vă înscrieţi la cursurile mele? a mai întrebat o dată, neîncrezător, Vexley.

— Numai dacă sunteţi sigur că nu v-am deranja, domnule maior, a spus Împăratul, surâzându-i cordial.

Intrigat, Vexley s-a ridicat în picioare, le-a făcut loc la umbră. Era încântat să aibă un nou auditoriu. Şi, pe deasupra, însuşi Împăratul! Doamne, ce captură! Să vină Împăratul la cursurile lui! S-ar putea să aibă şi nişte ţigări la el…

— Bucuros, băieţi, sunt chiar foarte bucuros, a exclamat el, strângând călduros mâna întinsă a lui King. Sunt maiorul Vexley.

— Încântat de cunoştinţă, domnule maior.

— Marlowe, căpitan de aviaţie, s-a prezentat şi Peter Marlowe, dând mâna cu maiorul şi aşezându-se la umbră.

Cuprins deodată de nerăbdare, Vexley a aşteptat să se aşeze cu toţii, apăsându-şi absent cu degetul gros plaga de pe podul palmei de la cealaltă mână, numărând secundele până se potoleşte usturimea. „Pelagra îţi oferă şi anumite compensaţii, şi-a spus el, te ajută să te concentrezi.” Gândul la piele şi la oase i-a amintit atunci de cetacee şi singurul lui ochi a căpătat o lucire şăgalnică.

— Bine atunci, astăzi aveam de gând să vorbesc despre balene. Ce cunoaştem noi despre balene? Ah… s-a întrerupt el înfiorat în momentul în care Împăratul a scos la iveală un pachet de „Kooa” şi i-a oferit o ţigară.

King a trecut pachetul din mână în mână, să se servească toţi cursanţii. Ceilalţi patru „studenţi” şi-au luat câte una, s-au mişcat mai încolo ca să facă mai mult loc pentru Împărat şi Peter Marlowe. Se întrebau în sinea lor ce naiba caută Împăratul acolo, dar, de fapt, nu le prea păsa, atâta timp cât le dăduse câte o ţigară adevărată, de fabrică.

Vexley şi-a continuat prelegerea despre balene. Iubea balenele. Era nebun după ele.

— Balenele reprezintă, fără îndoială, cea mai înaltă formă de viaţă spre care a aspirat vreodată natura, a început el satisfăcut de rezonanţa vocii sale, apoi a observat că Împăratul încruntă din sprâncene. Vreţi să puneţi o întrebare? s-a interesat el prevenitor.

— Într-un fel… Vedeţi, balenele sunt foarte interesante, dar nu ne-aţi putea vorbi despre şobolani?

— Mă tem că nu v-am înţeles, a spus politicos Vexley.

— Este foarte interesant ce ne spuneţi despre balene, domnule maior, s-a grăbit s-o dreagă King. Mă întrebam doar cum e cu şobolanii, asta-i tot.

— Ce e cu şobolanii?

— Aşa, mă gândeam că poate ştiţi câte ceva şi despre ei, a precizat King.

Avea multe de făcut şi n-avea chef să-şi piardă timpul aiurea.

— Vrea să spună, a intervenit repede Peter Marlowe, că balenele au reflexe foarte apropiate de cele ale fiinţei umane. Oare acest lucru nu este valabil şi în privinţa şobolanilor?

Vexley a clătinat din cap cu dezgust:

— Clasa rozătoarelor este cu totul diferită. În ceea ce priveşte însă balena…

— Prin ce este diferită? a întrebat King.

— Tratez capitolul rozătoarelor în seminarul din primăvară, a rostit apăsat Vexley. Nişte vietăţi infecte. N-are ce să vă placă la ele. Chiar nimic. Dacă luăm însă balena cu pântecele galben, şi-a relansat el în grabă expunerea, ei bine, aceasta este un gigant între toate cetaceele.

Are peste o sută de picioare lungime şi poate atinge greutatea de o sută cincizeci de tone. Cea mai mare fiinţă care trăieşte – şi a trăit vreodată – pe suprafaţa pământului. Animalul cel mai puternic din toate câte există. Iar modul său de împerechere… a adăugat repede Vexley, căci ştia bine că orice discuţie despre viaţa sexuală este de natură să ţină trează atenţia cursanţilor. Împerecherea acestor balene este ceva magnific. Masculul începe jocul amoros suflând în sus jeturi impresionante de apă. Bate puternic apa cu coada în apropierea femelei, care aşteaptă cu răbdare, înfierbântată de dorinţă, pe suprafaţa oceanului. Apoi el se afundă în adâncuri şi sare din apă, imens, uriaş, enorm, se prăbuşeşte iar lângă ea cu un zgomot de tunet, înspumând suprafaţa apei, lovind viguros din coadă, a coborât tonul Vexley pe o notă de senzualitate extremă. Şi atunci alunecă lin spre femelă şi începe s-o gâdile cu aripa înotătoare…

În ciuda nerăbdării sale de a afla despre şobolani, până şi Împăratul a început să asculte cu atenţie.

— După aceea, el rupe vraja şi se scufundă din nou, lăsând femela aprinsă de patimă pe faţa apei, părăsind-o parcă pentru totdeauna…, s-a oprit pentru o clipă Vexley ca să accentueze dramatismul situaţiei. Dar nu! Nu o părăseşte. Dispare, poate, timp de o oră în adâncurile oceanului, adunându-şi puterile, apoi irumpe iar, sare cu tot trupul din apă şi recade cu o detunătură. Împroşcând nori de stropi în jur. Se răsuceşte spre iubită, o îmbrăţişează strâns cu înotătoarele şi o posedă năvalnic, până la epuizare…

Vexley era şi el acum epuizat, revăzând imaginea impresionantă a acestei împerecheri între uriaşi. Ah, să ai norocul să fii de faţă, să fii martorul acestui moment… tu, o fărâmă de om… A continuat pe un ton repezit:

— Împerecherea are loc prin luna iulie, în mările calde. La naştere, puiul are cam cinci tone greutate şi o lungime de vreo treizeci de picioare, a precizat Vexley cu un râs studiat, închipuiţi-vă!

Auditoriul a reacţionat cu zâmbete politicoase şi atunci Vexley a venit cu poanta finală, cu care nu da greş niciodată, menită să stârnească râsete homerice:

— Iar dacă vă închipuiţi mărimea puişorului, puteţi să vă imaginaţi şi ce dimensiuni are mădularul balenei-mascul, nu?

Din nou, cei de faţă au zâmbit cuviincios, căci studenţii mai vechi auziseră povestea de multe, multe ori.

Vexley a descris în continuare modul în care balena-mamă îşi alăptează puiul timp de mai multe luni de zile, dându-i să sugă din două ţâţe monstruoase, amplasate în partea de jos a burţii.

— După cum, fireşte, vă puteţi imagina, a declarat el cu încântare, suptul prelungit în condiţii de imersiune prezintă şi el anumite probleme.

— Şobolanii îşi alăptează şi ei puii? a intervenit rapid Împăratul.

— Da, a recunoscut abătut maiorul. Acum, dacă luăm caşalotul de ambră…

Împăratul a suspinat învins şi s-a aşezat să asculte cuminte peroraţiile maiorului Vexley despre caşalotul de ambră şi caşalotul comun, despre balena cu dinţi şi balena albă, despre balena cu cioc de gâscă şi balena pitică, despre narval şi balena ucigaşă, despre balena cu cocoaşă, balena cenuşie şi, în sfârşit, balena cu capul mare. Când a ajuns la acest din urmă cetaceu, toţi cursanţii erau plecaţi de mult, în afară de Peter Marlowe şi King. Când Vexley a terminat, King i-a spus simplu:

— Vreau să ştiu despre şobolani.

Vexley a oftat adânc.

— Despre şobolani?

— Serviţi o ţigară, l-a îndemnat blând Împăratul.

Capitolul 10

— Gata, băieţi, fiţi atenţi aici la mine, a ridicat glasul Împăratul, apoi a aşteptat câteva clipe să se facă linişte în baracă, iar santinela să-şi ia postul în dreptul uşii. Avem probleme.

— Grey? a întrebat Max.

— Nu. E vorba de crescătorie, a anunţat King, pe urmă s-a întors spre Peter Marlowe care se aşezase pe marginea patului. Spune-le tu, Peter.

— Să vedeţi…, a început Peter Marlowe. Se pare că şobolanii…

— Spune-le de la început.

— Chiar totul?

— Sigur că da. Întâi să ştim cu toţii cum stau lucrurile, pe urmă ne gândim şi la soluţii.

— Bine. L-am găsit pe Vexley. Ne-a spus următoarele, citez: *„Rattus norvegicus* sau şobolanul norvegian, denumit uneori şi *Mus decumanus…”*

— Asta pe ce limbă o fi? s-a interesat Max.

— E-n latină, ce naiba? Asta o ştie până şi ultimul fraier, a spus Tex.

— Ştii şi latineşte, Tex? s-a holbat la el Max.

— De unde dracu' să ştiu? Dar numele astea sucite sunt întotdeauna în latină.

— Ce v-a apucat, fraţilor? a intervenit Împăratul. Vreţi să aflaţi despre ce e vorba sau nu?

I-a făcut semn lui Peter Marlowe să zică mai departe.

— Oricum, Vexley ni i-a descris în amănunt, păroşi, cu coada cheală, greutatea până la patru funzi, greutatea obişnuită doi funzi în această zonă a lumii. Şobolanii se împerechează fără discernământ în orice perioadă a anului…

— Asta ce dracu' mai înseamnă?

— Că masculul călăreşte toate femelele de-a valma, a explicat King, începând să arate semne de nerăbdare. Şi mai înseamnă că n-au un sezon de împerechere anume.

— Ca şi noi, adică? a remarcat zâmbitor Jones.

— Da. Cam aşa, i-a răspuns Peter Marlowe. Oricum ar fi, şobolanul mascul este gata oricând de împerechere, iar femela poate avea până la douăsprezece fătări pe an, făcând de fiecare dată doisprezece până la paisprezece pui. Puii se nasc, orbi şi neputincioşi, la douăzeci şi două de zile după… contact, a ales el un cuvânt mai delicat. Puii deschid ochii la paisprezece până la şaptesprezece zile de la naştere şi ajung la maturitate sexuală în două luni. Încetează să se reproducă la doi ani, iar la trei ani sunt deja bătrâni.

— Aoleu! a exclamat încântat Max, spărgând tăcerea înfiorată. E

clar ca vaca: o să avem ceva probleme. Vedeţi şi voi, dacă puii încep să se înmulţească la două luni şi avem doisprezece – hai să spunem zece pui, pentru cifră rotundă – la o fătare, n-aveţi decât să calculaţi. Să zicem că obţinem zece puişori la prima fătare. Încă zece după treizeci de zile. În a şaizecea zi primele cinci perechi trec la împerechere şi mai rezultă alţi cincizeci. În a nouăsprezecea zi se împerechează celelalte cinci perechi şi mai obţinem încă cincizeci. În a o sută douăzecea zi avem două sute cincizeci, plus încă cincizeci şi încă cincizeci, precum şi o nouă serie de două sute cincizeci. Închipuiţi-vă, asta înseamnă şase sute cincizeci în cinci luni. Iar în luna următoare obţinem aproape şase mii cinci sute de…

— Cristoase, asta-i o mină de aur! a observat Miller, scărpinându-se cu furie.

— Ba pe naiba! l-a pus la punct Împăratul. Trebuie să ne dumirim mai întâi. Una la mână, nu putem să-i ţinem la un loc. Sunt canibali. Asta înseamnă că trebuie să-i despărţim pe masculi de femele, cu excepţia momentelor când îi ducem la împerechere. Două la mână este că ăştia se bat tot timpul între ci. Asta înseamnă că trebuie să despărţim şi masculii între ei şi femelele între ele.

— Păi, să-i despărţim. Care-i greutatea?

— Nu-i nicio greutate, Max, i-a răspuns cu răbdare King. Doar că trebuie să le facem cuşti separate şi să organizăm bine toată treaba. N-are să fie prea uşor.

— La naiba, a spus Tex. Putem face un stoc de cuşti, nu-i mare scofală.

— Crezi, Tex, că putem face în aşa fel încât să nu se afle nimic despre crescătorie? Măcar până ne constituim şeptelul?

— Nu văd de ce să nu putem!

— A, şi încă ceva, şi-a amintit King.

Era mulţumit de reacţia oamenilor-săi, dar şi mai mulţumit de modul cum se înfiripa afacerea. Acesta era genul de afacere care-i mergea la inimă: să n-ai nimic de făcut decât să aştepţi.

— Ăştia mănâncă orice, fiinţe vii sau mortăciuni. Chiar orice. Aşa că n-avem probleme cu aprovizionarea.

— Dar astea-s nişte jivine murdare şi au să pută să ne mute nasul din loc, s-a pronunţat Byron Jones III. Pe-aici e destulă împuţiciune ca să mai punem o sursă chiar sub baracă. Şi pe urmă şobolanii mai sunt şi purtători de ciumă!

— Poate că ăla e un tip special de şobolan, cum sunt doar anume ţânţari care răspândesc malaria, a spus Dino cu speranţă în glas, plimbându-şi în jur ochişorii negri, vicleni.

— Şobolanii pot fi purtători de ciumă, aşa este, a dat din umeri King. Pot transmite şi o sumedenie de boli umane. Dar astea n-au nicio însemnătate. Suntem pe cale să facem avere, iar voi, nepricopsiţilor,

nu faceţi decât să căutaţi chichiţe! Asta-i contrar spiritului american!

— Dar chestia aia cu ciuma… Cum naiba ştim dacă sunt curaţi sau nu? a întrebat îngreţoşat Miller.

Împăratul a râs.

— L-am întrebat pe Vexley despre asta, iar el ne-a spus, citez: „Aflaţi voi destul de curând. Veţi fi morţi cu toţii”. Am încheiat citatul. La urma urmei, e ca şi cum ai creşte găini. Dacă râneşti bine şi le dai de mâncare, cresc de mai mare dragul. Niciun motiv de îngrijorare!

Au discutat astfel despre crescătorie, despre pericolele pe care le comportă şi avantajele sale potenţiale – erau cu toţii capabili să-i aprecieze perspectivele, cu condiţia să nu fie ei cei care consumă produsele – şi au mai vorbit şi despre problemele pe care le ridică organizarea unei asemenea afaceri de anvergură. Atunci s-a ivit în baracă şi Kurt; avea în braţe o pătură în care se zbătea ceva.

— Am mai prins unul, a anunţat el încruntat.

— Cum de-ai reuşit?

— Aşa bine. Cât aţi pălăvrăgit voi aici, eu am făcut treabă. E femelă, a precizat Kurt, scuipând într-o parte.

— Cum ştii asta?

— M-am uitat. Am văzut destui şobolani în marina comercială ca să pot să-mi dau seama. Iar celălalt e mascul. M-am uitat eu şi la el.

S-au băgat cu toţii sub baracă să-l vadă pe Kurt cum o depune pe Eva în ţarcul din capătul tranşeei. Cei doi şobolani s-au încârligat de îndată cu atâta violenţă încât oamenii abia s-au ţinut să nu izbucnească în urale. Prima serie era deja pe drum. S-a stabilit prin vot să-l numească pe Kurt şef peste crescătorie, iar Kurt a primit fericit.

În felul acesta ştia că-şi va căpăta şi el partea de câştig. Sigur că are să aibă grijă de şobolani. Mâncarea e mâncare. Kurt ştia acum că, dacă îi e dat cuiva să supravieţuiască din adunătura asta, el va rămâne în viaţă.

Capitolul 11

Douăzeci şi două de zile mai târziu, Eva a fătat. În cuşca de alături, Adam trăgea de plasa de sârmă, râvnind să-şi înfigă colţii în hrana vie. Aproape că izbutise, dar Tex a descoperit la timp spărtura. Eva îşi alăpta puii. Erau printre ei Cain şi Abel, Grey şi Alliluha, Beulah şi Mabel, Junt şi Prinţesa. Prinţesa cea Mică, Mabel Grasa, Junt Grasul şi Beulah Grasa. Botezarea masculilor era lucru uşor. Dar niciunul dintre militari nu vroia ca femelelor să le fie atribuite numele iubitelor, surorilor sau mamelor lor. Chiar şi numele soacrelor erau pentru unii o legătură cu trecutul, o evocare. S-au dondănit vreo trei zile până să cadă de acord asupra numelor de Beulah şi Mabel.

Când au împlinit cincisprezece zile, puii au fost puşi în cuşti separate. Împăratul, Peter Marlowe, Tex şi Max au lăsat-o pe Eva să se mai dezmeticească până la prânz, apoi au dus-o iar la Adam, la împerechere. S-a pus în operă şi a doua serie.

— Peter, a spus surâzător King în momentul în care ieşeau prin trapă înapoi în baracă. A dat norocul peste noi.

Împăratul hotărâse să se facă o trapă în podea pentru că îşi dădea seama că prea multe drumuri la tranşeea de sub baracă ar putea stârni curiozitatea celorlalţi. Pentru a asigura succesul crescătoriei, era de însemnătate vitală ca operaţiunea să fie ţinută în secret. Nici măcar Mac şi Larkin nu ştiau nimic despre ea.

— Unde-i tot poporul? a întrebat Peter Marlowe, închizând capacul de la beci.

În baracă nu era decât Max, întins în culcuşul lui.

— Le-a venit rândul amărâţilor să iasă la lucru. Tex e la infirmerie. Restul sunt pe-afară, amuşină după prăzi.

— Cred c-am să mă duc şi eu. Măcar să am şi eu o preocupare.

King a coborât vocea:

— Îţi ofer eu o preocupare. Mâine seară mergem în sat, a şoptit el, apoi a strigat către Max: Hei, Max, îl ştii pe Prouty? Maiorul ăia australian. La baraca numărul unsprezece.

— Ăla bătrân? Îl cunosc.

— Nu-i bătrân. N-are cum să aibă mai mult de patruzeci de ani.

— Acolo de pe unde sunt eu se zice că unul trecut de patruzeci de ani e mai bătrân decât bunul Dumnezeu. Eu mai am optsprezece ani până să ajung la fel de bătrân.

— S-ar putea să ai norocul ăsta, l-a încurajat Împăratul. Trage o fugă până la Prouty. Îi spui că te-am trimis eu.

— Şi?

— Şi nimic. Te duci doar să-i faci o vizită. Dar să ai grijă să nu fie Grey prin preajmă, sau vreuna dintre iscoadele lui.

— Am plecat, a zis cam în silă Max şi i-a lăsat singuri.

Peter Marlowe era cu ochii la reţeaua de sârmă ghimpată, scrutând jungla în direcţia mării.

— Începusem să mă întreb dacă nu cumva te-ai răzgândit.

— Dacă să te iau cu mine?

— Da.

— N-ai motive să-ţi faci griji, Peter, a spus King; a luat de jos ibricul, i-a turnat o cană de cafea lui Peter Marlowe. Vrei să iei masa cu mine?

— Nu ştiu cum naiba îţi ies ţie toate, a oftat Peter Marlowe. Toată lumea moare de foame, iar tu mă pofteşti la masă.

— Am nişte *katchang idju.*

Împăratul a descuiat cufărul negru, a scos punga de fasole cu bobul mic, verzuliu, i-a dat-o lui Peter Marlowe.

— Vrei să le speli tu?

În timp ce Peter Marlowe s-a dus la robinet şi s-a apucat să spele fasolea, King a deschis o conservă de vacă şi a vărsat cu grijă conţinutul într-o farfurie.

Peter Marlowe a revenit cu fasolea. Era bine spălată, nu pluteau niciun fel de cojiţe pe suprafaţa apei. „Bun, şi-a zis Împăratul. Lui Peter nu-i nevoie să-i spui ceva de două ori." Iar vasul de aluminiu avea exact cantitatea de apă indicată; de şase ori înălţimea stratului de boabe.

King a pus vasul pe reşou, a adăugat o lingură de zahăr şi două vârfuri de cuţit de sare. Pe urmă a vărsat înăuntru şi o jumătate din carnea conservată.

— E ziua ta azi? l-a întrebat Peter Marlowe.

— Poftim?

— *Katchang idju* şi conservă la o singură masă?

— Nu ştii tu să trăieşti cum trebuie.

Peter Marlowe era vrăjit de aroma şi bolboroseala fierturii. Ultimele săptămâni fuseseră cam grele. Descoperirea aparatului de radio a fost o lovitură pentru întregul lagăr. Comandantul japonez al lagărului a decis „cu regret" reducerea raţiilor prizonierilor datorită „recoltelor proaste", astfel că până şi micile stocuri pentru situaţii disperate ale unităţilor s-au epuizat curând. Ca prin minune, alte repercusiuni n-au mai fost. Decât reducerea cotei de alimente.

În unitatea lui Peter Marlowe, reducerea l-a afectat cel mai rău pe Mac. Scăderea raţiei şi faptul că aparatul de radio atât de bine ascuns în ploşti s-a dovedit inutilizabil.

— Fir-ar să fie, a suduit Mac după ce a tot încercat timp de mai multe săptămâni să identifice defecţiunea. Mă canonesc degeaba, băieţi. Fără să demontez toată porcăria asta nu pot face nimic. La vedere, totul pare să fie în regulă. Fără ceva scule şi o baterie n-am

cum să-i găsesc buba.

Mai apoi Larkin a făcut rost pe undeva de o baterie minusculă. Mac şi-a adunat ultimele puteri şi a luat-o de la capăt cu testările şi verificările pe circuit. Chiar cu o zi înainte, în timp ce testa aparatul, a icnit o dată şi şi-a pierdut cunoştinţa, căzând într-o comă malarică profundă. Peter Marlowe şi Larkin l-au cărat la infirmerie, l-au depus într-un pat. Doctorul le-a spus că nu e decât o criza de malarie, dar cu o splină ca a lui situaţia poate deveni foarte periculoasă.

— Ce-i cu tine, Peter? a întrebat King, băgând de seamă că Peter Marlowe s-a întristat deodată.

— Nimic, mă gândeam la Mac.

— Ce-i cu el?

— A trebuit să-l ducem ieri la infirmerie. L-a luat cu friguri.

— Malarie?

— În principal.

— Cum adică?

— Are ceva febră, e drept. Dar nu ăsta-i necazul principal. Trece prin momente de gravă depresiune nervoasă. Îşi face griji din cauza… nevestei şi băiatului.

— Toţi ăştia însuraţii au cam aceleaşi necazuri.

— Dar nu în halul lui Mac, a spus trist Peter Marlowe. Vezi tu, chiar în preajma debarcării japonezilor la Singapore, Mac a izbutit să-i îmbarce, pe nevastă-sa şi pe fiu-său, pe un vapor care pleca cu ultimul convoi. Pe urmă, el şi cu subunitatea lui au pornit spre Java într-o joncă de cabotaj. Când a ajuns în Java, a auzit că întregul convoi a fost scufundat sau capturat. Nicio dovadă sigură într-un sens sau altul, numai zvonuri. Aşa că nu ştie dacă ai lui au scăpat. Sau dacă au murit. Sau dacă mai sunt în viaţă. Iar dacă mai trăiesc, unde sunt. Băiatul lui era încă foarte mic, n-avea decât patru luni.

— Ei bine, asta înseamnă că puştiul are acum trei ani şi patru luni, a spus cu încredere King. Regula numărul doi: să nu-ţi faci inimă rea atunci când tot nu poţi face nimic, a declarat el sentenţios; a scos din cufărul negru borcănaşul cu chinină, a numărat douăzeci de pastile, i le-a dat lui Peter Marlowe. Ia aici. Astea îl lecuiesc de malarie.

— Dar tu ce te fac?

— Eu am destul. Nici să nu te mai gândeşti la asta.

— Nu înţeleg de ce eşti atât de darnic. Ne dai de mâncare, medicamente. Şi ce-ţi dăm noi ţie? Nimic. Nu mai înţeleg.

— Îmi eşti prieten.

— Doamne, dar mă simt nu ştiu cum să primesc atâtea…

— La naiba! Ia-le şi gata.

King s-a apucat să împartă fiertura. Şapte linguri pentru el, şapte linguri pentru Peter Marlowe. Cam un sfert din mâncare a rămas în gamelă.

Primele trei linguri le-au înfulecat la repezeală pentru a-şi potoli foamea, restul pe îndelete, savurându-i gustul.
— Mai vrei un pic?
King aştepta cu lingura în mână. „Cât de bine te cunosc eu oare, Peter? Ştiu că mai poţi să mănânci şi-o tonă. Dar n-ai să vrei. Nici dacar fi să mori pentru asta."
— Nu, mulţumesc. Sunt plin. Ca un pepenaş.
„E bine să-ţi cunoşti prietenul, şi-a zis în gând King. Ca să ştii de ce să te păzeşti." Şi-a mai luat o lingură. Nu pentru că avea poftă. Dar a ghicit că trebuie să facă asta, pentru că altfel Peter Marlowe s-ar fi simţit stingherit. A mestecat în tihnă dumicatul, ce a rămas a pus de-o parte.
— Îmi faci şi mie o ţigară?
I-a aruncat tabachera cu tutun şi foiţă, s-a întors cu spatele. A pus restul de conservă în restul de fiertură, a amestecat bine. A împărţit totul în două gamele, le-a acoperit, le-a împins mai încolo.
Peter Marlowe i-a întins ţigara gata răsucită.
— Fă-ţi şi tu una, i-a spus King.
— Mulţumesc.
— La naiba, Peter, nu mai aştepta să fii rugat. Na aici, umple-ţi tabachera.
A luat tabachera din mâna lui Peter Marlowe, a umplut-o ochi cu tutun „Trei împăraţi".
— Ce-ai de gând să faci cu operaţiunea „Trei împăraţi"? Acum, dacă Tex e la infirmerie? a „întrebat" Peter Marlowe.
— Nimic, a suflat fumul King. Am scos cât s-a putut din ideea asta. Acum au prins australienii secretul de fabricaţie şi ne scot de pe piaţă.
— Vai, ce păcat. Cum crezi că l-au aflat?
King a surâs tainic:
— Oricum, nu era o afacere ele durată, o intrată şi-o ieşită.
— Nu pricep.
— Treaba cu o intrată şi-o ieşită? Faci repede afacerea şi o părăseşti la fel de repede. O investiţie mică, cu profit imediat. Mi-am scos banii după primele două săptămâni.
— Dar spuneai atunci că vor trece luni de zile până când să-ţi recuperezi banii pe care i-ai băgat.
— A fost un truc comercial. Doar pentru consum extern, pentru cei din afară. Trucul comercial e un fel de păcăleală. Un mod de a-i face pe oameni să creadă ceva anume. Oamenii vor întotdeauna să se aleagă cu ceva pe gratis. Aşa că trebuie să-i faci să creadă că ei sunt cei care te fură, că tu eşti fraierul, iar ei cumpărătorii, sunt mult mai şmecheri decât tine. De exemplu, afacerea cu „Trei împăraţi". Cei care s-au ocupat cu desfacerea, adică primii cumpărătorii, au crezut că le sunt dator, că, dacă trag tare în prima lună, ajung tovarăşi la parte cu

mine şi rămân lipiţi la afacere… pe banii mei. Au crezut că sunt atât de nătăfleţ încât să le deschid această posibilitate după prima lună. Numai că eu ştiam că secretul se va afla, iar afacerea nu va dura mult.

— Asta cum ai mai ştiut-o?

— Simplu. Aşa cum am plănuit de la început. Am vândut eu secretul.

— Ce-ai făcut?!

— Ce ai auzit. Le-am dat procesul de producţie în schimbul unor mici informaţii.

— Bine, asta pot să înţeleg. Era al tău, puteai face ce vrei cu el. Dar ce se întâmplă cu cei care făceau treaba şi vindeau producţia de tutun preparat?

— Ce-i cu ei?

— Se pare că ai cam profilat de pe urma lor. I-ai făcut să muncească timp de o lună, mai mult sau mai puţin pe gratis, iar apoi le-ai tras preşul de sub picioare.

— Ba deloc. Şi-au scos şi ei ceva parale din chestia asta. M-au luat de fraier, iar eu m-am arătat doar ceva mai şmecher decât ei, asta-i tot. Aşa-i când te bagi în afaceri.

King s-a întins pe pat, amuzat de naivitatea lui Peter Marlowe. Acesta a strâns din sprâncene, încercând să priceapă.

— Când începe cineva să-mi vorbească despre afaceri, mă tem că nu mai sunt în stare să pricep mare lucru. Mă simt cam tâmpit.

— Ascultă aici. Aşa cum te văd, nu mai trece mult şi ai să te târguieşti mai bine decât oricare dintre ei, a râs King.

— Mă cam îndoiesc.

— Ai vreo treabă diseară? Cam la un ceas după apusul soarelui?

— Nu, de ce?

— Vrei să traduci pentru mine?

— Cu plăcere. Cine e, un malaiezian?

— Un coreean.

— A-a…, s-a încruntat Peter Marlowe, dar şi-a revenit de îndată, corectându-se. Da, desigur.

Împăratul a observat reţinerea lui Peter Marlowe, dar nu i-a păsat prea tare. Oricine are dreptul să-şi aibă părerile lui, aşa susţinea el întotdeauna. Atâta vreme cât aceste păreri nu intră în contradicţie cu propriile lui scopuri, totul e-n regulă.

A intrat Max în baracă, s-a lăsat greu pe patul lui.

— Un ceas întreg am tot umblat după amărâtul ăla. Până la urmă, l-am găsit la straturile de legume. Cristoase, cu atâta pipiloi cât toarnă ăia acolo ca îngrăşământ, toată păcătoşenia aia de loc trăsneşte ca un lupanar din Harlem[34] într-o zi de vară.

— Eşti exact tipul de dobitoc care să frecventeze bordelurile din Harlem.

Replica tăioasă şi tonul răstit al lui King l-au făcut să tresară pe Peter Marlowe. Zâmbetul lui Max şi aerul lui de oboseală au dispărut într-o clipită.

— N-am vrut să spun nimic, să ştii. Doar aşa, c-a venit vorba…

— Atunci de ce te iei de Harlem? Dacă vrei să spui că undeva pute ca-ntr-un bordel, perfect, spune-o. Toate duhnesc la fel. Nu-i nicio diferenţă pentru că unu-i pentru negri şi altul pentru albi.

Împăratul vorbea pe un ton dur, cu o furie abia stăpânită; i se întinsese pielea pe fălcile încordate, ca o mască.

— Las-o acum. Iartă-mă. N-am vrut să spun nimic rău.

Max uitase că Împăratului îi cam sare ţandăra când îi vorbeşte careva de rău pe negri. „Isuse, dacă stai la New York, porţi mereu Harlemul cu tine, indiferent ce părere ai despre el. Sunt şi acolo bordeluri destule, iar o negresă la aşternut nu-i deloc ceva de lepădat, măcar din când în când. Oricum, şi-a zis el cu amărăciune, al dracului să fiu dacă-mi dau seama de ce-o fi atât de sensibil când e vorba de negri."

— Zău că n-am vrut să spun nimica rău, a repetat Max, străduindu-se să nu se uite la mâncarea de pe masă; simţise mirosul încă înainte de a intra în baracă. Am dat de el şi i-am spus ce mi-ai zis să-i transmit.

— Şi?

— Păi, ă-ă… mi-a dat ceva pentru tine, s-a bâlbâit Max, trăgând cu ochiul la Peter Marlowe.

— Atunci dă-l încoace, ce te tot moşmondeşti?

Max a rămas acolo, aşteptând cu răbdare în timp ce Împăratul s-a uitat la ceas pe toate părţile, l-a întors, şi l-a apropiat de ureche.

— Acum ce mai vrei, Max?

— Nimic. Ă-ă… nu vrei să spăl vasele?

— Bine. Ia-le şi mişcă-te dracului de-aici.

— Am înţeles.

Max a adunat farfuriile murdare şi a plecat spăsit cu ele, spunându-şi în gând că într-o bună zi, pe toţi dracii, are să-i vină el de hac Împăratului. Peter Marlowe n-a spus nimic. „Ciudat, şi-a zis el. Ciudat şi imprevizibil. King ăsta îşi iese cam uşor din fire. E bine să ai temperament, dar de multe ori poate fi şi periculos. Când pleci în misiune de zbor e important să cunoşti valoarea celui care-ţi ţine flancul. Iar într-o misiune în care totul poate depinde doar de-o mică scăpare este înţelept să fii sigur de cel care-ţi ţine spatele."

King a deşurubat cu grijă capacul ceasului. Ceasul era de tip impermeabil, din oţel inoxidabil.

— Aha! a făcut King. Am bănuit eu.

— Ce?

— E un fals. Uită-te aici.

Peter Marlowe a examinat ceasul cu atenţie.

— Mie-mi pare că e-n regulă.

— Sigur că aşa pare. Numai că nu este ce s-ar crede c-ar fi. Adică un ceas „Omega”. Cutia e bună, dar mecanismul e vechi. Cineva, o secătură, i l-a înlocuit.

Împăratul a înşurubat capacul la loc, a plimbat gânditor ceasul dintr-o mână în alta.

— Vezi tu, Peter… Exact cum îţi spuneam adineaori. Trebuie să fii mereu cu ochii-n patru. Acum să zicem că-l vând drept un ceas „Omega”, fără să ştiu că e un fals. Abia atunci pot să intru la apă. Dar atâta timp cât ştiu dinainte, pot să-mi iau şi eu măsuri de siguranţă. Niciodată nu poţi spune c-ai fost îndeajuns de precaut, a spus serios King, apoi a zâmbit. Hai să bem şi câte-o cafea, că afacerile ne merg strună.

Zâmbetul i s-a şters de pe faţă când s-a întors Max cu farfuriile spălate şi le-a pus la locul lor. Max n-a mai spus nimic, doar a dat slugarnic din cap şi a ieşit din baracă.

— Pramatia, a spus King.

Grey nu-şi revenise încă după emoţiile zilei în care Yoshima a găsit aparatul de radio. Mergând pe poteca strâmbă care ducea la manutanţă, îşi recapitula acum în sinea lui noile îndatoriri pe care i le fixase comandantul lagărului, de faţă cu Yoshima, şi pe care i le explicase apoi mai în amănunt colonelul Smedly-Taylor. Grey ştia că, deşi sub aspect oficial trebuia să pună în aplicare noile instrucţiuni, tot ce i se cerea, de fapt, era să facă pe orbul şi să nu întreprindă nimfe. „O, Maică Preacurată, şi-a zis el în gând. Orice aş face, tot rău iese.”

A simţit că-i vine o crampă la stomac. S-a oprit, colica a venit şi a trecut. Nu era dizenterie, doar o diaree; iar fierbinţeala care l-a cuprins nu era malarie, ci doar un acces de febră tropicală, o formă mai uşoară, dar şi mai perfidă a bolii care-l scutura din când în când. Îi era şi tare foame. Nu avea niciun fel de rezerve de mâncare, nici măcar o ultimă cutie de conserve şi nici banii cu care să şi-o cumpere. Trebuia să subziste din raţie, fără nimic în plus, numai că raţiile erau prea mici, mult prea mici.

„Când am să scap de aici, şi-a spus el, mă jur pe Dumnezeu că n-are să-mi mai fie foame niciodată. Voi avea o mie de ouă, şi-o tonă de carne, şi zahăr şi cafea, şi ceai, şi peşte… Vom găti toată ziua, Trina şi cu mine, iar atunci când nu gătim vom face dragoste.” Dragoste? Nu, doar altă durere. Scârba aia de Trina cu mofturile ei: „Sunt prea obosită” sau „Mă doare capul” sau „Pentru numele lui Dumnezeu, iarăşi?” sau „Bine atunci, înţeleg să-mi fac datoria” sau „Putem face amor acum, dacă tot ţii atât de mult” sau „Nu poţi să mă laşi şi pe

mine în pace măcar o dată?”, când nu se întâmpla nici măcar atât de des şi de cele mai multe ori el trebuia să se stăpânească şi să sufere, sau „Bine, bine, îndată!” pe un ton enervat, apoi se aprindea lumina, ca se dădea jos din pat şi pleca furioasă la baie „să se pregătească”, iar el îi vedea trupul splendid numai prin străvezimea pânzei subţiri până se închidea uşa şi pe urmă aştepta şi iar aştepta până se stingea becul de la baie şi ea revenea în dormitor. Dura întotdeauna o veşnicie până traversa ea încăperea de la uşă la pat, el nu vedea decât puritatea formelor desăvârşite prin vălul de mătase, nu simţea decât răceala din ochii ei, nu-i putea suporta privirea şi se ura pentru asta. Pe urmă ea se strecura în pat alături de el, totul se consuma repede şi în tăcere, ea se scula şi se ducea la baie să se spele ca şi cum iubirea lui ar fi mânjit-o. Se auzea curgând apa la nesfârşit. Când se întorcea era proaspăt parfumată, iar el se ura din nou, neîmplinit şi mâhnit că a avut-o atunci când ea nu dorea să i se dea. Mereu a fost aşa. În cele şase luni de viaţă conjugală – din care numai douăzeci şi una de zile împreună, cât a avut permisie – au trecut prin durerea asta de nouă ori. Şi nici măcar o dată n-a reuşit s-o scoată din amorţeală.

O ceruse în căsătorie la o săptămână după ce se cunoscuseră. De la început s-au ivit obstacole şi animozităţi. Mama ei nu putea să-l sufere pentru că a râvnit la singura ei fiică tocmai când începuse să-şi facă şi ea un rost în viaţă şi pentru că era încă atât de tânără. Nu avea decât optsprezece ani. Părinţii lui i-au spus să mai aştepte, că încă nu câştigă destul, că fata nu-i chiar dintr-o familie bună; el s-a uitat atunci la casa părintească, o clădire dărăpănată într-un şir de o mie de alte clădiri dărăpănate aşezate de-a lungul liniilor de tramvai întortocheate din Streatham, şi a observat că încăperile sunt strâmte, după cum sunt strâmţi la minte şi părinţii lui, oameni din clasa de jos a societăţii, iar iubirea lor e la fel de întortocheată ca şi liniile de tramvai.

O lună mai târziu s-au cununat. Grey arăta fercheş în uniformă, cu sabia la brâu (închiriată cu ora). Mama Trinei nici nu s-a arătat la ceremonia modestă, oficiată în grabă între două alarme aeriene. Părinţii lui afişau o expresie de dezaprobare, i-au sărutat pe miri mai mult din obligaţie, Trina a izbucnit în plâns, certificatul de căsătorie era ud de lacrimi.

În noaptea aceea Grey a descoperit că Trina nu era fecioară. A, desigur, s-a comportat ca şi cum ar fi fost şi s-a plâns timp de mai multe zile cum că „te rog, iubitule, mă doare încă, mai ai şi tu răbdare”. Dar adevărul era că n-a fost fată şi acest lucru l-a durut pe Grey pentru că aşa îi dăduse ea să înţeleagă, de mai multe ori. Dar s-a prefăcut că nu-şi dă scama că ea l-a păcălit.

Ultima dată când a văzut-o pe Trina a fost cu şase zile înainte de a se îmbarca. Erau acasă la ei, el stătea culcat în pat, se uita la ca cum se îmbracă.

— V-au spus unde vă trimit? a întrebat ea.
— Nu.
Ziua fusese destul de neplăcută, se certaseră şi cu o seară înainte, îl chinuia şi atitudinea ei absentă, şi gândul că azi i se sfârşeşte permisia.
S-a ridicat din pat, s-a oprit în spatele ei, a prins în palme, cu drag, sânii ei tari, feciorelnici.
— Încetează!
— Trina, nu crezi că…
— Lasă prostiile! Ştii doar că spectacolul începe la opt şi jumătate.
— Mai e timp destul…
— Pentru Dumnezeu, Robin, termină! Ai să-mi strici machiajul!
— La naiba cu boiala aia a ta! Mâine n-am să mai fiu aici.
— Poate că-i mai bine aşa. Nu te porţi frumos, nu eşti bun cu mine.
— Dar cum ai vrea să fiu? Ce e rău în asta, ca un bărbat să-şi dorească soţia?
— Nu mai striga, ce Dumnezeu, te aud vecinii.
— La naiba, n-au decât să audă!
S-a apropiat iar de ea, dar Trina i-a trântit în nas uşa de la baie.
Când a revenit în dormitor era rece şi distantă, se parfumase, îşi pusese sutienul, un furou scurt, chiloţeii; ciorapii erau prinşi într-un portjartier minuscul. A luat de pe spătar rochia de seară, a început să şi-o tragă pe ea.
— Trina…
— Nu.
Stătea acum în faţa ei, îşi simţea genunchii moi, ca de ceară.
— Iartă-mă că… am strigat la tine.
— Nu contează.
S-a aplecat să-i sărute umerii, dar ea s-a ferit.
— Văd că iar ai băut, a strâmbat ea din nas.
Atunci l-a cuprins furia.
— N-am luat decât o înghiţitură, lua-te-ar dracu' să te ia!
Orbit de mânie, i-a sfâşiat rochia, i-a smuls sutienul, a zvârlit-o de-a curmezişul patului. A rupt mai departe tot ce avea pe ea, lăsând-o goală, doar cu resturile de ciorapi zdrenţuiţi pe picioare. Şi în tot acest timp ea a rămas nemişcată, cu privirea ţintă în ochii lui.
— O, Doamne, Trina, te iubesc, a gâfâit el neputincios, îndepărtându-se de ea, urându-se pentru ceea ce a făcut şi pentru ceea ce fusese cât pe ce să facă.
Trina şi-a adunat de pe jos lucrurile ferfeniţite. Ca prin vis, a văzut-o cum se întoarce la oglindă, se aşază şi începe să-şi refacă machiajul, fredonând încet, la nesfârşit, aceeaşi melodie.
Atunci a ieşit, trântind uşa, s-a dus la el la unitate. A doua zi a încercat să-i telefoneze. N-a răspuns nimeni. Era prea târziu să mai revină la Londra, în ciuda rugăminţilor lui disperate. Unitatea a fost

dislocată la Greenock pentru îmbarcare, el i-a tot telefonat, în fiecare zi, la cele mai diferite ore, dar nu răspundea nimeni, n-a primit răspuns nici la telegramele lui deznădăjduite, iar apoi coasta Scoţiei s-a topit în noapte, iar în noapte nu mai erau decât vaporul şi marea, iar lui nu-i mai rămâneau decât lacrimile amare.

Sub soarele arzător al Malayei, pe Grey l-a scuturat un frison. Zece mii de mile depărtare. „N-a fost vina Trinei, şi-a zis el şubrezit, dezgustat de sine însuşi. Nu ea, ci eu am fost de vină. Eram pornit, prea întărâtat. Poate că e ceva în neregulă cu mine, ceva nervos. Poate că ar trebui să mă duc la doctor. Poate că sunt un obsedat sexual. Trebuie să fie ceva cu mine, nu cu ea. O, Trina, dragostea mea."

— Nu te simţi bine, Grey? l-a întrebat colonelul Jones.

— Ba da, domnule colonel, sunt bine, mulţumesc, şi-a revenit Grey, descoperind că se lăsase moale, sprijinit de peretele manutanţei. Am avut… m-a luat puţin cu frig.

— Nu arăţi prea bine. Stai niţel jos să-ţi revii.

— Acum mi-e bine, vă mulţumesc. Cred că… am să iau o gură de apă.

Grey s-a dus la robinet, şi-a scos cămaşa, şi-a băgat capul sub jetul de apă. „Ce tâmpit, să mă las dus de gânduri în halul ăsta", şi-a zis. Dar în ciuda hotărârii sale, gândul i se întorcea inexorabil la Trina. „Diseară, la noapte, n-o mai alung, o să visez la ea, şi-a promis el. Diseară şi în fiecare seară. La naiba, ce rost are să mai încerci să trăieşti fără hrană. Fără speranţă. Vreau să mor. O, cum aş vrea să mor odată."

Atunci l-a zărit pe Peter Marlowe urcând coama dealului. Avea în mâini o gamelă americană, o purta cu grijă. De ce?

— Marlowe! s-a proţăpit Grey în calea lui.

— Ce naiba vrei şi tu?

— Ce ai acolo?

— Mâncare.

— Nu e marfă de contrabandă?

— Nu te mai lega de mine, Grey.

— Nu mă leg de tine. Omul e judecat după prietenii pe care-i are.

— Vezi-ţi de treburile tale.

— Îmi pare rău, dar nu pot, bătrâne. Asta mi-e meseria. Aş dori să văd ce-ai acolo. Te rog.

Peter Marlowe a avut o ezitare. Grey avea dreptul să se uite, avea dreptul să-l şi ducă în faţa colonelului Smedly-Taylor dacă-l prinde călcând pe-alături. Iar în buzunar avea douăzeci de pastile de chinină. Nimeni n-avea dreptul să deţină provizii proprii de medicamente. Dacă se dă de gol, atunci va trebui să spună de unde le are, pe urmă va trebui să spună King de unde le are el şi, oricum ar fi, Mac are nevoie de ele chiar acum. Aşa că a ridicat capacul de la gamelă.

Amestecul de *katchang idju* şi conservă de vacă l-a izbit pe Grey ca o aromă nepământeană. Simţea că i se întoarce stomacul pe dos, că nu-şi mai poate stăpâni foamea. A înclinat atent gamela ca să vadă dacă nu-i nimic ascuns la fund. Nu era nimic altceva decât carne de vacă şi *katchang idju,* un deliciu.

— De unde ai căpătat asta?

— Am primit-o.

— El ţi-a dat-o?

— Da.

— Unde o duci?

— La infirmerie.

— Pentru cine?

— Pentru unul dintre americani.

— De când face un căpitan de aviaţie, distins cu înalte ordine militare, comisioane pentru un caporal?

— Du-te dracului!

— Poate c-am să mă duc. Dar înainte de asta am să am grijă ca amândoi, tu şi cu el, să căpătaţi ce vi se cuvine.

„Uşurel, şi-a zis Peter Marlowe, ia-o uşurel. Dacă-i dai o scatoalcă lui Grey, tot tu dai de belea."

— Ai terminat interogatoriul, Grey?

— Pentru moment. Dar ţine minte..., s-a apropiat de el Grey, chinuit de mireasma mâncării. Tu şi cu potlogarul acela de ţi-e prieten sunteţi pe listă. Să ştii că n-am uitat chestia aia cu bricheta.

— Nici nu ştiu la ce te referi. N-am făcut nimic împotriva regulamentului.

— Dar într-o zi ai s-o faci, Marlowe. Dacă-ţi vinzi sufletul, tot ai de plătit cândva.

— Tu nu eşti zdravăn la cap!

— E un escroc, un mincinos şi un hoţ...

— E prietenul meu, Grey. Nu este escroc şi nici hoţ...

— Dar e mincinos.

— Toată lumea minte. Chiar şi tu. Ai spus că nu ştii nimic despre radioul acela. Trebuie să ştii să minţi ca să rămâi în viaţă. Trebuie să ştii să faci o groază de alte lucruri...

— Cum ar fi să pupi în fund un caporal ca să-ţi dea de mâncare?

Vinişoara de pe fruntea lui Peter Marlowe s-a umflat deodată, s-a făcut ca un şarpe negru, subţire. Dar i-a vorbit încet, pe un ton molatic, îndulcindu-şi veninul din glas:

— Ar trebui să-ţi dau o chelfăneală, Grey. Dar nu-i frumos să te iei la bătaie cu inferiorii. Parcă n-ar fi echitabil.

— Să fiu al dracului, Marlowe, dacă..., a început Grey, dar i s-a tăiat răsuflarea; sufocat de furie, a rămas cu vorbele-n gât.

Peter Marlowe s-a uitat adânc în ochii lui Grey şi în acea clipă şi-a

dat seama că a învins. N-a savurat decât o secundă umilirea adversarului, apoi mânia i s-a evaporat dintr-o dată, l-a ocolit pe Grey şi şi-a urmat drumul în susul dealului. N-are rost să prelungeşti o bătălie câştigată. Nici ăsta n-ar fi un semn de bună creştere.

„Pe Dumnezeu din ceruri, s-a jurat Grey aproape plângând. Ai să mi-o plăteşti tu! În genunchi ai să te târăşti, cerşindu-mi iertarea. Dar n-am să te iert. Niciodată!”

Mac a luat şase pastile, s-a strâmbat când Peter Marlowe l-a ajutat să se salte de pe pernă ca să soarbă din cana cu apă pe care i-o dusese la buze. A înghiţit chinina, s-a lăsat iar pe spate.

— Îţi mulţumesc, Peter, a murmurat. Asta mă scoate din criză. Tare-ţi mulţumesc, băiete.

A căzut într-un somn adânc, cu obrajii aprinşi, splina umflată, gata-gata să crape, iar mintea i-a plecat departe, refugiindu-se în coşmar. Şi-a văzut soţia şi băieţelul plutind între ape în adâncurile oceanului, mâncau peştii din ei, iar ei îl strigau de acolo, din profunzimi. S-a văzut şi pe el acolo, în adâncuri, luptându-se cu rechinii, dar mâinile nu-i erau îndeajuns de puternice şi glasul nu-i era îndeajuns de tare, iar rechinii îi smulgeau hălci de carne din trup şi tot mai aveau, mereu, de sfâşiat. Rechinii aveau glas şi râsul lor era râs diavolesc, însă îngerii îi stăteau aproape şi-i spuneau întruna: „Grăbeşte-te. Mac, mai repede, căci curând va fi prea târziu”. Iar apoi n-au mai fost rechini, ci doar oameni galbeni cu baionete şi dinţi de aur, ascuţiţi ca nişte ace, îl împresurau acum pe el şi-ai lui pe fundul mării. Baionete lungi, tăioase ca briciul. „Nu pe ei, pe mine! ţipa el acum. Pe mine, ucideţi-mă pe mine!” A privit apoi neputincios cum îi omoară soţia şi cum îi omoară copilul şi pe urmă au pornit spre el, dar îngerii erau tot acolo şi-i şopteau în cor: „Grăbeşte-te, Mac, mai repede! Fugi, fugi, fugi, doar aşa poţi scăpa”. Iar el fugea, deşi nu vroia să fugă, fugea de lângă băieţei şi de lângă soţie, fugea prin marea năclăită de sângele lor, se îneca în acea mare de sânge. Dar el tot fugea şi ei îi veneau din urmă, rechinii cu ochii oblici şi dinţii de aur ca acele, veneau cu puştile şi baionetele lor, sfârtecându-l din fugă până când n-a mai putut alerga. S-a luptat cu ei şi s-a rugat de ei, dar ei nu se opreau deloc şi l-au prins în cerc. Şi atunci Yoshima a înfipt baioneta în el. În adâncul măruntaielor. L-a fulgerat o durere groaznică, dincolo de închipuire. Yoshima i-a smuls baioneta din trup şi a simţit cum ţâşneşte sângele din el, din rana sfâşiată, de peste tot, până şi din porii pielii, până când nu i-a mai rămas decât sufletul închis într-o găoace. Şi atunci, în sfârşit, sufletul i s-a avântat şi a fost una cu sângele mării. L-a cuprins o mare uşurare, încântătoare, infinită, bucuria de a se şti mort.

Mac a deschis ochii. Păturile de pe el erau ude de transpiraţie. Nu

mai avea febră. Şi-a dat seama că, din nou, e în viaţă.

Peter Marlowe era tot acolo, lângă pat. În spatele lui, undeva, se aşternea noaptea.

— Salut, băiete.

Şoapta îi era atât de slabă încât Peter Marlowe a trebuit să se aplece spre el ca să-l audă.

— Ţie mai bine, Mac?

— Mi-e chiar bine, băiete. Aproape că merită să te ia cu friguri când e atât de bine după aceea. Acum am să dorm. Mâine să-mi aduci ceva de mâncare.

Mac şi-a lăsat pleoapele şi a adormit. Peter Marlowe a tras păturile de pe el, a şters bine năduşeala de pe găoacea de om.

— De unde să iau nişte pături uscate, Steven? l-a întrebat el pe sanitarul care tocmai trecea în grabă prin salon.

— Nu ştiu, domnule căpitan.

Steven îl văzuse de mai multe ori pe tânărul acela arătos. I-a plăcut de la început. „Poate că… dar nu, Lloyd ar fi groaznic de gelos. Lasă, într-altă zi. Avem tot timpul."

— Să văd, s-ar putea să vă servesc, domnule căpitan.

Steven s-a dus cu patru paturi mai încolo, a tras păturile de pe cel care zăcea acolo, apoi a îndepărtat cu îndemânare pătura de dedesubt, a venit înapoi.

— Poftiţi. Pe astea puteţi să le luaţi.

— Şi cu cel de acolo cura rămâne?

— Acela? a zâmbit blând Steven. El nu mai are nevoie de ele. Trebuie să vină acum să-l ia. Sărmanul băiat.

— A, chiar aşa? s-a întors Peter Marlowe spre celălalt pat, însă chipul mortului nu-i era cunoscut. Mulţumesc, a spus el şi s-a apucat să-i aranjeze patul lui Mac.

— Un moment, a intervenit Steven. Lăsaţi-mă pe mine. La asta mă pricep eu mult mai bine.

Steven era foarte mândru că ştie să facă patul fără să-l chinuiască pe pacient.

— Să nu vă faceţi griji pentru prietenul dumneavoastră. Mă ocup eu de el şi are să-i fie bine, l-a asigurat el pe Peter Marlowe, învelindu-l pe Mac în pături ca pe un copil. Uite-aşa, a adăugat el mândru, mângâind fruntea bolnavului, apoi a scos o batistă curată, i-a şters urmele de transpiraţie de pe obraz. În două zile se face bine. Bacă aţi putea face rost de ceva mâncare în plus…, a început el, dar, uitându-se la Peter Marlowe, s-a oprit, ochii i s-au umplut de lacrimi. Vai ce prostii spun şi eu. Dar să nu fiţi îngrijorat, găseşte Steven ceva pentru el. N-are rost să vă mai frământaţi acum. În seara asta nu mai aveţi nimic de făcut. Mai bine mergeţi să vă odihniţi. Gata, duceţi-vă, fiţi băiat cuminte.

Mut de uimire, Peter Marlowe s-a lăsat condus afară din salon. Steven i-a mai zâmbit o dată, i-a urat noapte bună şi s-a întors înăuntru.

Din întuneric, Peter Marlowe l-a urmărit pe Steven cum dezmiardă o frunte încinsă de febră, cum ia în palmă o mână tremurândă de malarie, cum alungă spiritele rele ale nopţii şi linişteşte un bolnav năpădit de vise urâte, cum netezeşte un aşternut, cum îl ajută pe unul să bea şi pe altul să vomite, murmurând tot timpul un cântec de leagăn gingaş şi tandru. Când a ajuns la patul numărul patru, Steven s-a oprit, s-a uitat lung la cadavru. I-a îndreptat picioarele şi i-a aşezat mâinile cruce pe piept, apoi şi-a scos halatul şi a acoperit mortul cu un gest de binecuvântare. Trupul mlădios şi picioarele zvelte ale lui Steven aveau o lucire mată în penumbra din încăpere.

— Săracul băiat, a şoptit el rotindu-şi privirea ca într-un cavou. Sărmanii băieţi. Ah, sărmanii mei băieţi…

Şi a plâns atunci pentru ei, pentru toţi.

Peter Marlowe s-a întors şi a pornit prin noapte cuprins de milă, ruşinat de faptul că n-avusese cândva pentru Steven decât un sentiment de dezgust.

Capitolul 12

În vreme ce se apropia de baraca americanilor, Peter Marlowe era copleşit de îndoieli. Îi părea rău acum că se învoise atât de uşor să traducă pentru King şi, în acelaşi timp, era supărat pe el însuşi pentru că nu-i făcea plăcere să se ţină de cuvânt. „Aşa prieten eşti tu, s-a certat el în gând, după toate câte a făcut pentru tine?"

Golul din stomac i s-a accentuat. „La fel ca atunci când pleci într-o misiune de zbor, şi-a zis. Nu, nu-i chiar la fel. Mai degrabă ca atunci când te cheamă directorul la cancelarie. Când pleci în misiune durerea este aceeaşi, dar se amestecă totodată cu un fel de plăcere. Cum e şi cu expediţia până-n sat. Parcă-ţi ia inima avânt. Să-ţi asumi riscul ăsta doar din spirit de aventură… sau, ca să fim drepţi, pentru mâncarea sau pentru fata care s-ar putea afla acolo."

Pentru a mia oară s-a întrebat de ce se duce King în sat, ce are el de făcut acolo. Dar ar fi fost nepoliticos să-l întrebe şi, oricum, dacă mai are puţină răbdare, tot va afla curând. Acesta era un alt motiv pentru care îl plăcea pe King. Faptul că nu spunea mai nimic despre treburile lui şi îşi păstra gândurile pentru el. „Ăsta-i stilul englezesc, şi-a spus mulţumit Peter Marlowe. Laşi de la tine doar câte puţin şi numai uneori, când ai chef s-o faci. Cine eşti şi ce eşti te priveşte… până în momentul când îţi vine să-ţi împărtăşeşti gândurile cu un prieten. Iar un prieten nu întreabă niciodată. Ori te deschizi singur, ori nu te mai deschizi deloc. Cum ar fi povestea cu satul. Doamne, dar asta arată ce părere are el despre mine, dacă se deschide chiar aşa. Să te trezeşti spunând fără ocolişuri: nu vrei să vii cu mine data viitoare când mă duc acolo?"

Peter Marlowe ştia că asta-i nebunie curată. Să te duci în sat, adică. Dar acum poate că nu-i mai părea chiar o nebunie. Acum avea un motiv real. Un motiv important. Să încerce să facă rost de piesa lipsă pentru repararea radioului… sau poate să găsească un aparat de radio, unul întreg. Asta da. Pentru asta merită să rişti.

Dar în acelaşi timp ştia că ar fi mers şi numai pentru că a fost poftit să meargă, pentru un presupus blid de mâncare, pentru o presupusă femeie.

A dat cu ochii de King, ca o umbră în dosul barăcii; stătea de vorbă cu altă umbră. Se ţineau foarte aproape unul ele celălalt, nu se auzea ce-şi vorbesc. Erau atât de absorbiţi în discuţie încât Peter Marlowe s-a hotărât să treacă pe lângă ei, a început să urce treptele, arătându-se în geana de lumină ce răzbătea din baracă.

— Hei, Peter, l-a strigat King.

Peter Marlowe s-a oprit.

— Vin şi eu îndată, Peter, a spus King, apoi s-a întors iar spre cel cu

care stătea de vorbă. Cred că-i mai bine să aşteptaţi aici, domnule maior. De îndată ce soseşte vă dau eu un semn.

— Mulţumesc, a spus pe un ton stingherit celălalt, un tip mai mărunţel.

— Luaţi de-aici nişte tutun.

Maiorul Prouty nu s-a lăsat rugat de două ori, pe urmă s-a retras în întuneric, fără însă să-l piardă din ochi pe Împărat.

— Mi-a fost dor de tine, amice, i-a zis King lui Peter Marlowe, dându-i în joacă un pumn între coaste. Cum îi merge lui Mac?

— Mai bine, mulţumesc.

Peter Marlowe nu-şi dorea decât să iasă mai iute din lumină. „Fir-ar să fie, şi-a zis în gând. Mă simt stânjenit că am fost văzut cu prietenul meu. Iar asta-i rău. Foarte rău."

Dar nu putea să nu simtă privirea maiorului aţintită asupra lor şi nici nu şi-a putut reţine tresărirea când King i-a spus:

— Haide odată. Nu mai e mult şi-avem o treabă de făcut!

Grey s-a dus la ascunzătoare pentru orice eventualitate, să vadă dacă n-are cumva vreun mesaj. Bileţelul era acolo: „Ceasul maiorului Prouty. Astă seară. Marlowe şi cu el".

Grey a aruncat cutia goală în şanţ cu acelaşi gest neglijent cu care o ridicase de jos. S-a sculat apoi în picioare, s-a întins şi a pornit încet spre baraca numărul şaisprezece. Însă în tot acest timp mintea îi lucra cu viteza unui calculator.

Marlowe şi Împăratul. Vor fi amândoi în „prăvălia" din spatele barăcii americanilor. Prouty. Care dintre ei? Maior! O fi cel de la artilerie? Sau australianul? „Haide, Grey, s-a certat el în gând, unde ţi-e fişierul mintal de care eşti atât de mândru?"A, da! Baraca numărul unsprezece. Un tip scund. Genist. Australian.

Are vreo legătură cu Larkin? Nu. Din câte se ştie, nu. Australian deci. Atunci de ce nu face tranzacţia prin speculantul australian, Tiny Timsen? De ce Împăratul? Poate că afacerea e prea importantă ca să se poată ocupa Timsen de ea. Sau poate că-i vorba de un lucru de furat… mai degrabă aşa, căci altfel Prouty ar fi folosit canalele australiene obişnuite. Probabil că asta e.

Grey s-a uitat la ceas. A făcut-o instinctiv, cu toate că nu mai avea ceas de trei ani de zile, cu toate că nu avea nevoie de ceas ca să marcheze scurgerea timpului sau să ghicească cât e ora, chiar şi noaptea. Ca şi toţi ceilalţi, se pricepea să măsoare vremea, atât cât e necesar să ştii.

„E încă prea devreme, şi-a zis. Mai durează ceva până la schimbarea gărzii." Iar când se va petrece aceasta, va putea să-l vadă de la el din baracă pe gardianul solitar cum traversează lagărul şi urcă drumul prin faţa barăcii spre corpul de gardă. Cine o fi? Dar ce contează? Are

să afle cât de curând. E mai prudent să aştepte şi să-i pândească până la momentul potrivit, apoi să-i ia prin surprindere. Însă cu băgare de seamă. Politicos. Totul e să-i prindă împreună: gardianul cu Împăratul şi cu Marlowe. Cel mai bine e să-i vadă când schimbă marfa sau când îi dă King banii lui Prouty. Pe urmă să-i raporteze colonelului Smedly-Taylor: „Aseară am fost de faţă când s-a făcut un schimb de bani”, sau poate şi mai bine: „I-am văzut pe caporalul american şi pe căpitanul Marlowe, DFC{35}, din baraca numărul şaisprezece, cu un gardian coreean. Am motive să cred că maiorul Prouty, din trupele de geniu, este implicat în afacere şi a pus la dispoziţie un ceas spre vânzare.”

Asta trebuie să le pună capac la toate. Regulamentul, şi-a zis el încântat, spune cât se poate de limpede şi lămurit: „Niciun fel de comerţ cu gardienii!” Prinşi asupra faptului. Pe urmă, clar, se întruneşte curtea marţială.

Pentru început curtea marţială. „Apoi la arest, în micuţa mea carceră. Fără porţii în plus şi fără *katchang idju* cu conservă de vacă. Fără nimic altceva. Doar cuşca, puşi în cuşcă aşa cum sunteţi, ca nişte şobolani. Iar mai încolo vi se va da drumul, încrâncenaţi şi plini de ură. Omul la supărare, se ştie, mai face şi greşeli. Iar data viitoare s-ar putea ca Yoshima să fie pe fază. Mai bine să-i lăsăm pe japonezi să-şi facă ei treaba… nu-i frumos să le dai o mână de ajutor. Dar în cazul ăsta parcă mai treacă-meargă. Sau nu? Poate numai aşa, o mică sugestie?”

„Ţi-o plătesc eu ţie, Peter Marlowe, blestematule! Poate că mai devreme decât am sperat. Iar răzbunarea împotriva ta şi a pungaşului ăluilalt îmi va fi dulce ca mierea.”

Împăratul s-a uitat la ceas. Patru minute trecute de nouă. E timpul. De un lucru eşti sigur când ai de-a face cu cei din armata japoneză: ştii întotdeauna exact, la minut, ce urmează să facă, odată stabilit programul, aşa rămânea – stabilit.

S-au auzit paşi. Torusumi a dat colţul barăcii, s-a băgat repede sub copertina de la şopron. Împăratul s-a ridicat să-l întâmpine. Peter Marlowe care era şi el acolo, în cort, s-a sculat în picioare cam fără chef, înjurându-se în gând.

Torusumi era o figură printre gardieni. Avea o faima rea. Periculos şi imprevizibil. Faţă de ceilalţi, care erau parcă fără chip, el avea o fizionomie distinctă. Era în lagăr de mai bine de un an. Îi plăcea să-i pună pe prizonieri la munci grele, să-i ţină în soare, să zbiere la ei, să-i lovească cu piciorul când îl apucau năbădăile.

— *Tobe,* i-a zâmbit frumos King. Fumăm una? i-a oferit el tabachera cu tutun crud de Java.

Torusumi şi-a arătat cu mândrie dinţii de aur, i-a dat arma lui Peter Marlowe, a luat loc. A scos un pachet de „Kooa”, i l-a întins lui King,

aceasta a acceptat o ţigară. Pe urmă coreeanul s-a uitat la Peter Marlowe.

— Prieten *ichi-bon,* l-a lămurit Împăratul.

Torusumi a mormăit ceva, şi-a arătat iar dinţii, a supt din buze, i-a oferit şi lui o ţigară. Peter Marlowe a ezitat.

— Ia-o, Peter, i-a spus King.

Peter Marlowe s-a supus, s-a aşezat şi el la masă.

— Spune-i, a zis Împăratul către Peter Marlowe, că e binevenit.

— Prietenul meu spune că eşti binevenit printre noi şi mare îi este plăcerea că te afli aici.

— O, mulţumesc, mulţumesc. Are oare valorosul meu prieten ceva pentru mine?

— Întreabă dacă ai ceva pentru el.

— Spune-i exact ce zic eu, Peter. Cuvânt cu cuvânt.

— Trebuie s-o întorc pe limba lor. Nu se poate traduce chiar exact.

— Okay, doar sa fie precis ce-am spus… şi nu te grăbi.

Împăratul i-a întins gardianului ceasul. Peter Marlowe a observat cu surprindere că e ca şi nou, proaspăt lustruit, cu lentila schimbată, băgat într-o cutiuţă frumoasă din piele de căprioară.

— Spune-i aşa: un tip pe care-l ştiu eu vrea să-l vândă. Dar cere cam scump şi poate că nu-i exact ce-i trebuie.

Până şi Peter Marlowe a băgat de seamă lucirea de lăcomie din ochii coreeanului când acesta a scos ceasul din cutiuţă şi l-a dus la ureche, apoi a mormăit ceva nedesluşit, cam într-o doară, şi l-a pus înapoi pe masă.

Peter Marlowe a tradus răspunsul coreeanului:

— Nu se întâmplă să ai şi altceva? Îmi pare rău să spun că ceasurile „Omega” nu prea sunt la căutare acum în Singapore. Vorbeşti malaieza excepţional de bine, domnule, a adăugat Torusumi către Peter Marlowe, trăgând politicos aerul printre dinţi.

— Îţi mulţumesc, i-a răspuns îmbufnat Peter Marlowe.

— Ce-a spus, Peter?

— Doar că vorbesc bine malaieza, asta-i tot.

— A! Bine, spune-i atunci că-mi pare rău, dar asta-i tot ce am.

Împăratul a aşteptat să i se traducă vorbele, a zâmbit, a dat din umeri, a luat ceasul de pe masă, l-a pus în cutiuţă, a vârât cutiuţa la loc în buzunar, s-a ridicat în picioare.

— *Salamat!*

Torusumi şi-a mai arătat o dată dinţii, pe urmă i-a făcut semn Împăratului să ia loc.

— Adevărul este că n-am nevoie de ceasul acesta, i s-a adresat el lui King. Dar pentru că îmi eşti bun prieten şi ţi-ai dat atâta osteneală, aş dori totuşi să mă interesez cât vrea pe el proprietarul acestui ceas lipsit de valoare?

— Trei mii de dolari, a răspuns Împăratul. Regret că preţul este exagerat.

— Cu adevărat exagerat. Proprietarul are o ceva boală la cap. Eu sunt om sărac, nu sunt decât un gardian, dar pentru că am mai făcut afaceri în trecut şi vreau să-ţi fac o favoare, am să-i ofer trei sute de dolari.

— Regret. Nu îndrăznesc. Am auzit că mai sunt şi alţi cumpărători care ar plăti un preţ mai rezonabil prin alţi mijlocitori. Sunt de-o părere cu tine că eşti om sărac şi nu trebuie să arunci banii pe un ceas atât de neînsemnat. Desigur, ceasurile „Omega" nu valorează prea mulţi bani, dar din consideraţie pentru proprietar vei înţelege că ar fi o insultă să-i oferi cu mult mai puţin decât face un ceas de mâna a doua.

— Adevărat ai spus. Poate că ar trebui să măresc preţul, pentru că până şi un om sărac îşi are onoarea lui şi este un lucru onorabil să încerci a mai uşura suferinţa omului în aceste vremuri de restrişte. Patru sute.

— Îţi mulţumesc pentru grija pe care o porţi cunoştinţei mele. Dar ceasul acesta fiind „Omega" şi dat fiind faptul că preţul la marca „Omega" a căzut mult sub nivelul acceptat anterior, este evident că s-a ivit un motiv mult mai important ca tu să nu mai vrei să faci afaceri cu mine. Un om de onoare ţine mereu la onoarea sa, aşa că...

— Sunt şi eu om de onoare. N-am dorinţa să-ţi zdruncin reputaţia şi nici să pun la îndoială reputaţia cunoştinţei tale care se întâmplă a fi posesorul ceasului. Poate că totuşi trebuie să-mi risc propria reputaţie şi să încerc să-i conving pe mizerabilii aceia de negustori chinezi cu care sunt silit să am de-a face să dea un preţ cinstit măcar o dată în toată existenţa lor nenorocită. Sunt convins că vei fi de acord că cinci sute este maximul de preţ cinstit şi onorabil până la care se poate merge pentru un ceas „Omega", chiar înainte de scăderea valorii lui pe piaţă.

— Adevărat, prietene. Dar am un gând pentru dumneata. S-ar prea putea ca preţurile la ceasurile „Omega" să nu fi căzut chiar aşa de la nivelul lor *ichi-bon.* Poate că zgârciobii aceia de chinezi vor să facă greşeala de a profita de pe urma unui om de onoare. Chiar săptămâna trecută a venit la mine un alt prieten coreean şi a cumpărat un ceas cam la fel, plătind trei mii de dolari pe el. Eu ţi l-am oferit dumitale numai datorită prieteniei şi încrederii noastre îndelungate care s-au înfiripat pe temeiul unor legături de durată.

— Oare e adevărat ce-mi spui?

Înfuriat, Torusumi a scuipat cu năduf pe jos, iar Peter Marlowe s-a pregătit să primească lovitura care urma întotdeauna după asemenea izbucniri.

Împăratul şedea la locul lui, netulburat. „Doamne, şi-a spus Peter

Marlowe, omul ăsta are nervi de oţel.” King şi-a scuturat în palmă nişte resturi de tutun, s-a apucat să-şi răsucească o ţigară. Văzându-l, Torusumi s-a oprit din ocări, a scos iar pachetul de „Kooa”, s-a mai calmat.

— Sunt uluit că mizerabilii aceia de negustori chinezi pentru care îmi risc viaţa sunt chiar atât de neruşinaţi. M-a cuprins groaza când am auzit ce mi-ai spus dumneata, prietenul meu. Ba mai rău, sunt înspăimântat. Când mă gândesc acum că au abuzat de încrederea mea. De mai bine de-un an am avut de-a face doar cu un singur negustor: Iar gândul că mă înşală de atâta vreme… Cred c-am să-l omor.

— Mai bine-i să te-arăţi mai şmecher decât el.

— Dar cum? Mi-aş dori din suflet, prietene, să-mi spui.

— Blesteamă-l cu şfichiul limbii. Spune-i că ai primit informaţii care-i dau în vileag toate potlogăriile. Spune-i că, dacă nu-ţi face un preţ cinstit de-acum înainte – adică preţ cinstit plus douăzeci la sută ca dreaptă despăgubire pentru toate relele pe care ţi le-a făcut în trecut –, atunci abia că s-ar putea să şopteşti ceva la urechea autorităţilor. Şi-atunci oamenii legii îl vor ridica pe el, îi vor lua femeile şi copiii şi pe toţi au să-i mătrăşească spre marea ta bucurie.

— Sfatul tău mi-a mers la inimă. Mă simt fericit la gândul că am un asemenea prieten. Pentru gândul buri şi pentru prietenia ce ţi-o port ofer acum cincisprezece sute de dolari. Sunt toţi banii pe care-i am pe lume, plus încă ceva bani pe care mi i-a încredinţat un prieten care zace acum în împuţiciunea aceea de-i zice spital pentru că din desfrâu s-a molipsit de-o boală lumească şi n-are putinţa să-şi mai scoată şi el un câştig.

Împăratul s-a aplecat să plesnească puzderia de ţânţari cărei se aciuiseră pe glezne. „Aşa parcă mai merge, băiete, şi-a zis el în gând. Ia să vedem. Două mii ar fi cam mult. O mie opt sute e okay. O mie cinci sute nu-i rău.”

— Împăratul te roagă să-l aştepţi puţin, a tradus Peter Marlowe. Trebuie să-l consulte şi pe nefericitul acela care şi-a pus în gând să-ţi vândă dumitale marfa la un preţ necuviincios.

King a încălecat fereastra şi a trecut în lungul barăcii, verificând din mers posturile de pază. Max era la locul lui: Dino în josul potecii, pe o latură. Byron Jones III în partea cealaltă.

L-a găsit pe maiorul Prouty scăldat de sudori reci, în umbra barăcii de alături.

— Îmi pare rău. domnule maior, nu prea merge, a şoptit Împăratul, făcând o mutră amărâtă. Tipul nu se-n-dură deloc.

Neliniştea maiorului Prouty a sporit considerabil. Trebuia neapărat să vândă obiectul. „O, Doamne, şi-a zis în sinea lui, ăsta mi-o fi norocul? Cum-necum, trebuie să scot nişte bani.”

— A făcut vreo ofertă?

— Maximum ce pot scoate de la el ar fi cam patru suie.

— Patru sute! Doar ştie toată lumea că un ceas „Omega” face cel puţin două mii.

— Mă tem că asta-i doar o poveste, domnule maior. El, ce mai… pare să fi intrat la bănuială. Zice că nu-i chiar „Omega”.

— Dar îi lipseşte-o doagă! Sigur că este „Omega”.

— Regret, domnule maior, i-a răspuns Împăratul, puţin înţepat. N-am făcut decât să vă relatez…

— E vina mea, caporale. N-am vrut să te jignesc. Păcătoşii ăştia galbeni sunt toţi la fel.

„Acum ce mă fac? se întreba Prouty. Dacă nu vând ceasul prin King, nu-l mai vindem niciodată. Unitatea are nevoie de banii ăştia, iar toate strădaniile noastre vor fi fost în zadar. Ce naiba ne facem?” Prouty a stat puţin pe gânduri.

— Vezi ce poţi face, caporale. Nu pot să-l dau cu mai puţin de o mie două sute. Pur şi simplu nu pot.

— Vedeţi, domnule maior… Nu cred că pot face mare lucru, dar am să mai încerc.

— Uite-aşa parcă mai merge. Contez pe dumneata. Nu mi-aş fi permis să las atâta la preţ, dar vezi şi dumneata ce prost stăm cu mâncarea. Ştii bine care-i situaţia.

— Da, domnule maior, s-a învoit politicos Împăratul. Am să încerc, dar mă tem că nu pot forţa nota prea tare. Mi-a spus că misiţii chinezi nu mai cumpără orice, ca pe vremuri. Dar am să fac tot ce pot.

De cum l-a luat la ochi pe Torusumi care păşea alene prin incinta lagărului, Grey a ştiut că în curând îi va sosi momentul. De mult aşteptase el clipa aceasta. S-a ridicat şi a ieşit din baracă, potrivindu-şi banderola şi îndreptându-şi bereta. N-avea nevoie de alt martor, cuvântul lui era, suficient. Această operaţiune avea să o ducă singur la bun sfârşit.

Inima parcă-i bătea mai tare de plăcere. Aşa i se întâmpla întotdeauna înainte de a aresta un delincvent. A traversat şirul de barăci, a coborât treptele până în drumul principal. Aceasta era calea mai ocolită. A ales-o anume pentru că ştia că Împăratul îşi postează oamenii de pază de fiecare dată când are de încheiat o afacere. Dar acum le cunoştea posturile. Şi mai ştia că există un loc de trecere prin acest câmp de mine format din oamenii lui King.

— Grey!

A întors capul. Colonelul Samson se apropia de el.

— Domnule colonel?

— A, Grey, mă bucur să te văd. Cum îţi mai merge?

— Bine, mulţumesc, domnule colonel, a răspuns Grey, surprins că este salutat eu atâta prietenie.

Deşi era cam grăbit, întâlnirea îi făcea totuşi plăcere. Colonelul Samson deţinea un loc anume în viitorul lui Grey, aşa cum şi-l vedea el. Samson era el ofiţer superior, dar dintre cei care au putere reală. Lucrase la Ministerul de Război. Avea şi relaţii. Un om ca acesta i-ar putea fi de mare folos… mai târziu. Făcuse parte din Statul Major pentru Orientul îndepărtat, deţinând o funcţie vag definită, dar foarte importantă, ceva legat de secţia „G”{36}, după cât se pare. Îi cunoştea pe toţi generalii şi povestea cum îi invita pe vremuri să petreacă la el, la „reşedinţa de la ţară” din Dorset, ce vânători nobiliare, petreceri în aer liber şi baluri câmpeneşti organiza el acolo. Un om ca Samson ar putea compensa, eventual, lacunele din cariera militară a lui Grey. Şi din condiţia sa socială.

— Aş vrea să stau de vorbă cu dumneata, Grey, a început Samson. Am o idee la care poate că merită să te mai gândeşti. Ştii că lucrez la alcătuirea unei istorii oficiale a campaniei din zonă. Desigur, a adăugat el surâzând, nu este încă „oficială”, dar, cine ştie, poate că va fi într-o bună zi. Generalul Sonny Wilkinson conduce echipa de cercetare din cadrul Ministerului de Război, ăsta-i lucru cunoscut, şi sunt convins că pe Sonny îl va interesa şi o versiune de la faţa locului. Mă întreb dacă nu te-ar amuza să verificăm anumite detalii pentru această lucrare. Mai ales în legătură cu regimentul dumitale. Ce zici?

„Dacă m-ar amuza? şi-a spus Grey. Ah, ce mi-ar place. Aş da orice pentru asta. Dar nu acum.”

— Mi-ar place chiar foarte mult, domnule colonel. Sunt măgulit că v-aţi gândit că părerile mele ar putea prezenta un oarecare interes. V-ar conveni să mă primiţi mâine? În cursul dimineţii.

— A-a…, s-a posomorât Samson. Sperasem să putem discuta un pic chiar acum. Bine atunci, poate altă dată. Te mai anunţ eu….

Instinctiv, Grey şi-a dat seama că dacă pierde acum ocazia, n-o va mai avea niciodată. Până atunci Samson nici nu prea-l băgase în seamă. „Poate că…, se chinuia în sinea lui Grey, poate să-i spun acum câteva lucruri care să-l intereseze cu adevărat şi să-mi rămână totuşi destul timp ca să pun mâna pe ei. Uneori încheierea unei afaceri durează ore întregi. Merită riscul!”

— Vă servesc bucuros şi acum, dacă doriţi, domnule colonel. Dar nu prea mult timp, dacă nu vă supăraţi. Mă cam doare capul. Dacă nu vă deranjează, aş putea rămâne doar câteva minute.

— Bun! a exclamat fericit colonelul Samson, luându-l la braţ pe Grey şi conducându-l înapoi, spre barăci. Ştii, Grey, regimentul tău a fost una dintre unităţile mele preferate. A luptat excelent. Dumneata ai fost citat într-un ordin de zi, nu-i aşa? Parcă la Kota Bharu?

— Nu, domnule colonel.

„Doamne, am bănuit eu că are să înceapă tocmai cu asta”, şi-a zis în gând Grey, apoi a continuat:

— N-a mai fost timp să se înainteze propunerile de decorare. De fapt, să spun drept, nici n-am meritat-o mai mult decât alţii.

Credea şi el în adevărul spuselor sale. Mulţi au fost cei care şi-au câştigat atunci pe drept ordinul „Victoria Cross”{37} şi n-au mai primit nici măcar o citaţie. Un capitol închis.

— Nu se ştie niciodată. Grey, a remarcat Samson. După război s-ar putea să revedem o mulţime de lucruri.

L-a poftit pe Grey să ia loc.

— Ei, spune-mi acum care era situaţia pe frontul de luptă al regimentului atunci când ai sosit la Singapore?

— Cu regret trebuie să-l anunţ pe bunul meu prieten, a tradus Peter Marlowe cuvintele Împăratului, că nefericitul proprietar al acestui ceas mi-a râs în faţă. Mi-a spus că preţul cel mai coborât pe care l-ar putea accepta este de două mii şase sute de dolari. Mi-e chiar foarte ruşine să ţi-o spun, dar pentru că îmi eşti prieten sunt obligat să-ţi relatez exact cum a fost.

Torusumi s-a întristat vizibil. Prin Peter Marlowe, a vorbit apoi cu King despre vreme şi despre lipsa de alimente, Torusumi le-a arătat o poză veche, ferfeniţită pe la colţuri, a nevestei şi celor trei copilaşi, le-a povestit câte ceva despre viaţa lui într-un sătuc din apropiere de Seul, cum îşi câştiga el existenţa din munca pământului, deşi făcuse câţiva ani de facultate, cât de tare ura el războiul. Le-a mai spus că nu poate să-i sufere pe japonezi, că toţi coreenii îi urăsc pe asupritorii japonezi. Coreenii nu sunt nici măcar primiţi în armata japoneză, s-a plâns el apoi. Sunt priviţi drept cetăţeni de mâna a doua, n-au şi ei un cuvânt de spus în nicio problemă şi pot fi urgisiţi după bunul plac al celui din urmă japonez.

Au stat aşa de vorbă, pe îndelete, până când Torusumi s-a ridicat în picioare. Şi-a luat arma înapoi din mâna lui Peter Marlowe, care o ţinuse tot timpul, obsedat de gândul că e încărcată şi cât de lesne i-ar fi fost să-l ucidă. Da, dar pentru ce? Iar după aceea?…

— Am să-i mai spun un singur lucru prietenului meu, pentru că nu-mi place să-l las cu mâna goală şi fără niciun câştig în seara asta împuţită şi am să-l rog să se mai sfătuiască încă o dată cu lăcomitul proprietar al acestui ceas de nimic. Douăzeci şi una de sute!

— Cu tot respectul, trebuie să-i reamintesc prietenului meu că mizerabilul proprietar, care se întâmplă să fie colonel şi, ca atare, un om care nu prea ştie de glumă, a spus că nu se învoieşte la mai puţin de douăzeci şi şase de sute. Ştiu bine că dumneata nu-mi doreşti să mă scuipe în obraz.

— Adevărat. Cu toată stima de rigoare, aş sugera însă că ai putea măcar să-i dai posibilitatea să refuze o ultimă ofertă, pe care o fac cu adevărat numai din prietenie şi rămân eu însumi fără niciun câştig. Şi

poate că astfel va avea şi el prilejul să-şi răscumpere grosolănia.

— Am să încerc, dar numai pentru că îmi eşti prieten.

Împăratul l-a lăsat pe Peter Marlowe singur cu coreeanul. Timpul se scurgea parcă mai încet în aşteptare. Peter Marlowe a trebuit să asculte iar povestea lui Torusumi, cum a fost el luat cu japca în armată şi câtă scârbă îi era de război.

Într-un târziu, a apărut şi King prin deschizătura ferestrei.

— Tipul e un porc, un desfrânat lipsit de onoare. M-a scuipat în obraz şi mi-a zis c-are să împrăştie vestea că nu-s bun de nimic în afaceri, că mă bagă la carceră dacă nu-i scot măcar douăzeci şi patru de sute…

Torusumi s-a înfuriat rău, s-a pus să înjure şi să ameninţe. King şedea impasibil, dar în gând îşi tot zicea: „Doamne, mi-am cam pierdut flerul, de data asta am forţat nota.” Iar Peter Marlowe îşi spunea: „Cristoase, ce naiba am căutat eu să mă bag în toată povestea asta?”

— Douăzeci şi două de sute, a mormăit Torusumi.

Împăratul a ridicat din umeri neputincios, învins.

— Spune-i că s-a făcut, a îngăimat el către Peter Marlowe. E prea tare pentru mine. Spune-i că sunt nevoit să renunţ la amărâtul ăla de comision ca să acopăr diferenţa. Nemernicul ăla n-o să-mi primească niciun sfanţ mai puţin. De unde dracu’ să mai scot şi eu un câştig de-aici?

— Dumneata eşti un om de fier, a tradus Peter Marlowe vorbele lui King. Am să-i spun netrebnicului de proprietar, care e şi colonel, că-şi va primi preţul, dar pentru asta trebuie să renunţ la comision pentru a acoperi diferenţa dintre preţul oferit de domnia ta şi preţul pe care mizerabilul este dispus să-l accepte. Dar cum să mai ies şi eu cu un câştig? Negoţul e o treabă onorabilă, dar chiar şi între prieteni trebuie să iasă cu un ceva profit pentru ambele părţi.

— Pentru că eşti prietenul meu, am să mai pun o sută. În felul acesta îţi mai speli din ruşine, iar data viitoare te vei feri să te mai încurci cu asemenea clienţi lacomi şi hrăpăreţi.

— Îţi mulţumesc din suflet. Recunosc că eşti mai dibaci decât mine.

Împăratul i-a înmânat gardianului ceasul în cutiuţa din piele de căprioară, s-a apucat să numere teancul gros de bancnote falsificate. Douăzeci şi două de sute aşezate frumos grămadă. Pe urmă Torusumi i-a dat şi suta suplimentară. Zâmbind. Izbutise să-l întreacă în iscusinţă pe Împărat, a cărui faimă în afaceri era bine cunoscută în rândul gardienilor. Va putea vinde uşor un ceas „Omega” cu cel puţin cinci mii de dolari. Hai să zicem, la limită, cu trei mii cinci sute. Nu era un câştig prea rău pentru o singură zi de lucru.

Torusumi le-a lăsat pachetul început de „Kooa” şi încă unul plin drept compensaţie pentru proasta afacere făcută de Împărat. „La urma

urmei, şi-a zis el, mai avem înainte un război lung, iar afacerile merg bine. Iar dacă războiul se scurtează… oricum ar fi, Împăratul poate fi un aliat folositor.”

— Te-ai descurcat de minune, Peter.

— La un moment dat am crezut că-l loveşte damblaua.

— Şi eu la fel. Simte-te ca acasă, mă întorc într-o clipită.

Împăratul l-a găsit pe Prouty în acelaşi loc. I-a dat cele nouă sute de dolari, suma pe care nefericitul de maior o acceptase cu chiu, cu vai, şi-a încasat comisionul de nouăzeci de dolari.

— E tot mai greu pe zi ce trece, l-a consolat King. „Mie-mi spui, ticălosule? şi-a zis în sinea lui Prouty. Şi totuşi, opt sute zece e un preţ chiar frumuşel pentru un ceas care nu-i «Omega» decât cu numele”, a râs el în gând, bucuros că a reuşit să-l tragă pe sfoară pe Împărat.

— Sunt groaznic de dezamăgit, caporale. E ultimul lucru pe care-l mai aveam.

În sinea lui era însă încântat: „Ia să vedem. În două săptămâni de muncă izbutim noi să mai facem încă unul la fel. Timsen, australianul, va putea să se ocupe de vânzarea următoare.”

În clipa aceea Prouty a dat cu ochii de Grey. A luat-o la picior pe dată, s-a topit în întunericul dintre barăci, s-a făcut nevăzut. Dintr-un salt, King s-a aruncat pe fereastra barăcii americane, şi-a făcut loc la măsuţa de pocher, i-a şoptit lui Peter Marlowe:

— Ia nişte cărţi în mână că ne ia naiba!

Cei doi cărora le luaseră locurile s-au aşezat calmi în postură de chibiţi, urmărindu-l pe Împărat cum împarte teancul de bani ca să fie câte o grămadă bună în faţa fiecărui jucător, iar în clipa următoare Grey era în uşă.

Nu i-a dat nimeni nicio atenţie până în momentul când Împăratul a ridicat capul şi a rostit cu o voce plăcută:

— Bună seara. Domnule locotenent.

— Bună seara, a răspuns Grey.

Îi şiroia sudoarea pe faţă.

— Cam mulţi bani la un loc, a observat el.

„Maică Precistă, îşi zicea în gând, n-am văzut în viaţa mea atâta bănet. Chiar aşa, grămadă. Câte n-aş putea face măcar cu o părticică…”

— Ne place să ne-ncercăm norocul, domn’ locotenent.

Grey s-a reîntors în noapte. „Arză-l-ar focul pe Samson!”

Au mai jucat câteva mâini, până s-a dat semnalul că nu mai e niciun pericol. Pe urmă Împăratul a adunat iar banii, i-a dat fiecăruia câte zece dolari; ei au mulţumit în cor. I-a dat lui Dino tot câte zece pentru oamenii care au făcut de pază pe-afară, i-a făcut un semn din cap lui Peter; s-au dus amândoi în partea cealaltă a barăcii, la culcuşul lui.

— Acum parc-am merita şi noi o cafeluţă.

Împăratul se simţea cam obosit. Resimţea încordarea luptei din care a ieşit învingător. S-a întins pe pat. Peter Marlowe s-a apucat să prepare cafeaua.

— Am senzaţia că nu ţi-am prea purtat noroc, a spus încet Peter Marlowe.

— Ce-ai zis?

— Treaba cu ceasul. N-a mers prea bine, nu-i aşa?

Împăratul s-a chircit de râs.

— Exact cum am plănuit. Ia aici, a spus el, a scos din buzunar o sută zece dolari, i-a întins teancul lui Peter Marlowe. Îmi rămâi dator cu doi marafeţi.

— Doi dolari? s-a mirat Peter Marlowe, uitându-se la bani. Şi ăştia pentru ce sunt?

— Comisionul tău.

— Dar pentru ce?

— La naiba, doar n-ai să crezi că te-am pus la muncă pe veresie. Drept cine mă iei?

— Ţi-am spus că te-ajut bucuros. Nu mi se cuvine nimic doar pentru faptul că am tradus.

— Zău că nu eşti zdravăn. O sută opt marafeţi… asta-i exact zece la sută. Nu-s bani de pomană. Sunt ai tăi. I-ai câştigat cinstit.

— Ba tu nu eşti întreg la cap. Cum Dumnezeu pot eu să câştig o sută opt dolari dintr-o vânzare de două mii două sute de dolari, atunci când ăsta a fost preţul total, fără niciun profit? Nici prin gând nu-mi trece să iau banii pe care ţi i-a dat ţie.

— Ai nevoie de ei? Tu sau Mac, sau Larkin?

— Sigur că am. Dar nu-i drept. Şi nici nu prea pricep de ce tocmai o sută opt dolari.

— Peter, zău dacă ştiu cum ai reuşit să supravieţuieşti în lumea asta, a noastră. Fii atent aici, îţi explic eu cum de vine treaba. Din afacerea asta eu am scos o mie optzeci de marafeţi. Zece la sută face o sută opt dolari. O sută zece minus doi face o sută opt. Eu ţi-am dat o sută zece. Va să zică îmi datorezi doi.

— Dar cum dracu' ai câştigat atât atunci când…

— Hai să-ţi spun. Lecţia numărul unu în afaceri: cumperi ieftin şi vinzi scump, dacă poţi. De pildă astă seară…

Plin de satisfacţie, Împăratul i-a explicat cum a izbutit să-l tragă pe sfoară pe Prouty. Când a terminat, Peter Marlowe a rămas tăcut multă vreme, apoi a spus:

— Mi se pare… cum să spun?… îmi pare cam necinstit.

— Nu-i nimic necinstit în treaba asta, Peter. Orice negustorie se bazează pe teoria că trebuie să vinzi mai scump decât cumperi, căci altfel dai din buzunar.

— Asta da, înţeleg. Dar în cazul ăsta partea ta de câştig nu e totuşi

puţin cam mare?

— Pe naiba, mare! Ştiam cu toţii că ceasul e contrafăcut. Toţi, cu excepţia lui Torusumi. Sper că nu te deranjează că l-am şmecherit pe ăsta? Deşi are să-şi scoată şi el banii de la chinezi cu un profit frumuşel.

— Asta nu, nu mă deranjează.

— Bun! Hai să luăm cazul lui Prouty. El avea de vânzare un fals. Poate că l-a furat, dracu' mai ştie, că eu n-am de unde. Dar a căpătat un preţ slăbuţ pentru că nu ştie să se tocmească. Dacă ar fi avut tăria să-şi ia ceasul înapoi şi să plece cu el, atunci l-aş fi oprit şi aş mai fi săltat preţul. Ar fi putut să mă păcălească el pe mine. Lui nu-i pasă nici cât negru sub unghie dacă se-ncurcă treaba. E lucru ştiut că eu îmi apăr clienţii, asta face parte din înţelegere. Aşa că Prouty e în siguranţă – şi ştie asta – în vreme ce eu pot să intru oricând la apă.

— Şi ce te faci când Torusumi află cum stau lucrurile şi nu mai vrea să aibă de a face cu tine?

— Ba are să vrea, a zâmbit larg Împăratul cu o veselie de-a dreptul molipsitoare. Vine el înapoi, dar nu ca să zbiere la mine. Pe naiba, dac-ar face una ca asta, s-ar da el de ruşine. N-are să recunoască niciodată că l-am şmecherit, n-are el curajul ăsta. Ştie că ajunge de râsul lumii dacă m-apuc eu să ciripesc. Are să vină el înapoi, asta-i sigur, dar numai cu gândul să mă pungăşească el data viitoare.

Şi-a aprins o ţigară, i-a dat una şi lui Peter Marlowe.

— Prin urmare, a continuat el voios, Prouty s-a ales cu nouă sute, minus comisionul meu de zece la sută. Cam puţintel, dar nu-i nedrept pentru că – să nu uităm – tu şi cu mine ne-am asumat toate riscurile. Să trecem acum la cheltuielile noastre. Am avut de plătit o sută de marafeţi pentru curăţirea şi lustruirea ceasului, i-am schimbat şi lentila. Douăzeci pentru Max, care era la curent cu toată treaba, câte zece de căciulă pentru cei patru care au stat de pază şi alţi şaizeci pentru băieţii care ne-au ţinut tira la pocher. Asta face în total o mie o sută douăzeci. Scădem o mie o sută douăzeci din două mii două sute şi rămânem cu o mie optzeci de dolari, bani curaţi. Zece la sută din asta face o sută opt. Foarte simplu.

Lui Peter Marlowe îi vâjâia capul. Atâtea cifre, atâţia bani, atâtea emoţii. Adineaori mai stăteau de vorbă cu un coreean, iar în clipa următoare se trezeşte că i se pun în mână o sută zece – mai precis o sută opt – dolari, aşa, ca nimica. „Dumnezeule, şi-a zis înfierbântându-se deodată. Asta înseamnă peste douăzeci de nuci de cocos ori o grămadă de ouă. Mac! Acum putem să-i facem rost de ceva mâncare. Ouă, dacă-i luăm ouă, scapă!”

Deodată l-a auzit vorbind pe taică-său, l-a auzit atât de limpede de parcă s-ar afla chiar acolo, lângă el. Parcă-l şi vedea, cu umerii drepţi, bine legat, în uniforma lui de ofiţer de marină. „Ascultă, băiete. Există

pe lume un lucru care se numeşte onoare. Dacă ai de-a face cu un om, spune-i adevărul şi atunci îţi va spune şi el neapărat adevărul, iar dacă nu, înseamnă că nu are onoare. Apără-ţi prietenul aşa cum te aştepţi să te apere şi el pe tine. Iar dacă ai de a face cu un om fără onoare, nu te însoţi cu el, căci te va mânji şi pe tine. Ţine minte, există oameni de onoare şi oameni spurcaţi. Există bani cinstiţi şi bani spurcaţi." „Dar aceştia nu sunt bani murdari, s-a auzit Peter răspunzându-i. După cum mi-a explicat King, nu sunt. Ceilalţi l-au luat drept fraier. Iar el a fost mai şmecher decât ei." „Adevărat. Dar nu e cinstit să vinzi un obiect care aparţine altcuiva şi să-i spui că preţul este mult mai mic decât cel adevărat." „Da, dar..." „Nu există niciun dar, fiule. E adevărat că sunt diferite grade ale onoarei, dar omul nu se poate conduce decât după un singur cod. Faci ce vrei. Numai tu poţi să hotărăşti. Există lucruri pe care omul trebuie să le decidă singur. Uneori trebuie să te mlădiezi după împrejurări. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, păzeşte-te pe tine şi păstrează-ţi cugetul curat – căci nimeni altcineva nu o va face în locul tău – şi să mai ştii că o hotărâre greşită la momentul potrivit te poate distruge mult mai sigur decât o lovitură de glonţ!"

Peter Marlowe a cântărit banii în mână, gândindu-se câte ar putea să facă cu banii ăştia. El, Mac şi Larkin. Cu cât se gândea mai mult, cu atât balanţa atârna mai greu într-o parte. Pe drept, banii aparţineau lui Prouty şi unităţii sale. Poate că era ultimul lucru pe care-l mai aveau pe lume. Poate că din cauza banilor furaţi Prouty şi cei din unitatea lui – nu cunoştea pe niciunul dintre ei – vor muri. Şi aceasta numai din cauza lăcomiei lui. De partea cealaltă atârna greu soarta lui Mac. „El are nevoie de banii ăştia acum, imediat. Ca şi Larkin. Ca şi mine. Da, şi eu, nici pe mine nu mă pierd din vedere." Şi-a amintit de vorbele lui King: „Ăştia nu-s bani de pomană." Dar el tot primise pomeni, de mai multe ori. „Ce să fac, Doamne, ce să fac?" Dar Dumnezeu nu-i dădea răspuns...

— Mulţumesc. Îţi mulţumesc pentru bani.

Peter Marlowe a băgat repede banii în buzunar. Parcă simţea că-i frig mâna.

— N-ai de ce să-mi mulţumeşti. I-ai câştigat. Sunt ai tăi. Ai muncit pentru ei. Eu nu ţi-am dat nimic.

King era plin de voioşie, iar bucuria lui a înăbuşit repulsia lui Peter Marlowe faţă de sine însuşi.

— Ei, gata, a spus Împăratul. Trebuie să sărbătorim primul târg pe care l-am făcut împreună. Cu mintea mea şi malaieză ta ne-om croi noi un drum în viaţă!

Şi s-a apucat să prăjească nişte ouă.

În timpul mesei King i-a povestit lui Peter Marlowe cum i-a trimis pe băieţi să cumpere stocuri suplimentare de alimente atunci când a aflat că Yoshima a descoperit aparatul de radio.

— În viaţa asta trebuie să-ţi asumi şi riscuri, Peter, băiete. Asta-i lucru sigur. Mi-am dat seama că japonezii au să ne facă viaţa amară pentru o vreme. Dar numai pentru cei care nu sunt în stare să ghicească dincotro bate vântul. Uită-te la Tex. Nenorocitul n-avea bani să-şi cumpere nici măcar un amărât de ou. Uită-te la tine, la Larkin. Dacă n-aş fi fost eu, Mac ar fi tot în suferinţă, sărmanul de el. Sigur, sunt bucuros să dau o mână de ajutor. Cum e-atunci când îmi ajut prietenii. Omul trebuie să-şi ajute prietenii, altfel nici n-are rost să mai trăieşti pe lume.

— Cred că ai dreptate, l-a îngânat Peter Marlowe, spunându-şi în sinea lui că e groaznic să gândeşti în felul acesta.

Îl duruseră vorbele lui King pentru că nu-şi dădea seama cât de simplu funcţionează mintea americanului în anumite privinţe, la fel de simplu ca şi mintea unui englez. Americanul este mândru de capacitatea sa de a scoate bani din piatră seacă, şi pe bună dreptate. Englezii, cei de felul lui Peter Marlowe, sunt mândri să se lase omorâţi de dragul drapelului. Şi pe bună dreptate.

L-a văzut pe King privind pe fereastră şi i-a surprins licărul din ochi. I-a urmărit privirea şi a zărit un om care urca poteca. În momentul în care omul a intrat în zona de lumină Peter Marlowe l-a recunoscut. Colonelul Samson.

Văzându-l pe Împărat, Samson i-a făcut un semn amical cu mâna.

— Bună seara, caporale, i-a spus el din mers, zâmbind, King a numărat nouăzeci de dolari, i-a dat banii lui Peter Marlowe.

— Fă-mi un serviciu, Peter. Mai pune şi tu zece şi dă-i tipului ăstuia.

— Lui Samson? Colonelului Samson?

— Sigur. Îl găseşti la colţul închisorii, în partea dincoace.

— Să-i dau lui banii? Aşa, pur şi simplu? Şi ce să-i spun?

— Îi zici că sunt de la mine.

„Dumnezeule, s-a întrebat uluit Peter Marlowe, l-a cumpărat şi pe Samson? Nu se poate! Nu pot face una ca asta. Eşti prietenul meu, dar nu pot să mă duc la un ditai colonelul şi să-i spun: ia aici o sută de marafeţi de la Împărat. Nu pot!"

Împăratul i-a ghicit gândurile. „Ah, Peter, prietene, şi-a zis, ce copil poţi tu să fii uneori. Dacă-i aşa, să te ia dracul!" Dar şi-a alungat gândul şi s-a înjurat în sinea lui. Peter era singurul om din lagăr pe care şi-a dorit vreodată să-l aibă prieten, singurul de care avea cu adevărat nevoie. Aşa că s-a hotărât să-l înveţe să vadă lucrurile aşa cum sunt. „N-are să-ţi fie uşor, Peter, băiete, s-ar putea să te şi doară – şi încă tare –, dar am să te învăţ, chiar dacă se frânge ceva în tine. Ai să înveţi să supravieţuieşti şi ai să fii partenerul meu, orice-ar fi!"

— Peter, sunt momente în care trebuie să ai încredere în mine. N-am să te las niciodată de izbelişte. Cât timp îmi eşti prieten, încrede-te-n mine. Dacă nu vrei să fii prieten cu mine, e-n regulă. Dar eu aş

vrea să fim prieteni.

Peter Marlowe şi-a dat seama că sosise un alt moment al adevărului. Ori are încredere şi ia banii, ori îi lasă acolo şi pleacă.

Viaţa omului e mereu la o încrucişare de drumuri. Şi nu numai viaţa lui, dacă e să fie om până la capăt. Mai sunt în joc şi alte vieţi.

Ştia că, pornind pe una dintre căi, pune în cumpănă viaţa lui Mac şi a lui Larkin, precum şi viaţa lui însuşi, căci fără sprijinul Împăratului ar fi la fel de lipsiţi de apărare ca şi toţi ceilalţi prizonieri din lagăr; fără Împărat nu va mai ajunge în sat, deoarece îşi dădea seama că nu va putea risca de unul singur, chiar dacă miza este aparatul de radio. Cealaltă cale punea în pericol o tradiţie, năruia un trecut. Samson era o forţă în armata regulată, aparţinea unei caste, avea situaţie şi avere, iar Peter Marlowe era născut să fie ofiţer – la fel ca tatăl său înaintea lui, la fel ca fiul său după el – şi o asemenea acuzaţie nu poate fi nicicând uitată. Iar dacă Samson s-a vândut, atunci tot în ce fusese învăţat să creadă nu mai avea nicio valoare.

Cu o ciudată detaşare, Peter Marlowe s-a văzut cum ia banii, dispare în noapte, urcă poteca, îl găseşte pe colonelul Samson şi-l aude şoptind:

— A, salut, tu eşti Marlowe, nu-i aşa?

S-a văzut înmânându-i banii.

— Mi-a spus Împăratul să vă dau asta.

A văzut lucirea de lăcomie din ochii urduroşi ai lui Samson când acesta a numărat banii şi i-a vârât sub centura pantalonilor scurţi, ponosiţi.

— Mulţumeşte-i din partea mea, l-a auzit şoptind pe Samson. Şi mai spune-i că l-am ţinut în loc pe Grey vreme de-o oră. Mai mult n-am putut. A fost suficient, nu-i aşa?

— A fost, dar la limită, s-a auzit spunând. Data viitoare să-l ţii mai mult sau să trimiţi vorbă, dobitocule!

— L-am ţinut de vorbă cât s-a putut. Spune-i Împăratului că-mi pare rău. Spune-i că regret foarte tare şi că n-o să se mai întâmple. Promit. Ascultă, Marlowe, ştii şi tu cum e câteodată. Se ivesc anumite dificultăţi…

— Am să-i spun că vă cereţi scuze.

— Da, da, neapărat. Mulţumesc. Îţi mulţumesc, Marlowe. Să ştii că te invidiez, Marlowe. Faptul că eşti atât de aproape de Împărat… Ai avut noroc.

Peter Marlowe s-a întors la baraca americanilor. Împăratul i-a mulţumit, i-a mai mulţumit şi el încă o dată Împăratului şi s-a mistuit în noapte.

A găsit un mic promontoriu deasupra reţelei de sârmă ghimpată, şi-a dorit să fie iar într-un „Spitfire”, să se înalţe spre cer, singur, sus, sus, tot mai sus, acolo unde nu sunt oameni de nimic (aşa cum e acum

el), unde viaţa e uşor de trăit, unde poţi să-i vorbeşti lui Dumnezeu, fără să-ţi crape obrazul de ruşine.

Capitolul 13

Peter Marlowe zăcea în patul lui, încă pe jumătate adormit, în jurul lui oamenii începeau să se trezească, se ridicau din culcuşuri, se duceau să-şi facă nevoile, se pregăteau să meargă la lucru, ieşeau şi intrau în baracă. Mike se apucase deja să-şi răsucească mustăţile de peste treizeci şi cinci de centimetri de la un vârf la altul; jurase că nu şi le taie până la eliberare. Barstairs stătea deja în cap, într-un exerciţiu de yoga, Phil Mint se scobea în nas, partida de bridge începuse deja, Raylins îşi începuse vocalizele, Myner făcea deja game, pe claviatura închipuită dintr-o scândură, capelanul Grover se străduia deja să îmbărbăteze pe toată lumea, iar Thomas înjura deja că iar întârzie ăştia cu dejunul.

Deasupra lui Peter Marlowe, Ewart, care ocupa cuşeta de sus, s-a trezit şi el, suspinând, şi-a atârnat picioarele peste marginea patului.

— *Mahlu* să-i fie şi nopţii ăsteia!

— Te-ai zvârcolit ca toţi dracii.

Peter Marlowe îi mai spusese acelaşi lucru de multe ori, pentru că Ewart avea un somn foarte agitat.

— Iartă-mă şi tu.

Ewart îşi cerea întotdeauna scuze. Şi-a dat drumul jos greoi, duduind. El n-avea ce căuta la Changi. Locul lui era la cinci mile mai încolo, în lagărul pentru civili, unde îi erau soţia şi întreaga familie… cine ştie, poate ca mai erau acolo. Nu fusese permisă niciodată vreo legătură între cele două lagăre.

— Hai să pârlim patul după ce ne spălăm, a propus el, căscând.

Ewart era scund, negricios şi cusurgiu.

— Că bine zici.

— Nici nu-mi vine să cred că l-am pârlit acum trei zile. Tu cum ai dormit?

— Ca de obicei.

Peter Marlowe ştia însă că nimic nu va mai fi ca de obicei, mai ales acum, după ce a luat banii, după întâlnirea cu Samson.

Oamenii se aşezau deja la coadă, nerăbdători, pentru micul dejun, când cei doi şi-au cărat patul metalic afară din baracă. Au săltat patul de sus, i-au scos picioarele din locaşurile care-l fixau de patul de jos. Pe urmă au adunat nişte coji de nucă de cocos şi vreascuri de sub baracă, din porţiunea ce le revenea lor, şi au aprins câte un foc la baza fiecăruia dintre picioare.

Cât timp se încingeau picioarele patului, au luat în mână frunze de palmier aprinse şi le-au ţinut sub barele longitudinale şi sub reţelele de sârmă elastică. Curând pământul bătucit de sub pat s-a făcut negru de ploşniţe.

— Ce dracu' faceţi voi acolo? a strigat la ei Phil. Chiar trebuie să ne afumaţi înainte de masă?

Era un tip acru, cu pieptul scobit şi o claie de păr roşu ca para.

Nu i-au dai nicio atenţie. Phil striga mereu la ei, iar ei îşi pârleau întotdeauna patul înainte de gustarea de dimineaţă.

— Pe onoarea mea, Ewart, a zis Peter Marlowe. Îţi vine să crezi că dihăniile astea ar fi în stare să ia patul în spate şi să plece cu el cu tot.

— Azi noapte au fost cât pe ce să mă dea jos din pat, împuţiciunile dracului!

Cuprins deodată de furie, Ewart s-a apucat să lovească sălbatic în puzderia de ploşniţe.

— Ia-o uşurel. Ewart.

— Nu pot să mă abţin. Mi se încrânceneaza carnea când le văd.

Când au terminat cu patul, l-au lăsat să se răcească şi s-au pus să cureţe saltelele. Asta le-a luat o jumătate de oră. Pe urmă au scuturat şi au dres pologurile. Încă o jumătate de oră.

Când au isprăvit şi cu treaba asta, patul se răcise îndeajuns ca să poată pune mâna pe el. L-au suprapus la loc şi l-au cărat înapoi, aşezându-i picioarele în patru cutii de conserve goale – bine spălate şi umplute cu apă – cu grijă ca nu cumva picioarele metalice să atingă marginile cutiilor.

— Ce zi e azi. Ewart? a întrebat distrat Peter Marlowe în timp ce aşteptau să vină masa.

— Duminică.

Pe Peter Marlowe l-a trecut un fior la amintirea unei alte duminici de demult.

Era atunci a doua zi după ce fusese înhăţat de o patrulă japoneză. În duminica aceea se afla într-un spital din Bandung. În duminica aceea japonezii au dat ordin ca toţi pacienţii, prizonieri de război, să-şi ia lucrurile şi să se încoloneze pentru că urmează să fie mutaţi la un alt spital.

S-au aliniat cu sutele în curtea spitalului. Au rămas acolo numai ofiţerii superiori. Pe ei se zicea că-i trimit în Formosa{38}, aşa umbla zvonul. A rămas şi generalul, cel mai înalt în grad, singurul care putea umbla prin lagăr şi comunica direct cu Sfântul Duh. Generalul părea întotdeauna îngrijit, avea umerii drepţi, iar uniforma îi era mereu udă de scuipăturile învingătorilor.

Peter Marlowe şi-a amintit cum îşi căra salteaua pe străzile Bandungului, sub un cer de cuptor, printre şirurile de băştinaşi tăcuţi, îmbrăcaţi în veşminte multicolore. La un moment dat, a aruncat salteaua. Prea grea. A căzut de câteva ori, dar a izbutit să se ridice. Pe urmă s-a deschis uşa închisorii şi s-a închis în urma lor. Era destul loc să se culce cu toţii în curtea interioară. Însă el şi cu alţi câţiva au fost închişi fiecare într-o celulă minusculă. Acolo erau lanţuri fixate în zid

şi o gaură în podea, care servea de closet, iar în jurul găurii era murdărie adunată de ani de zile. O mână de paie mucede pe pământul gol.

În celula de alături era închis un descreierat, un javanez pe care-l apucase amocul şi care omorâse trei femei şi doi copii înainte de a pune olandezii mâna pe el. Acum paznicii nu mai erau olandezi. Fuseseră şi ei închişi. Tot timpul, zi şi noapte, nebunul îşi zornăia lanţurile şi urla ca o fiară.

În uşa celulei lui Peter Marlowe era o găurice. Stătea culcat pe paie, se uita afară după picioarele celor care treceau pe acolo, asculta cum blestemă prizonierii şi cum mor, căci bântuia şi o molimă.

A aşteptat aşa o veşnicie.

Apoi s-a aşternut împăcarea şi a gustat apă limpede, nu mai vedea lumea printr-o găurică, era un cer albastru deasupra lui şi a simţit răcoarea apei pe faţă, a simţit cum se spală de murdărie. A deschis ochii şi a zărit un chip blând, numai că era răsturnat, apoi un alt chip, amândouă senine, şi atunci şi-a închipuit că a murit cu adevărat.

Erau Mac şi Larkin. L-au găsit chiar înainte de a fi scoşi din închisoare pentru a fi mutaţi în alt lagăr. Crezuseră la început că e javanez, ca şi dementul de alături, care urla mai departe şi-şi zornăia lanţurile, pentru că şi el tot striga ceva în malaieză şi arăta ca un javanez…

— Haide odată, Peter, a repetat Ewart. A venit haleala!

— A, da, mulţumesc.

Peter Marlowe şi-a luat gamela.

— Tu nu te simţi bine?

— Ba da, i-a răspuns Peter Marlowe, apoi, după o scurtă pauză: E bine să ştii că mai trăieşti, nu-i aşa?

Pe la mijlocul dimineţii ştirea s-a răspândit ca fulgerul prin Changi. Comandantul japonez urmează să restabilească raţia obişnuită de orez în lagăr pentru a sărbători o mare victorie navală a japonezilor. Comandantul anunţase că a fost total distrusă o grupare operativă a flotei Statelor Unite, că încercarea de pătrundere în Filipine a fost, prin urmare, oprită şi că în prezent forţele japoneze se regrupează în vederea invadării insulelor Hawaii. Zvonuri şi contra-zvonuri. Păreri şi contrapăreri.

— Prostii de-ale lor! Le-au dat drumul ca să mascheze o înfrângere.

— N-aş crede. Nu ne-au mărit niciodată porţia când au mâncat bătaie.

— Auzi la el! Porţie mărită? Nu fac decât să ne dea înapoi ce ne-au luat. Nu, bătrâne. Ascultă-mă pe mine. Ticăloşii ăştia de japonezi fac doar pe nebunii. Ascultă ce-ţi spun eu!

— De unde dracu' ştii tu ceva ce nu ştim noi? Oi fi având vreun

radio al tău?

— Dacă l-aş avea, nu ţi-aş spune ţie. De asta poţi fi sigur ca de mântuirea sufletului.

— Pentru că a venit vorba, ce se mai ştie despre Daven?

— Cine?

— Ăla care avea un radio.

— A, da, îmi amintesc. Dar nu l-am cunoscut. Cum era?

— Un tip pe cinste, din câte-am auzit. Păcat că l-au dibuit.

— Mi-ar place să-i pun mâna-n gât nemernicului care l-a dat de gol. Pun pariu c-o fi unul de la aviaţie. Sau australian. Puchinoşii ăia şi-ar vinde şi sufletul pe o para chioară.

— Vezi că şi eu sunt australian, ofticosule!

— Ei, lasă, n-o lua aşa. Am glumit.

— Ţi-ai găsit cu ce să glumeşti, poponarule!

— Gata, voi ăia de-acolo, astâmpăraţi-vă! E-al dracului de cald. Ai să-mi dai careva de-o ţigară?

— Ia, aici, trage un fum dintr-a mea.

— Măiculiţă, asta te cam zgârie pe gât.

— Frunze de papaia. Reţetă proprie. Să ştii că se poate fuma, după ce te obişnuieşti.

— Ia uite cine-i acolo!

— Unde?

— Mai sus, acolo, pe drum. Marlowe!

— Ăsta-i Marlowe? Măi să fie-al dracului! Aud că s-a înhăitat eu Împăratul.

— De-aia ţi l-am arătat, tâmpitule. Asta o ştie tot lagărul. Tu pe ce lume trăieşti?

— Eu n-am nimic cu el. Aş fi făcut şi eu la fel, dacă aveam, cât de cât, o şansă. Spune lumea că Împăratul are bani, inele de aur şi mâncare cât să hrănească o armată-ntreagă.

— Am auzit c-ar fi cam homo. Marlowe ăsta ar fi noua lui fetiţă.

— Aşa o fi.

— O fi pe dracu'. Împăratul nu-i deloc homo, e doar un pungaş sadea.

— Nici eu n-aş zice că-i homo. Dar că-i mare şmecher, asta trebuie să i-o recunoaştem. Mama lui de potlogar!

— O fi sau nu homo, dar eu mi-aş dori să fiu în locul lui Marlowe. Ai auzit că are un teanc întreg de dolari? Se zice că el şi cu Larkin au cumpărat de curând nişte ouă şi o găină întreagă.

— Tu nu eşti zdravăn. Nimeni n-are atâta bănet… decât Împăratul. Au ei găinile lor. Probabil că le-a murit o găină, asta-i tot. Îndrugi şi tu la baliverne…

— Ce crezi că are Marlowe în gamela aia?

— Mâncare. Ce altceva? Nu trebuie să te ducă mintea prea departe

ca să ştii că-i mâncare.

Peter Marlowe s-a îndreptat spre infirmerie.

În gamelă avea un piept de pui, un picior şi o pulpă. Peter Marlowe şi Larkin îl cumpăraseră de la colonelul Poster contra şaizeci de dolari, plus nişte tutun şi promisiunea de a-i da un ou fertilizat de la Nonya, pe care urmau s-o împerecheze cu Rajah, fiul lui Sunset. Hotărâseră, cu aprobarea lui Mac, să-i mai dea Nonyei o şansă, să n-o taie încă, aşa cum merita deoarece niciunul dintre ouăle ei nu prinsese rod până atunci. Poate că nu era de vină Nonya, îşi dăduse cu părerea Mac, poate, că-i vina cocoşului ăluia de-l ţine colonelul Poster şi care nu-i bun de nimic… bate din aripi, ţopăie, sare la găini, le calcă şi tot degeaba.

Peter Marlowe a stat cu Mac până ce acesta a terminat de mâncat tot puiul.

— Tare bun a fost, băiete. Nu m-am mai simţit atât de bine şi cu burta plină aproape de când mă ştiu.

— Bine. Să ştii că arăţi minunat, Mac.

Peter Marlowe i-a povestit cum a făcut rost de bani pentru pui şi, la urmă, Mac a zis:

— Ai făcut bine că ai luat banii. Mai mult ca sigur că băiatul ăla, Prouty, ori a furat ceasul, ori l-a falsificat. E urât să-ncerci să vinzi marfă contrafăcută. Ţine minte, băiete: *caveat emptor*{39}.

— Atunci cum se face, a întrebat Peter Marlowe, că mă simt atât de vinovat? Şi tu şi Larkin spuneţi că am procedat bine. Cu toate că am impresia că Larkin nu-i chiar la fel de sigur ca tine…

— Ăsta-i comerţul, băiete. Larkin e contabil. Nu e un om de afaceri adevărat. Eu însă mai ştiu ce cu ce se mănâncă.

— Ai avut şi tu o amărâtă de plantaţie de arbori de cauciuc. De unde naiba să te pricepi tu la afaceri? Nu te-ai mişcat ani de zile de pe plantaţia aia!

— Ar fi cazul să-ţi intre-n cap, s-a răţoit la el Mac, şi să ştii că în meseria de plantator cel mai important e să fii şi om de afaceri. În fiece zi ai de-a face cu tamilii sau cu chinezii… iar ăştia-s neam de negustori, nu glumă. Să ştii, băiete, că ei au inventat toate şmecheriile câte există.

Au stat aşa de vorbă mai multă vreme, iar Peter Marlowe era bucuros că Mac a început iar să reacţioneze la înţepăturile lui. Aproape fără să-şi dea seama, au continuat discuţia în malaieză.

— Ştii, în legătură cu acel lucru care-i făcut din trei lucruri…, a zis într-o doară Peter Marlowe.

Pentru siguranţă, conveniseră să vorbească despre radio numai în parabole.

Mac s-a uitat repede în jur să se convingă şi el că nu trage nimeni cu

urechea.

— Adevărat. Ce e cu el?

— Eşti sigur de ce boală anume suferă?

— Nu chiar…, dar aproape sigur. Dar de ce mă întrebi tu oare?

— Pentru că vântul mi-a adus o şoaptă ce vorbeşte de leacuri care pot vindeca felurite boli.

Mac s-a înseninat la faţă.

— *Wah-lah.* Ai făcut fericit un om bătrân. În două zile voi părăsi acest loc trist. Atunci mă vei duce la cel ce astfel ţi-a şoptit.

— Nu. Asta nu se poate. Trebuie s-o fac eu însumi. Şi repede.

— N-aş vrea să te pui în pericol, a spus gânditor Mac.

— Vântul e aducător de speranţă. După cum scrie la Coran, fără speranţă omul nu-i decât un animal.

— Poate că ar fi mai înţelept să aştepţi decât să-ţi cauţi moartea.

— Aş fi aşteptat, dar învăţătura pe care o râvnesc chiar astăzi trebuie s-o capăt.

— De ce? a întrebat brusc Mac, trecând iar pe engleză. De ce azi, Peter?

Peter Marlowe s-a înjurat în gând pentru că a căzut în cursa pe care se străduise cu atâta grijă să o evite. Ştia că, dacă-i spune lui Mac despre expediţia plănuită, acesta îşi va ieşi din minţi de îngrijorare. Nu că Mac l-ar fi putut opri, dar îşi dădea seama că ar renunţa dacă Mac şi Larkin i-ar spune să nu se ducă. „Şi-acum ce dracu' mă fac?” Şi-a amintit atunci de sfatul lui King.

— Azi, mâine, nu contează. Am întrebat şi eu aşa…, a spus el, jucându-şi ultimul atu.

S-a ridicat în picioare. Cel mai vechi şiretlic din câte există.

— Bine atunci, ne vedem mâine, Mac. Poate mai trecem pe-aici şi diseară, Larkin şi cu mine.

— Stai jos, băiete. Numai dacă n-ai altceva de făcut.

— N-am nimic de făcut.

Mac a trecut din nou pe malaieză.

— Adevăr mi-ai grăit tu oare? Şi cuvântul „astăzi” nu înseamnă oare nimic? Spiritul tatălui meu îmi şopteşte că tinerii cu mintea crudă pot îndrăzni şi acolo unde nici diavolul nu se bagă.

— Stă scris că puţinătatea anilor nu e neapărat tot una cu lipsa de înţelepciune.

Mac s-a uitat lung, întrebător, la Peter Marlowe. O fi punând ceva la cale? Poate împreună cu Împăratul? „Oricum, şi-a zis el obosit, Peter e deja prins în chestia asta cu radioul până peste cap şi a cărat o treime de aparat cu el tocmai din Java.”

— Simt că te pândeşte primejdia, a rostit el într-un târziu.

— Ursul ştie să le ia viespilor mierea fără să-şi pună blana în pericol. Păianjenul poate umbla în siguranţă pe sub pietre, căci el ştie

pe unde să meargă şi ce să caute, i-a surâs calm Peter Marlowe. Nu te teme pentru mine. Om Bătrân. Eu caut numai pe sub pietre.

Mac a dat din cap mulţumit.

— Cunoşti plosca mea de apă?

— De bună seamă.

— Cred că s-a îmbolnăvit când s-a strecurat o picăturică de ploaie prin cerul ei şi a căzut pe ceva şi acel ceva a putrezit ca un arbore prăbuşit în junglă. Este vorba de un lucru micuţ, ca un şerpişor, subţire ca o râmă, scurt, cât un gândac.

Mac s-a întins, gemând. A continuat în engleză:

— Mă dor şalele de mor. Fii drăguţ, saltă-mi puţin perna, băiete.

În momentul când Peter Marlowe s-a aplecat spre el, Mac s-a ridicat în capul oaselor şi i-a şoptit la ureche:

— Condensator de cuplare, trei sute de microfarazi.

— Aşa-i mai bine? a întrebat Peter Marlowe când Mac s-a lăsat la loc pe pernă.

— Perfect, băiete, mult mai bine. Acum ia-o din loc. Toată vorbăria asta prostească m-a cam obosit.

— Las-că ştiu eu că te-ai distrat, păcătos bătrân.

— Nu chiar aşa de bătrân, *puki 'mahlu!*

— *Senderis!* i-a spus Peter Marlowe, ieşind afară, la soare.

Un condensator de cuplare, trei sute de microfarazi. Ce mă-sa o fi aia microfarad?

Bătea vântul dinspre garaj, purtând cu el un miros dulceag de benzină, ulei şi vaselină. S-a aşezat pe călcâie în marginea potecii, pe un petic de iarbă, ca să adulmece mireasma. „Doamne, şi-a zis în gând, mirosul ăsta de carburanţi îţi trezeşte tot felul de amintiri. Şirurile de avioane de la Gosport, Farnborough şi alte opt aeroporturi, şiruri de «Spitfire» şi «Hurricane». Dar acum n-am să mă gândesc la ele, mă gândesc la aparatul de radio."

Şi-a schimbat poziţia, s-a aşezat în postura „lotus", laba piciorului drept pe coapsa stângă, piciorul stâng pe coapsa dreaptă, mâinile în poală, cu încheieturile alăturate şi degetele îndreptate spre buric. Stătuse aşa de multe ori. Poziţia asta îţi limpezeşte mintea, căci, de îndată ce-ţi trece durerea iniţială, trupul e cuprins de împăcare, iar gândul se înalţă liber.

Stătea acolo liniştit, iar cei care treceau pe acolo abia dacă-l băgau în seamă. Nu era nimic ciudat să vezi un om care stă astfel în arşiţa soarelui de amiază, ars la faţă ca un tăciune, numai cu un sarong pe el. Nimic neobişnuit. „Acum ştiu ce trebuie să obţin. Văd eu cum. Trebuie neapărat să existe un radio în satul acela. Satele sunt precum coţofenele, adună tot felul de lucruri", a râs Peter Marlowe, amintindu-şi de satul lui din Java.

A dat peste el după ce a rătăcit mult prin junglă, istovit, nemaiştiind încotro s-o apuce, mai mult mort decât viu, departe de firicelele drumurilor care împânzeau Java. Fugise la multe mile depărtare, iar data era 11 martie. Trupele din insulă capitulaseră la 8 martie; era în anul 1942. Timp de trei zile a pribegit prin junglă, pişcat de purici şi de muşte, sfâşiat de spini, supt de lipitori şi udat până la piele de ploi. N-a văzut pe nimeni, n-a auzit glas de om de când a părăsit aeroportul din nord, baza de avioane de vânătoare de la Bandung. Şi-a părăsit escadrila, sau ce mai rămăsese din ea, şi-a părăsit şi aparatul de zbor, un „Hurricane". Dar înainte de a fugi şi-a transformat avionul ucis – mutilat şi sfârtecat de schije şi proiectile trasoare – într-un rug funerar. Sunt momente când tot ce poţi face este să-ţi incinerezi prietenul.

Când a ajuns în marginea satului soarele era la asfinţit. Javanezii care l-au înconjurat se arătau duşmănoşi. Nu s-au atins de el, dar mânia li se citea limpede pe faţă. Se uitau la el în tăcere. Niciunul nu s-a mişcat să-i vină în ajutor.

— Puteţi să-mi daţi nişte apă şi ceva de mâncare? a întrebat el atunci.

Niciun răspuns.

A văzut atunci fântâna, s-a îndreptat spre ea urmărit de privirile lor încruntate, şi-a potolit setea. Apoi s-a aşezat jos şi a început să aştepte.

Satul era micuţ, bine ascuns. Părea destul de bogat. Casele care încadrau piaţa erau înălţate pe piloni şi erau făcute din bambus şi împletitură din frunze de palmier. Pe sub clădiri mişunau o mulţime de porci şi de găini, în apropierea unei case mai mari se afla un ţarc în care stăteau cinci bivoli. Toate acestea arătau că nimerise într-un sat înstărit.

După un timp, a fost dus la casa mai-marelui satului. Sătenii l-au urmat în tăcere pe scări, dar n-au intrat în casă. S-au aşezat în pridvor să asculte şi să aştepte ce se hotărăşte.

Şeful satului era bătrân, arămiu la faţă, smochinit. Şi neprietenos. Casa lui, ca şi toate celelalte, era formată dintr-o singură încăpere mare, împărţită în interior prin pereţi de rogojină.

În centrul porţiunii care servea drept sufragerie, loc de sfat şi de gândire, trona un scaun de closet din porţelan, nou-nouţ, cu capac. Nu exista nicio ţeavă, closetul era aşezat la loc de cinste, pe un preş frumos, ţesut de mână. În faţa closetului, pe o rogojină curată, şedea pe vine mai-marele satului. Avea privirea aspră, pătrunzătoare.

— Ce doreşti? *Tuan!*

În gura lui, cuvântul *tuan*[40] a sunat ca o învinuire.

— Mi-am dorit doar ceva de mâncare şi o gură de apă, domnule. Şi încă… poate m-aţi lăsa să rămân aici o vreme, nu mult, numai cât să mă întremez.

— Acum îmi spui „domnule”, dar până acum trei zile tu şi cu ceilalţi oameni albi ne spuneaţi sălbatici şi scuipaţi asupra noastră.

— Eu n-am spus niciodată despre voi vreo vorbă de ocară. Am fost trimişi aici pentru a încerca să vă apărăm ţara de japonezi.

— Ei sunt cei care ne-au eliberat de ciuma jugului olandez! Şi tot aşa vom elibera întreg Orientul de sub imperialiştii albi!

— S-ar putea. Dar cred că vei regreta ziua în care au venit aici!

— Să pleci din satul meu! Du-te împreună cu ceilalţi imperialişti. Du-te înainte de a-i chema eu pe japonezi!

— Astfel stă scris: „De vine la tine un străin şi-ţi cere ospitalitate, dă-i-o lui, căci bine fi-vei privit în ochii lui Alah”.

Mai-marele satului a rămas uluit. Obrazul arămiu, vesta scurtă *baju,* sarongul multicolor, legătura de stambă din jurul capului se estompau încet în întunericul care se lăsa.

— Ce ştii tu de Coran şi de vorbele Profetului?

— Slăvit fie numele Lui, a spus Peter Marlowe. Coranul a fost tradus în limba engleză de mulţi ani, spre cunoştinţa oamenilor.

Lupta acum să-şi salveze viaţa. Ştia că, dacă rămâne în sat, s-ar putea să facă rost de o barcă şi să încerce să scape în Australia. Nu prea se pricepea el la navigaţie, dar merita să se încumete. Captivitatea era una cu moartea.

— Eşti şi tu drept-credincios? l-a întrebat uimit căpetenia satului.

Peter Marlowe a şovăit o clipă. I-ar fi fost uşor să se dea drept mahomedan. În programul lui de pregătire intrase şi studierea Cărţii Sfinte a Islamului. Ofiţerii din armata Maiestăţii sale sunt trimişi în misiune în multe ţări străine. Iar ofiţerii din tată-n fiu sunt pregătiţi în multe alte domenii, în afară de cursurile obişnuite. Ştia că, dacă spune da, va fi în siguranţă, deoarece cei mai mulţi dintre locuitorii din Java se închinau lui Mahomed.

— Nu, nu fac parte dintre cei ce împărtăşesc Dreapta Credinţă, a răspuns el obosit, simţind că i se închid toate drumurile. Sau, cel puţin, nu ştiu încă. Am fost învăţat să cred în Dumnezeu. Părintele meu ne spunea, mie şi surorilor mele, că Dumnezeu poartă multe nume. Chiar şi creştinii spun că există o Sfântă Treime, că sunt părţi ale dumnezeirii. Nu cred că are vreo însemnătate cum îl numeşti pe Dumnezeu. Dumnezeu nu s-ar supăra dacă e recunoscui sub numele de Isus sau Alah, Buda sau Iehova, ori chiar Tu! Căci dacă El e cu adevărat Dumnezeu, atunci ştie cât de trecătoare ne e viaţa şi cât de puţine lucruri suntem în stare să pătrundem. Cred că Mahomed a fost un om sfânt, un profet al Domnului, Cred că şi Isus a fost un om întru Dumnezeu, deoarece Mahomed însuşi îl numeşte în Coran „cel mai neîntinat dintre profeţi”. Dacă Mahomed este ultimul dintre profeţi, aşa cum a susţinut, asta nu mai ştiu. Nu cred că noi, muritorii, putem fi siguri de ceva ce ţine doar de Dumnezeu. Dar nu cred că Dumnezeu

este un bătrân cu barbă albă, care şade pe un tron de aur undeva, în ceruri. Nu cred că, aşa cum a promis Mahomed, drept-credincioşii vor ajunge într-un Paradis, unde vor sta întinşi în culcuşuri de mătase şi vor sorbi nectar, înconjuraţi de preafrumoase fecioare, sau că Paradisul va fi o grădină cu multă verdeaţă, cu râuri limpezi şi pomi plini de rod. Nu cred că îngerilor le cresc aripi din spinare.

Se lăsase noaptea peste sat. S-a auzit un scâncet de copil, glasul liniştitor al mamei care-l îndemna iar la somn.

— Într-o zi voi şti cu siguranţă numele cu care săi vorbesc lui Dumnezeu. Ziua în care am să mor.

S-a aşternut o tăcere grea.

— Cred, a încheiat Peter Marlowe, că ar fi foarte trist să aflu că Dumnezeu nu există.

Căpetenia satului i-a făcut semn să ia loc.

— Poţi rămâne la noi. Dar sunt condiţii de îndeplinit. Ai să juri că vei respecta legea noastră şi vei trăi aidoma cu noi. Vei ieşi la muncile câmpului şi la alte câte sunt de făcut, muncă de bărbat. Nici mai mult nici mai puţin decât oricare bărbat din sat. Vei învăţa limba noastră, nu vei vorbi decât limba noastră, te vei îmbrăca la fel ca noi şi-ţi vei vopsi pielea să fii la fel ca noi. Înălţimea şi culoarea ochilor te vor da oricând de gol că eşti alb, dar, cine ştie, culoarea, îmbrăcămintea şi limba s-ar putea să te apere o vreme; s-ar putea spune că eşti jumătate javanez, jumătate alb. Nu te vei atinge de nicio femeie de aici fără încuviinţarea mea. Şi mi te vei supune fără crâcnire.

— Mă învoiesc.

— Şi încă ceva. A ascunde un duşman al japonezilor este un lucru de mare pericol. Trebuie să ştii că atunci când va veni vremea să aleg între tine şi ai mei pentru a-mi apăra satul, voi fi întotdeauna de partea satului meu.

— Înţeleg asta. Vă mulţumesc, domnule.

— Jură-mi pe Dumnezeul tău…, a început bătrânul, apoi o umbră de surâs i-a trecut pe faţă, doar o clipă. Jură-mi pe Dumnezeu că te vei supune şi vei împlini aceste condiţii.

— Jur pe Dumnezeu că mă învoiesc şi mă voi supune. Şi nu voi face nimic din ce s-ar putea să vă dăuneze cât timp mă aflu aici.

— Însuşi faptul că te afli aici e un rău pentru noi, fiule, i-a răspuns bătrânul.

După ce Peter Marlowe a mâncat şi a băut pe săturate, căpetenia satului a spus:

— De-acum nu vei mai vorbi englezeşte. Numai malaieza. Chiar din acest moment. Este singurul fel în care poţi învăţa limba repede.

— Bine. Dar mai întâi pot să pun şi eu o întrebare?

— Da.

— Cum trebuie să înţeleg prezenţa closetului de aici? Văd că nu e

legat la nicio ţeavă…

— Nu-i nimic de înţeles, decât că-mi face plăcere să văd ce mutre fac oaspeţii mei şi să-i aud cum îşi spun în gând: „Măi, ce caraghioslâc să-ţi împodobeşti casa cu aşa ceva!”

Bătrânul a izbucnit în hohote de râs de-i curgeau lacrimile pe obraji, s-a trezit toată casa, au venit nevestele să-l oblojească, să-l frece pe spinare şi pe burtă, s-au pus şi ele să râdă cu sughiţuri şi Peter Marlowe în rând cu ele.

Amintindu-şi, Peter Marlowe a zâmbit şi acum. „Ăsta zic şi eu bărbat, un om şi jumătate! *Tuan* Abu. Dar astăzi n-am să mă mai gândesc la satul meu, la prietenii mei din sat sau la N’ai, fata de care mi-au dat voie să mă ating. Astăzi am să mă gândesc la aparatul de radio şi cum să pun mâna pe condensator, acum trebuie să-mi ascut mintea pentru expediţia de diseară.”

Şi-a despletit picioarele din poziţia „lotus”, a aşteptat cu răbdare până să-i curgă iar sângele în vine. Îl învăluia mirosul dulceag de benzină purtat de briză. Şi aceeaşi briză îi aducea acum frânturi de glasuri înălţate în psalm. Cântarea venea dinspre amfiteatru, care astăzi era al anglicanilor. Săptămână trecută fusese al catolicilor, cu o săptămână înainte al adventiştilor de ziua-şaptea, cu încă o săptămână înainte al altei religii, cine mai ştie? Toleranţa religioasă era o regulă la Changi.

Erau acolo mulţi enoriaşi înghesuiţi pe băncile rudimentare. Unii veniseră pentru că erau credincioşi, alţii pentru că nu erau credincioşi. Unii veniseră doar aşa, ca să facă ceva, alţii pentru că nu aveau nimic altceva de făcut. Astăzi slujba era oficiată de capelanul Drinkwater.

Capelanul Drinkwater avea o voce răsunătoare şi plină. Avea o sinceritate năvalnică, versetele din Biblie prindeau viaţă pe buzele lui, te umpleau de speranţă, te făceau să uiţi de realitatea de la Changi, de faptul că iar ai să te culci pe burta goală.

„Fariseu nenorocit”, şi-a zis Peter Marlowe plin de dispreţ faţă de Drinkwater, furat, iar de amintiri…

— Hei, Peter, îi şoptise Dave Daven în ziua aceea. Ia uită-te ce-i acolo.

Peter Marlowe l-a văzut pe Drinkwater stând de vorbă cu un caporal de aviaţie, un tip uscăţiv, pe nume Blodger. Patul lui Drinkwater ocupa un loc privilegiat, chiar lângă uşa barăcii numărul şaisprezece.

— Asta trebuie să fie noua lui ordonanţă, şi-a dat Daven cu presupusul.

Chiar şi în lagăr se mai păstra câteodată vechea tradiţie.

— Ce s-a-ntâmplat cu cel pe care-l avea înainte?

— Lyles? Mi-a spus un băiat de-al meu că e la infirmerie. Salonul şase.

Peter Marlowe s-a sculat în picioare.
— Drinkwater poate să facă ce i-o place cu cei de la infanterie, însă n-are să se-atingă de băieţii mei.
A străbătut cu pas măsurat distanţa a patru paturi.
— Blodger!
— Ce-ai cu el, Marlowe? a zis repede Drinkwater.
Peter Marlowe nu l-a băgat în seamă.
— Ce cauţi aici, Blodger?
— Am venit să-l văd pe domnul capelan, domnule… Mă scuzaţi, s-a bâlbâit caporalul, dând să se apropie. Nu vă văd prea bine.
— Căpitan Marlowe.
— A, bună ziua, domnule căpitan. Sunt noua ordonanţă a domnului capelan, domnule căpitan.
— Şterge-o de-aici şi, înainte de a te mai angaja ordonanţă, să te prezinţi la mine!
— Cine te crezi tu că eşti, Marlowe? s-a răstit la el Drinkwater. N-ai niciun drept asupra lui.
— N-are să vă fie ordonanţă.
— De ce?
— Pentru că aşa spun eu. Eşti liber, Blodger.
— Dar, domnule căpitan, să ştiţi c-am să am grijă de domnul capelan, am să-mi dau toată silinţa…
— De unde ai ţigara asta?
— Ascultă aici, Marlowe…, a încercat să intervină Drinkwater.
Peter Marlowe s-a răsucit brusc spre el.
— Să taci!
Ceilalţi ofiţeri din baracă s-au oprit fiecare din ce făceau şi s-au pus să urmărească scena.
— De unde ai ţigara aia, Blodger?
— Mi-a dat-o domnul capelan, a scâncit Blodger, retrăgându-se cu spatele, speriat de tonul categoric al lui Peter Marlowe. I-am dat un ou. Dânsul mi-a promis nişte tutun în schimbul ouălelor pe care le primesc zilnic. Eu am nevoie de tutun, iar dânsul poate să ia ouăle.
— Nu-i nimica rău în asta, s-a oţărât Drinkwater. Ce-i rău dacă-i dau băiatului nişte tutun? El m-a rugat. Am făcut schimb pe un ou.
— Ai mai fost de curând la Salonul şase? l-a întrebat apăsat Peter Marlowe. Nu i-ai rugat dumneata să-l primească pe Lyles? Ultima ordonanţă a dumitale. Acum şi-a pierdut vederea.
— Nu e vina mea. Eu nu i-am făcut nimic.
— Câte ouă ai luat de la el?
— Niciunul. N-am luat niciunul.
Peter Marlowe a luat Biblia de pe măsuţă, i-a pus-o în mână lui Drinkwater.
— Jură-te ca să te cred. Jură că altfel, pe cinstea mea, te snopesc!

— Mă jur! a gemut Drinkwater.
— Minţi cu neruşinare! a strigat Daven. Te-am văzut eu luând ouă de la Lyles. Cu toţii te-am văzut!
Peter Marlowe a înşfăcat sufertaşul lui Drinkwater, a găsit oul. În clipa următoare i-a storcit oul între ochi, înghesuindu-i cojile în gură. Drinkwater şi-a pierdut cunoştinţa.
Peter Marlowe i-a vărsat un lighean de apă în cap şi capelanul şi-a revenit.
— Îţi mulţumesc, Marlowe, a şoptit cu glas stins. Binecuvântat să fii că mi-ai arătat greşeala în care am căzut.
S-a aşezat în genunchi lângă marginea patului.
— O, Doamne, iartă-mă pre mine, păcătosul. Iartă-mi mie greşelile mele…

Acum, în această duminică scăldată în soare, Peter Marlowe îl asculta pe Drinkwater cum îşi încheie predica. Blodger ajunsese demult la Salonul şase, dar dacă Drinkwater l-a ajutat să ajungă acolo, asta Peter Marlowe n-a mai putut-o dovedi. De unde, de neunde, Drinkwater tot îşi mai făcea rost de o mulţime de ouă.
Lui Peter Marlowe i-a spus stomacul că se apropie ora mesei.
Când a revenit la baracă, ceilalţi aşteptau deja cu gamelele în mână, nerăbdători. Porţiile suplimentare nu urmau să sosească astăzi. Nici mâine, după cum se zvonea. Ewart se interesase deja la bucătărie. Raţia obişnuită. Bună şi aia, dar de ce nu se mişcă dracului mai repede?
Grey stătea aşezat pe marginea patului.
— Ia te uită, Marlowe! Azi mănânci cu toată lumea! Ce surpriză plăcută!
— Da, Grey, tot aici sunt, tot aici mănânc. N-ai vrea s-o iei din loc să te joci de-a hoţii şi vardiştii? Ştii cum vine asta, să te agăţi de unul care nu-ţi poate da peste bot!
— Îmi pare rău, bătrâne. Am un vânat mai mare în cătare.
— Să-ţi fie cu noroc.
Peter Marlowe şi-a pregătit gamelele. Din partea cealaltă a barăcii, Brough, care tocmai făcea pe chibiţul la o partidă de bridge, i-a făcut cu ochiul.
— Ăştia-s poliţaii! i-a şoptit. Peste tot sunt la fel.
— Asta cam aşa e.
Brough s-a apropiat de Peter Marlowe.
— Aud că ţi-ai făcut un prieten nou.
— E-adevărat, s-a pus imediat în gardă Peter Marlowe.
— Fiecare e liber să facă ce vrea. Dar uneori omul trebuie să scape de belea şi să iasă şi-n câştig.
— Aşa?

— Da. Când te-nsoţeşti cu dracul poţi avea şi surprize.
— Asta-i adevărat oriunde şi oricând.
— S-ar putea…, a zâmbit subţire Brough. N-ai vrea să bem cândva o cafea împreună şi să pălăvrăgim de una, de alta?
— Cum să nu. Poate mâine? După haleală…
Fără să vrea, folosise vorba preferată a lui King. Dar nu s-a corectat. A râs scurt, Brough a râs şi el.
— Hei, vin ăştia cu masa! a anunţat Ewart.
— Slavă Domnului, a suspinat Phil. Ce-ai zice să facem schimb, Peter? Îmi dai orezul şi eu îţi dau fiertura.
— Văd că nu-ţi pierzi speranţa.
— Încerc şi eu, ce-i rău în asta?
Peter Marlowe a ieşit din baracă şi s-a aşezat la coadă. Raylins împărţea orezul. „Bun, şi-a zis, azi n-am de ce să-mi fac griji.”
Raylins era un om între două vârste, chel. Fusese director adjunct la o mare bancă din Singapore şi, ca şi Ewart, făcuse parte din Regimentul Malaiez. În timp de pace apartenenţa la Regiment era un lucru minunat. Multe recepţii, jocuri de crichet şi de polo. Trebuia să figurezi în Regiment ca să fii cineva. Raylins avea în grijă şi fondurile popotei, iar organizarea de banchete era specialitatea lui. Când i-au pus puşca-n mână, i-au spus că e război şi i-au ordonat să intre cu plutonul în dispozitiv, dincolo de rambleu, şi să se bată cu japonezii, s-a uitat la colonel şi l-a pufnit râsul. El se pricepea doar la contabilitate. Dar aceasta nu i-a fost de folos şi a fost nevoit să-i încoloneze pe cei douăzeci de ostaşi, la fel de neinstruiţi ca şi el, şi să pornească în marş pe drumul indicat. Au mers ei ce-au mers şi, deodată, din douăzeci au mai rămas doar trei. Treisprezece au fost ucişi pe loc într-o ambuscadă. Alţi patru au fost răniţi. Zăceau, ţipând, în mijlocul drumului. Unul avea mâna retezată de o schijă, se uita tâmp la ciot, aduna sângele în mâna cealaltă şi încerca să şi-l toarne înapoi în rană. Altul râdea, râdea în hohote în timp ce se chinuia să-şi înghesuie maţele la loc, în burta despicată.
Raylins a rămas năuc, cu ochii la tancul japonez care a ieşit în drum cu tunul în bătaie. Pe urmă tancul a trecut, iar din cei patru răniţi n-au mai rămas decât nişte terci pe asfalt. S-a uitat atunci la cei trei care mai erau în viaţă, unul dintre ei era Ewart. S-au uitat şi ei la el. În clipa următoare au luat-o la fugă, mânaţi de groază, prin junglă. Pe urmă s-au rătăcit. Iar mai apoi s-a trezit singur, singur într-o noapte de coşmar, cu lipitori şi zgomote sinistre, şi singurul lucru care l-a salvat de la nebunie a fost că a dat peste el un băieţel malaiez, l-a găsit bâiguind în neştire şi l-a dus într-un sat. A ajuns într-o clădire unde se adunau rămăşiţele unei foste armate. În ziua următoare japonezii au împuşcat câte doi din fiecare zece. El şi cu alţi câţiva au rămas în clădire. Mai târziu au fost urcaţi într-un camion şi duşi într-un lagăr

unde s-a reîntâlnit cu oamenii lui. Dar de-atunci nu-l putea uita nicio clipă pe prietenul său, Charles, cel cu maţele date pe-afară.

Cea mai mare parte a timpului Raylins plutea într-un fel de ceaţă. Să-l omori, nu altceva, dar nu putea să priceapă cum de nu se află la el, la bancă, să adune cifre, cifre înşirate îngrijit pe coloane, şi cum de-a ajuns într-un lagăr unde era bun doar de un singur lucru. Era în stare să împartă o cantitate necunoscută de orez într-un număr precis de porţii. Matematic, până la ultimul bob.

— A, Peter, a spus Raylins în timp ce-i potrivea porţia. L-ai cunoscut pe Charles, nu-i aşa?

— O, da, sigur, bun băiat.

Peter Marlowe nu-l cunoscuse. De fapt, nu-l cunoscuse niciunul dintre ei.

— Crezi c-o fi izbutit să şi le pună la loc? l-a întrebat Raylins.

— Asta da. Sigur.

Peter Marlowe şi-a luat gamelele, iar Raylins s-a adresat cel ui care urma la rând.

— A, domnul capelan Grover. Cam cald astăzi, nu-i aşa? Este că l-aţi cunoscut pe Charles?

— Da, i-a răspuns capelanul, cu ochii la măsura de orez. Sunt sigur că a izbutit, Raylins.

— Bine, foarte bine. Mă bucur să aud asta. Caraghios lucru să te trezeşti cu măruntaiele pe-afară, chiar aşa, zău.

Gândul lui Raylins a rătăcit spre biroul lui răcoros, plăcut, de la bancă, spre nevastă-sa, pe care o va revedea diseară, după ce-şi termină treburile la bancă, în bungalovul lor micuţ, dar bine întreţinut, din apropiere de hipodrom. „Ia să vedem, îşi zicea el acum, astă seară vom avea miel la masă. Miel la tavă! Şi o bericică, bună, de la gheaţă. Pe urmă am să cânt la patru mâini cu fetiţa, cu Penelope, iar nevastă-mea are să şadă liniştită pe terasă, cu lucrul ei de mână.”

— A-a!… a exclamat el bucuros, zărindu-l pe Ewart. Nu vrei să vii la noi diseară la masă, Ewart, bătrâne? Poate o-aduci şi pe nevastă-ta.

Ewart a mormăit ceva, cu dinţii încleştaţi. Şi-a luat orezul şi fiertura şi s-a îndepărtat în grabă.

— N-o pune la inimă, Ewart, l-a prevenit Peter Marlowe.

— Ba nu pune tu! Îţi dai seama ce-i în sufletul meu? Am să-l omor într-o zi, mă jur pe Dumnezeu!

— Nu te ambala…

— Cum să nu mă ambalez?! Sunt moarte amândouă. Şi nevastă-sa şi fetiţa. Le-am văzut cu ochii mei. Dar nevastă-mea şi cei doi copilaşi? Ei unde sunt? Unde? Morţi şi ei pe undeva. N-aveau cum să mai trăiască, după atâta vreme. Morţi!

— Sunt în lagărul pentru civili…

— Cum poţi să ştii, pentru numele lui Dumnezeu? N-ai cum şi nici

eu n-am cum, cu toate că nu-s decât la cinci mile depărtare. Sunt morţi! O, Doamne…

Ewart s-a lăsat jos şi a izbucnit în plâns, risipind orezul şi fiertura din gamele. Peter Marlowe a adunat din ţarină orezul şi frunzele care plutiseră în fiertură, le-a pus înapoi în gamela lui Ewart.

— Săptămână viitoare au să te lase să le scrii. Sau poate că-ţi aprobă o vizită. Comandantul lagărului cere mereu liste cu cei care au neveste şi copii. Nu-ţi face griji, sunt în siguranţă.

Peter Marlowe l-a lăsat acolo smiorcăind, cu obrajii mânjiţi de orezul tăvălit prin colb, şi-a luat gamelele şi a luat-o în jos, spre bungalov.

— Hello, camarade, l-a întâmpinat Larkin. Ai fost să-l vezi pe Mac?

— Da. Arată bine. A început chiar să se dea ţanţoş dacă-i spui că e bătrân.

— Mă bucur că se-ntoarce acasă şi bătrânul Mac, a spus Larkin. A băgat mâna sub saltea şi a scos gamela pe care o avea de rezervă. Am o surpriză pentru tine!

A ridicat capacul, scoţând la iveală un cubuleţ cât o cutie de chibrituri din ceva maroniu, cum e chitul pentru geamuri.

— Pe ce-am mai sfânt! *Blachang!* Cum dracu’ te-ai ales cu el?

— L-am şterpelit, normal!

— Eşti un geniu, colonele. Curios lucru, nici nu i-am simţit mirosul, s-a mirat Peter Marlowe, aplecându-se să guste o fărâmiţă de *blachang*. Ăsta ne ţine vreo două săptămâni.

Blachang era numele unei delicatese locale, lesne de preparat. Într-o anumită perioadă a anului mergeai pe ţărmul mării şi prindeai într-o cârpă ceva din miriadele de vietăţi minuscule ce pluteau în spuma valurilor. Le puneai într-o gropiţă cu iarbă de mare, mai puneai nişte alge ude deasupra şi le uitai acolo la dospit timp de vreo două luni.

Când deschideai ascunzătoarea, mormolocii erau deja bine intraţi în putrefacţie, formând o pastă rău mirositoare, o putoare atât de rea încât îţi muta nasul din loc şi-ţi distrugea simţul olfactiv pe-o săptămână întreagă. Trebuia să-ţi ţii răsuflarea ca să aduni pasta aceea şi s-o prăjeşti. Dar, oricum, trebuia să stai pe partea de unde bate vântul, pentru că altfel te sufocai. După ce se răcea, o tăiai în cubuleţe şi o vindeai pe-o avere. Înainte de război preţul era zece cenţi cubuleţul Acum poate şi zece dolari feliuţa. De ce era considerat *blachang*-ul o delicatesă? Pentru că e proteină în stare pură. Doar cu o bucăţică poţi să dai gust şi aromă unui blid întreg de orez. Desigur, poţi să te-alegi uşor şi cu o dizenterie. Dar dacă s-a dospit corect şi îl prăjeşti cum trebuie, şi dacă nu s-au atins muştele de el, atunci n-ai de ce te teme.

Totul e să nu pui întrebări. Spui doar „Colonele, eşti un geniu”, ţi-l amesteci cu orezul şi te bucuri de viaţă.

— Îi ducem un pic şi lui Mac, nu?

— Bună idee. Dar să ştii că iar se plânge că nu-i destul de bine prăjit.

— Bătrânul Mac se plânge chiar dacă-i gătit la perfecţie…, a început Larkin, dar s-a oprit brusc din vorbă. Hei, Johnny, a strigat el către un tip deşirat care tocmai trecea pe acolo purtând în lesă un căţelandru scheletic. Vrei niţel *blachang,* camarade?

— Ba bine că nu!

I-au dat o porţie pe o frunză de banană, au vorbit despre vreme, l-au întrebat cum o mai duce căţelul. John Hawkins îşi iubea câinele mai presus de orice, pe lume. Îşi împărţea hrana cu el – lucru de mirare ce se-ndură să mănânce un câine – şi dormea cu el pe pat. Rover îi era prieten bun. Când are un câine, omul parcă se simte mai civilizat.

— Facem un brigde diseară? Îl aduc eu pe-al patrulea, a propus Hawkins.

— Astă seară nu pot, a spus Peter Marlowe, betegind o muscă.

— Pot să-l aduc pe Gordon de-alături, a sugerat Larkin.

— Splendid. După cină?

— Perfect, ne vedem atunci.

— Mulţumesc pentru *blachang,* s-a ridicat să plece Hawkins, în timp ce Rover se gudura, chelălăind fericit, pe lângă el.

— Cum naiba reuşeşte să găsească de mâncare şi pentru el şi pentru javră, să mă bată Dumnezeu dacă ştiu, a spus Larkin. Sau, dacă tot veni vorba, cum de l-a păzit să nu şi-l pună-n oală vreun fomist de-al nostru?

Peter Marlowe şi-a amestecat bucăţica de *blachang* în orez, încet, cu grijă. Îşi dorea foarte tare să-i împărtăşească lui Larkin secretul expediţiei din seara aceea. Dar ştia că e mult prea periculos.

Capitolul 14

Ieşirea din lagăr a fost o nimica toată. Doar un scurt salt înainte până la porţiunea adumbrită a gardului cu şase rânduri de sârmă ghimpată, s-au strecurat uşor pe dedesubt şi au fugit repede în junglă. Când s-au oprit să-şi dreagă răsuflarea, Peter Marlowe şi-a dorit să fie înapoi în lagăr, stând de vorbă cu Mac sau Larkin, ori chiar cu Grey. „Tot timpul, şi-a zis, mi-am dorit să scap de acolo, iar acum, când, în sfârşit, am izbutit, mi-e o frică de moarte.”

Era un simţământ ciudat: să fii afară şi să priveşti înăuntru. De unde erau se vedea bine interiorul lagărului. Baraca americanilor era la numai o sută de yarzi{41}. Se vedeau oameni plimbându-se încolo şi încoace. Hawkins îşi scosese căţelul la promenadă. Un gardian coreean tocmai traversa lagărul. În multe dintre barăci luminile erau deja stinse, apelul de seară se făcuse mai de mult. Cu toate acestea, lagărul era încă plin de oameni care n-aveau somn. Întotdeauna era aşa.

— Haidem, Peter, a şoptit King, luând-o înainte prin desişul de frunze.

Îşi plănuiseră bine ieşirea. Până la acest punct. Când a ajuns Peter Marlowe la baracă, Împăratul era deja gata de drum.

— Trebuie să ai echipament ca să faci o treabă ca lumea, i-a spus, arătându-i o pereche de ghete japoneze bine unse – cu tălpi de crep şi feţele de piele moale, fără scârţ şi „uniforma”: nişte pantaloni chinezeşti din pânză neagră şi o bluză scurtă, de aceeaşi culoare.

Numai Dino era la curent cu expediţia. A înnodat strâns cele două legăturele cu lucruri şi le-a lăsat pe furiş la locul de trecere. S-a întors apoi, iar când drumul le-a fost liber, Peter Marlowe şi King au ieşit liniştiţi din baracă, spunând că se duc să facă o partidă de bridge cu Larkin şi un alt australian. Au trebuit să aştepte, cu nervii încordaţi la limită, vreo jumătate de oră până au prins momentul să se arunce în şanţul de scurgere care ducea la reţeaua de sârmă ghimpată; acolo şi-au schimbat hainele şi s-au mânjit cu noroi pe obraz şi pe mâini. A mai trecut un sfert de ceas până ce au putut să se strecoare prin gard neobservaţi. După ce au trecut cu bine dincolo, Dino le-a adunat hainele lăsate în şanţ.

Noaptea în junglă. Totul era de un farmec sinistru. Dar Peter Marlowe se simţea în largul lui, la fel ca în Java, la fel ca în împrejurimile satului drag, aşa că încordarea i s-a risipit treptat.

Împăratul mergea înainte, se vedea bine că ştie drumul, îl mai străbătuse de cinci ori până atunci. Păşea atent, cu toate simţurile la pândă. Mai aveau de depăşit un post de gardă. De fapt, nu era un post fix, ci o zonă de patrulare. Împăratul ştia însă că, de cele mai multe ori, soldatul trimis în patrulă îşi găsea o poieniţă şi se întindea acolo

să tragă un pui de somn.

După ce au înaintat o vreme cu strângere de inimă, o vreme nesfârşită în care fiecare vreasc uscat, fiecare frunză păreau să le denunţe cu glas tare prezenţa, iar fiecare crenguţă părea că doreşte să-i ţină în loc, au ajuns în potecă. Trecuseră de postul de pază. Poteca ducea spre mare. Şi spre sat.

Au traversat poteca şi au luat-o pe un drum ocolit. Deasupra bolţii bogate în frunziş se zărea cornul lunii pe un cer fără nori. Doar atâta lumină cât să se poată simţi în siguranţă.

Liberi. Fără ţarcul de sârmă ghimpată, fără îmbulzeala de oameni. Singuri, numai ei doi. Şi deodată Peter Marlowe a simţit că se trezeşte dintr-un vis urât.

— Ce-i, Peter? l-a întrebat în şoaptă King, dându-şi seama că ceva nu-i în regulă.

— Nimic… Numai, cum să spun… ieşirea asta în lume a venit ca un şoc.

— Las-că te obişnuieşti tu, a spus King, uitându-se la ceas. Mai avem de mers cam o milă. Suntem înainte de ora fixată. Mai bine să aşteptăm un pic.

A găsit o doborâtură de vânt împletită de liane, s-a sprijinit cu spatele de ea.

— Aici putem să ne mai tragem sufletul.

Au rămas în aşteptare, ascultând sunetele junglei. Greieri, brotăcei, câte un freamăt neaşteptat. Apoi linişte, tot pe neaşteptate. Foşnetul unui animal necunoscut.

— Mi-ar cam prii o ţigară.

— Şi mie.

— Dar nu aici.

Împăratul era cu mintea trează. Jumătate era atentă la zgomotele junglei. Cealaltă jumătate era în agitaţie, relua mereu firul afacerii pe care o avea de încheiat. „Da, şi-a zis, planul nu-i rău deloc.”

S-a mai uitat o dată la ceas. Minutarul se mişca încet. Dar în felul acesta avea mai mult timp să-şi pună planurile la punct. „Cu cât ai mai mult timp să-ţi rânduieşti bine gândurile dinainte, cu atât mai bine. Nu faci greşeli şi capeţi un câştig mai mare. Slavă Domnului că mai iese şi câte-un profit! Cel care a inventat comerţul a fost cu adevărat un geniu. Să cumperi la preţ mic şi să vinzi la un preţ mai mare. Trebuie să-ţi pui creierul în mişcare. Rişti un pic şi banii curg gârlă. Iar cu bani totul e posibil. Şi, mai presus de orice, banii înseamnă putere. Când am să ies de-aici, îşi zicea acum în minte King, am să ajung milionar. Am să fac atâta bănet încât, în comparaţie, tezaurul de la Fort Knox are să arate ca puşculiţă de copil. Îmi formez o echipă. Găsesc eu nişte băieţi buni, credincioşi, dar care se mulţumesc cu puţin. Minţile agere sunt uşor de cumpărat. Şi, o dată

ce-i ştii preţul omului, poţi să-l foloseşti sau să-l târnoseşti cum vrei. Asta-i roata lumii! Elita şi restul. Eu sunt elita. Şi-aşa am să rămân. N-are să-şi mai bată nimeni joc de mine, nici să mă alunge dintr-un oraş în altul. Cu asta am terminat. Pe-atunci eram doar un puşti. Prea legat de tăticu'… la cheremul unui om care toată viaţa n-a reuşit altceva decât să facă pe chelnerul, să servească la pompa de benzină, să distribuie cărţi de telefon, să adune fier vechi sau să ceară de pomană ca să-şi ia de băut. Şi-apoi tot eu să rânesc… Gata, s-a terminat. Acum n-au decât să rânească alţii după mine. Tot ce-mi trebuie e să am lovele! Toţi oamenii se nasc egali… drepturi inalienabile… Mulţumescu-Ţi Ţie, Doamne, şi-a zis în sinea lui King pentru a suta mia oară, că m-am născut american."

— Binecuvântată ţară, a rostit el tare, fără să-şi dea seama.

— Care?

— Statele Unite.

— De ce?

— E singurul loc din lume unde poţi cumpăra orice, unde ai posibilitatea să ajungi cineva. Asta-i important, Peter, dacă nu eşti născut pentru afaceri, iar din ăştia sunt ai dracului de puţini. Dar dacă n-ai darul ăsta şi vrei să munceşti, foarte bine, ai o groază de posibilităţi, destul să-ţi zburde mintea. Iar dacă nu-i place cuiva să muncească şi s-o ducă mai bine, ăla-i un nătărău, nu-i bun de nimic, nici american nu este, nici…

— Ascultă! l-a făcut atent Peter Marlowe, încordându-se deodată.

De departe, se auzea zgomot uşor de paşi care se apropie.

— E bărbat, a şoptit încet Peter Marlowe, băgându-se mai adânc în desiş. Băştinaş.

— De unde naiba ştii?

— Poartă încălţări de-ale lor. Aş zice că-i bătrân. Îşi cam târşâie picioarele. Ascultă, poţi să-l auzi cum suflă.

Câteva clipe mai târziu băştinaşul s-a ivit din penumbră, şi-a continuat netulburat drumul pe potecă. Era, într-adevăr, un bătrân, purta în spinare un mistreţ pitic ucis. S-au uitat după el cum trece şi se face nevăzut în lungul potecii.

— Ne-a simţit, a spus îngrijorat Peter Marlowe.

— Ba pe dracu'.

— Nu, sunt sigur că s-a prins. O fi crezut, poate, că e vreun soldat japonez. Aşa e, m-am uitat la picioarele lui. În felul acesta poţi să-ţi dai seama întotdeauna dacă ai fost dibuit. I-a şovăit pasul, o singură dată.

— Poate că a fost o denivelare a potecii sau un băţ, ceva.

Peter Marlowe a clătinat din cap.

„Prieten sau duşman? se întreba acum înfrigurat King. Dacă e din sat, atunci e-n regulă. Tot satul ştie când vine Împăratul, pentru că îşi

are fiecare partea de la Cheng San, negustorul cu care am întâlnire. Pe ăsta nu l-am recunoscut, dar nu-i lucru de mirare, pentru că mulţi dintre bărbaţii satului erau plecaţi la pescuit de noapte când am mai fost aici. Acum ce ne facem?”

— Aşteptăm un timp, pe urmă facem o recunoaştere rapidă. Dacă nu e de-al nostru se duce drept în sat şi-l anunţă pe staroste. Atunci starostele ne dă un semn s-o ştergem dracului de-aici.

— Crezi că poţi avea încredere-n ei?

— Eu pot să am încredere, Peter, l-a asigurat King, luând-o din loc. Ţine-te la treizeci de paşi în urma mea.

Au găsit uşor satul. Aproape prea uşor, şi-a zis Peter Marlowe, cuprins de bănuială. De unde erau, de la înălţime, au cercetat ce se petrece jos. Câţiva malaiezi şedeau pe vine într-un cerdac larg, fumau. Pe ici, pe colo, se auzea grohăind câte un porc. Satul era înconjurat de o centură de palmieri, iar mai încolo se zărea întinderea fosforescentă a mării. Câteva bărci cu pânzele strânse, plase pescăreşti întinse la uscat. Niciun semn de pericol.

— Mi se pare că-i linişte, a şoptit Peter Marlowe.

King l-a înghiontit în coaste. Pe veranda unei case mai impunătoare ieşiseră căpetenia satului şi omul cu care se întâlniseră adineauri. Cei doi malaiezieni discutau ceva cu voce scăzută, apoi tăcerea a fost spartă de un râs puternic şi bătrânul a coborât treptele.

L-au auzit cum strigă după cineva. Într-o clipă, a venit în fugă o femeie. I-a luat mistreţul de pe umeri, l-a dus la foc, l-a înfipt în proţap. Curând s-au adunat în jurul focului şi alţi malaiezieni, glumeau, râdeau vesel.

— Iată-l! a exclamat King.

Dinspre mal venea un chinez înalt de statură. În urma lui, un băştinaş aduna pânza unei mici bărci de pescuit. Chinezul s-a dus drept spre căpetenia satului, cea doi s-au salutat politicos şi s-au aşezat să aştepte.

— Okay, a surâs King. Să mergem.

S-a ridicat şi, păşind cu atenţie, numai prin zona umbrită, a dat ocol clădirii. În spatele casei căpeteniei era pusă o scară care ducea la veranda supraînălţată. King a urcat scara, Peter Marlowe l-a urmat îndeaproape. Aproape imediat, au simţit că cineva ia jos scara.

— *Tabe,* i-a salutat zâmbind King pe Cheng San şi pe Sutra, căpetenia satului, care tocmai intrau înăuntru.

— Mult bucuros vedem la tine, *tuan,* a rostit căpetenia, chinuindu-se să găsească vorbele potrivite în engleză. Puţin *makan,* mâncare, da?

Zâmbea mulţumit, arătându-şi dinţii pătaţi de betel.

— *Trima kassih,* mulţumesc, i-a răspuns Împăratul. I-a întins mâna lui Cheng San. Cum îţi merge, Cheng San?

— La mine meleu bine. Se vede, eu…, şi-a căutat Cheng San

cuvintele… Asta la mine poate meleu bine melge.

Împăratul a arătat spre Peter Marlowe.

— *Ichi-bon* prieten. Peter. Spune-le şi tu ceva, ştii tu ce, salutări şi alte politeţuri. Pune-te pe treabă, băiete.

Tot zâmbind, a scos un pachet de „Kooa”, le-a oferit la fiecare câte-o ţigară.

— Prietenul meu şi cu mine îţi mulţumim pentru frumoasa primire, a început Peter Marlowe. Îţi preţuim bunătatea de a ne pofti la masă, căci ştim că în vremea de azi toată lumea o duce greu. Fără tăgadă, doar şarpele din junglă ar putea să refuze să primească bunătatea invitaţiei tale.

Cheng San şi mai-marele satului s-au luminat amândoi la faţă.

— *Wah-lah,* a făcut Cheng San. Tare va fi bine să pot rosti prin tine către prietenul meu Rajah{42} toate cuvintele ce se află în nevrednica mea gură. De multe ori am râvnit să spun lucruri pe care nici eu, nici bunul meu prieten Sutra nu avem putinţa de a le pune în vorbe. Spune-i lui Rajah că înţelept e şi destoinic să găsească un tălmăcitor atât de bun.

— Spune că mă descurc miştocel la traducere, a spus fericit Peter Marlowe; se calmase acum, se simţea în siguranţă. Şi e bucuros că acum poate să-ţi vorbească pe şleau.

— Pentru numele lui Dumnezeu, mai bine vorbeşte cum ştii, ca un inglişman bine-crescut ce eşti. Mişmaşul ăla cu „miştocelul” te face să semeni cu un vagabond sadea.

— Vai, şi eu care m-am străduit să-l studiez cu asiduitate pe Max…, a spus abătut Peter Marlowe.

— Renunţă.

— Ţi-a şi spus „Rajah”! Asta are să-ţi fie porecla de-acum încolo. Adică, vreau să spun „de-acum încoaceşilea”.

— Uite, Peter, du-te-n…

— Ba pe-a mă-tii, frati-miu!

— Hai, zău, Peter, că n-avem prea mult timp. Spune-i aşa lui Cheng San. În legătură cu afacerea. Eu am de gând…

— Încă nu poţi discuta de afaceri, bătrâne, i-a spus şocat Peter Marlowe. Aşa strici totul. Mai întâi bem o cafea şi mâncăm ceva, abia apoi poţi să începi.

— Spune-le acum.

— Dacă o fac, s-ar simţi foarte ofensaţi. Chiar foarte. Poţi să mă crezi pe cuvânt.

Împăratul a rămas pe gânduri. „Bine, şi-a spus în sinea lui, dacă tot ţi-ai cumpărat o minte, faci o proastă afacere să n-o foloseşti, decât doar dacă-ţi vine o inspiraţie. Ăsta-i momentul în care un negustor deştept dă lovitura sau invers, o dă în bară, atunci când joacă la inspiraţie împotriva unui aşa-numit creier”. Dar în cazul ăsta n-avea

nicio inspiraţie, aşa că a încuviinţat din cap.

— Bine, fie cum zici tu.

Şedea acolo, pufăind din ţigară. Îl asculta pe Peter Marlowe cum vorbeşte cu oamenii locului. Îl cerceta pe Cheng San cu coada ochiului. Era mai bine îmbrăcat decât data trecută. Avea şi un inel nou, cu o piatră ce părea a fi safir, cam de cinci carate. Obrazul fin, curat, cam spânatic, avea culoarea mierii, părul era proaspăt spălat. Da, se vede bine că lui Cheng San îi merge strună. Însă bătrânului Sutra nu-i merg lucrurile chiar aşa de bine. Sarongul de pe el era cam vechi şi zdrenţuit la poale. N-avea nicio podoabă. Data trecută purtase un inel de aur. Acum nu-l mai avea, iar semnul de pe deget aproape că nici nu se mai observa. Asta înseamnă că nu şi l-a scos doar pentru spectacolul din această seară.

Auzea vorbăria domoală a femeilor în cealaltă parte a casei, iar de afară liniştea satului la vreme de noapte. Prin fereastra fără geam pătrundea miros de carne friptă. Asta însemna că satul are mare nevoie de Cheng San – prin care sătenii desfăceau la bursa neagră pastele pe care, altfel, trebuiau să-l vândă direct japonezilor – şi că-i oferă în dar un porc fript. Sau poate că bătrânul care tocmai a prins în cursă mistreţul oferă acum o masă pentru prietenii lui. Dar cei din jurul focului aşteptau cu nerăbdare, cu aceeaşi nerăbdare ca şi cei doi albi. Deci, le e foame şi lor. Asta înseamnă că viaţa e grea şi la Singapore. Satul ar trebui să fie bine aprovizionat cu alimente, băutură şi toate cele. Cheng San nu o scoate prea bine la capăt cu contrabanda peştelui din sat pe pieţele din oraş. Poate că şi japonezii sunt cu ochii pe el. Poate că nu mai are nici el prea mult de trăit!

Prin urmare, s-ar putea ca el să aibă nevoie de sat mai mult decât are satul nevoie de el. Şi atunci se dă în spectacol: haine noi, podoabe. Poate că lui Sutra i s-a acrit de faptul că nu-i prea merg afacerile şi e gata să-l lase baltă şi să-şi găsească un alt misit.

— Hei, Peter. Ia întreabă-l pe Cheng San cum merge negoţul de peşte la Singapore.

Peter Marlowe a tradus întrebarea.

— Spune că afacerile merg destul de bine. E o asemenea lipsă de alimente că izbuteşte să capete cele mai bune preţuri din toată insula. Dar zice că şi japonezii au început să strângă şurubul. Pe zi ce trece e tot mai greu să vinzi ceva. Iar încălcarea legilor comerţului devine din ce în ce mai costisitoare.

„Aha! Te-am prins, s-a bucurat Împăratul, înseamnă că Cheng n-a venit numai ca să trateze cu mine! E vorba de peşte şi de sat. Se pune acum problema cum să întorc chestia asta în avantajul meu? E limpede că Cheng San are ceva greutăţi la livrarea mărfii. Poate că japonezii au interceptat câteva bărci cu peşte şi au înăsprit controlul. Bătrânul Sutra nu-i prost deloc. N-ai bani, nu facem târgul, iar Cheng

San ştie şi el acest lucru. Dacă nu ne-nţelegem, nu încheiem afacerea şi Sutra îşi găseşte alt cumpărător. Asta-i, domnule!” Acum Împăratul ştia că poate să se tocmească la sânge şi, în mintea lui, şi-a sporit preţul de pornire.

Atunci a venit mâncarea. Batate coapte, vinete prăjite, lapte de cocos, felii groase de porc fript, bine unse cu ulei. Banane. Papaia. Împăratul a băgat de seamă că nu s-a servit varză creaţă, nici miel, nici tocană de vită şi nici dulciuri care le plac atât de tare malaiezienilor. Da, înseamnă că, într-adevăr, trebuie să cam strângă cureaua.

Mâncarea era servită de nevasta dintâi a căpeteniei, o bătrână ofilită, plină de zbârcituri. O ajuta Sulina, una dintre fiicele lui. Frumoasă, delicată, bine făcută, cu pielea fină. Mirosea frumos. Îşi pusese un sarong proaspăt în cinstea lor.

— *Tabe,* Sam, i-a făcut Împăratul cu ochiul Sulinei.

Fata s-a înecat de râs, s-a ruşinat, încercând să-şi ascundă tulburarea.

— Sam? s-a mirat Peter Marlowe.

— Chiar aşa, i-a răspuns sec Împăratul. Îmi aminteşte de frate-meu.

— Ai un frate? s-a minunat şi mai tare Peter Marlowe.

— Am glumit. N-am niciun frate.

— A-a... a făcut Peter Marlowe, a stat puţin pe gânduri şi abia apoi a întrebat: De ce Sam?

— Moşul n-a vrut să mă prezinte, a explicat King, fără să se uite la fată. Aşa că am botezat-o eu. Cred că i se potriveşte.

Sutra şi-a dat seama că ce vorbeau ei era cumva în legătură cu fiica lui. Ştia acum că a greşit dându-i voie să vină acolo. Poate că în alte vremuri i-ar fi plăcut ca unul dintre cei doi *tuan-tuan* să o bage în seamă, s-o ia în bungalovul lui şi s-o ţină de ibovnică un an sau doi. După aceea s-ar fi întors în sat cunoscând bine ce le place bărbaţilor, cu o zestre mai bunicică şi i-ar fi fost uşor să-i găsească un soţ cum se cuvine. Aşa s-ar fi petrecut lucrurile pe vremuri. Dar acum dragostea nu însemna decât să-şi piardă timpul pe furiş, prin tufişuri, iar Sutra nu-i dorea fiicei lui soarta asta, cu toate că-i sosise vremea să ajungă şi ea femeie.

S-a aplecat înainte şi i-a oferit lui Peter Marlowe o felie mai frumoasă de friptură.

— Poate că asta o să-ţi îmbie pofta de mâncare?

— Îţi mulţumesc.

— Poţi pleca acum, Sulina.

Peter Marlowe a surprins nota categorică din glasul bătrânului şi a observat unda de contrariere care a umbrit chipul fetei. Dar ea a făcut o plecăciune adâncă şi s-a îndepărtat. A rămas doar nevasta cea bătrână să-i servească pe bărbaţi.

„Sulina, şi-a repetat în gând Peter Marlowe, simţind îndemnul unei dorinţe de mult uitate. Nu e la fel de frumoasă ca N'ai, care era perfecţiunea întruchipată, dar este de aceeaşi vârstă şi atrăgătoare. Trebuie să aibă vreo paisprezece ani şi e coaptă pentru… Doamne, cât de coaptă!”

— Mâncarea asta nu ţi-e după pofta inimii? a întrebat Cheng San, râzând în sinea lui de evidenta atracţie pe care o resimţea Peter Marlowe faţă de fată; poate că şi acest lucru se va întoarce cumva în avantajul lui.

— Dimpotrivă. S-ar putea să fie prea bună, pentru că ne-am cam pierdut gustul la bucate fine, dacă te gândeşti la ce mâncăm noi de obicei.

Peter Marlowe şi-a amintit că la javanezi se consideră o dovadă de bun gust să vorbeşti numai în parabole despre femei.

— Un *guru* înţelept a spus cândva, s-a întors el spre Sutra, că există pe lume mai multe feluri de lucruri bune. Unele sunt pentru stomac, altele pentru privire, altele pentru spirit. Astă-seară am gustat din bunătăţile menite stomacului. Iar spusele tale şi ale lui *tuan* Cheng San mi-au prilejuit desfătarea spiritului. E mai mult decât puteam spera. Şi totuşi mi s-a oferit… ni s-a oferit şi o desfătare a privirii. Cum aş putea să-ţi mulţumesc îndeajuns pentru minunata ta ospitalitate?

Chipul lui Sutra s-a încreţit în zâmbet. Frumoase vorbe. S-a înclinat, primind complimentul, apoi i-a răspuns fără ocolişuri:

— Înţelept a grăit omul acela. Poate că, în timp, privirea se va simţi iar înfometată. Trebuie să mai discutăm şi altă dată înţelepciunea din bătrâni.

— Ce te umfli aşa în pene, Peter?

— Ba nu mă umflu deloc, sunt doar mulţumit de mine. Tocmai le spusesem că, după părerea noastră, fata aceea e o frumuseţe.

— Aşa şi e! O păpuşică! Ce-ar fi s-o poftim să ia cafeaua cu noi?

— Doamne fereşte! a încercat Peter Marlowe să nu ridice vocea. Aici nu merge aşa, să-ţi dai întâlnire cât ai bate din palme. Asta durează, se clădeşte încetul cu încetul.

— Pe dracu', aşa ceva nu-i deloc în stil american. Cunoşti o fetişcană, o placi, te place şi ea şi hopa-n scutece.

— N-ai niciun rafinament.

— Posibil, Dar am şi avut o mulţime de fetişcane d-astea.

Au râs amândoi, Cheng San a întrebat care-i motivul veseliei lor, iar Peter Marlowe a explicat că Împăratul ar fi spus, chipurile, că-i mai bine să-şi deschidă prăvălie în sat şi să nu se mai ostenească să bată drumul înapoi în lagăr.

După ce şi-au băut cafeaua, Cheng San a deschis primul discuţia.

— Aş zice că e destul de primejdios să faci drumul din lagăr şi până aici la vreme de noapte. Mai primejdios decât venirea mea în sat.

„Prima rundă e-a noastră”, şi-a zis Peter Marlowe. Din punctul de vedere al gândirii orientale Cheng San era acum în dezavantaj, pentru el era un minus că a făcut primul pas.

— E-n regulă, Rajah, a spus Peter Marlowe. Poţi să începi. Avem un punct avantaj.

— Crezi?

— Da. Ce vrei să-i spun?

— Spune-i că am o afacere grasă. Un diamant. Patru carate. Montură de platină. Perfect, fără pată, cu ape alb-albastre. Vreau pe el treizeci şi cinci de mii de dolari. Cinci mii în dolari emişi de englezi pentru zona Strâmtorii Malacca şi restul în bani traşi de japonezi.

Peter Marlowe a făcut ochii mari. Era cu faţa la King, aşa că negustorul chinez nu i-a putut ghici surprinderea. Dar Sutra a observat-o. Întrucât nu era implicat direct în afacere şi urma doar să-şi primească comisionul în calitate de intermediar, s-a aşezat mai comod ca să urmărească duelul. Nu trebuia să-şi facă griji pentru Cheng San. Sutra ştia pe pielea lui că, atunci când e vorba de bani, chinezul ştie să se bată mai bine ca oricine.

Peter Marlowe a tradus întocmai. Imensitatea afacerii compensa până şi o abatere de la bunele maniere. Şi mai dorea să-l şi zdruncine pe chinez.

Lui Cheng San i-au lucit cam prea tare ochii, fusese luat prin surprindere. A cerut să vadă diamantul.

— Spune-i că nu-l am la mine. Spune-i că livrez marfa în zece zile. Spune-i că trebuie să primesc banii cu trei zile înainte de livrare, pentru că proprietarul obiectului nu vrea să se despartă de el până nu vede banii.

Cheng San ştia că Împăratul e negustor cinstit. Dacă spune că are un inel şi i-l va da, atunci aşa va face. Întotdeauna se ţinuse de cuvânt. Dar să aduni atâta bănet şi să-l treci în lagăr, unde n-avea cum să fie mereu cu ochii pe Împărat, asta, da, era cam riscant.

— Când pot vedea inelul? a întrebat el.

— Spune-i că, dacă doreşte, poate să vină în lagăr, de-acum în şapte zile.

„Asta înseamnă că trebuie să dau banii înainte de a vedea măcar diamantul! şi-a zis Cheng San. Imposibil, o ştie şi *tuan* Rajah. Ar fi o afacere cât se poate de proastă. Dacă piatra are într-adevăr patru carate, pot să obţin cincizeci… ba chiar o sută de mii de dolari pe ea. La urma urmei, îl cunosc pe chinezul care are în proprietate maşina care tipăreşte banii. Dar cinci mii de dolari în bani emişi de englezi, asta-i cu totul altceva. Pe ăştia trebuie să-i cumpăr la bursa neagră. Şi ia să vedem, la ce schimb? Şase la unu e prea puţin, douăzeci la unu prea scump.”

— Spune-i prietenului meu Rajah, a zis el cu glas tare, că acesta este

un aranjament comercial mai puţin obişnuit. Prin urmare, trebuie să mă gândesc ceva mai mult decât îi trebuie normal unui om de afaceri să gândească.

S-a dus la fereastră, a rămas un timp acolo cu ochii pierduţi în noapte.

Cheng San era plictisit de război, plictisit de uneltirile obscure la care trebuie să recurgă un om de afaceri pentru a scoate şi el un profit. S-a gândit la noapte şi la stele, la tâmpenia oamenilor care se luptă şi mor pentru lucruri care n-au decât o valoare trecătoare. În acelaşi timp, ştia că supravieţuiesc numai cei puternici, cei slabi sunt sortiţi pieirii. S-a gândit la soţie şi la cei patru copii, trei fii şi o fiică, la lucrurile pe care şi-ar dori să li le cumpere pentru ca să trăiască în îndestulare. S-a mai gândit şi la cea de-a doua soţie pe care ar dori să şi-o cumpere. Va trebui cumva să încheie şi tranzacţia asta. Şi merită riscul să ai încredere în Împărat.

„Preţul e cinstit, a raţionat el. Dar cum să veghez asupra siguranţei banilor? Să găsesc un intermediar de încredere. Ar trebui să fie cineva din corpul de gardă. Gardianul ar urma să vadă inelul. Ar putea să transmită el banii dacă inelul e adevărat şi are greutatea cuvenită. Pe urmă *tuan* Rajah s-ar îngriji de livrarea mărfii aici, în sat. N-are niciun rost să te încrezi într-un gardian, să ia el inelul şi să-l predea. Cum poţi avea încredere într-un gardian?”

Poate că ar reuşi să ticluiască o poveste, cum că banii reprezintă un împrumut făcut lagărului din partea chinezilor din Singapore… Nu, asta nu merge pentru că, oricum, gardianul va trebui să vadă inelul. Deci, gardianul trebuie să fie la curent cu toată afacerea. Asta înseamnă că se va aştepta la o recompensă substanţială.

Cheng San a revenit încet la loc. A băgat de seamă că Împăratul transpiră mai tare ca de obicei. „A-a…, s-a dumirit chinezul, va să zică ţii tare să-l vinzi! Dar poate ştii că şi eu ţin tare să-l cumpăr. Tu şi cu mine suntem singurii care pot pune la punct o afacere de asemenea anvergură. Nimeni nu mai are renumele tău de negustor cinstit şi nimeni altul decât eu, dintre toţi chinezii care fac comerţ cu lagărul, nu este capabil să pună pe masă dintr-o dată atât de mulţi bani.”

— Deci, *tuan* Marlowe, am un plan care s-ar putea să fie satisfăcător şi pentru prietenul meu Rajah şi pentru mine. Pentru început, să ne înţelegem asupra preţului. Cel pe care l-a menţionat este prea mare, dar, pentru moment, nu prezintă importanţă. În al doilea rând, convenim asupra unui intermediar, un gardian în care putem avea amândoi încredere. În termen de zece zile eu îi dau gardianului jumătate din sumă. Gardianul trebuie să aibă posibilitatea să examineze inelul. Dacă e exact aşa cum pretinde proprietarul, atunci poate să-i înmâneze banii prietenului meu Rajah. Rajah îmi livrează marfa mie, aici. Eu aduc cu mine un expert să cântărească piatra.

Atunci plătesc cealaltă jumătate din bani şi preiau inelul.

Împăratul a ascultat cu atenţie traducerea lui Peter Marlowe.

— Spune-i că e okay. Dar trebuie să primesc toţi banii odată. Persoana nu dă obiectul din mână decât în schimbul sumei întregi.

— Atunci spune-i prietenului meu Rajah că am să-i dau gardianului trei sferturi din preţul convenit pentru ca să-l ajut să se înţeleagă cu proprietarul.

Cheng San bănuia că şaptezeci şi cinci la sută acoperă cu siguranţă suma ce urma să fie plătită proprietarului. Împăratul îşi punea astfel în joc numai câştigul lui, căci trebuie să fie destul de bun negustor ca să-şi asigure un comision de măcar douăzeci şi cinci la sută!

Împăratul îşi făcuse calculul cam la trei pătrimi din sumă. Asta-i dădea suficient spaţiu de manevră. Poate că mai reuşeşte să stoarcă câţiva dolari din preţul iniţial cerut de proprietar, nouăsprezece mii cinci sute. Până aici parcă a mers destul de bine. Acum urma ce-i mai greu.

— Spune-i că e okay. Pe cine l-ar vrea ca intermediar?

— Torusumi.

Împăratul a clătinat din cap. A rămas pe gânduri câteva clipe, apoi i s-a adresat direct lui Cheng San.

— Ce zici de Immuri?

— Spune-i prietenului meu că aş prefera să fie altcineva. Poate Kimina?

Împăratul a şuierat printre dinţi. Auzi, domnule, un caporal! Nu făcuse niciodată afaceri cu el. Prea periculos. Mai bine cineva cunoscut.

— Shagata-san?

Cheng San a făcut din cap în semn de încuviinţare. Acesta era omul pe care şi-l dorise, dar nu a vrut să-l propună el. A vrut să vadă doar pe cine şi-l doreşte Împăratul, ca o ultimă verificare a probităţii sale.

Da, Shagata era omul potrivit. Nu prea isteţ, dar destul de şmecher. Mai avusese de a face cu el. Bun.

— Acum în legătură cu preţul, a continuat Cheng San. Aş propune să discutăm şi acest aspect. Patru mii de dolari contrafăcuţi de japonezi pentru un carat. Total şaisprezece mii. Patru mii în dolari malaiezi la schimbul de cincisprezece la unu.

Împăratul a clătinat din cap fără supărare, apoi i-a spus lui Peter Marlowe:

— Spune-i că n-am de gând să mă bag în rahatul ăsta de tocmeală. Preţul este de treizeci de mii, dintre care cinci în dolari emişi pentru zona Strâmtorii la schimbul de opt la unu, totul în bancnote de valoare mică. Asta-i ultimul meu preţ.

— Ar trebui să te mai târguieşti un pic, s-a băgat Peter Marlowe. Ce-ar fi să-i spui treizeci şi trei şi pe urmă…

Împăratul a făcut din cap că nu.

— Nu. Iar când traduci să nu uiţi cuvântul „rahat”!

Înfrângându-şi cu regret pornirea, Peter Marlowe s-a întors iar către Cheng San.

— Prietenul meu spune aşa: N-are de gând să se mai încurce cu fineţurile tocmelii. Ultimul lui preţ este de treizeci de mii de dolari, cinci mii în dolari pentru zona Strâmtorii, la schimbul de opt la unu. Toată suma în bancnote de valoare mică.

Spre marea lui uimire, Cheng San a răspuns imediat:

— Sunt de acord!

Nu vroia nici el să-şi mai piardă vremea cu tocmeala. Preţul era bun şi, oricum, îşi dăduse seama că Împăratul fusese categoric. Există un moment în orice afacere în care omul trebuie să se hotărască, da sau nu. Rajah era un bun negustor.

Au bătut palma. Sutra a scos la iveală, zâmbind, o sticlă de *sake*{43}. Au băut pe rând în sănătatea fiecăruia până au gătat toată sticla. Pe urmă s-au înţeles asupra amănuntelor.

Peste zece zile Shagata va veni la baraca americanilor, la ceasul schimbării gărzii de noapte. Va avea banii cu el şi va vedea inelul înainte de a-i preda. Trei zile mai târziu Împăratul şi cu Peter Marlowe se vor întâlni cu Cheng San în sat. Dacă, pentru un motiv sau altul, Shagata nu se prezintă la întâlnire, înseamnă că vine în seara următoare sau în a treia seară. Tot aşa, dacă Împăratul nu vine la întâlnire, îl vor aştepta şi în seara zilei următoare.

După ce a făcut şi a primit complimentele de rigoare, Cheng San a anunţat că trebuie să prindă refluxul de seară. S-a înclinat politicos. Sutra a ieşit cu el ca să-l conducă până la ţărm. În dreptul bărcii au început să se ciondănească cuviincios în legătură cu afacerea lor cu peştele.

Împăratul era în al nouălea cer.

— Am dat lovitura, Peter. Suntem nişte oameni făcuţi!

— Ai fost extraordinar! Când mi-ai spus să i-o servesc aşa, dintr-o bucată, ei bine, bătrâne, am crezut că acum îţi întoarce spatele. Ei nu-s obişnuiţi să trateze în felul ăsta.

— Am avut o inspiraţie, a rostit domol King, pe urmă a adăugat, mestecând un dumicat de friptură: Îţi revine zece la sută… din câştig, bineînţeles. Dar va trebui să mai munceşti pentru asta.

— Am să trag ca vita! Doamne! Când mă gândesc la toţi banii ăia… Treizeci de mii de dolari, asta înseamnă un teanc de un picior înălţime.

— Mai mult, a spus Împăratul, molipsit şi el de înflăcărarea lui Peter Marlowe.

— Dumnezeule, dar ai ceva tupeu. Cum naiba ai ajuns la preţul ăsta? Iar el, trosc, „de acord” şi gata. Până la un punct e doar vorbărie

şi pe urmă, trosc-pleosc, te-ai îmbogăţit!

— Am sucit-o eu pe toate părţile înainte de a ajunge să închei afacerea. Multe se mai pot încurca şi de-aici înainte. Nu zici hop până n-ai banii-n mână şi depuşi la bancă.

— A… la asta nu m-am gândit.

— Axioma negustorului. Vorbăria nu ţi-o treci în cont. Numai lovelele!

— Nici nu pot încă să-mi revin. Suntem afară din lagăr, avem mai multă mâncare-n noi decât ne-a fost dat să gustăm de săptămâni de zile. Iar perspectiva e minunată. Zău dacă nu eşti un geniu!

— Vedem noi la urmă, Peter, a spus King, ridicându-se în picioare. Mă aştepţi aici. Eu mă întorc într-o oră sau cam aşa ceva. Mai am nişte treburi de făcut. Dacă plecăm de-aici în două ore, e tocmai bine. Atunci ajungem în lagăr chiar înainte de răsăritul soarelui. E momentul cel mai potrivit. Atunci şi străjile sunt mai adormite, Ne vedem mai târziu.

A coborât repede treptele, mistuindu-se în noapte.

Pe neaşteptate, Peter Marlowe s-a simţit singur, năpădit de tot felul de temeri.

„Ce, Dumnezeu, o mai fi născocit? Unde s-a dus? Şi dacă întârzie? Dacă nu se mai întoarce? Dacă vine vreun japonez în sat? Dacă rămân singur, de capul meu? Să mă duc să-l caut? Dacă nu ajungem înapoi până-n zori, Doamne, ne dau evadaţi, şi va trebui să fugim. Unde? Poate că ne ajută Cheng San? Prea periculos! Şi unde-l găsim? Am putea oare să ajungem la debarcader şi să punem mâna pe un vas? Poate să luăm legătura cu partizanii despre care se zice că ar acţiona pe aici? Ţine-ţi firea, Marlowe, eşti un fricos, un laş, asta eşti! Te frământi ca un puşti de trei ani!”

Înfrângându-şi îngrijorarea, s-a aşezat să aştepte. Dar, deodată, şi-a amintit de condensatorul de cuplare… trei sute de microfarazi.

— *Tabe, tuan,* i-a zâmbit Kasseh când Împăratul a intrat în coliba ei.

— *Tabe,* Kasseh!

— Mâncare doreşte el da?

El a refuzat, clătinând din cap, a prins-o în braţe, şi-a plimbat mâinile pe trupul ei. Ea s-a ridicat pe vârfuri, cuprinzându-l pe după gât. Părul lung şi mătăsos îi cădea până la brâu.

— De mult nu fost, a suspinat ea, aţâţată de atingerea lui.

— De mult, i-a răspuns el. Ţi-a fost dor de mine?

— Uh-uh, a râs ea, maimuţărindu-i accentul.

— A venit?

Ea a făcut semn din cap că nu.

— Nu place asta la mine, *tuan.* Mult periculos.

— Totul e periculos.

S-au auzit paşi, curând s-a profilat o umbră în dreptul uşii. Apoi uşa s-a deschis, a pătruns înăuntru un chinez mic de statură, negricios. Purta un sarong şi avea cipici indieni în picioare. A zâmbit, arătându-şi dinţii sparţi, vineţii. Pe după umeri avea un *parang* de război în teacă de lemn. Împăratul a băgat de seamă că teaca era bine unsă. Nimic mai uşor decât să tragi pumnalul şi să-i tai capul celui din faţa ta, hârşti, dintr-o singură mişcare. Omul mai avea şi un pistol la brâu.

Împăratul o rugase pe Kasseh să intre în legătură cu luptătorii de gherilă care acţionau în Johore, iar venirea acestui om era urmare a chemării lui. Ca şi mulţi alţii, erau foşti bandiţi care luptau acum împotriva japonezilor sub steagul Rezistenţei, care îi şi aproviziona cu arme.

— *Tabe.* Vorbeşti englezeşte? a întrebat Împăratul, forţându-se să zâmbească.

La prima vedere, nu prea-i plăcea cum se înfăţişează chinezul.

— De ce vlei volbeşti cu noi?

— M-am gândit că s-ar putea să ajungem la o înţelegere.

Sub privirea pofticioasă a chinezului, Kasseh a tresărit.

— Şterge-o, Kasseh, i-a poruncit Împăratul.

Ea s-a îndepărtat fără zgomot, trecând prin perdeaua de boabe înşirate în cealaltă încăpere. Chinezul s-a uitat lung după ea.

— Tu nolocos eşti, i-a spus el lui King. Male nolocos. Asta femeia bine face hâţ-hâţ la doi, tlei balbaţi în una noaptea. Nu?

— Vrei să vorbim despre înţelegere? Da sau nu?

— Păzeşte bine la tine, omul alb. Poate eu spune la niponi ca tu aici. Poate spun la ei ca plisonieli albi vin libel în satul. Atuci el omoală la satul.

— Aşa ajungi tu mort, mai repede decât crezi.

Chinezul a mormăit ceva, s-a aşezat pe vine. Şi-a potrivit *parang*-ul la spate, cu un gest ameninţător.

— Poate iau la tine femeia acum.

„Doamne, şi-a zis King. Te pomeneşti c-am făcut o greşeală."

— Am o propunere pentru voi. Dacă războiul se termină brusc sau dacă japonezii îşi pun în cap să înceapă să-i măcelărească pe prizonierii de război, vreau să fiţi pe-a-proape ca să ne apăraţi. Vă plătesc două mii de dolari americani atunci când ajung în siguranţă.

— Cum ştim noi ca niponi omoala la plisonieli?

— Aflaţi voi. Şi-aşa ştiţi cam tot ce se petrece pe-aici.

— Cum ştim tu plăteşti la noi?

— Plăteşte guvernul american. Ştie toată lumea că s-a anunţat o recompensă.

— Două miile! *'Mahlu!* Două miile capatam olice zi noi. Spalgem una banca. Foalte uşol!

Atunci Împăratul şi-a jucat cartea.

— Sunt împuternicit de comandantul nostru să vă garantez câte două mii de dolari pentru fiecare salvat. Dacă se-ncinge zavera.
— Nu înţeles.
— Dacă japonezii încearcă să ne dea la scăfulie… să ne omoare. Dacă aliaţii debarcă aici, japonezii s-ar putea să se cam înfurie. Sau dacă ai noştri debarcă în Japonia, atunci japonezii de aici au să vrea să se răzbune. Dacă fac una ca asta, voi o să ştiţi, iar eu vreau să ne ajutaţi să scăpăm.
— Câţi soldaţii?
— Treizeci.
— Plea mult.
— Câţi puteţi să garantaţi voi?
— Zece. Dai pleţul este cici miile pentlu un omul.
— Prea mult.
Chinezul a ridicat din umeri.
— Bine. De acord. Cunoaşteţi lagărul?
Chinezul a rânjit strâmb, arătându-şi dinţii.
— Noi ştim la el.
— Baraca noastră e pe partea dinspre răsărit. Ceva mai mică. Dacă va trebui să fugim, trecem prin gardul de sârmă ghimpată chiar în dreptul ei. Dacă vă postaţi în junglă, puteţi să ne acoperiţi retragerea. Noi cum ştim dacă voi vă aflaţi acolo?
Din nou, chinezul a dat din umeri.
— Daca noi nu acolo, voi olicum molţi.
— Nu ne puteţi da un semnal?
— Fălă semnalul.
„E o nebunie, şi-a zis King în sinea lui. Noi n-avem cum să ştim când va trebui s-o zbughim de acolo, iar dacă aflăm ceva în ultimul moment, n-avem cum să-i anunţăm pe partizani ca să poată ajunge la timp. S-ar putea să fie acolo, s-ar putea să nu fie. Dar dacă le cade fisa că primesc câte cinci miare pentru fiecare american salvat, s-ar putea să fie cu ochii-n patru de-aci înainte.”
— Va fi cineva acolo să urmărească ce se întâmplă în lagăr?
— Poate şeful de la noi spune da, poate spune nu.
— Cine e şeful vostru?
Chinezul iar a dat din umeri, s-a scobit în dinţi.
— Atunci ne-am înţeles?
— Poate da…, a răspuns chinezul, aruncându-i o privire rea. Telminat?
— Da, a spus Împăratul, întinzându-i mâna. Mulţumesc.
Chinezul s-a uitat la mâna întinsă, a rânjit batjocoritor şi a pornit spre uşă.
— Ţine mintea. Numai zece. Alţi toţi molţi!
A ieşit.

„Oricum, măcar merită să încerci, s-a liniştit singur King. Ticăloşii ăia sigur că vor să pună mâna pe bani. «Unchiul Sam» are să plătească. Cum dracu' să n-o facă? Pentru ce naiba mai plătim noi impozite?”

— *Tuan,* a spus din uşă Kasseh cu ochii umbriţi de îngrijorare. Asta la mine nu place.

— Mai încearcă omul. Dacă încep ăia să ne omoare, poate avem o şansă să scăpăm cu viaţă, i-a făcut el cu ochiul. Asta merită osteneala. Altfel, oricum suntem morţi. Aşa că ce ne mai costă? Poate găsim o cale de scăpare, cine ştie…

— De ce nu făcut înţelegerea numai pentru tu singur? De ce tu nu plecat cu el acum şi scăpat lagăr?

— Simplu. Întâi, pentru că sunt mai în siguranţă în lagăr decât la partizani. N-am de ce să mă încred în ei decât la mare ananghie. Şi doi, pentru că lor nu le rentează să-şi piardă vremea pentru un singur om. De aceea i-am cerut să salveze treizeci. Dar n-are putinţa să se ocupe decât de zece.

— Cum alegi la cei zece?

— Fiecare pe barba lui, atâta vreme cât sunt şi eu printre ei.

— Poate la comandant nu place numai zece.

— Ba-i place, dacă se află şi el printre cei norocoşi.

— Crezi japonezii împuşcă, bum-bum, la prizonieri?

— S-ar putea. Hai să lăsăm asta, bine?

— Lăsam, i-a zâmbit ea. Cald aici. Băiţa facem, da?

— Da.

Într-un colţ al colibei, după paravan, King şi-a turnat apă peste el, luând cu o căldăruşă dintr-un bazin de ciment. Apa era rece, i s-a tăiat răsuflarea, l-a furnicat pe piele.

— Kasseh!

Ea a venit de după perdea cu un prosop în mână. A rămas lângă paravan, uitându-se la el. Da, *tuan* al ei era un bărbat frumos. Puternic şi chipeş, cu o piele plăcută la culoare. *„Wah-lah,* şi-a spus ea în gând, mare noroc să am un astfel de bărbat. Pare atât de mare, iar eu atât de mică… Mă depăşeşte, la înălţime cu două capete.”

Chiar aşa, ştia că lui îi place de ea. Nu e greu să placi unui bărbat. Dacă eşti femeie. Şi dacă nu ţi-e ruşine să fii femeie.

— De ce râzi? a întrebat-o el, văzându-i zâmbetul.

— Ah, *tuan,* eu zic: tu aşa mare şi eu aşa mică-mică, aşa, când stat în picioarele. Dar când culcat jos, gata, amândoi la fel, nu?

El a râs, i-a dat cu drag o palmă peste fund, a luat prosopul.

— Ce-ai zice să bem ceva?

— E gata, *tuan.*

— Şi ce altceva mai e gata?

A râs şi ea, cu gura şi cu ochii. Avea dinţii albi ca mărgăritarul,

ochii de un maroniu închis, pielea fină şi dulce.

— Cine ştie, *tuan?*

Şi a trecut în cealaltă încăpere.

„A dracului muiere, şi-a spus King în sinea lui, frecându-se viguros cu prosopul. Am avut noroc."

Treaba cu Kasseh i-o aranjase Sutra când Împăratul a venit în sat pentru prima oară. Toate amănuntele au fost stabilite dinainte. La terminarea războiului urma s-o plătească pe Kasseh cu douăzeci de dolari pentru fiecare seară petrecută cu ea. Obţinuse un rabat de câţiva marafeţi faţa de primul preţ – căci afacerile sunt afaceri –, iar la douăzeci de dolari era un târg cum nu se poate mai bun.

— De unde ştii c-am să-ţi plătesc? a întrebat-o el odată.

— Nu ştiu. Dar daca nu plăteşti, nu plăteşti, atunci eu ales numai cu plăcerea. Dacă plăteşti la mine, am şi banii şi plăcerea, i-a zâmbit ea atunci.

Şi-a încălţat papucii pe care ea îi lăsase în prag şi a trecut prin perdeaua de boabe înşirate. Ea îl aştepta.

Peter Marlowe încă se mai uita la Sutra şi Cheng San cum se tocmesc pe malul mării. Pe urmă Cheng San a făcut o plecăciune şi s-a urcat în barcă, iar Sutra l-a ajutat pe vâslaş să împingă barca pe întinderea scânteietoare a mării. Păşind încet, îngândurat, Sutra a pornit înapoi spre casă.

— *Tabe-lah!* l-a salutat Peter Marlowe.

— N-ai pofti să mai mănânci ceva?

— Nu, îţi mulţumesc, *tuan* Sutra.

„Pe onoarea mea, şi-a zis Peter Marlowe, parcă e mai altfel când eşti în stare să refuzi mâncarea." Dar mâncase pe săturate şi ar fi fost nepoliticos din partea lui să mai ceară. Era evident că satul e sărac şi nu e pornit să irosească bucatele.

— Am auzit că ştirile…, a spus el mai într-o doară, că ştirile de pe front sunt bune.

— Aşa am auzit şi eu, dar nu lucruri pe care le-aş putea repeta. Zvonuri, nimic precis.

— Păcat că nu mai e ca pe vremuri. Când omul mai putea să aibă un radio şi să asculte ştirile sau să citească un ziar.

— Adevărat. Mare păcat.

Sutra n-a dat niciun semn că a înţeles unde bate Peter Marlowe. S-a aşezat la locul lui, pe rogojină, şi-a răsucit o ţigară ca un cornet şi a început să fumeze ţinând-o în pumn, trăgând adânc fum după fum.

— Auzim lucruri rele despre ce se petrece în lagăr, a spus el într-un târziu.

— Nu e chiar atât de rău, *tuan* Sutra. Ne descurcăm, de bine, de rău. Dar să nu ştii ce se întâmplă în lume, asta cu siguranţă nu-i bine deloc.

— Am auzit vorbe că ar fi existat un radio în lagăr, iar cei care-l aveau au fost prinşi. Şi se mai spune că acum s-ar afla la închisoarea din Utram Road.

— Ai cumva veşti despre ei? Unul dintre ei mi-e prieten.

— Nu. Am auzit doar că acolo i-au dus.

— Tare mi-aş dori să ştiu cum le merge.

— Cunoşti locul şi ce se alege de toţi cei ce sunt trimişi acolo, aşa că ştii deja ce se întâmplă cu ei.

— Adevărat. Dar parcă tot mai nădăjduiesc să mai aibă şi unii ceva noroc.

— Cu toţii suntem în mâinile lui Alah, aşa a spus Profetul.

— Slăvit fie numele Lui.

Sutra i-a aruncat o privire scurtă; apoi, pufăind liniştit din ţigară, l-a întrebat:

— Unde ai învăţat malaieză?

Peter Marlowe i-a povestit despre viaţa lui în sat. Cum a muncit pe parcelele de orez şi cum a trăit ca un javanez, ceea ce este cam acelaşi lucru cu a duce o viaţă de malaiezian. Obiceiurile sunt aceleaşi, limba este aceeaşi, cu excepţia unor cuvinte împrumutate de uz curent: radio în Malaya, aparat în Java, maşină în Malaya, automobil în Java. Dar în rest totul e la fel. Iubire, ură, boală, vorbele pe care le spune un bărbat altui bărbat sau un bărbat unei femei sunt toate la fel. Lucrurile cu adevărat importante sunt întotdeauna aceleaşi.

— Cum se numea femeia ta din satul acela, fiule? a întrebat Sutra.

Ar fi fost nepoliticos să-l întrebe mai înainte, dar acum, după ce vorbiseră despre sufletul omului, despre alcătuirea lumii, despre filosofie, despre Alah şi despre unele cugetări ale Profetului, lăudat fie-I numele, acum nu mai era urât din partea lui să pună această întrebare.

— O chema N’ai Jahan.

Bătrânul a suspinat mulţumit, aducându-şi aminte de propria lui tinereţe.

— Şi te-a iubit cu drag, multă vreme.

— Da.

Peter Marlowe parcă o vedea şi acum aievea. A venit în coliba lui la vreme de noapte, când tocmai se pregătea să meargă la culcare. Purta un sarong roşu brodat cu fir de aur, iar pe sub poale i se vedeau picioarele mici, încălţate în sandale. Avea la gât o salbă împletită din flori vii, mireasma lor i-a umplut coliba şi întreaga lume.

Şi-a lăsat jos, la picioare, rogojina şi aşternutul, s-a înclinat adânc în faţa lui.

— Mă numesc N’ai Jahan. *Tuan* Abu, tatăl meu, m-a ales să împart viaţa cu tine, pentru că nu e bine pentru un bărbat să trăiască de unul singur. Iar acum se împlinesc trei luni de când eşti tot singur.

N'ai trebuie să fi avut cam paisprezece ani, dar în tărâmurile scăldate de soare şi de ploi o fată de paisprezece ani este de-acum femeie, cu toate dorinţele fireşti ale unei femei şi trebuie să fie măritată sau cel puţin dată unui bărbat ales de tatăl ei.

Pielea ei întunecată avea un luciu de lapte proaspăt, ochii îi erau ca nişte nestemate de topaz, mâinile fierbinţi ca nişte petale de orhidee, picioarele delicate, iar trupul satinat de copilă-femeie avea în el zburdălnicia unui colibri. Căci era o copilă a soarelui, copilă a ploii. Avea nasul subţire şi fin, cu nările gingaşe.

N'ai era parcă făcută din satin unduitor. Tare unde trebuie să fie tare. Moale unde trebuie să fie moale. Puternic unde trebuie să fie puternic. Şi slab unde trebuie să fie slab.

Părul îi era precum pana corbului. Lung. Putea să se învăluie toată în el.

Atunci Peter Marlowe i-a zâmbit. A încercat să-şi ascundă tulburarea şi să fie ca şi ea liber, fără griji şi fără sfiiciune. Ea şi-a desfăcut sarongul, a rămas mândră în faţa lui şi i-a spus:

— M-am rugat să te pot face fericit şi să-ţi aduc somn dulce. Şi mă rog ţie să mă înveţi tot ce trebuie să ştie femeia ta ca să te facă să te simţi aproape de Dumnezeu.

„Aproape de Dumnezeu..., se gândise atunci Peter Marlowe. Ce minunat, ce minunat de simplu e să poţi spune că dragostea te aduce aproape de Dumnezeu."

Şi-a ridicat privirea spre Sutra.

— Da. Ne-am iubit cu drag, multă vreme, îi mulţumesc lui Alah că am avut parte să trăiesc şi să iubesc până în pragul nesfârşirii. Slăvite sunt căile lui Alah.

Sus pe cer un norişor s-a luat la trântă cu Luna ca să-i răpească stăpânirea nopţii.

— E bine să fii bărbat, a spus Peter Marlowe.

— Te chinuieşte lipsa în astă seară?

— Nu. Cu adevărat. Nu în seara asta.

Peter Marlowe s-a uitat lung la bătrânul malaiezian, recunoscător pentru propunerea făcută, mângâiat de bunătatea lui.

— Ascultă, *tuan* Sutra. Am să-mi deschid sufletul către tine pentru că am credinţa că, în timp, am putea deveni prieteni. Cu timpul poate că vei avea răgazul să-mi cântăreşti prietenia şi să mă vezi aşa cum sunt. Dar războiul este un ucigaş al timpului. Aşa că am să-ţi vorbesc acum ca un prieten al tău, ceea ce nu sunt încă.

Bătrânul n-a răspuns. Pufăia mai departe din ţigară, aşteptându-l să continue.

— Am nevoie de o mică părticică dintr-un radio. Există vreun radio în sat, unul vechi? Poate că, dacă tot e stricat, aş putea lua din el părticica de care am nevoie.

— Ştii doar că radiourile sunt interzise de japonezi.

— Adevărat, dar uneori există locuri ascunse în care poţi păstra ce e interzis.

Sutra a rămas pe gânduri. Exista un radio chiar în casa lui. Poate că Alah l-a trimis pe *tuan* Marlowe să-l ia de acolo. Ştia că poate să aibă încredere în el pentru că *tuan* Abu avusese încredere în el mai înainte. Dar dacă *tuan* este prins cu radioul în afara lagărului, satul va fi inevitabil implicat.

Dar era periculos şi să mai lase radioul în sat. Desigur, ar fi trebuit să-l îngroape undeva, în adâncurile junglei, dar nu se îndurase. Aşa ar fi trebuit să facă, dar n-a făcut pentru că ispita de a asculta a fost întotdeauna prea puternică. Ispita femeilor de a asculta „muzică legănătoare” a fost mereu prea puternică. Şi ispita de a şti ceea ce alţii nu ştiu a fost şi ea prea puternică. Cu adevărat a fost scris că totul nu-i decât deşertăciune.

„Mai bine, s-a hotărât el, să lăsăm omului alb ce-i al omului alb.”

S-a ridicat, i-a făcut lui Peter Marlowe semn să-l urmeze şi a pornit, trecând prin perdelele de boabe înşirate, spre încăperile mai întunecoase ale clădirii. S-a oprit în pragul camerei Sulinei. Ea era întinsă în culcuş, cu sarongul desfăcut, cu ochii umezi.

— Sulina, i-a poruncit Sutra. Ieşi pe terasă şi pândeşte să nu vină cineva.

— Da, tată.

Sulina a sărit din pat, şi-a reînnodat sarongul, şi-a potrivit vestuţa *baju*. Şi-a potrivit-o, şi-a zis Sutra, poate prea mult, cât să i se ghicească bine goliciunea sânilor tineri. „Da, cu siguranţă a sosit timpul să o mărit pe fata asta. Dar cu cine? Nu prea sunt bărbaţi care s-o merite.”

S-a dat la o parte să o lase să treacă, cu ochii plecaţi, sfioasă. Dar nu era nimic sfios în legănarea coapselor ei şi, de bună seamă, asta a văzut şi Peter Marlowe. „Ar trebui să pun nuiaua pe ea”, şi-a zis Sutra. Dar ştia că nu trebuie s-o facă din supărare. Nu era decât o fetişcană care tânjeşte să fie femeie. Ispita e în firea femeii, femeia simte nevoia să fie dorită.

„Poate că ar trebui să te dau englezului. Cine ştie, s-ar putea să-ţi mai potolească pofta: Pare a fi destul de bărbat, a suspinat Sutra. Ehei, ce înseamnă să fii tânăr!”

S-a aplecat şi a tras de sub pat un aparat de radio mic.

— O să am încredere în tine. Radioul e bun. Funcţionează. Poţi să-l iei.

Peter Marlowe a fost cât pe ce să-l scape din mână de uimire.

— Dar cu tine cum rămâne? Cu siguranţă că preţul e dincolo de închipuire.

— N-are niciun preţ. Îl poţi lua cu tine.

Peter Marlowe a întors radioul pe partea cealaltă. Era un aparat clasic. Nu avea capac în spate, lămpile luceau tainic la lumina opaiţului. Se vedeau mai mulţi condensatori. Chiar mulţi. S-a dus mai aproape de lumină şi a examinat cu atenţie interiorul aparatului, bucată cu bucată.

A simţit cum i se prelinge sudoarea pe obraz. Atunci a găsit ce-i trebuia, trei sute de microfarazi.

„Şi-acum ce fac? se întreba el înfrigurat. Să iau numai condensatorul? Mac zicea că e aproape sigur. Mai bine iau tot aparatul şi, dacă nu se potriveşte condensatorul, atunci putem încerca altul. Găsim noi un loc unde să-l ascundem. Da. Nu-i deloc rău să ai şi o rezervă."

— Îţi mulţumesc, *tuan* Sutra. Acesta este un dar pentru care nu-ţi pot mulţumi îndeajuns. Eu şi alte mii ca mine de la Changi.

— Eu nu te rog decât să ai grijă de noi, cei de aici. Dacă vă vede vreun gardian, încearcă să îngropi radioul în junglă. Satul meu e în mâinile tale.

— Fii fără teamă. Am să-l apăr cu preţul vieţii.

— Cred ceea ce spui. Dar poate că totuşi am făcut o prostie.

— Sunt clipe, *tuan* Sutra, când îmi vine să cred că toţi oamenii nu-s decât nişte nesăbuiţi.

— Eşti mai înţelept decât te-arată vârsta.

Sutra i-a dat o cârpă să învelească radioul, apoi s-au întors iar în încăperea principală. Sulina şedea ascunsă în umbră, sub streaşina terasei. Văzându-i intrând, s-a ridicat.

— Vrei să-ţi aduc ceva de mâncare sau de băut, tată?

„Wah-lah, a mormăit Sutra în sinea lui, mă întreabă pe mine, dar trage cu ochiul la el."

— Nu. Du-te la culcare.

Sulina a scuturat frumos din cap, dar s-a supus.

— Cred că fiica mea merită o bătaie bună.

— Ar fi mare păcat să loveşti o fiinţă atât de gingaşă, a spus Peter Marlowe. Îmi amintesc ce-mi spunea *tuan* Abu: „Bate-ţi femeia cel puţin o dată pe săptămână şi vei avea linişte în casă. Dar nu o bate prea tare, căci atunci o stârneşti mânia şi-ţi va răspunde şi ea, în felul ei, şi mult chin îţi va aduce".

— Ştiu şi eu zicala asta. Are mult adevăr în ea. Femeile sunt dincolo de puterea noastră de a le înţelege.

Au mai vorbit despre multe altele, şezând pe verandă, cu privirea spre mare. Nu erau valuri aproape deloc. Peter Marlowe şi-a cerut voie să meargă să se scalde.

— Aici nu sunt curenţi, i-a spus bătrânul malaiezian, dar câteodată mai dau târcoale rechinii.

— O să am grijă.

— Să înoţi numai în umbra bărcilor. S-a mai întâmplat să treacă uneori câte un japonez în lungul ţărmului. Au un tun în baterie la vreo trei mile mai încolo. Fii cu ochii-n patru.

— Am eu grijă.

Peter Marlowe s-a ţinut în umbra colibelor până a ajuns în dreptul bărcilor. Pe cer, Luna începuse de-acum să coboare. „Nu mai avem prea mult timp”, şi-a zis el.

În apropiere de bărci erau mai mulţi bărbaţi şi câteva femei care pregăteau şi dregeau năvoadele, schimbând câte-o vorbă şi râzând. Nu i-au dat nicio atenţie când s-a dezbrăcat şi a intrat încet în mare.

Marea era caldă, dar se mai întâlnea şi câte un ochi de apă rece, ca în toate mările Sudului; a găsit un ochi din acela şi a încercat să rămână în el. Era minunat simţământul de libertate, aproape ca atunci când, copil fiind, făcea baie în mare la miezul nopţii, iar taică-său îi striga de pe mal: „Nu te duce prea departe, Peter! Nu uita de curenţi!”

A înotat pe sub apă, simţind cum îi pătrunde în pori sarea mării. Când a ieşit la suprafaţă a suflat ca o balenă şi s-a îndreptat cu mişcări leneşe spre apa mică, unde a rămas întins pe spate, scăldat de valurile domoale, savurându-şi clipele de libertate.

Cum bătea apa cu picioarele şi mişca din coapse ca să se ţină deasupra valurilor, şi-a dat seama că e gol puşcă şi că sunt bărbaţi şi femei la mai puţin de douăzeci de yarzi depărtare. Dar nu se simţea deloc ruşinat.

Goliciunea devenise un lucru obişnuit în lagăr. Iar lunile petrecute în satul din Java îl învăţaseră că nu e nicio ruşine să fii om, cu toate dorinţele şi nevoile omeneşti.

Mângâierea senzuală a mării şi faptul că mâncase atât de bine cu puţin timp înainte i-au aprins deodată poftele trupului. S-a întors repede cu faţa în jos, şi-a făcut iar vânt în mare, ascunzându-se.

A simţit sub tălpi nisipul de pe fund, a stat aşa, cu apa până la gât, s-a uitat înapoi spre mal, spre sat. Bărbaţii şi femeile trebăluiau mai departe pe lângă plasele de pescuit. L-a zărit pe Sutra în penumbra din cerdacul casei, fumând. Apoi, pe cealaltă latură, a văzut-o pe Sulina aplecată pe pervazul ferestrei, luminată de opaiţ. Îşi ţinea cu mâna sarongul la piept şi se uita spre mare.

Şi-a dat seama că se uită la el şi s-a întrebat ruşinat dacă nu cumva îl văzuse cum era cu câteva clipe mai înainte. Au rămas aşa, el cu ochii la ea, ea cu ochii la el. Apoi a văzut-o că dă sarongul la o parte şi-l pune jos, apoi începe să şteargă încet cu prosopul broboanele de sudoare care-i luceau pe trup.

Copilă a soarelui, copilă a ploii. Părul lung şi negru o acoperea aproape în întregime, dar ea şi l-a scuturat pe spate, s-a apucat să şi-l împletească în cosiţe. Şi tot timpul nu se uita decât la el, surâzând.

Şi atunci, deodată, fiecare unduire a mării a fost o dezmierdare, iar

suflul moale al brizei şi atingerea oricărei alge plutitoare tot mângâiere a fost... degete fine de curtezane, deprinse în veacuri cu dulcea învăţătură.

„Vei fi a mea, Sulina. Vei fi a mea, oricare ar fi preţul de plătit.”.

Şi-a încordat voinţa ca să-l alunge pe Sutra de pe terasă. Sulina îl tot privea. Şi aştepta. Cu aceeaşi nerăbdare.

„Are să fie a mea, Sutra. Nu mi te pune în cale! Nici să nu încerci. Căci altfel zău că...”

Nu a simţit apropierea lui King şi nici nu a băgat de seamă când acesta s-a oprit mirat văzându-l culcat în apă, cu ochii pierduţi în zare.

— Hei, Peter. Peter!

Auzindu-i glasul ca prin ceaţă, Peter Marlowe a întors încet capul, l-a zărit pe King care îi făcea semne de pe mal.

— Haide o dată, Peter! E timpul s-o luăm din loc.

Văzându-l pe King, şi-a amintit de lagăr, de sârma ghimpată, de radio, de diamant, şi iar de lagăr, de război, de lagăr, de radio, de santinelele de care trebuiau să treacă, de îndoiala dacă mai ajung la timp, de ce o mai fi nou în lume, de bucuria lui Mac atunci când va primi cei trei sute de microfarazi şi va şti că există un radio de rezervă în stare de funcţionare. Patima bărbătească s-a risipit. Dar durerea a rămas.

A ieşit din apă şi s-a dus să-şi ia hainele.

— Văd că nu te ruşinezi deloc, a spus King.

— De ce?

— Să te preumbli în halul ăsta. N-o vezi pe fata lui Sutra că se uită la tine?

— A văzut ea destui bărbaţi goi şi nu-i nimica rău în asta.

Goliciunea nici nu contează când nu e aprinsă de patimă.

— Câteodată nu te înţeleg deloc. Unde ţi-e decenţa?

— Mi-am pierdut-o de mult.

Peter Marlowe şi-a tras repede hainele pe el, s-a apropiat de King, îl mai săgeta încă un fior aproape dureros.

— Mă bucur că ai venit chiar acum. Mulţumesc.

— De ce?

— A, nimic important.

— Ţi-a fost teamă c-am uitat de tine?

Peter Marlowe a clătinat din cap.

— Nu. Ţi-am spus că nu contează. Oricum, îţi mulţumesc!

Împăratul s-a uitat lung la el, apoi a dat din umeri.

— Haide. Acum ajungem tocmai bine.

A pornit înainte pe lângă casa lui Sutra, i-a făcut bătrânului semn cu mâna.

— *Salamat!*

— Aşteaptă puţin, Rajah. Numai o secundă şi-am venit!

Peter Marlowe a urcat în fugă treptele, a intrat în casă. Radioul era tot acolo. Ţinându-l sub braţ aşa cum era, învelit într-o cârpă, s-a înclinat în faţa lui Sutra.

— Îţi mulţumesc. Să ştii că e în mâini bune.

— Du-te cu Dumnezeu, a spus Sutra, a şovăit o clipă, apoi a zâmbit. Păzeşte-ţi ochii, fiule. Când n-ai hrană pentru ei, rămâi mereu flămând.

— Am să ţin minte, s-a înclinat iar Peter Marlowe; i s-au aprins obrajii, se întreba acum dacă nu o fi chiar adevărat că bătrânii de pe aici ştiu să ghicească gândurile oamenilor, măcar uneori. Îţi mulţumesc. Pace ţie!

— Pace şi ţie, până la următoarea întâlnire.

Peter Marlowe s-a întors scurt şi a ieşit. Sulina era la fereastra ei, a văzut-o când a dat ocol casei. Sarongul o acoperea acum toată. Privirile li s-au întâlnit, au rămas o clipă ochi în ochi, făgăduinţa a fost dată, primită şi împărtăşită. A urmărit cele două umbre cum urcă pieziş dealul către junglă şi le-a însoţit cu gândul bun până ce s-au făcut nevăzute.

Sutra a suspinat adânc, a păşit fără zgomot în camera Sulinei. Ea stătea visătoare la fereastră cu sarongul în jurul umerilor. Sutra avea o nuieluşă de bambus în mână; a lovit-o tare, dar nu prea tare, peste coapsele goale.

— Asta e pentru că l-ai ispitit pe englez, când eu nu ţi-am spus încă să-l ispiteşti, a certat-o el, încercând să pară foarte supărat.

— Da, tată, a scâncit ea şi fiecare suspin al ei era pentru el ca un cuţit înfipt în inimă.

Dar când a rămas singură, s-a strâns ghem în culcuş şi a plâns niţel numai pentru ea, doar de plăcerea lacrimilor. Arsura loviturii i s-a întins în trup ca un fior moale, copleşitor de dulce.

Când erau cam la o milă de sat, Împăratul şi Peter Marlowe s-au oprit să-şi dreagă răsuflarea. Abia atunci a băgat de seamă King că Peter Marlowe poartă o legătură sub braţ.

Până atunci mersese el în faţă, atât de concentrat asupra izbânzilor din noaptea aceea, atât de atent la pericolele ce-i puteau pândi în întuneric, încât nu o observase înainte.

— Ce-ai acolo? Un supliment de haleală?

A rămas cu ochii la Peter Marlowe când acesta, zâmbind mândru, a desfăşurat cârpa.

— O surpriză!

Împăratului i s-a oprit inima în loc.

— Ce mi-ai făcut, nenorocitule? Ţi-ai pierdut minţile?

— Care-i problema? s-a mirat aproape sincer Peter Marlowe.

— Ai căpiat? Chestia asta ne bagă într-un rahat mai mare decât

naiba ştie ce! N-ai niciun drept să ne pui la amândoi capul la bătaie pentru un împuţit de aparat de radio. Şi n-ai niciun drept să te foloseşti de legăturile mele pentru învârtelile tale, să ştii!

Peter Marlowe a simţit că-l înghite pământul. Parcă nici nu-i venea să creadă.

— N-am vrut să fac nimica rău…

— Tu nu-ţi dai seama, fir-ai să fii de bleg! s-a înfuriat şi mai tare Împăratul. Radioul ăsta e dinamită curată!

— Dar în lagăr nu mai avem…

— Şi nici nu trebuie! Aruncă-l naibii chiar în clipa asta! Şi-am să-ţi mai spun ceva. Între noi doi totul s-a terminat. Gata! N-ai dreptul să mă bagi în nu ştiu ce încurcături fără să-mi spui nimic. Ar trebui să-ţi dau o bătaie să-ţi sune apa-n cap!

— Încearcă!

Peter Marlowe era şi el acum mâniat şi furios, la fel de furios ca şi Împăratul.

— Mi se pare c-ai uitat că suntem în război şi că n-avem niciun radio în lagăr. Unul dintre motivele pentru care am venit cu tine este că am sperat să fac rost de un condensator. Iar acum am un aparat complet… care şi merge!

— Aruncă-l dracului!

— Nu.

Cei doi bărbaţi stăteau faţă-n faţă, neclintiţi, neînduplecaţi. O clipă, doar o clipă, Împăratul a fost cât pe o să se năpustească asupra lui Peter Marlowe, să-l facă fărâme.

Împăratul ştia însă că înverşunarea nu face nici doi bani atunci când ai de luat o hotărâre importantă, iar acum, după ce trecuse de primul şoc, putea iar să judece la rece şi să analizeze situaţia.

În primul rând, trebuia să recunoască faptul că, deşi nu prea se face să rişti atât de tare, de data asta reuşita era clară. Dacă Sutra n-ar fi avut chef să-i dea lui Pete radioul, s-ar fi fofilat el cumva, i-ar fi spus: „La dracu', n-avem niciun radio pe-aici!" şi salut. Aşa că până aici nu s-a petrecut nimic rău. Iar afacerea s-a făcut în particular, între Pete şi Sutra, pentru că Cheng San trebuie să fi fost deja plecat.

În al doilea rând, un radio de a cărui existenţă el ştie, dar care nu se află în baraca lui, i-ar putea fi mai mult decât folositor. În felul ăsta ar fi la curent eu evoluţia situaţiei şi ar şti precis când trebuie să pună la punct evadarea. Aşa că, una peste alta, nu-i nicio nenorocire… decât că Pete a cam sărit peste cal. Acum, hai să vedem cum stau lucrurile şi-aici. Dacă ai încredere într-un om şi-l angajezi, înseamnă că ai nevoie de mintea lui. Nu-i nicio scofală să te-alegi cu un tip care ştie doar să stea la locul lui şi să-ţi execute ordinele. Iar Pete fusese cu siguranţă la înălţime în timpul tratativelor. Atunci când se organizează evadarea, dacă va fi cazul, Peter va fi inclus şi el în pluton. Trebuie să

fie şi unul care vorbeşte limba. Da, şi încă ceva: Pete nu s-a speriat, chiar deloc. Deci, trăgând linie, Împăratul îşi dădea acum seama că ar fi o neghiobie să se ia la bătaie cu el înainte de a şti limpede cum ar putea folosi această nouă situaţie ca un om de afaceri ce se află. Chiar aşa, nu trebuia să-şi iasă din sărite ca un copilaş de doi ani.

— Pete.

A văzut sfidarea din ochii lui Peter Marlowe, a văzut şi cum i s-au încordat fălcile. „Mă întreb dacă i-aş putea veni de hac slăbănogului. Asta da, sigur. Am douăzeci, poate treizeci de kilograme în plus.”

— Da?

— Îmi pare rău că mi-a sărit ţandăra. Chestia cu radioul e o idee bună.

— Cum?

— Am zis doar că-mi pare rău. E o idee minunată.

— Zău dacă te mai înţeleg, a rămas nedumerit Peter Marlowe. Acum sari la mine ca un nebun, iar în secunda următoare îmi spui că e o idee bună.

„Îmi place tipul, fir-ar el să fie, şi-a zis Împăratul în sinea lui. Are vână.”

— Vezi tu, eu cam fac alergie la radiourile astea, n-au niciun viitor, a râs el încetişor. N-au nicio valoare la a doua vânzare!

— Asta înseamnă că nu te-ai săturat de mine?

— Pe naiba, nu. Suntem pretenari! l-a înghiontit el în glumă. Am fost doar puţin întors pe dos de faptul că nu mi-ai spus. Aici n-ai făcut bine.

— Îmi pare rău. Ai dreptate. Îmi cer scuze. M-am purtat caraghios şi am fost şi nedrept. Ştii doar că n-aş fi vrut să-ţi creez probleme în niciun fel. Zău că-mi pare rău.

— Hai să batem palma. Îmi pare rău că mi-am ieşit din sărite. Dar data viitoare să-mi spui dinainte atunci când ai de gând să faci ceva.

Peter Marlowe i-a strâns mâna.

— Ai cuvântul meu.

— Pentru mine e de-ajuns, a spus King, bucurându-se în gând că a trecut norul. Acum spune-mi şi mie ce dracu’ e ăla un condensator?

Peter Marlowe i-a povestit despre cele trei ploşti.

— Înseamnă că tot ce-i trebuie lui Mac e un singur condensator, nu-i aşa?

— El aşa crede.

— Ştii ce-aş zice eu? Cred că cel mai bine ar fi să scoţi numai condensatorul şi să renunţi la radio. Îl îngropi aici. Are să fie în siguranţă. Iar dacă aparatul vostru nu funcţionează, putem să venim oricând să-l luăm. N-ar fi o problemă pentru Mac să pună condensatorul înapoi. Ar fi cu adevărat cam greu de ascuns radioul în lagăr şi, în definitiv, ar fi şi prea mare ispita să bagi pur şi simplu

porcăria asta în priză, nu-i aşa?

— Ba da, a fost de acord Peter Marlowe, apoi s-a uitat întrebător la King. Ai să vii atunci cu mine să-l luăm?

— Sigur că da.

— Dacă, dintr-un motiv sau altul, eu n-am să mai pot veni, te duci tu singur după el? Dacă te roagă Mac sau Larkin?

King a stat o clipă pe gânduri înainte de a răspunde.

— Sigur.

— Pe cuvântul tău?

— Da, a zâmbit subţire Împăratul. Pui mare preţ pe chestia asta cu cuvântul dat, nu-i aşa, Peter?

— Cum altfel poţi judeca un om?

Lui Peter Marlowe nu i-au trebuit decât câteva secunde ca să desprindă firele care legau condensatorul de măruntaiele radioului. A mai trecut un minut până a săpat o gropiţă în pământ şi a învelit bine aparatul cu cârpa. Au pus o piatră plată pe fundul gropii, au acoperit bine radioul cu frunze uscate, au netezit pământul din jur şi au tras un ciot de lemn peste ascunzătoare. În două săptămâni umezeala din sol avea să-l facă inutilizabil, dar asta le dădea destul timp să se întoarcă după el dacă nu izbuteau să repare până atunci aparatul ascuns în ploşti.

Peter Marlowe şi-a şters sudoarea de pe frunte. O boare fierbinte, venită pe neaşteptate, îi învăluise dintr-o dată, iar mirosul de transpiraţie atrăgea noi nori de insecte care bâzâiau înnebunite în jurul lor.

— Mama lor de ţânţari! a suduit el încet, apoi a ridicat privirea spre cerul întunecat ca să ghicească timpul, cuprins de îngrijorare. Nu crezi că e cazul să o cam luăm din loc?

— Încă nu. E doar patru şi un sfert. Momentul cel mai potrivit este cu puţin înainte de a se lumina. Mai aşteptăm zece minute, atunci ajungem exact la vreme. Prima dată, a zâmbit King, prima dată când am trecut gardul mi-a fost şi mie cam frică. La întoarcere a trebuit să aştept chiar lângă reţeaua de sârmă ghimpată. O jumătate de oră, dacă nu mai mult, am stat acolo până ce am putut să mă strecor înapoi. Doamne, când îmi amintesc… M-au trecut toate năduşelile, a încheiat el, alungând cu mâna roiul de musculiţe. Fir-ar ei de ţânţari!

Au mai stat jos un timp, ascultând perpetua mişcare a junglei. O mulţime de licurici se înşirau în şănţuleţul din marginea potecii, luminând-o.

— Parc-am fi noaptea pe Broadway{44}, a spus King.

— Am văzut pe vremuri un film, îi spunea *Times Square*{45}. O poveste cu ziarişti. Stai să-mi amintesc. Cred că era cu Cagney{46}.

— De ăsta nu-mi aduc aminte. Dar Broadway-ul trebuie să-l vezi aşa cum e în realitate. Ca şi cum s-ar face zi în mijlocul nopţii. Peste tot

numai reclame de neon şi lumini de tot felul.

— Tu de-acolo eşti? Din New York?

— Nu. Am fost acolo de vreo două ori. De fapt, am fost cam peste tot.

— Dar de unde eşti?

— Taică-meu e mereu pe drumuri, a dat din umeri King.

— Ce meserie are?

— Bună întrebare. Câte puţin din una, câte puţin din alta. Dar majoritatea timpului e beat.

— Înţeleg. Trebuie să fie cam greu cu el.

— Când eşti copil e destul de greu.

— Mai ai pe cineva?

— Maică-mea a murit. S-a prăpădit când eu aveam vreo trei ani. Fraţi sau surori n-am. M-a crescut tata. E un pierde-vară, dar am învăţat de la el multe despre viaţă. Una la mână că sărăcia e o boală. Doi la mână că banii sunt totul. Trei la mână, nu contează cum îi dobândeşti, totul e să-i ai.

— Ştii, eu nu m-am gândit niciodată prea mult la bani. Îmi închipui că în armată… vezi tu, îţi vine mereu solda lunară, ai asigurat un anumit nivel de viaţă, aşa că banii nu înseamnă mare lucru.

— Cât câştigă taică-tău?

— Nu ştiu precis. Bănuiesc eu că în jur de şase sute de lire pe an.

— Cristoase! Asta face numai două mii patru sute de dolari. Păi, luam eu o mie trei sute la gradul meu de caporal. Pe cinstea mea că nu m-aş osteni pentru banii ăştia.

— Poate c-o fi altfel în State. Dar în Anglia te poţi descurca binişor. Desigur, maşina noastră e destul de veche, dar asta nu prea contează, iar când termini serviciul ai şi-o pensie.

— Cât?

— Aproximativ jumătate din solda ta.

— Asta mi se pare o nimica toată. Nu-i înţeleg pe cei care se fac militari de carieră. O fi pentru că n-au reuşit altfel în viaţă.

Din coada ochiului, King a băgat de seamă cum s-a îmbăţoşat Peter Marlowe.

— Sigur, a adăugat el repede, asta nu se referă la Anglia. Eu spuneam cum e în Statele Unite.

— E o viaţă frumoasă în armată… pentru un bărbat. Bani destui… duci o viaţă interesantă în cele mai diferite părţi ale lumii. Mereu lume nouă, întâlniri, petreceri… Pe urmă, ofiţerii mai au şi un alt fel de prestigiu, a mai spus Peter Marlowe, aproape ca o scuză. Păstrătorii tradiţiei, chestii de-astea, ştii tu.

— Ai să rămâi în armată şi după război?

— Bineînţeles.

— Mie îmi pare, a cugetat King, scobindu-se în dinţi cu o bucăţică

de coajă de copac, mi se pare că-i prea uşor aşa. Nu-i ceva după care să te dai în vânt şi nici nu-i o treabă de viitor să primeşti mereu ordine de la nişte tipi care, cei mai mulţi, sunt nişte oameni de nimic. Cel puţin aşa îmi pare mie. Şi, pe naiba, asta nu-i leafă din care să te-alegi cu ceva. Să ştii, Pete, ar trebui să vii să vezi cum e în State. Cum e acolo nu-i nicăieri în lume. Chiar nicăieri. Fiecare de capul lui şi unul mai al dracului decât altul. Tot ce ai de făcut e să prinzi un fir şi să fii mai bun decât mototolul de-alături. Asta zic şi eu viaţă interesantă.

— Nu cred că mi s-ar potrivi. Într-un fel, ştiu că nu-s făcut să câştig bani. Mie mi-e mai bine să fac ceea ce m-am născut să fac.

— Asta-i o prostie. Numai pentru că taică-tău s-a făcut militar…

— Ni se trage încă din 1720. Din tată-n fiu. Cam prea lungă tradiţia ca să încerci să lupţi împotriva ei.

— E ceva vreme! a mormăit King. Eu nu ştiu decât de tata şi de tata lui tata. Mai încolo… nimic. Tot ce ştiu e că strămoşii mei se presupune că au venit de pe Vechiul Continent cândva prin 1880.

— Din Anglia?

— Pe naiba! Cred că din Germania. Sau poate de pe undeva din centrul Europei. Cui dracului îi mai pasă acum? Sunt american şi asta-i tot ce contează.

— Toţi cei din neamul Marlowe au fost militari, asta-i situaţia!

— Ba pe naiba! Nu depinde decât de tine. Fii atent. Hai să luăm situaţia ta de acum. Eşti în bani pentru că ţi-ai pus mintea la bătaie. Poţi să ajungi mare în afaceri, totul e să vrei. Ştii să vorbeşti ca un asiatic, nu-i adevărat? Eu am nevoie de mintea ta. Pentru asta eu te plătesc… stai aşa, nu te zburli iar la mine! Ăsta-i stilul american. Cui îi mişcă mintea ia bani pentru asta. Asta n-are nimic de-a face cu faptul că suntem prieteni. Nimic. Dacă n-aş plăti înseamnă că sunt ultimul om.

— Dar asta-i rău. Nu trebuie să fii plătit dacă vrei să dai o mână de ajutor.

— Zău dacă nu trebuie să-ţi fac niţică educaţie. Mi-ar plăcea să te iau cu mine în State şi să te pun pe calea cea dreaptă. Cu accentul tău caraghios de inglişman le-ai face praf pe toate muierile. Le-ai da gata într-o clipită. Te-am pune şef peste sectorul de lenjerie de damă.

— Doamne sfinte! i-a zâmbit Peter, dar cu o umbră de oroare în glas. Să mă pui pe mine să vând ceva e ca şi cum m-ai pune să zbor.

— Dar tu ştii să zbori.

— Fără avion, asta am avut în vedere.

— Sigur. Am glumit, s-a corectat King, s-a uitat la ceas. Parcă trece vremea mai încet când ai de aşteptat.

— Câteodată îmi vine să cred că nu mai scăpăm niciodată din cloaca asta împuţită.

— Ehei, Unchiul Sam i-a cam pus pe fugă pe niponi. Acum nu mai

durează mult. Şi chiar dacă durează, cui dracului îi pasă? Noi suntem nişte oameni făcuţi, prietene. Asta-i tot ce contează.

King s-a mai uitat o dată la ceas.

— Hai să luăm colbu-n copite.

— Ce-i aia?

— S-o luăm din loc.

— A, aşa? s-a ridicat în picioare Peter Marlowe. Macduff, arată calea!{47} a exclamat el bucuros.

— Cum?

— Aşa, o vorbă înseamnă „Să luăm colbu-n copite”.

Încântaţi amândoi că s-au împrietenit la loc, au pornit prin junglă. Au traversat drumul fără probleme. Acum, după ce au trecut de zona patrulată, au luat-o pe o scurtătură şi au ajuns cam la un sfert de milă de lagăr. King păşea în faţă, calm, netulburat. Numai licuricii şi roiurile de ţânţari ce-i mai stânjeneau ceva la mers.

— Cristoase, ăştia pişcă parcă mai rău.

— Aşa e. Dac-aş putea i-aş frige pe toţi, i-a răspuns tot în şoaptă Peter Marlowe.

În clipa următoare au văzut baioneta îndreptată spre ei. Au încremenit pe loc.

Japonezul şedea cu spatele sprijinit de un copac, cu ochii pironiţi la ei, cu un rânjet înfiorător pe faţă; arma o ţinea între genunchi, cu baioneta înainte.

I-a fulgerat pe amândoi acelaşi gând: „Doamne! Utram Road! Suntem morţi. Ucide!”

King a reacţionat primul. Dintr-un salt a fost asupra santinelei, i-a smuls arma din mână, s-a rostogolit într-o parte şi într-o clipă a fost iar în picioare, gata să-i zdrobească japonezului capul cu patul puştii. Peter Marlowe s-a aruncat şi el să-l strângă de gât. Un al şaselea simţ i-a dat de veste, s-a răsucit din săritură, cu mâinile întinse, s-a izbit de copac.

— Nu te-atinge de el!

Peter Marlowe a sărit în picioare, l-a luat de mijloc pe King, l-a tras mai încolo.

Santinela nu se mişcase. Acelaşi zâmbet răuvoitor îi strâmba faţa.

— Ce dracu’ faci? a şuierat îngrozit King, ţinând arma sus, gata să lovească.

— Nu te apropia de el! Hai mai repede de-aici, pentru numele lui Dumnezeu!

Peter Marlowe i-a smucit carabina din mâini, a aruncat-o lângă japonezul mort. Abia atunci a văzut King şarpele din poala santinelei.

— Doamne, a hârâit el, făcând un pas înainte să-l vadă mai bine.

Peter Marlowe l-a prins iar în braţe, s-a agăţat de el ca un nebun.

— Nu te-apropia! Fugi dracului de-aici, fugi!

A luat-o primul la goană, cât mai departe de copaci, croindu-şi drumul de-a dreptul prin tufişuri, fără să-i pese de zgomot. King s-a repezit după el. S-au oprit numai când au ajuns într-o poiană.

— Ce-ai înnebunit? s-a strâmbat King, luptând să-şi recapete răsuflarea. Nu era decât un prăpădit de şarpe!

— Era un şarpe zburător, a gâfâit Peter Marlowe. Ăştia trăiesc în copaci. Dacă te înţeapă, mori pe loc, bătrâne. Se urcă sus, pe crengi, se încolăcesc strâns, ca un arc şi-şi dau drumul jos, drept. În capul victimei. Avea unul în poală şi unul dedesubt. În mod sigur mai erau şi alţii, pentru că se ţin întotdeauna în cuiburi.

— Sfinte Cristoase!

— De fapt, bătrâne, ar trebui să le fim recunoscători târâtoarelor acelora scârboase, a spus Peter Marlowe, încercând să respire mai rar ca să-şi potolească bătăile inimii. Japonezul mai era cald încă. Nu era mort de mai mult de două minute. Dacă nu-l muşcau, ne-ar fi prins. Şi trebuie să-i mulţumim lui Dumnezeu că ne-am luat la harţă. Asta le-a dat timp şerpilor să-şi facă treaba. Niciodată n-o să mai fim atât de aproape de a da în primire! De moarte, înţelegi? Niciodată!

— Iar eu n-am să mai vreau să văd un blestemat de japonez cu o blestemată de baionetă îndreptată spre mine în toiul unei nopţi blestemate ca asta. Haidem! Mai bine să plecăm naibii de-aici.

Curând au ajuns în apropierea reţelei de sârmă ghimpată, s-au pregătit să aştepte momentul potrivit. Încă nu puteau să parcurgă în fugă distanţa scurtă până la gard. Era prea multă lume în jur. Ca un făcut, mulţi se mai plimbau încă, nişte stafii umblătoare, cei care n-aveau somn şi cei care dormeau de-a-n picioarelea.

Erau binevenite clipele acelea de odihnă pentru că încă le mai tremurau genunchii; erau amândoi recunoscători că au scăpat cu viaţă şi de data asta.

„Doamne, ce noapte, îşi zicea în gând King. Dacă nu era Pete, aş fi fost mort şi-ngropat. Am fost cât pe ce să-i pun japonezului piciorul în piept înainte de a-l izbi cu patul armei. N-a mai lipsit decât un pas. Şerpii! Nu pot să-i sufăr pe şerpi. Hidoase fiinţe!”

Pe măsură ce se liniştea, stima lui faţă de Peter Marlowe era tot mai mare.

— Ea doua oară când mă scoţi din belea, i-a şoptit.

— Tu ai pus primul mâna pe armă. Dacă japonezul nu era mort, l-ai fi ucis sigur. Eu am fost mai lent.

— Ei, eu eram mai în faţă…, s-a oprit din vorbă King, a zâmbit. Hei, Peter. Noi facem echipă bună împreună. Cu înfăţişarea ta şi mintea mea, o scoatem noi la capăt.

Pe Peter Marlowe l-a pufnit râsul. A încercat să şi-l înăbuşe, s-a rostogolit pe spate. Hohotele acelea sugrumate şi lacrimile ce-i şiroiau pe obraji l-au molipsit şi pe King, a început şi el să se chircească de

râs. Într-un târziu, Peter Marlowe a şoptit printre sughiţuri:
— Termină o dată, pentru Dumnezeu.
— Tu ai început.
— Ba nu.
— Nu, tu… ai spus, ai spus…, nu şi-a mai terminat vorba King, ştergându-şi lacrimile. Parcă-l văd pe niponul ăla. Şedea, păcătosul, ca un maimuţoi şi…
— Ia uită-te acolo!
Le-a pierit râsul la amândoi.
De cealaltă parte a reţelei de sârmă ghimpată, Grey îşi făcea rondul. L-au văzut cum se opreşte în dreptul barăcii americanilor. L-au văzut cum aşteaptă în umbra zidului, cum se uită spre gard, aproape pe direcţia lor.
— Crezi că ştie? a întrebat în şoaptă Peter Marlowe.
— Habar n-am. Dar e sigur că nu putem risca să trecem acum. Măi aşteptăm.
Au mai aşteptat. Încet, cerul a început să se însenineze. Grey se ţinea tot în partea umbrită, mai pândea spre baraca americanilor, îşi plimba privirea prin lagăr. Împăratul îşi dădea seama că, din locul unde se postase, Grey putea să-i vadă patul. Ştia că Grey văzuse că el nu-i acolo. Dar aşternutul era desfăcut, putea să fi ieşit şi el la plimbare prin lagăr, ca şi alţii pe care nu-i lua somnul. Nu exista nicio regulă care să zică limpede că trebuie să stai în patul tău. „Dar hai mai repede, şterge-o dracului de-aici, Grey!”
— Acum trebuie să trecem dincolo cât de iute, a şoptit King. Se luminează şi asta nu-i bine deloc.
— Să încercăm prin altă parte?
— De acolo vede toată lungimea gardului, până în colţul celălalt.
— Crezi că a scăpat ceva… ne-o fi turnat careva?
— S-ar putea. Dar poate că-i numai o coincidenţă, şi-a muşcat buzele King.
— Ce-ai zice s-o luăm prin zona latrinelor?
— Prea mare riscul.
Au mai aşteptat. Pe urmă l-au văzut pe Grey că se mai uită o dată în direcţia lor şi pleacă. L-au urmărit din ochi până a dat colţul după zidul închisorii.
— S-ar putea să fie o cursă, a zis King. Să-i mai dăm două minute.
Secundele li se păreau ceasuri, cerul se lumina tot mai tare, umbrele începeau să se risipească. Acum nu mai era nimeni în preajma gardului, nimeni la vedere.
— Hai, acum sau niciodată.
Au străbătut în goană distanţa până la gard: în câteva secunde au trecut pe sub sârma ghimpată şi s-au băgat în şanţul de scurgere.
— Fugi la baracă, Rajah. Eu mai aştept.

— Okay!

Cu toate că era mai voluminos, King era şi iute de picior; în câteva clipe a fost în baracă. Peter Marlowe a ieşit din şanţ. Parcă i-a şoptit un glas să se aşeze pe marginea şanţului şi să rămână cu ochii în zare, privind dincolo de lagăr prin reţeaua de sârmă ghimpată. Atunci, din coada ochiului, l-a zărit pe Grey cum dă colţul şi se opreşte. Şi-a dat seama imediat că a fost văzut.

— Marlowe!

— A, salut, Grey. Nici tu nu poţi dormi? l-a întrebat, pocnindu-şi oasele.

— De cât timp eşti aici?

— De câteva minute; cred. Am ostenit de-atâta mers şi m-am aşezat să mă odihnesc.

— Unde ţi-e amicul?

— Care dintre ei?

— Americanul, a zâmbit strâmb Grey.

— Ce ştiu eu? Doarme, probabil.

Grey s-a uitat cu luare-aminte la straiele chinezeşti de pe Peter Marlowe. Tunica era sfâşiată la umeri şi udă de sudoare. Pe piept şi pe genunchi era plin de noroi şi de bucăţi de frunze uscate. O dâră de noroi pe obraz.

— Cum de te-ai murdărit în halul ăsta? Şi de ce eşti atât de transpirat? Ce mai pui la cale?

— Sunt murdar pentru că… un pic de noroi cinstit nu deranjează pe nimeni. De fapt, a continuat Peter Marlowe, ridicându-se în picioare şi scuturându-şi genunchii şi fundul pantalonilor, nimic nu-i mai bun decât un pic de noroi ca să te facă să te simţi curat după ce te speli. Şi transpir pentru că transpiri şi tu. Ştii cum vine chestia asta la tropice… căldură mare, specificul local.

— Ce ai în buzunare?

— Faptul că ai o minte redusă şi bănuitoare ca de gândac încă nu înseamnă că toată lumea nu face altceva decât să transporte marfă de contrabandă. Nu e nicio regulă care să-i interzică omului să se plimbe prin lagăr dacă n-are somn.

— Corect, i-a replicat Grey. Dar există o regulă care interzice plimbările în afara lagărului.

Peter Marlowe l-a măsurat nonşalant cu privirea, dar nu se simţea deloc în apele lui. Încerca să ghicească ce naiba o fi în mintea lui Grey. O fi ştiind oare ceva?

— Trebuie să fii nebun să încerci una ca asta.

— Chiar aşa.

Grey s-a mai uitat o dată la el, lung, scrutător. Apoi s-a întors şi a plecat.

Peter Marlowe l-a urmărit cu privirea. Pe urmă s-a întors şi el şi a

plecat în direcţia opusă, fără să arunce măcar o privire spre baraca americanilor. În ziua aceea Mac urma să iasă de la infirmerie. Peter Marlowe a zâmbit, gândindu-se la cadoul care-l aştepta pe Mac la reîntoarcerea acasă.

În siguranţă acum, lungit în patul lui, King l-a petrecut cu ochii pe Peter Marlowe. Apoi s-a concentrat asupra lui Grey, inamicul care stătea ţeapăn şi ameninţător în lumina tot mai puternică a zorilor.

Scheletic, cu nişte pantaloni scurţi, ferfeniţiţi pe el, cu nişte galenţi primitivi în picioare, fără cămaşă, cu banderola de ofiţer pe braţul gol, cu o beretă răpciugoasă, de la trupele de tancuri, pe cap. O rază subţire de soare s-a aprins pe insigna metalică de pe beretă, transformând-o din nimic în aur topit.

„Cât oi fi ştiind tu, Grey, ticălosule?” s-a întrebat Împăratul în sinea lui.

CARTEA III

Capitolul 15

Era la puţin timp după răsăritul soarelui.

Peter Marlowe stătea întins în patul lui, luptându-se să-şi alunge somnul.

„N-o fi fost oare doar un vis?” s-a întrebat, trezindu-se brusc. Cu degetele tremurânde, a pipăit bucăţica de pânză în care era înfăşurat condensatorul şi abia atunci a ştiut sigur că n-a fost vis.

Ewart s-a foit în patul de sus, suspinând că trebuie să se scoale.

— *’Mahlu* să fie de capul nopţii, a mormăit el, atârnându-şi picioarele peste marginea patului.

Peter Marlowe şi-a amintit că era rândul unităţii lui să facă de serviciu la closete. A ieşit din baracă şi s-a dus să-l trezească în ghionţi pe Larkin.

— Ce? Cine? A, tu erai, Peter, s-a bâlbâit Larkin, revenind cu greu la realitate. Ce s-a întâmplat?

Peter Marlowe s-a stăpânit cu greu să nu-i destăinuie deodată vestea cea bună despre condensator; dorea să aştepte până ce este şi Mac de faţă, aşa că a spus doar atât:

— De serviciu la budă, bătrâne.

— Cristoşii şi Dumnezeii! Iar ne-a venit rândul?

Larkin s-a întins cât era de lung ca să-şi potolească junghiul din spate, şi-a legat sarongul, şi-a tras papucii în picioare.

Au găsit minciogul şi un bidon de cinci galoane, au trecut în cealaltă parte a lagărului care tocmai începuse să se trezească la viaţă. Când au ajuns în zona latrinelor n-au dat nicio atenţie celor care se aflau acolo, după cum nici aceştia nu i-au băgat în seamă.

Larkin ridica scârbit capacul de pe gurile de puţ, iar Peter Marlowe plimba repede minciogul pe pereţii găurii. Când scotea plasa afară aceasta era plină de gândaci. Scutura conţinutul minciogului în bidon şi mai învârtea o dată unealta în gaură. Încă o recoltă bogată.

Larkin punea capacul la loc şi treceau la puţul următor.

— Ţine bine bidonul, a spus enervat Peter Marlowe. Uite ce-ai făcut! Mi-au scăpat cel puţin o sută.

— Lasă că mai sunt destui, a bombănit dezgustat Larkin, apucând bidonul mai strâns.

Putoarea era năprasnică, dar şi recolta era bogată. Nu după mult timp bidonul s-a umplut. Cel mai mic dintre gândaci măsura aproape patru centimetri. Larkin a potrivit capacul la bidon şi au pornit cu el spre infirmerie.

— Nu prea mi-ar surâde asta ca meniu fix, a declarat Peter Marlowe.

— Chiar n-ai minţit că ai mâncat aşa ceva în Java, Peter?

— Sigur că nu. Ca şi tine, de altfel. Aici, la Changi.

Larkin era să scape bidonul din mână.

— Ce spui?

— Doar nu crezi că o să le dau doar doctorilor acest deliciu oriental, care mai e şi sursă de proteine, şi n-am să profit şi eu, pentru noi toţi, nu-i aşa?

— Dar am avut o convenţie! a strigat la el Larkin. Ne-am înţeles toţi trei că nu gătim nicio mâncare exotică înainte de a le spune şi celorlalţi.

— I-am spus lui Mac şi el a fost de acord.

— Dar eu n-am fost, ce mama dracului!

— Ei, haide, gata, colonele! A trebuit să-i prindem şi să-i preparăm în secret şi pe urmă ne-am desfătat ascultându-te ce mâncărică bună ţi-am făcut. Află că suntem şi noi la fel de gingaşi la mâncare ca şi tine.

— Data viitoare vreau să ştiu şi eu ce înghit. Îţi ordon, să ştii!

— Am înţeles, să trăiţi! s-a hlizit Peter Marlowe.

Au predat bidonul la bucătăria infirmeriei. Era o încăpere mică, separată, unde se gătea numai pentru bolnavii aflaţi în stare disperată.

Când s-au întors la bungalov, Mac îi aştepta deja. Avea obrazul galben-cenuşiu, ochii injectaţi, îi tremurau mâinile, dar trecuse peste criza de friguri. Acum putea iar să zâmbească.

— Mă bucur că eşti iar printre noi, camarade, a anunţat ritos Larkin, luând loc pe pat.

— Bine.

Cu un gest indiferent, Peter Marlowe a scos din buzunar bucăţica de cârpă.

— A, apropo, a spus el cu o neglijenţă voit accentuată. S-ar putea ca asta să folosească la ceva, cândva.

Mac a desfăcut legăturica fără niciun chef.

— Să mă trăsnească Dumnezeu! a rostit Larkin.

— Al dracului să fii, Peter, a spus Mac cu voce tremurândă. Tu ce vrei, să-mi provoci un atac de cord?

Peter Marlowe păstra o figură impasibilă, glasul la fel, plat, dar sufletul îi tresaltă de bucurie.

— N-are rost să ne sară tensiunea dintr-o nimica toată.

Pe urmă nu şi-a mai putut reţine surâsul. Jubila.

— Fir-ai tu să fii cu sângele tău rece de insular cu tot, a încercat Larkin să pară supărat, dar era şi el la fel de încântat. Cum de-ai pus mâna pe el, camarade?

Peter Marlowe a dat din umeri.

— Tâmpită întrebare. Iartă-mă, Peter, şi-a cerut scuze Larkin.

Peter Marlowe ştia că nu-l va mai întreba niciodată. Era mult mai bine ca ei să nu ştie nimic despre sat.

Se lăsase înserarea.

Larkin stătea de pază. Peter Marlowe stătea şi el de pază. Ascuns sub pologul de ţânţari, Mac a montat condensatorul. Apoi, arzând de nerăbdare şi rostind în gând o rugăciune, a conectat cordonul de legătură la sursa de curent. Scăldat de sudoare, a dus casca la ureche.

Chinul aşteptării. Era o zăpuşeală sufocantă sub polog, iar zidurile şi podeaua de beton păstrau căldura soarelui aflat acum la asfinţit. A auzit un ţânţar bâzâind agresiv, gata să atace. Mac l-a înjurat, dar n-a încercat să-l descopere şi să-l prindă pentru că, deodată, s-au auzit nişte paraziţi în cască.

Degetele încordate, ude de transpiraţia ce i se prelingea pe braţe, i-au alunecat pe şurubelniţă. S-a şters pe mână. Bâjbâind, a găsit buza şurubelului de la potenţiometru, a început să-l răsucească încet, cu nesfârşită grijă. Paraziţi. Numai paraziţi. Şi, dintr-o dată, muzică. O înregistrare de-a lui Glenn Miller{48}.

Melodia s-a terminat, s-a auzit vocea crainicului: „Aici Calcutta. Continuăm recitalul lui Glenn Miller cu melodia «Serenadă sub Lună»”.

Prin deschiderea uşii, Mac îl vedea pe Larkin cum stă ghemuit în întuneric, iar dincolo de el se zăreau oameni trecând încoace şi încolo pe aleea dintre şirurile de bungalovuri de beton. I-a venit să iasă afară şi să strige: „Hei, băieţi, nu vreţi să ascultaţi ştirile? Am prins Calcutta!”

Mac a mai ascultat câteva minute, apoi a deconectat aparatul de la reţea, a băgat ploştile în învelitorile lor de pâslă cenuşiu verzuie, le-a lăsat aruncate pe cele două paturi. La zece, postul de radio Calcutta va difuza un buletin de ştiri, aşa că, pentru a nu mai pierde timpul, Mac a ascuns cordonul şi casca sub saltea în loc să le bage în cea de-a treia ploscă.

Stătuse chircit sub polog atâta vreme încât simţea că-i trosneşte spinarea; când s-a sculat în picioare a gemut de durere.

Atent la postul lui de veghe, Larkin a întors capul.

— Ce-i cu tine, camarade? Nu-ţi vine somnul?

— Nu prea, băiete.

Mac a ieşit la aer, s-a aşezat şi el pe vine alături de Larkin.

— N-ar trebui să te oboseşti prea tare, mai ales acum, în prima zi după ieşirea din spital.

Larkin nici nu avea nevoie să i se spună că aparatul merge perfect. O scurtă privire spre Mac i-a fost de-ajuns. L-a îmboldit uşurel cu cotul.

— Te-ai făcut bine, păcătos bătrân.

— Unde-i Peter? a întrebat Mac, deşi ştia că face de pază în partea dinspre duşuri.

— Uite-l acolo. Stă şi el ca prostul. Uită-te la el!

— Hei, *'mahlu sana!* a strigat Mac.

Peter Marlowe ştia de-acum că Mac îşi terminase misiunea. S-a ridicat de jos şi a pornit spre bungalov, spunând din mers:

— *'Mahlu senderis!*

Ceea ce înseamnă aproximativ: „Ba pe-a mă-tii!” Nici lui nu a trebuit să-i spună nimeni nimic.

— Ce-aţi zice de o partidă de bridge? a întrebat Mac.

— Care-i al patrulea?

— Hei, Gavin! a strigat taie Larkin. Vrei să fii tu al patrulea?

Maiorul Gavin Ross şi-a tras cu mâna picioarele de pe scăunel. Sprijinit într-o cârjă, s-a târât peste drum, din bungalovul de alături. Era bucuros de invitaţia să facă o partidă. Nopţile astea erau o pacoste. Şi paralizia asta, cine are nevoie de ea? Cândva fusese bărbat, acum nu mai era nimic. Nişte picioare inutile. Condamnat pe viaţă la cărucior.

Fusese lovit la cap de un vârf de schijă cu puţin înainte de capitularea garnizoanei de la Singapore. „N-aveţi niciun motiv de îngrijorare, i-au spus atunci doctorii. Vi-l scoatem de îndată ce ajungem într-un spital ca lumea, cu aparatura corespunzătoare. Avem tot timpul.” Dar n-au mai avut parte nici de un spital ca lumea, nici de aparatură corespunzătoare, iar timpul a trecut.

— Na! s-a strâmbat el de durere, lăsându-se greu pe pardoseala de beton.

Mac a găsit pe pipăite o pernă, i-a aruncat-o.

— Mersi, bătrâne!

A mai durat ceva până s-a aşezat ca oamenii, în timp ce Peter Marlowe s-a dus să aducă dinăuntru cărţile de joc, iar Larkin a măturat cu palma spaţiul dintre ei. Gavin şi-a săltat cu mâna piciorul stâng şi l-a tras la o parte, desfăcând sârma care-i lega vârful pantofului de banda metalică montată sub genunchi. Apoi şi-a tras la fel şi celălalt picior, tot paralizat, ca să elibereze locul, s-a sprijinit de perete, potrivindu-şi perna la spate.

— Aşa mai merge, a decretat el, netezindu-şi mustaţa bogată, ca a kaizerului Wilhelm{49}, cu o mişcare scurtă, nervoasă.

— Te mai doare capul? a întrebat automat Larkin.

— Nu prea rău, bătrâne, i-a răspuns Gavin, la fel de automat. Tu eşti partenerul meu?

— Nu. Azi joci cu Peter.

— O, Doamne, băiatul ăsta îmi taie întotdeauna asul cu atu.

— Nu s-a întâmplat decât o dată, a protestat Peter Marlowe.

— Câte o dată în fiecare seară, a râs Mac, începând să împartă cărţile.

— *'Mahlu!*

— Două pici, a deschis vioi Larkin.
Licitaţia a continuat cu vehemenţă şi pasiune.

În noaptea aceea, mult mai târziu, Larkin a bătut la uşa unuia dintre bungalovuri.
— Da? a întrebat Smedly-Taylor, mijindu-şi ochii în întuneric.
— Îmi cer scuze că vă deranjez, domnule colonel.
— A, salut, Larkin. Ceva necazuri?
Ce altceva putea să fie decât necazuri? S-a întrebat ce mizerii or mai fi făcut australienii de data asta. S-a ridicat greoi din pat, îl dureau toate oasele.
— Nu, domnule colonel.
Larkin s-a asigurat că nu e nimeni primprejur să tragă cu urechea. A rostit încet şi limpede:
— Ruşii sunt la patruzeci de mile de Berlin. Manila a fost eliberată. Yankeii au debarcat în Corregidor{50} şi pe Iwo Jima{51}.
— Eşti sigur, omule?
— Da, domnule colonel.
— Cine…, şi-a înghiţit vorba Smedly-Taylor. Nu. Nu vreau să ştiu nimic. Ia loc, colonele, l-a poftit el calm. Eşti absolut sigur?
— Da, domnule colonel.
— Tot ce pot să spun, domnule colonel, a zis pe un ton egal, dar solemn, cel mai mare în grad şi în vârstă, este că nu pot face nimic pentru a-l salva pe cel care e prins cu… pe cel care e prins.
Nu dorea nici măcar să pronunţe cuvântul „radio”.
— Nu vreau să ştiu nimic despre povestea asta, a adăugat el, cu o umbră de zâmbet care i-a muiat trăsăturile de granit. Te rog numai să-l păzeşti cu preţul vieţii şi să-mi comunici imediat ce auzi ceva.
— Da, domnule colonel. Ne propunem să…
— Nu vreau să aud nimic. Numai ştirile, a spus Smedly-Taylor, punându-i mâna pe umăr. Iartă-mă.
— Aşa e mai sigur, domnule colonel.
Larkin era bucuros că bătrânul comandant n-a vrut să ia cunoştinţă de planul lor. Stabiliseră ca fiecare dintre ei să informeze doar două persoane. Larkin urma să-i spună lui Smedly-Taylor şi lui Gavin Ross, Mac maiorului Tooley şi locotenentului Bosley, buni prieteni amândoi, iar Peter Marlowe Împăratului şi părintelui Donovan, capelanul catolic. Aceştia urmau să transmită ştirile altor două persoane de încredere şi aşa mai departe. „Planul nu-i rău, şi-a zis Larkin. Bine a făcut Peter că n-a spus cum a făcut rost de condensator. Băiat bun, Peter ăsta.”
Târziu de tot în aceeaşi noapte, pe când se întorcea de la întâlnirea cu King, Peter Marlowe l-a găsit încă treaz pe Ewart. Şi-a scos capul prin polog şi a şoptit înfrigurat:

— Peter! Ai auzit ştirile?

— Ce ştiri?

— Ruşii sunt la patruzeci de mile de Berlin. Yankeii au debarcat pe Iwo Jima şi în Corregidor.

Peter Marlowe a simţit că-l trece un fior de groaza. „O, doamne, chiar atât de repede?”

— Zvonuri, Ewart. Prostii.

— Ba nu, Peter. Avem iarăşi un radio în lagăr. Aşa e, cum îţi spun. Nu-i zvon. Minunat, ce zici? A, şi mai e ceva, am uitat ce-i mai important. Yankeii au eliberat Manila. Acum nu mai e mult, aşa-i?

— Nu cred decât dacă văd radioul cu ochii mei.

„Poate că ar fi trebuit să-i spunem numai lui Smedly-Taylor şi atât, şi-a zis Peter Marlowe, întinzându-se în pat. Dacă ştie până şi Ewart, atunci ne-am dus pe copcă.”

Cu atenţia încordată, s-a concentrat asupra zgomotelor din lagăr. Întregul Changi părea acum cuprins de o febrilitate crescândă. Lagărul ştia că se afla iar în contact cu lumea.

Scăldat de sudori reci. Yoshima stătea în poziţie de drepţi în faţa generalului înfuriat.

— Eşti un prost, un incompetent şi un nătărău, i-a comunicat generalul.

Yoshima a închis ochii în aşteptarea loviturii şi ea nu a întârziat să vină, o palmă zdravănă, usturătoare, peste obraz.

— Îmi găseşti radioul acela, altfel te degradez, imediat. Ţi-am anulat transferul. Liber!

Yoshima a salutat reglementar, s-a înclinat apoi adânc, cu perfectă umilinţă. A ieşit din biroul generalului, mulţumind cerului că a scăpat doar cu atât. „Blestemaţi să fie ticăloşii de prizonieri!”

Reîntors la corpul de gardă, şi-a aliniat trupa, i-a ocărât pe subofiţeri, i-a luat la palme până l-a durut mâna. La rândul lor, sergenţii i-au pălmuit pe caporali, aceştia pe ostaşi, iar ostaşii pe coreeni. Ordinul era limpede: „Puneţi mâna pe cel cu radioul, că altfel…”

Timp de cinci zile nu s-a întâmplat nimic. Pe urmă temnicerii s-au năpustit asupra lagărului, gata să rupă totul în bucăţi. Dar n-au găsit nimic. Trădătorul din interiorul lagărului nu fusese încă în stare să afle ceva, cât de cât, despre locul unde ar putea fi ascuns radioul. Totul a rămas ca înainte, numai că s-a retras promisiunea de a se reveni la raţiile obişnuite. Lagărul s-a cufundat în resemnare, zile lungi de aşteptare, şi mai lungi acum din cauza lipsei de hrană. Dar oamenii ştiau că, cel puţin, vor avea ştiri. Nu zvonuri, ci chiar ştiri. Iar ştirile erau foarte bune. Războiul din Europa se apropia de sfârşit.

Chiar şi în condiţiile astea, oamenii erau însă tot mai deprimaţi.

Puţini mai aveau ceva rezerve de mâncare. Iar veştile bune aveau şi un revers. O dată ce se termină războiul în Europa, vor fi trimise tot mai multe trupe în Pacific. Până la urmă, va fi atacat şi arhipelagul japonez. Iar un asemenea atac îi va scoate din minţi pe gardieni. Represalii! Ştiau cu toţii că lagărul de la Changi nu poate avea decât un singur sfârşit.

Peter Marlowe se îndrepta agale spre zona bucătăriilor, cu plosca de apă agăţată la centură. Conveniseră cu Mac şi Larkin că e, probabil, mai bine să poarte, pe cât posibil, ploştile asupra lor. Pentru cazul în care s-ar face pe neaşteptate o nouă percheziţie.

Era într-o bună dispoziţie. Cu toate că banii pe care îi câştigase se topiseră de mult, Împăratul îi mai dădea din când în când ceva alimente şi tutun în contul câştigurilor viitoare. „Doamne, ce om! îşi zicea el acum. Dacă nu era el, Mac, Larkin şi cu mine am fi la fel de flămânziţi ca şi toţi ceilalţi de-aici, din Changi."

Vremea parcă se mai răcorise. Ploaia din ziua precedentă aşezase puţin praful. Era aproape de ora mesei. Când a ajuns în dreptul coteţelor de păsări, a grăbit pasul. Poate că astăzi găseşte şi un ou-două. Dar s-a oprit în loc descumpănit.

Lângă îngrăditura în care îşi ţinea puii unitatea lui Peter Marlowe se adunase o mulţime de oameni furioşi, porniţi pe violenţă. A observat cu surprindere că era şi Grey printre ei. În faţa lui Grey se afla colonelul Foster. Numai cu o cârpă murdară legată împrejurul coapselor, ţopăia ca un apucat, înjurându-l cu glas tare, fără nicio noimă, pe John Hawkins care stătea acolo abătut cu câinele în braţe, îl strângea la piept cu un gest protector.

— Salut, Max, a spus Peter Marlowe, zăbovind pentru o clipă în preajma coteţelor Împăratului. Ce se petrece aici?

— Salut, Pete, i-a răspuns degajat Max, mutându-şi grebla în mâna cealaltă.

A surprins reacţia instinctivă a lui Peter Marlowe când i-a spus Pete. „Ofiţerii ăştia! încearcă doar să-l tratezi pe un ofiţer ca pe orice băiat de treabă şi să-i spui pe nume, că îndată-i sare ţandăra. Dracu' să-i ia pe toţi!"

— Să vezi, Pete, a mai repetat el numai aşa, ca să-i facă în necaz. Toată zavera asta s-a pornit cam acum o oră. Se pare că atunci câinele lui Hawkins s-a băgat cumva în coteţul labagiului ăstuia şi i-a omorât o găină.

— Nu se poate!

— Îl pocesc ăştia în bătaie, mai mult ca sigur. Foster zbiera cât îl ţinea gura:

— Vreau să-mi dea altă găină şi să-mi dea şi despăgubiri. Javra asta mi-a omorât un copil, vreau să fie inculpat pentru crimă!

— Domnule colonel, a intervenit Grey, ajuns la capătul răbdărilor. E vorba de o găină, nu de un copil. Nu poţi inculpa un om pentru…

— Găinile astea sunt copiii mei, idiotule! Găină sau copil, care-i deosebirea? Hawkins este un ucigaş ordinar. Un criminal, auzi?

— Ascultaţi, domnule colonel, s-a înfuriat de-a binelea Grey. Hawkins n-are de unde să vă dea altă găină. Şi-a cerut scuze. Câinele i-a scăpat din lesă şi…

— La curtea marţială! Criminalul de Hawkins şi câinele lui, alt ucigaş! a ţipat colonelul Foster, făcând spume la gură. Javra asta împuţită mi-a omorât o găină şi a mâncat-o. A mâncat-o toată, n-au mai rămas decât fulgii din bietul meu copil!

Rânjind sălbatic, a tăbărât asupra lui Hawkins cu mâinile întinse, cu degetele chircite ca nişte gheare, vrând să-i smulgă lui Hawkins câinele din braţe, ţipând:

— Vă omor, pe tine şi pe javra ta împuţită!

Hawkins s-a ferit, l-a împins pe Foster în piept. Colonelul a căzut în fund, iar Rover a început să scheaune de frică.

— V-am spus că-mi pare rău, a spus Hawkins cu vocea gâtuită. Dacă aş avea bani, v-aş da bucuros două, chiar zece găini, dar nu pot! Grey…, s-a întors el disperat către acesta, pentru numele lui Dumnezeu, fă şi dumneata ceva!

— Ce naiba mai pot face eu? s-a răstit la el Grey; era obosit şi suferea de dizenterie. Ştii bine că nu pot să fac nimic. Va trebui să raportez cazul. Cel mai bine ar fi să te scapi de câinele ăsta.

— Cum adică?

— Doamne, cum de nu pricepi? s-a îndârjit şi mai tare Grey. Am zis să te scapi de el. Să-l omori. Iar dacă nu ţi se ridică mâna, pune-l pe altcineva s-o facă. Dar ai grijă, până diseară să nu-l mai văd în lagăr.

— E câinele meu. Nu-mi poţi ordona să…

— Ba pot, pe toţi dracii!

Grey s-a crispat, încercând să-şi stăpânească muşchii abdominali. Hawkins îi plăcea, îi plăcuse întotdeauna, dar acum asta nu mai avea nicio însemnătate.

— Cunoşti regulamentul. Ţi s-a atras atenţia să-l ţii în lesă şi să nu-l laşi să se apropie de zona aceasta. Rover a omorât şi a mâncat o găină. Sunt martori care l-au văzut.

Colonelul Foster s-a adunai de pe jos; ochii mici şi negri îi erau plini de răutate.

— Eu îl omor, a şuierat el printre dinţi Pe câinele ăsta îl omor eu. Ochi pentru ochi!

Grey s-a proţăpit în faţa lui Foster care tocmai se pregătea să atace din nou.

— Domnule colonel Foster, voi raporta asupra incidentului. Căpitanul Hawkins a primit ordin să lichideze câinele…

Dar Foster nici nu asculta ce spune Grey.

— Javra asta mi se cuvine. Vreau s-o omor cu mâna mea. La fel cum mi-a omorât şi ea găina. Câinele e-al meu. Vreau să-l omor, a repetat Foster salivând; a făcut un pas înainte. Aşa cum mi-a ucis şi el copilul!

Grey i-a pus mâna în piept.

— Nu! Hawkins îşi lichidează singur câinele.

— Domnule colonel Foster, s-a milogit de el Hawkins. Vă rog, vă implor să primiţi scuzele mele. Lăsaţi-mă să-mi păstrez câinele, vă asigur că nu se va mai întâmpla niciodată.

— Sigur că n-are să se mai întâmple! a râs ca un dement colonelul Foster. Pentru că e mort şi e-al meu.

A dat să se repeadă din nou, dar Grey l-a prins de braţ, iar Hawkins s-a tras înapoi.

— Încetaţi! a strigat Grey. Altfel vă bag la arest! Acesta nu este comportament de ofiţer superior. Să nu vă atingeţi de Hawkins. Gata!

Foster şi-a smuls braţul din mâna lui Grey. I-a vorbit direct lui Hawkins, abia şoptit:

— Îţi vin eu de hac, ucigaşule! Îţi vin eu de hac. Şi a intrat de-a buşilea în coteţ, în casa lui, în locul unde stătea, dormea şi mânca împreună cu găinile, copiii lui.

Grey s-a întors iar spre Hawkins.

— Îmi pare rău, Hawkins, dar trebuie să te scapi de el.

— Grey, s-a rugat de el Hawkins. Ai şi tu inimă, anulează ordinul. Te rog, fie-ţi milă. Fac orice altceva, orice vrei tu.

— Nu pot, n-am încotro. Ştii şi tu că nu pot, Hawkins, bătrâne. Nu pot. Lichidează-l! Şi cât mai repede.

S-a răsucit scurt pe călcâie şi a plecat de acolo.

Hawkins avea obrajii uzi de lacrimi. A rămas pironit locului, cu câinele în braţe. Atunci l-a văzut pe Peter Marlowe.

— Peter, pentru numele lui Dumnezeu, ajută-mă!

— Nu pot, Johnny. Îmi pare rău, dar nu pot face nimic. Nimeni nu te mai poate ajuta acum.

Copleşit de durere. Hawkins a cercetat cu privirea chipurile întunecate ale celor din jur. Nici nu mai căuta să-şi ascundă lacrimile. Oamenii şi-au ferit ochii pentru că, într-adevăr, nu mai era nimic de făcut. Dacă găina ar fi fost omorâtă de unul dintre ei, ar fi fost aproape acelaşi lucru, probabil. Acum îl compătimeau în tăcere. Hawkins a mai rămas aşa o clipă, împietrit, pe urmă a fugit de acolo, purtându-l pe Rover în braţe.

— Sărmanul de el, i-a spus Peter Marlowe lui Max.

— Asta aşa e, dar slavă Domnului că nu s-a nimerit să fie o găină de-a Împăratului. Pe mine ar fi picat măgăreaţa.

Max a încuiat portiţa de la ţarc, i-a făcut semn cu capul lui Peter Marlowe şi s-a dus.

Lui Max îi plăcea să se îngrijească de găini. Câte un ou în plus, din când în când, nu strică deloc. Şi pe urmă nu-i niciun risc să sorbi repede un ou proaspăt, să mărunţeşti bine coaja şi s-o amesteci în păsatul pentru pui. Aşa se şterge orice urmă. Le face bine şi găinilor să mănânce un picuţ de coajă de ou. În definitiv, ce contează un ou, acolo, din câte are Împăratul? Atâta vreme cât aduci cel puţin unul pe zi pentru Împărat, n-ai probleme. Atunci ce naiba? Max era cu adevărat bucuros. Avusese în grija lui găinile o săptămână întreagă.

Tot în ziua aceea, după masa de prânz, Peter Marlowe stătea întins în patul lui, se odihnea.

— Mă scuzaţi, domnule căpitan.

Peter Marlowe a deschis ochii şi l-a văzut pe Dino lângă pat.

— Ce e?

A aruncat o privire iute prin baracă, se simţea stânjenit.

— Pot să vă vorbesc între patru ochi, domnule căpitan?

Ca de obicei, „domnule” sunase niţel cam impertinent. „De ce oare nu pot americanii să rostească vorba asta ca toată lumea?” s-a întrebat Peter Marlowe. S-a ridicat şi l-a urmat.

Dino a luat-o înainte, s-a oprit în mijlocul spaţiului liber dintre barăci.

— Ascultă, Pete, Împăratul vrea să te vadă, a şoptit dintr-o răsuflare Dino. Îi aduci cu tine pe Larkin şi pe Mac.

— Ce s-a întâmplat?

— Atâta mi-a spus, să vii cu ei. Vă întâlniţi cu el în clădirea închisorii, în celula cincizeci şi patru de la etajul patru, peste o jumătate de oră.

Ofiţerilor le era interzis să intre în clădirea închisorii. Din ordinul japonezilor. Poliţia militară a lagărului veghea la respectarea acestui ordin. „Pe naiba! şi-a zis Peter Marlowe. Asta-i prea riscant.”

— Doar atât a spus?

— Da. Asta-i tot. Celula cincizeci şi patru, etajul patru, peste o jumătate de oră. Ne vedem acolo, Pete.

„Ce o mai fi acum şi cu chestia asta?” s-a întrebat îngrijorat Peter Marlowe. S-a grăbit spre bungalovul lui Larkin şi Mac, le-a spus despre ce e vorba.

— Ce părere ai, Mac?

— Ei, băiete, şi-a dat prudent cu părerea Mac, n-aş crede că Împăratul îşi permite să ne cheme pe toţi trei aşa, fără nicio explicaţie, dacă nu e ceva important.

— Şi cum rămâne cu intrarea în închisoare?.

— Dacă suntem prinşi, a spus Larkin, e mai bine să avem o poveste pregătită dinainte. Grey are să afle cu siguranţă şi e-n stare să împută atmosfera. Cel mai bine e să mergem separat. Eu pot spune oricând că

trebuia să mă văd cu unii dintre australienii care sunt cazaţi în clădirea închisorii. Tu ce poţi spune, Mac?

— Sunt acolo şi câţiva băieţi din Regimentul Malaiezian. Aş putea zice că l-am vizitat pe unul dintre ei. Dar tu, Peter?

— Am acolo câţiva gradaţi de la aviaţie pe care-i cunosc, a şovăit o clipă Peter Marlowe. Poate că ar fi cazul să mă duc eu înainte, să văd despre ce e vorba şi să vin înapoi să vă spun.

— Nu. Dacă nu eşti văzut când intri, s-ar putea să fii prins la ieşire. Atunci nu te mai lasă să intri înapoi. Nu poţi să încalci un ordin direct şi să te duci înăuntru a doua oară. Asta nu. Cred că-i mai bine să mergem. Dar fiecare pe contul lui, a zâmbit Larkin. Mister, nu? Mă întreb ce s-o coace acolo.

— Sper din toată inima să nu dăm de necaz.

— Ehei, băiete, a spus Mac. Nu-i destul necaz că trăim în vremurile astea? Parcă nu m-aş simţi bine dacă n-aş merge… Împăratul ăsta al tău are prieteni sus-puşi. S-ar putea să ştie el ceva.

— Şi ce facem cu ploştile?

Au rămas cu toţii pe gânduri, pe urmă Larkin a spart tăcerea.

— Le luăm cu noi.

— Nu e prea periculos? Vreau să spun, că, o dată ce am intrat în clădire, dacă se face o razie pe neaşteptate, nu mai avem unde să le ascundem.

— Dacă e să ne prindă, ne prind şi gata, a spus grav Larkin, i s-au înăsprit deodată trăsăturile. Ori aşa ne e scris în stele, ori nu e.

— Hei, Peter! a strigat Ewart după Peter Marlowe, văzându-l că iese din baracă. Ţi-ai uitat banderola.

— A, da, mulţumesc, a spus absent Peter Marlowe? s-a întors la patul lui, înjurându-se în gând. Iar am uitat blestemăţia asta.

— Mie mereu mi se întâmplă. Trebuie să fim mai atenţi.

— Aşa e. Mulţumesc încă o dată.

Peter Marlowe s-a amestecat printre cei care mergeau pe potecă în lungul zidului. A ocolit latura dinspre nord, a dat colţul şi s-a aflat în faţa porţii. Când şi-a scos banderola s-a simţit deodată gol, a avut senzaţia că toţi cei care treceau pe lângă el sau îi veneau din faţă îl priveau nedumeriţi şi se întrebau de ce oare ofiţerul ăsta nu-şi poartă banderola la braţ. Înaintea lui, la vreo două sute de yarzi, era capătul drumului care ducea spre vest. Poarta era deschisă pentru că tocmai atunci se întorceau de la lucru echipele care plecaseră mai de dimineaţă. Cei mai mulţi dintre oameni erau epuizaţi, trăgeau din greu, înhămaţi la nişte sănii improvizate pe care erau îngrămădite buturugile scoase cu atâta trudă din mlaştină ca să asigure lemn de foc pentru bucătăriile din lagăr. Peter Marlowe şi-a amintit că peste două zile îi vine şi lui rândul să iasă la muncă. Nu avea nimic împotriva

ieşirilor la lucru pe aeroport; asta se întâmpla aproape în fiecare zi. Acolo munca era mai uşoară. Dar la echipa de lemne era altceva. Scoaterea buturugilor era o treabă primejdioasă. Mulţi se aleseseră cu o hernie din cauza lipsei uneltelor care le-ar fi uşurat munca. Mulţi avuseseră membrele fracturate sau gleznele luxate. Trebuiau să facă de corvoadă cu toţii, cei încă în putere, o dată sau de două ori pe săptămână, ofiţerii în rând cu trupa, pentru că la bucătării se consumau multe lemne şi era drept ca cei care mai aveau ceva vlagă în ei să muncească şi pentru cei care nu mai aveau deloc.

Lângă poartă era un subofiţer din poliţia militară, iar de partea cealaltă stătea un gardian coreean, fuma sprijinit de zid, privind leneş la oamenii care se întorceau de la lucru târându-şi picioarele. Subofiţerul era atent la cei care treceau pe poartă. Într-una dintre sănii zăcea un om. Era un lucru obişnuit ca unul sau doi să fie aduşi în felul acesta înapoi în lagăr, dar trebuiau să fie foarte osteniţi sau foarte bolnavi ca să facă astfel drumul până acasă, la Changi.

Peter Marlowe s-a strecurat pe lângă paznicii neatenţi şi s-a topit în mulţimea din curtea interioară.

Şi-a făcut drum într-o secţie a închisorii şi a început să urce scara metalică, păşind cu grijă printre paturi şi peste rogojinile care le serveau unora drept aşternut. Erau oameni peste tot. Pe scări, pe paliere, pe coridoare şi în celulele cu uşile deschise, câte patru-cinci într-o celulă proiectată pentru un singur deţinut. Resimţea acum o apăsare oribilă de sus, de jos, de peste tot. Duhoarea era înăbuşitoare. Miros greu de cadavru în descompunere. Miros greu de trupuri nespălate. Mirosul greu al unei generaţii de trupuri încarcerate. Mirosul greu al zidurilor de închisoare.

Peter Marlowe a dat, în sfârşit, de celula numărul cincizeci şi patru. Uşa era închisă, a deschis-o şi a intrat înăuntru. Mac şi Larkin erau deja acolo.

— Dumnezeule, împuţiciunea de aici e ceva ucigător!

— Am constatat şi eu, camarade, i-a răspuns Larkin. Era leoarcă de sudoare. La fel şi Mac. În celulă era un aer închis, pereţii de beton erau şi ei jilavi de transpiraţie, pătaţi de dâre lungi de mucegai în locurile unde se scursese umezeala de-a lungul anilor.

Celula avea cam şapte picioare în lăţime, opt în lungime şi zece în înălţime. În mijlocul celulei, pornind direct din zid, se afla patul, un bloc masiv de beton, înalt de trei picioare, lat de trei picioare, lung de şase picioare. Patul era prevăzut şi cu o pernă, tot din beton. Într-un colţ al celulei era privata: o simplă gaură în podea care făcea legătura cu sistemul de canalizare. Sistemul nu mai funcţiona de multă vreme. Pe unul dintre pereţi, la nouă picioare înălţime, era o ferestruică acoperită cu gratii, dar prin ea nu se putea vedea cerul pentru că zidul era de două picioare grosime.

— Mac, eu zic să le mai dăm câteva minute, pe urmă plecăm dracului din mizeria asta, a spus Larkin.

— Aşa facem, băiete.

— Măcar să deschidem uşa, a propus Peter Marlowe, şiroind de transpiraţie.

— Las-o mai bine închisă, Peter. Aşa-i mai sigur, i-a răspuns Larkin, suflând greu.

— Mai bine mor decât să stau aici.

— Aşa e. Slavă domnului că mai există şi barăcile.

— Hei, Larkin, a arătat Mac spre păturile de pe patul de beton. Nu pricep unde-or fi cei care stau în celula asta. Nu se poate să fi ieşit cu toţii la lucru.

— Nici eu nu-mi dau seama, a spus îngrijorat Larkin, Hai mai bine s-o ştergem…

În clipa aceea s-a deschis uşa şi a intrat Împăratul radiind de plăcere.

— Vă salut, fraţilor!

Avea braţul plin de tot felul de pachete; s-a dat din drum ca să-l lase să intre şi pe Tex care era şi el încărcat.

— Pune-le acolo, pe pat, Tex.

Tex a depus reşoul electric şi tigaia cea mare, a împins uşa cu piciorul; ceilalţi au rămas cu ochii la el, uluiţi.

— Du-te de adu nişte apă, i-a spus Împăratul lui Tex.

— Gata, şefu'.

— Ce se întâmplă aici? De ce ne-ai chemat? a întrebat Larkin.

Împăratul a râs vesel.

— Facem un ospăţ în regulă.

— La naiba! N-ai să spui că ne-ai convocat aici numai pentru atâta lucru. De ce dracu' n-am fi putut face asta la tine acasă?

Larkin era furios. Împăratul i-a aruncat doar o privire şi a râs scurt. S-a întors cu spatele şi a desfăcut un pachet. Tex a revenit cu o sticlă de apă proaspătă, a pus tigaia pe reşou.

— Rajah, ascultă, şi dacă…, şi-a înghiţit vorba Peter Marlowe.

Împăratul tocmai deşerta cam două livre de *katchang idju* în apa din tigaie. A mai adăugat apoi nişte sare şi două linguri de zahăr, cu vârf. Pe urmă s-a întors spre asistenţă şi a desfăcut un alt pachet înfăşurat în frunze de bananier, ridicându-l sus ca să se vadă mai bine.

— Maica Ta, Doamne!

În celulă s-a aşternut deodată o tăcere de gheaţă, Împăratul era încântat de efectul surprizei pe care le-o făcuse.

— Ţi-am spus eu, Tex, a râs el. Îmi eşti dator un dolar. Mac a întins mâna să atingă bucata de carne.

— *'Mahlu!* E de-adevăratelea.

Larkin a pus şi el mâna pe halca de carne.

— Am şi uitat cum arată carnea, a rostit el încet, cu un fel de evlavie. Al dracului să fiu dacă nu eşti un geniu. Un geniu, auzi?

— E ziua mea. M-am gândit c-ar fi cazul s-o şi sărbătorim. Şi mai am şi asta! a anunţat Împăratul, arătându-le o sticlă.

— Ce ai acolo?

— Sake!

— Nu-mi vine să cred, a spus Mac. Avem aici două jamboane de purcel, s-a aplecat el să mai adulmece o dată. Şi, pe ce-am mai sfânt, e carne adevărată, chiar adevărată şi proaspătă ca o zi de mai. Trăiască!

Au râs cu toţii.

— Vezi mai bine de încuie uşa, Tex, a poruncit Împăratul, apoi s-a întors spre Peter Marlowe. Okay, amice?

Peter Marlowe era tot cu ochii la ciozvârta de carne.

— Cum naiba ai făcut rost de chestia asta?

— E-o poveste lungă!

Împăratul a scos un cuţit şi a crestat carnea, pe urmă a despărţit cu îndemânare şunculiţele în două şi le-a aşezat în tigaie. L-au urmărit cu toţii cum mai pune un dram de sare, cum potriveşte încântat tigaia cu centrul exact pe reşou, cum se aşază apoi pe patul de beton, încrucişându-şi picioarele.

— Nu-i rău, a?

Multă vreme n-a zis nimeni nimic.

O smucitură bruscă a clanţei de la uşă a spart vraja, Împăratul i-a făcut semn lui Tex; acesta a descuiat uşa, a întredeschis-o, apoi a dat-o la o parte. A intrat Brough.

S-a uitat în jur, uimit. A văzut atunci reşoul. S-a apropiat, a văzut ce-i înăuntru.

— Măi, să fie-al dracului!

Împăratul i-a zâmbit blând.

— E ziua mea de naştere. M-am gândit să vă invit la masă.

— Atunci ţi-ai făcut rost de un oaspete, a spus Brough. I-a întins mâna lui Larkin. Sunt Don Brough, domnule colonel.

— Grant îmi zice pe numele mic. Pe Mac şi pe Peter îi cunoşti?

— Sigur, le-a zâmbit pe rând Brough, apoi l-a zărit pe Tex. Salut, Tex!

— Mă bucur să te văd, Don.

Împăratul i-a făcut semn spre pat.

— Ia loc, Don. Că acuşi ne punem pe treabă!

Peter Marlowe s-a întrebat din nou cum vine că ostaşii şi ofiţerii americani se adresează unul altuia după numele de botez cu atâta uşurinţă. Nu suna nici a popularitate ieftină, nici a linguşire – de fapt, părea o formă de adresare aproape firească – şi se vedea limpede că, în calitatea lui de superior în grad, Brough se bucură întotdeauna de respect din partea subalternilor, chiar dacă aceştia îi spun „Don” pe

faţă. Lucru de mirare.

— Ce-i cu trusa asta de croitorie? a întrebat Brough.

Împăratul s-a apucat să întindă pe pat nişte fâşii de postav rupte dintr-o pătură.

— Va trebui să astupăm uşa, ermetic.

— Cum asta? nu i-a venit să creadă lui Larkin.

— Foarte bine, l-a lămurit Împăratul. Când începe să se coacă friptura, există primejdia reală să stârnim o răzmeriţă. Dacă cei de-afară prind mirosul, la naiba, gândiţi-vă şi voi ce s-ar putea întâmpla. Ne-ar rupe în bucăţi. Ăsta este singurul loc unde, mi-am zis eu, putem găti fără să fim deranjaţi. În felul ăsta mirosul se duce mai mult pe geam. Sigur, numai dacă astupăm bine uşa. Afară n-am fi putut găti, în niciun caz.

— A avut dreptate Larkin, a decretat solemn Mac. Eşti într-adevăr un geniu. Mie nu mi-ar fi venit în cap aşa ceva. Credeţi-mă, a adăugat el râzând, de-acum înainte americanii sunt prietenii mei!

— Mulţumesc, Mac. Acum hai la treabă.

Oaspeţii Împăratului au purces să îndese fâşiile de postav în crăpăturile din jurul uşii, au astupat şi ferestruica de observaţie din mijlocul uşii. Când au terminat, Împăratul a venit să recepţioneze lucrarea.

— Bună treabă, a declarat el. Acum ce facem cu geamul?

S-au uitat cu toţii spre gemuleţul cu gratii care ascundea cerul.

— Îl mai lăsăm aşa un timp, a spus Brough, până ce dă mâncarea bine în fiert. Pe urmă îl acoperim şi rezistăm cât putem. Îl mai deschidem apoi din când în când, a adăugat el uitându-se în jur. Gândesc eu că n-ar fi rău să mai dăm drumul la parfum aşa, sporadic. Precum semnalele cu fum ale indienilor.

— E ceva vânt pe-afară?

— Al dracului să fiu dacă am observat. A băgat cineva de seamă?

— Hei, Peter, ia saltă-mă tu sus, băiete, a spus Mac. Mac era cel mai uşurel dintre toţi. S-a urcat în picioare pe umerii lui Peter Marlowe, s-a uitat printre gratii, apoi şi-a umezit degetul şi l-a scos pe geam.

— Mai repede, Mac, pentru Dumnezeu, doar nu eşti nici tu un puişor, să ştii! i-a strigat de jos Peter Marlowe.

— Trebuie să probez vântul mai întâi, băieţel!

Mac şi-a lins iar degetul şi a scos mâna afară. Arăta atât de concentrat şi de caraghios încât Peter Marlowe a izbucnit în râs, Larkin i-a ţinut isonul, Mac nu şi-a mai putut ţine echilibrul, a căzut de la şase picioare înălţime, s-a zgâriat la genunchi de muchia patului de beton şi s-a pornit să drăcuie.

— Uită-te la piciorul meu, fir-ai tu să fii, s-a înecat de supărare Mac; nu era decât o julitură, dar îi curgea un pic de sânge. Mi-am jupuit aproape toată pielea de pe genunchi, blestematule.

— Ascultă, Peter, a gemut Larkin, ţinându-se de burtă. Vezi că Mac are totuşi ceva sânge în el. Întotdeauna am crezut că nu-i curge decât latex{52} în vine!

— Duceţi-vă la dracu', păcătoşilor, *'mahlu!* a mormăit enervat Mac.

Apoi, dintr-o dată, l-a podidit şi pe el un hohot de râs, i-a luat la braţ pe Peter Marlowe şi pe Larkin şi s-a pornit să cânte în gura mare: „Hai te joacă printre flori, ne-nvârtim de două ori…”

Peter Marlowe l-a luat la braţ pe Brough, Brough l-a prins în joc pe Tex, s-au învârtit cu toţii, repetând vorbele cântecului ca nişte isterici, în jurul oalei cu mâncare şi a Împăratului aşezat turceşte lângă ea.

Mac s-a desprins primul din cerc.

— Ave, Cezar! Pentru on-o-or, drepţi!

Toţi ca unul, i-au dat salutul regulamentar, apoi s-au prăbuşit grămadă, unii peste alţii.

— Vezi că-mi storceşti mâna, Peter, păcătosule!

— Ia-ţi piciorul de-aici, bestie, că-mi distrugi ce-am mai scump! s-a răţoit Larkin la Brough.

— Iartă-mă, Grant. O, Doamne! N-am mai râs atâta de ani de zile.

— Hei, Rajah, a spus Peter Marlowe. Cred că trebuie că mestecăm cu toţii în mâncare, ca să fie cu noroc.

— Poftiţi, i-a îmbiat Împăratul.

I se umplea inima de bucurie să-i vadă pe toţi atât de veseli.

Ceilalţi s-au aliniat pentru solemnitate. Peter Marlowe a amestecat cu lingura în mâncarea care se încălzise de-acum binişor. I-a trecut apoi lingura lui Mac, acesta a amestecat şi el, rostind o binecuvântare obscenă. Ca să nu se lase mai prejos, Larkin a mai zis şi un descântec:

— Fierbe-n oală, fierbe-n tuci / Fierbe, fierbe cu bulbuci…

— Ce-ai înnebunit? a strigat la el Brough. Ăsta-i un citat din „Macbeth”, ce dracu'!

— Şi ce-i cu asta?

— Poartă ghinion. Să citezi din „Macbeth” e ca şi cum ai fluiera în garderoba unui teatru.

— Chiar aşa?

— Asta o ştie şi ultimul fraier!

— Dracu' să mă ia. N-am ştiut până acum, s-a încruntat Larkin.

— Oricum, ai şi citat greşit, a spus Brough. De fapt e „Necaz e pe un-te duci / Arde focul, fierbe-n tuci!”

— Ba nu, nu-i aşa, yankeule! Eu l-am învăţat bine pe Shakespeare!

— Te fac o prinsoare pe orezul de mâine?

— Atenţie, colonele, a zis bănuitor Mac, cunoscându-i meteahna lui Larkin de a se arunca în pariuri. Nimeni nu pune rămăşag cu atâta uşurinţă.

— Dar ştiu că eu am dreptate, Mac, i-a replicat Larkin, deşi nu prea îi plăcea expresia de satisfacţie de pe chipul americanului. Ce te face

să fii aşa de sigur că ai reţinut exact?

— Te prinzi sau nu? a întrebat Brough.

Larkin a rămas pe gânduri. Îi plăcea să rişte… dar raţia de orez de a doua zi era o miză mult prea mare.

— Nu. Sunt gata să-mi pun la bătaie porţia de orez la un joc de cărţi, dar al naibii să fiu dacă fac pariu pe un Shakespeare.

— Păcat, s-a întristat Brough. O porţie în plus mi-ar fi prins tocmai bine. E din actul patru, tabloul unu, versetul zece.

— Cum naiba poţi şti atât de precis?

— Nicio scofală, a spus Brough. Am fost student în litere, la Universitatea din Carolina de Sud, cu accent pe ziaristică şi dramaturgie. Când scap de aici, mă fac scriitor.

Mac s-a aplecat să mai examineze o dată fiertura.

— Te invidiez, băiete. Scrisul este probabil meseria cea mai importantă din lume. Dacă se-ntâmplă s-o faci şi bine.

— Astea-s prostii, Mac, a intervenit Peter Marlowe. Sunt un milion de lucruri mai importante.

— Asta nu face decât să demonstreze cât de puţin ştii tu.

— Negustoria e mult mai importantă, s-a băgat şi Împăratul în vorbă. Fără comerţ, lumea s-ar opri în loc… iar fără bani şi fără o economie stabilă nu i-ar mai păsa nimănui să cumpere cărţi.

— La dracu' negustoria şi economia, s-a înfierbântat. Brough. Astea se referă doar la bunurile materiale. E exact aşa cum spune Mac.

— Mac, s-a interesat Peter Marlowe. Ce găseşti tu atât de important în scris?

— Ei bine, băiete, în primul rând e o treabă pe care mi-am dorit întotdeauna s-o fac, dar n-am putut. Am încercat de mai multe ori, dar n-am izbutit niciodată să termin ceva. Asta-i partea cea mai grea: să ştii să închei. Dar lucrul cel mai important este că scriitorii sunt singurii oameni care mai pot face ceva pentru planeta asta. Un om de afaceri nu poate să facă nimic…

— Asta-i o nerozie, a declarat Împăratul. Cum rămâne cu Rockefeller? Dar cu Morgan, cu Ford, cu du Pont[53]? Şi cu toţi ceilalţi? Tocmai operele lor de binefacere sunt cele din care se finanţează o grămadă de proiecte de cercetare, de biblioteci, spitale, de subvenţii pentru oamenii de artă. Păi, fără lovelele lor…

— Dar ei şi-au adunat bănetul pe spinarea altora, a remarcat înţepat Brough. Îşi pot permite să mai tragă cu lopata câte ceva din miliardele lor şi să le dea înapoi celor care le-au făcut din capul locului. Lipitorile astea…

— Ţii cu Partidul Democrat, nu-i aşa? s-a încins şi Împăratul.

— Pe viaţa mea că ţin cu democraţii! Uită-te la Roosevelt! Uită-te ce face el pentru ţară. A tras-o de urechi din mocirlă, în timp ce blestemaţii de republicani…

— Astea-s palavre, o ştii la fel de bine ca şi mine. N-are nimic de-a face cu republicanii. A intervenit ciclul economic şi…

— Mă aia pe ciclurile economice! Republicanii…

— Hei, fraţilor, a intervenit cu blândeţe Larkin. Hai s-o lăsăm încolo de politică până după masă, ce ziceţi?

— Bine, fie, a mormăit ursuz Brough. Numai că tipul ăsta parc-ar fi din insula Christmas{54}.

— Mac, spune tu ce-i aşa de important? Că eu tot nu pricep.

— Îţi spun. Scriitorul poate aşterne pe o bucată de hârtie o idee…, un punct de vedere. Dacă e şi bun, poate să influenţeze gândirea oamenilor, chiar, dacă a scris pe hârtie de closet. El e singurul, în cadrul sistemului economic al lumii contemporane, care poate să facă ceva…, poate să schimbe lumea. Un om de afaceri nu poate face asta, decât dacă cheltuieşte o groază de bani. N-o poate face niciun om politic, decât dacă dispune de o anumită platformă şi de putere. Un plantator nu poate. Şi niciun contabil, aşa e, Larkin?

— Aşa e.

— Dar tu vorbeşti de propagandă, a protestat Brough, în scrisul meu eu nu vreau să fac propagandă.

— Ai scris vreodată pentru filme, Don? a întrebat Împăratul.

— N-am publicat încă nimic, nicăieri. Nu eşti scriitor până nu-ţi vinzi marfa, până nu publici. Dar filmele sunt ale dracului de importante. Ştiţi că Lenin a spus cândva că cinematografia este cel mai important mijloc propagandistic care a fost inventat vreodată? a spus Brough, dar în aceeaşi clipă a băgat de seamă că Împăratul este gata să riposteze. Nu, nu sunt comunist, să-ţi intre bine-n cap, doar pentru că votez cu Partidul Democrat! Auzi, s-a întors el spre Mac, dacă ai citit câte ceva din Lenin, Stalin sau Troţki, ăştia te şi taxează de comunist.

— Trebuie să recunoşti şi tu, Don, a observat Împăratul, că printre democraţi sunt mulţi simpatizanţi de stânga.

— De când e moda asta: dacă le ţii partea ruşilor, gata, înseamnă că eşti şi comunist? Sunt aliaţii noştri, dacă vrei să ştii!

— De asta-mi pare mie rău… în sens istoric, a spus Mac.

— De ce?

— Pentru că vom avea multe necazuri mai târziu. În special în Orient. Ne-au dat de furcă pe-aici încă înainte de război.

— Televiziunea are să fie marea noutate, a zis visător Peter Marlowe, uitându-se la aburul subţire care juca pe suprafaţa fierturii. Ştiţi, am văzut o emisiune demonstrativă făcută de la palatul „Alexandra”, la Londra. Baird{55} realizează câte un program în fiecare săptămână.

— Am auzit despre televiziune, a spus Brough. Dar n-am văzut niciodată vreo emisiune.

— Nici eu, a dat din cap Împăratul, însă cred că ar putea să ajungă o afacere extraordinară.

— Dar nu în State, asta-i sigur, a mormăit Brough. Gândeşte-te la distanţe! La naiba, asta s-ar putea să se potrivească pentru una dintre ţările mai mici, cum e Anglia, dar nu pentru o ţară adevărată, ca Statele Unite.

— Ce vrei să spui cu asta? s-a îmbăţoşat Peter Marlowe.

— Vreau să spun că, dacă nu eram noi, războiul ăsta ar continua la nesfârşit. Numai banii noştri, armele noastre, puterea noastră…

— Ascultă, bătrâne, ne-am descurcat noi destul de bine şi singuri până v-aţi hotărât voi să vă mişcaţi fundul. E războiul vostru tot atâta cât este şi al nostru!

Peter Marlowe s-a uitat crunt la Brough, acesta i-a răspuns la fel.

— Tâmpenii! De ce dracului n-aţi putea voi, europenii, să vă omorâţi mai departe între voi aşa cum tot faceţi de veacuri şi să ne lăsaţi pe noi în pace, asta n-am s-o ştiu niciodată! Am fost nevoiţi să vă sărim în ajutor înainte ca…

În clipa următoare s-au pus toţi să ţipe şi să înjure; de ascultat nu mai asculta nimeni, fiecare avea câte o părere foarte fermă şi acea părere era singura justă.

Împăratul îl ameninţa furios cu pumnul pe Brough care şi el îi arăta pumnii, Peter Marlowe striga la Mac… Deodată s-a auzit o izbitură puternică în uşă.

Imediat s-a făcut linişte.

— Ce-aţi înnebunit, v-aţi luat la bătaie? a răsunat o voce de dincolo de uşă.

— Tu eşti acolo, Griffiths?

— Dar cine-ai crezut că e, nen'-tu Adolf Hitler? Vrei să ne bage la carceră pe toţi?

— Nu. Îmi cer scuze.

— Atunci faceţi dracului mai puţin scandal!

— Cine-a fost ăsta? a întrebat Mac.

— Griffiths. Proprietarul celulei.

— Cum?!

— Cum auzi. Am închiriat-o pentru cinci ore. Trei marafeţi ora. Nimic nu se capătă pe degeaba.

— Ai închiriat celula? nu i-a venit să creadă lui Larkin.

— Exact. Griffiths ăsta nu-i deloc prost ca negustor, a explicat Împăratul. Pe-aici sunt mii şi mii de oameni, nu-i aşa? Nu există nicăieri un locşor liniştit, aşa-i? Ei bine, englezoiul ăsta închiriază celula cu ora oricărui tip care vrea să fie lăsat în pace o vreme. Nu că ar fi sanctuarul ideal, dar lui Griffiths afacerea îi merge destul de bine.

— Pariez că n-a fost ideea lui, a spus Brough.

— Dom' căpitan, eu nu-s în stare să spun minciuni, a zâmbit

Împăratul. Trebuie să mărturisesc pe loc că a mea a fost ideea. Dar Griffiths câştigă destul ca s-o ducă binişor, el şi unitatea lui.

— Şi ţie cât îţi iese?

— Doar zece la sută.

— Dacă-i numai zece la sută, atunci e corect, s-a pronunţat Brough.

— Este.

Împăratul nu-l minţea niciodată pe Brough, cu toate că, oricum, n-avea niciun drept să-şi bage nasul în afacerile lui.

Brough s-a aplecat să mai mestece în tigaie.

— Hei, fraţilor, a-nceput să fiarbă.

S-au bulucit cu toţii să vadă. Într-adevăr, fierbea.

— Mai bine să astupăm acum fereastra. Că îndată începe să miroasă.

Au agăţat o pătură peste gratii, curând toată celula s-a umplut de miresme.

Mac, Larkin şi Tex şedeau pe vine cu spatele sprijinit de perete, cu ochii ţintă la tigaie. Peter Marlowe stătea pe cealaltă parte a patului şi, dacă tot era mai aproape, mesteca din când în când în mâncare.

Apa clocotea încetişor, făcând ca boabele delicate să se ridice în evantai la suprafaţă şi să se lase iar, lin, la fund. Aburul uşor purta cu el o aromă de carne proaspătă, Împăratul a mai adăugat la fiertură o mână de ierburi parfumate şi mirodenii, şofran, *kajang, huan, taka,* cuişoare, câţiva căţei de usturoi, care au înmiresmat şi mai tare încăperea. După zece minute de fiert, Împăratul a mai pus în mâncare şi un fruct crud de papaia.

— E-o nebunie, a spus el. După război, cel care va pune la punct un sistem pentru deshidratarea fructelor de papaia va face avere. Drăcovenia asta poate să frăgezească până şi o halcă de bizon!

— Malaiezienii îl folosesc dintotdeauna, i-a răspuns Mac.

Dar, de fapt, nu-l asculta nimeni şi nici măcar el n-auzea ce spune, căci erau învăluiţi cu toţii în mireasma dulce a mâncării.

Şiroaie de sudoare li se prelingeau pe piept, pe bărbie, pe picioare, pe braţe. Dar aproape că nici nu băgau în seamă transpiraţia şi aerul închis. Ştiau doar un singur lucru: că nu-i un vis, că ceea ce fierbe acolo e carne, chiar acolo, sub ochii lor, şi că în curând, foarte curând, vor mânca.

— Cum de-ai făcut rost de carne? a întrebat Peter Marlowe.

Nici nu-i prea păsa, de fapt. A simţit doar nevoia să spună ceva pentru a sparge tăcerea aceea înăbuşitoare.

— E câinele lui Hawkins, i-a răspuns Împăratul fără alt gând în minte decât „Doamne, că tare frumos mai miroase!”

— Câinele lui Hawkins?

— Vrei să spui că ăsta-i Rover?

— Câinele lui?

— Şi eu care credeam că-i purcel!
— E chiar câinele lui Hawkins?
— Asta-i culmea!
— Vrei să spui că şunculiţele astea sunt ale lui Rover? a întrebat scârbit Peter Marlowe.
— Sigur că da, i-a răspuns Împăratul; acum, dacă tot se aflase secretul, nu-i mai păsa. Am vrut să vă spun după aceea, dar ce dracu' mai contează? Acum ştiţi.
S-au uitat unii la alţii; le cam pierise cheful.
— Sfântă Fecioară, a rostit într-un târziu Peter Marlowe. Auzi, câinele lui Hawkins!
— Ascultă aici, a raţionat Împăratul. Care-i deosebirea? Cu siguranţă că a fost câinele cel mai curat la mâncare pe care l-am văzut vreodată. Mult mai curat decât orice porc. Şi decât orice găină, dacă tot veni vorba. Carnea-i carne. Ce să ne mai complicăm?
— Perfect adevărat, l-a sprijinit Mac. Nu-i niciun păcat să mănânci carne de câine. Chinezii fac asta de când lumea. Un deliciu. Chiar aşa! Sigur.
— O fi, a spus îngreţoşat Brough. Numai că noi nu suntem chinezi, iar ăsta-i câinele lui Hawkins!
— Mă simt ca un canibal, a mărturisit Peter Marlowe.
— Ascultaţi, a ridicat glasul Împăratul. E aşa cum spune Mac. Nu-i nimica rău să mănânci carne de câine. Mirosiţi şi voi, ce naiba!
— Să mirosim! s-a pronunţat Larkin în numele tuturor; saliva atât de tare încât îi venea şi greu să vorbească. Nu simt nimic decât miros de tocăniţă, e cel mai fin parfum pe care l-am adulmecat vreodată şi nu-mi pasă dacă-i Rover sau nu. Mie mi-e foame! a mai declarat el, frecându-se pe burtă. Nu ştiu ce-o fi în capul vostru, amărâţilor, dar pe mine mă seacă la lingurică. Mirosul ăsta îmi produce nişte reacţii metabolice cu totul ieşite din comun.
— Mie mi se întoarce stomacul pe dos. Iar asta n-are nimic de-a face cu faptul că e vorba de carne de câine. Pur şi simplu, a suspinat Peter Marlowe, nu prea-mi vine să înfulec din Rover. Şi tu, s-a uitat el spre Mac, tu ce-o să faci când dai cu ochii de Hawkins?
— Asta nu ştiu, băiete. Am să mă uit în altă parte. Da, n-aş crede că mi-ar prii să dau ochii cu el, a spus încet Mac; i-au fremătat nările când s-a uitat la fiertură. Dar şi ce frumos miroase!
— Bineînţeles, a anunţat sec Împăratul, care nu vrea să mănânce poate pleca.
Nu s-a mişcat nimeni. S-au rezemat iar de perete, fiecare cu gândurile lui. Ascultau cum clocoteşte sosul. Savurau aroma. O minunăţie.
— Dacă stai să te gândeşti, nici măcar nu e ceva şocant, a spus Larkin, mai mult ca să se convingă pe el decât pe ceilalţi. Vedeţi şi voi

cât de tare ne legăm de găini. Şi cu toate astea nu ne e silă să le mâncăm... şi nici ouăle lor.

— Aşa-i, băiete. Mai ţii minte mâţa aia pe care am prins-o şi am mâncat-o? Este că nu ne-a fost silă, aşa-i, Peter?

— Nu ne-a fost, dar aia era o pisică oarecare. Ăsta-i Rover!

— A fost! Acum nu-i decât nişte carne.

— Voi sunteţi cei care-au prins pisica? a întrebat Brough, abia stăpânindu-şi indignarea. Cam cu vreo şase luni în urmă...

— Nu. Asta a fost în Java.

— Aşa-a..., a făcut Brough, dar în acea clipă a şi surprins lucirea din ochii Împăratului. Trebuia să-mi fi dat seama, a izbucnit el. Tu ai fost ăla, ticălosule! Iar noi care-am pândit-o vreo patru ore...

— Nu-ţi face sânge rău, Don. Noi am înhăţat-o. Oricum, tot o victorie americană.

— Australienii mei şi-au cam pierdut îndemânarea, a oftat Larkin.

Împăratul a plimbat lingura prin fiertură; i-a tremurat mâna când a dus-o la gură.

— Bu-un, a decretat el, apoi a încercat carnea cu vârful lingurii; era încă destul de tare. Mai durează cam un ceas.

După vreo zece minute a gustat din nou.

— Parc-ar mai cere un praf de sare. Ce părere ai, Peter?

A gustat şi Peter Marlowe. Era o bunătate rară, ceva divin!

— Doar un pic, un vârf de cuţit.

Au gustat cu toţii, pe rând. Un praf de sare, o fărâmiţă de *huan,* un picuţ de zahăr, încă o idee de şofran. Pe urmă s-au pus iar să aştepte în acea încântătoare cameră de tortură, abia mai trăgându-şi răsuflarea.

Din când în când mai dădeau jos pătura din gemuleţ ca să mai scape nişte parfum pe-afară şi să mai pătrundă ceva aer curat.

Iar dincolo de Changi aromele pluteau pe aripile brizei. Dar şi aici, în interiorul închisorii, mai scăpa câte o adiere prin crăpăturile uşii, se prelingea în lungul coridorului, parfumând întreaga atmosferă.

— Dumnezeule, Smithy, simţi mirosul ăsta?

— Cum să nu-l simt? Ce, crezi că eu n-am nas? De unde vine?

— Stai aşa! Trebuie să fie în clădirea închisorii, undeva, acolo, sus!

— Pun rămăşag că iar s-au pus gălbiorii ăia să-şi gătească de mâncare dincolo de reţeaua de sârmă ghimpată.

— Aşa e. Nemernicii!

— N-aş zice că vine de la ei. Parcă totuşi ar fi din închisoare.

— O, Doamne, şi să-l mai crezi pe Smithy... Uită-te la el cum pontează, parc-ar fi câine de aret.

— Dacă-ţi spun eu că mirosul vine dinspre închisoare...

— Te păcăleşte vântul. Vezi că dintr-acolo bate.

— Până acum vântul n-a mai mirosit niciodată în halul ăsta. Asta-i mâncare cu carne, îţi spun eu. Carne de vacă. Pariez pe ce vrei. Tocană de văcuţă.

— Altă tortură de-a japonezilor. Ticăloşii! Asta-i lovitură sub centură!

— Poate că doar aşa ne închipuim noi. Lumea spune că poţi să-ţi închipui şi un miros.

— Atunci cum naiba ni-l închipuim cu toţii? Uită-te-n jur, toţi s-au oprit în loc şi adulmecă.

— Cine spune aşa?

— Cum?

— N-ai zis tu c-ar spune lumea că-ţi poţi închipui şi-un miros? Care lume? Cine-s ăia?

— O, Doamne, revino-ţi, Smithy. Aşa se spune.

— Se spune, se spune… Dar care-s ăia?

— Eu de unde dracului să ştiu?!

— Atunci nu mai spune că „ăia” fac şi „ăia” dreg. Că ne-ai înnebunit la cap!

Cei din celulă, aleşii Împăratului, îl pândeau acum smeriţi cum pune o porţie de mâncare în gamelă şi i-o întinde lui Larkin. Şi-au luat ochii din gamela lui Larkin, i-au îndreptat iar spre polonic, apoi spre Mac, apoi din nou spre polonic, spre Brough, apoi iar spre polonic, spre Tex, înapoi spre polonic, spre Peter Marlowe, spre polonic şi apoi spre porţia Împăratului. Iar când au fost serviţi cu toţii, s-au apucat să mănânce. Dar mai rămăsese în tigaie destul pentru încă cel puţin două porţii de căciulă. Era un chin să mănânci atât de bine.

Boabele de *katchang idju* se topiseră în fiertură, transformându-se într-un fel de cremă. Papaia frăgezise carnea, făcând-o să se desprindă de pe oase, să se destrame şi ea; se rumenise, prinsese culoare de la mirodenii, de la fruct şi de la boabe. Sosul era gros, ca cel de tocană adevărată, aşa cum se face prin Irlanda, cu buburuze aurii de grăsime ce rămâneau lipite de pereţii gamelei.

Împăratul şi-a ridicat ochii din gamela curată-linsă. I-a făcut semn lui Larkin.

Larkin şi-a prezentat gamela, apoi fiecare, în tăcere, a mai primit câte o porţie. Au dispărut şi acestea. Pe urmă, ultima porţie.

În sfârşit, Împăratul şi-a pus gamela deoparte.

— Fir-ar să fie!

— Perfecţiune! s-a pronunţat Larkin.

— Superb! l-a completat Peter Marlowe. Uitasem cum e să mesteci. Mă dor fălcile.

Mac a adunat cu grijă ultimul bob, a râgâit mulţumit. O râgâială pe cinste.

— Vă spun eu, băieţi, am mâncat eu ceva bunătăţi la viaţa mea. De la rosbiful care se serveşte la „Simpson”, în Piccadilly{56} până la deliciosul *rijsttafel*{57} de la „Hotel des Indes” în Java, dar nimic nu s-ar putea spune că s-ar apropia de ospăţul ăsta. Niciodată!

— Sunt de acord, a declarat Larkin, aşezându-se mai comod. Chiar şi la cele mai de soi localuri din Sidney – mă rog, şi acolo grătarul e o minune – n-am gustat ceva mai bun.

A râgâit şi Împăratul, i-a servit pe toţi cu câte o ţigară dintr-un pachet de „Kooa”. Apoi a destupat sticla de sake şi a tras o duşcă bună. Băutura era aspră şi tare, i-a luat gustul de săţios din gură.

— Ia aici, i-a întins el sticla lui Peter Marlowe. Au băut cu toţii, au fumat cu toţii.

— Hei, Tex, ce-ai zice de-o cafeluţă? a căscat Împăratul.

— Să mai stăm aşa câteva minute înainte de a deschide uşa, a propus Brough; de fapt, nu-i păsa lui de uşă, dacă-i deschisă sau nu, nu-şi dorea decât să-şi prelungească desfătarea. O, Doamne, că bine mă mai simt!

— Am mâncat atât că simt că fac poc, a anunţat Peter Marlowe. Fără îndoială a fost cea mai bună…

— Pentru numele lui Dumnezeu, Peter. Am spus cu toţii acelaşi lucru. Ştim că aşa este.

— Ei bine, am simţit nevoia s-o spun şi eu.

— De fapt, cum ai reuşit? l-a întrebat Brough pe Împărat, înăbuşindu-şi un căscat.

— Mi-a spus Max cum a fost de-a omorât câinele găina. L-am trimis pe Dino să stea de vorbă cu Hawkins. Acesta i-a dat câinele. L-am pus pe Kurt să-l taie. Mie mi-au revenit picioarele din spate.

— Cum de i-a dat Hawkins câinele lui Dino? a întrebat Peter Marlowe.

— E veterinar.

— Aşa da, înţeleg.

— Pe dracu’, a obiectat Brough. E matelot în marina comercială.

— Azi a fost veterinar, a dat din umeri Împăratul. Ce-ai cu omul?

— Recunosc că eşti tare. Să mă ia dracu’ dacă nu joci tare!

— Mulţumesc, Don.

— Şi cum… cum l-a omorât Kurt? a întrebat Brough.

— Nu mă interesează.

— Corect, băiete, s-a pronunţat Mac. Aş zice că-i mai bine să nu cercetăm, aşa-i?

— Bună idee.

Peter Marlowe s-a ridicat în picioare, s-a întins cât era de lung.

— Ce facem cu oasele? a întrebat.

— Le luăm cu noi la plecare.

— Ce-aţi zice de un pocheraş? a aruncat vorba Larkin.

— Excelentă idee, s-a înviorat Împăratul. Tex, pune tu de-o cafea. Peter, curăţă puţin locul. Grant, tu controlezi uşa. Don, nu vrei să aduni tu vasele?

Brough s-a ridicat greoi de la locul lui.

— Şi tu ce dracului ai de gând să faci?

— Eu? a ridicat din sprâncene Împăratul. Eu stau şi mă uit.

Brough s-a uitat lung la el. S-au uitat şi ceilalţi, tot a fel. Pe urmă Brough n-a mai răbdat.

— Mă cam bate gândul să te fac ofiţer… doar pentru plăcerea de a-ţi trage o mamă de bătaie.

— Şansele ar fi cam doi contra cinci, a precizat Împăratul. Dar nu prea văd cum ai putea s-o scoţi la capăt.

Brough s-a uitat la ceilalţi, a întors iar privirea spre Împărat.

— Probabil că ai dreptate. M-aş trezi în faţa curţii marţiale, a râs el. Dar nu-i nimic în regulament care să-mi interzică să-ţi iau lovelele.

A scos o hârtie de cinci dolari şi a făcut semn spre pachetul de cărţi din mâna Împăratului.

— Cartea mai mare câştigă!

Împăratul a desfăcut cărţile.

— Alege.

Jubilând, Brough i-a arătat dama. Împăratul s-a uitat la cărţi, a ales una… valet.

— La pace, a rânjit Brough.

— Don, l-a sfătuit cu blândeţe Împăratul. E mai bine să ieşi din joc cât timp eşti în câştig.

A tras o carte şi a întors-o cu faţa fără să se uite la ea. As!

— La fel de uşor aş fi putut să trag şi alt as… Astea-s cărţile mele!

— Atunci de ce dracului nu m-ai bătut de la început? s-a interesat Brough.

— Asta-i bună, domnule căpitan, s-a amuzat copios Împăratul. N-ar fi fost politicos din partea mea să vă uşurez de lovele. În definitiv, sunteţi comandantul nostru cel fără de frică.

— Naiba să te ia! a rostit cu năduf Brough şi s-a apucat să strângă gamelele. Pe ăştia, dacă nu poţi să-i baţi, mai bine te dai cu ei.

În noaptea aceea, în timp ce mai tot lagărul dormea. Peter Marlowe stătea întins sub polog; nici nu-şi dorea să-i vină somnul. S-a sculat din pat, şi-a făcut drum printre priciuri, a ieşit afară. Brough era şi el treaz.

— Hei, Peter, l-a strigat încetişor Brough. Vino aici, stai jos. Nici tu nu poţi dormi?

— Parcă nu-mi venea, nu încă. Mă simt prea bine.

Sus, noaptea era de catifea.

— Frumoasă noapte.

— Da.

— Eşti însurat?

— Nu, i-a răspuns Peter Marlowe.

— Ai avut noroc. Să nu crezi că-i chiar aşa de rău să nu fi însurat…, a zăbovit câteva clipe Brough. Uneori mă înnebuneşte gândul dac-o mai găsesc. Şi dacă da, ce-o fi acum? Ce-o fi făcând ea în momentul ăsta?

— Nimic, a răspuns automat Peter Marlowe; i-a revenit în minte chipul viu al lui N'ai. Nu-ţi face griji.

Ca şi cum ar fi spus: „Nu mai respira!"

— N-o condamn, n-aş putea condamna nicio femeie. E atâta timp de când sunt plecat, atât amar de timp… Nu-i vina ei.

Cu mâinile tremurânde, Brough şi-a răsucit o ţigară din ceva frunzuliţe de ceai şi un chiştoc de „Kooa". A aprins-o, a tras adânc din ea, i-a trecut-o lui Peter Marlowe.

— Mulţumesc, Don.

A tras şi el un fum, i-a dat-o înapoi. Au terminat ţigara în tăcere, zbuciumaţi de acelaşi dor. După o vreme, Brough s-a ridicat de jos.

— Mă duc să mă culc. Ne mai vedem noi, Peter.

— Noapte bună, Don.

Peter Marlowe a rămas cu ochii pierduţi în noapte, gândul i s-a întors din nou la N'ai. Şi a ştiut atunci că nici el şi nici Brough nu vor putea adormi uşor în noaptea aceea.

Capitolul 16

A sosit şi ziua V-E[58]. Cei din Changi s-au simţit în al nouălea cer. Dar n-a fost decât o zi ca oricare alta, nu i-a afectat în mod deosebit. Mâncarea era aceeaşi, cerul acelaşi, aceeaşi zăpuşeală, aceleaşi boli, aceleaşi muşte, aceeaşi lentă trecere în nefiinţă. Grey era mereu de veghe, aştepta. Iscoada lui îl anunţase că în curând diamantul îşi va schimba proprietarul. Chiar foarte curând. Peter Marlowe şi Împăratul aşteptau ziua cu aceeaşi încordare. Nu mai rămăseseră decât patru.

A venit şi Ziua N, când Eva a născut încă o duzină de pui. Născocirea denumirii codificate pentru Ziua Naşterii i-a amuzat enorm pe Împărat şi pe colaboratorii săi. Grey a aflat despre Ziua N de la iscoadă; în ziua aceea a împresurat baraca şi i-a percheziţionat pe toţi cei de acolo, căutând ceasuri sau orice alte Obiecte ce ar fi urmat să fie vândute în „Ziua Negoţului". Minte de poliţai tâmpit! Această confirmare a faptului că există un turnător în baracă nu l-a tulburat câtuşi de puţin pe Împărat. Seria a treia era de-acum pe drum.

Acum erau şaptezeci de cuşti sub baracă. Paisprezece erau deja ocupate. Curând se vor mai umple încă douăsprezece.

Problema numelor s-a rezolvat în cel mai simplu mod cu putinţă. Băieţii primeau numere cu soţ, iar fetiţele fără soţ.

— Ascultaţi aici, a anunţat Împăratul. Trebuie neapărat să mai pregătim ceva cuşti.

Erau în baracă, ţineau o şedinţă a consiliului de administraţie. O seară plăcută, răcoroasă. Abia se întrevedea Luna printre nori.

— Ne-am cam epuizat posibilităţile, a spus Tex. Nu se mai găseşte nicăieri măcar o bucată de plasă de sârmă. Singurul lucru pe care-l mai putem face e să-i chemăm în ajutor pe australieni.

— Dacă facem asta, a rostit încet Max, e ca şi cum i-am lăsa să ne ia din mână toată afacerea.

Întregul efort de război al barăcii americane fusese concentrat asupra minei de aur viu care se extindea rapid chiar sub picioarele lor. O echipă de patru oameni transformase deja şanţul de adăpost într-o reţea de ganguri înguste. Acum aveau destul loc pentru cuşti, dar n-aveau de unde să facă rost de plasă de sârmă. Aveau neapărată nevoie de plasă, pentru că se apropia iar Ziua N şi, la puţin timp după aceea, altă Zi N şi apoi alta.

— Dacă poţi găsi vreo zece tipi de încredere, le-ai putea da câte o pereche de prăsilă ca să-şi facă şi ei crescătoriile lor, a spus gânditor Peter Marlowe. Noi am putea ţine doar o fermă de reproducători de rasă.

— Nu ţine, Peter. Aşa nu reuşim să păstrăm secretul operaţiunii.

Împăratul şi-a răsucit o ţigară, şi-a amintit că în ultimul timp nu prea i-au mers afacerile şi că n-a mai fumat o ţigaretă de fabrică de-o săptămână încheiată.

— Tot ce putem face, a conchis el după un moment de reflecţie, este să-l băgăm şi pe Timsen în afacere.

— Puchinosul ăla de australian ne face şi-aşa destulă concurenţă, a obiectat Max.

— N-avem altă soluţie, a declarat Împăratul pe un ton categoric. Trebuie să mai facem rost de nişte cuşti, iar el e singurul, tip care se pricepe la chestii d-astea şi singurul în care pot avea încredere că are să-şi ţină gura. Dacă treaba cu crescătoria ne merge aşa cum ne-am gândit, atunci au să fie lovele destule pentru toată lumea, a adăugat el, apoi a întors privirea spre Tex. Du-te şi adu-l pe Timsen.

Tex a dat din umeri şi a ieşit din baracă.

— Haide, Peter, a spus. King. Să vedem cum stau lucrurile acolo, jos.

A coborât el primul prin trapa din podea.

— Sfinte Cristoase, a exclamat el, văzând cât de mult se extinseseră săpăturile. Dacă mai săpăm doar un pic, se prăbuşeşte dracului toată şandramaua şi-atunci cu ce ne-alegem?

— Nu te teme, şefule, a spus mândru Miller care era mai-mare peste echipa de săpători. Am pus eu la punct un sistem care ne permite să ocolim stâlpii de beton. Avem acum destul loc pentru o mie cinci sute de cuşti, dacă putem face rost de plasă de sârmă. Asta sigur! Şi mai putem amenaja de două ori pe-atâta spaţiu dacă punem mâna şi pe nişte scânduri de căptuşit galeriile. Nu-i mare lucru.

Împăratul a pornit în lungul tranşeei principale ca să vadă cum o duc animalele. Văzându-l că se apropie, Adam s-a repezit ca un turbat în plasă de parcă ar fi fost gata-gata să-l rupă pe Împărat în bucăţi.

— Cam prietenos, nu?

— Dihania asta, a rânjit Miller, parcă te-ar cunoaşte de undeva.

— Poate că ar trebui să oprim împerecherile, şi-a dat cu părerea Peter Marlowe, până avem cuştile gata.

— Timsen e soluţia, a spus Împăratul. Dacă mai poate cineva să ne livreze materialul, apoi ăsta-i el… şi cu gaşca lui de hoţomani.

Au urcat înapoi în baracă, s-au şters de noroi. După ce au făcut şi un duş s-au simţit mult mai bine.

— Salut, camarade!

Timsen a traversat toată lungimea barăcii, a luat loc.

— Ce-i cu voi, yankeii, v-aţi speriat că rămâneţi fără podoabele bărbăţiei când o fi la o adică?

Era înalt şi voinic, avea ochii puternic adânciţi în orbite.

— Ce vrei să spui?

— Aşa cum săpaţi voi, dracilor, la adăposturi, ai zice că toată

aviaţia aliată n-are altceva de ales decât să facă pulbere lagărul de la Changi.

— Paza bună trece primejdia rea, i-a răspuns în doi peri Împăratul, întrebându-se dacă merită riscul să se asocieze cu Timsen. Nu trece mult şi se-apucă să bumbăcească şi la Singapore. Iar când începe nasulia, noi vrem să fim la adăpost.

— N-au să lovească niciodată în Changi. Doar ştiu că suntem noi aici. Numai dacă nu se pun englezoii pe treabă. Şi, sigur, când sunt de-ai voştri, yankei, în aer nu se mai ştie niciodată unde au să cadă bombele alea.

L-au condus să viziteze întreprinderea. Şi-a dat seama imediat de perfecţiunea organizării. Dar şi de dimensiunile uriaşe ale proiectului.

— Pe legea mea, camarade, a oftat Timsen când au revenit cu toţii în baracă. Trebuie să-mi scot pălăria. Dumnezeule! Şi când te gândeşti că noi am crezut c-a intrat frica-n voi. Doamne, cred că aveţi loc acolo pentru cinci sau şase sute de…

— O mie cinci sute, l-a întrerupt cu voită nepăsare Împăratul. Iar în următoarea Zi N o să avem…

— Ziua N?

— Ziua naşterii.

— Deci asta-i Ziua N! De săptămâni de zile tot încercăm să ne dumirim ce-o fi asta, a râs Timsen. Asta-i bună, pe legea mea! a râs el şi mai tare. Să n-am eu parte dacă nu eşti un geniu!

— Trebuie să recunosc cinstit că a fost ideea mea, a spus Împăratul, străduindu-se să nu-şi arate satisfacţia, dar fără succes pentru că, în definitiv, era chiar ideea lui. În Ziua N care urmează acum contăm pe cel puţin nouăzeci de pui. Iar la naşterea următoare ceva cam în jur de trei sute.

Lui Timsen i s-au ridicat singure sprâncenele de uimire.

— Să-ţi spun ce suntem noi gata să facem, a continuat Împăratul, a zăbovit apoi ca să-şi revizuiască valoarea ofertei. Voi ne livraţi materiale ca să mai facem o mie de cuşti. Noi ne menţinem efectivul la o mie de capete… cele mai bune exemplare. Voi vă ocupaţi de desfacerea produselor, iar câştigul îl împărţim juma-juma. La o afacere de mărimea asta iese destul pentru toată lumea.

— Când începem vânzarea? s-a învoit pe dată Timsen. Chiar aşa, cu toate că-şi dădea seama de imensele perspective ale tranzacţiei, nu prea era în apele lui.

— Îţi livrăm zece pulpiţe într-o săptămână. Tăiem numai masculii şi păstrăm femelele. După cum ne-am socotit noi, nu vindem decât pulpiţe. Vom spori livrările pe măsură ce dezvoltăm producţia.

— De ce vrei să începi numai cu zece?

— Dacă scoatem pe piaţă mai multe dintr-o dată, s-ar putea ca unii să intre la bănuială. Trebuie s-o luăm mai uşurel.

Timsen a mai stat pe gânduri un moment.

— Eşti sigur că… ă-ă… carnea asta se poate mânca?

Acum, după ce se angajase să livreze marfa, Împăratul s-a simţit şi el niţeluş cam scârbit. Dar, la naiba, carnea-i carne, iar afacerile-s afaceri.

— Noi nu facem decât să oferim carne de *rusa tikus.*

Timsen a scuturat din cap, şi-a încreţit buzele.

— Nu prea-mi surâde ideea să vând din ea australienilor mei, a zis el îngreţoşat. Pe legea mea! E ceva ce nu-i în regulă. Ba chiar deloc, pe legea mea! Nu c-aş fi eu… cum să spun? Dar parcă n-aş face-o. N-am inima să le vând australienilor mei.

Peter Marlowe a dat şi el din cap, simţea că i se întoarce stomacul pe dos.

— Şi nici băieţilor noştri.

S-au uitat toţi trei unul la altul. „Da, şi-a zis în gând Împăratul, ceva nu-i deloc în regulă. Dar noi, noi ăştia, trebuie să supravieţuim cumva…” Şi, deodată, i s-a luminat mintea. S-a albit la faţă, a rostit cu glas apăsat:

— Adu-i… cheamă-i pe ceilalţi. Mi-a venit o inspiraţie.

Americanii s-au adunat de îndată. Încordaţi, toţi cu ochii la Împărat. El se mai liniştise acum, dar n-a vorbit dintr-o dată. Pufăia din ţigară, părea că nici nu-i bagă în seamă. Peter Marlowe şi Timsen au schimbat câte o privire iute, îngrijoraţi.

Împăratul s-a ridicat în picioare. Tensiunea s-a accentuat, în sfârşit, şi-a stins ţigara.

— Fraţilor, a început el cu o voce spartă, de om sfârşit de oboseală. Mai sunt patru zile până la Ziua N. Ne aşteptăm…, s-a uitat el pe graficul agăţat pe perete, aşa-a… să ne sporim şeptelul la cu puţin peste o sută. Am ajuns la o înţelegere cu prietenul şi colaboratorul nostru Timsen. El ne asigură materialele necesare pentru o mie de cuşti, aşa că, la momentul înţărcării puilor, problema spaţiului va fi rezolvată. El şi grupul lui se ocupă de comercializarea produselor. Noi ne concentrăm pe creşterea animalelor din cele mai valoroase linii de reproducători, s-a oprit el din vorbă, s-a uitat fix la fiecare om în parte. Fraţilor, de azi într-o săptămână ieşim cu marfa pe piaţă.

Acum, când au auzit că s-a stabilit şi ziua fatidică, oamenii au rămas muţi.

— Chiar crezi că trebuie să…? a întrebat neîncrezător Max.

— N-ai vrea să mai rabzi o clipă, Max?

— Nu ştiu cum o fi cu ieşirea pe piaţă, a spus Byron Jones III, potrivindu-şi bandajul de la ochi. Până şi gândul mă face să…

— De ce nu aştepţi până termin, ce naiba? l-a întrerupt nerăbdător Împăratul.

S-au aplecat cu toţii înainte, chinuiţi de curiozitate, pentru că

Împăratul le vorbea acum abia şoptit.

— Fraţilor! Nu vindem decât la ofiţeri! Crema! De la maior în sus!

— O, Doamne! a suflat Timsen.

— Sfinte Cristoase! a exclamat inspirat Max.

— Cum? a făcut uluit Peter Marlowe.

Împăratul se simţea ca un zeu.

— Da, la ofiţeri. Ăştia sunt şi singurii care-şi pot permite să cumpere. În loc să ne lansăm în producţia de masă, facem comerţ cu articole de lux!

— Iar fraierii care-şi pot permite să cumpere sunt exact cei pe care ai vrea să-i vezi mâncând cărniţa asta! s-a luminat la faţă Peter Marlowe.

— Eşti cineva, pe legea mea, a recunoscut Timsen plin de admiraţie. Un geniu! Ei bine, cunosc eu vreo trei nătărăi din ăştia… mi-aş da mâna dreaptă la tăiere numai să-i văd mâncând şobolan şi pe urmă să le spun…

— Ştiu şi eu doi, a declarat Peter Marlowe. Ălora le-aş da gratis, nu m-aş mai încurca la vânzare. Dar dacă le dai dobitocilor carnea pe nimic, ăştia-s atât de cărpănoşi c-ar mirosi îndată ceva necurat!

S-a ridicat Max şi a strigat tare, ca să acopere hohotele de râs:

— Ascultaţi, băieţi. Linişte! Ascultaţi-mă şi pe mine un pic. Ştii tu, eu… cum să spun, eu am…, s-a întors el spre King: era atât de mişcat încât abia mai putea să vorbească. Eu… eu n-am fost întotdeauna de partea ta. Nu-i nicio nenorocire. Fiecare e liber să facă ce vrea. Dar asta, chestia asta e aşa… aşa de măreaţă, aşa de… cum să zic eu… că acum…, a întins el mâna cu un aer solemn. Aş vrea să-i strâng mâna omului căruia i-a venit în cap ideea asta! Cred că ar trebui să-i strângem cu toţii mâna celui care s-a dovedit cu adevărat un geniu. În numele tuturor soldaţilor de rând din lume… sunt mândru de tine, Împărate!

Max şi Împăratul şi-au strâns mâinile cu căldură. Tex se clătina fericit dintr-o parte în alta.

— Sellars, Prouty, Grey… ăsta-i sigur pe listă…

— N-are bani, a spus King.

— La naiba, îi dăm noi, a propus Max.

— Asta nu putem face. Grey nu-i prost. Ar bănui el ceva, a obiectat Peter Marlowe.

— Ce ziceţi de Thorsen… ticălosul ăla…

— Nu şi ofiţerii yankei. Poate, a intervenit delicat King, numai unul sau doi.

Râsetele s-au potolit deodată.

— Şi cum rămâne cu australienii?

— Lasă asta în seama mea, camarade, a spus Timsen. Am de-acum vreo trei duzini de clienţi în minte.

— Şi cu englezii? a întrebat Max.

— Putem să ne gândim la câţiva, l-a liniştit Împăratul, care se simţea acum cu adevărat mare şi puternic, plin de viaţă. Avem norocul că nemernicii care au bani sau au posibilitatea să-şi facă rost de lovele sunt tocmai cei cărora vrem şi noi să le vindem marfa şi să le spunem după aceea ce-au mâncat!

Cu puţin timp înainte de a se da stingerea Max s-a strecurat în grabă prin deschizătura uşii, i-a şoptit lui King:

— Un gardian, vine încoace.

— Cine?

— Shagata.

— E-n regulă, a spus Împăratul, încercând să-şi stăpânească tremurul vocii. Controlează tu dacă cei care fac de pază sunt la posturi.

— Okay!

Max s-a făcut nevăzut.

King s-a dat mai aproape de Peter Marlowe.

— Să nu fi apărut vreo încurcătură, a şoptit el îngrijorat. Haide, să fim acolo când vine.

A sărit pe fereastră, a verificat dacă marginea copertinei este bine trasă peste şopron. Pe urmă s-au aşezat pe bancă, el şi Peter Marlowe, s-au pus să aştepte.

Shagata şi-a băgat capul prin deschizătura pânzei, l-a recunoscut pe Împărat, a intrat liniştit sub şopron şi a luat loc. Şi-a proptit carabina de perete, le-a oferit un pachet de „Kooa".

— *Tabe.*

— *Tabe,* i-a răspuns Peter Marlowe.

— Salut, a spus şi Împăratul.

Îi tremura mâna când a luat ţigara.

— Ai ceva de vânzare în seara asta? a întrebat Shagata; vorbea cam sâsâit.

— Întreabă dacă ai să-i vinzi ceva în seara asta.

— Spune-i că n-am!

— Prietenul meu este foarte întristat că nu are nimic cu care să poată tenta un om de gust în această seară.

— Va avea oare prietenul dumitale un asemenea articol, să spunem, peste trei zile?

Împăratul a suspinat uşurat când Peter Marlowe i-a tradus spusele japonezului.

— Spune-i că da. Şi mai spune-i că a fost înţelept din partea lui să verifice.

— Prietenul meu spune că este foarte probabil ca în ziua aceea să aibă ceva cu care să poată tenta un om cu gusturi rafinate. Şi prietenul

meu mai spune că, după părerea lui, faptul că are de a face cu un om atât de prudent este de bun augur pentru încheierea satisfăcătoare a tranzacţiei.

— Trebuie să procedezi întotdeauna cu înţelepciune când ai ceva de făcut în taina nopţii, a rostit Shagata, trăgând aerul printre dinţi. Dacă nu sosesc peste trei zile, mă aşteptaţi în fiecare seară. Un prieten comun mi-a împărtăşit că s-ar putea să nu fie în măsură să se prezinte cu partea lui cu toată exactitatea. Dar am primit asigurări că va fi gata în trei seri de-acum încolo.

Shagata s-a ridicat, i-a dat Împăratului pachetul de ţigări. O scurtă plecăciune şi s-a topit iar în întuneric.

Peter Marlowe i-a tradus lui King ce a spus la urmă Shagata. Acesta a zâmbit.

— Minunat. Perfect! Vrei să vii pân-aici mâine dimineaţă? Ca să punem lucrurile la cale.

— Trebuie să ies la lucru, la aeroport.

— Vrei să-ţi găsesc un înlocuitor?

Peter Marlowe a râs, clătinând din cap.

— Oricum, cred că e mai bine să te duci, a spus King. Cine ştie, s-ar putea ca Cheng să vrea să ia legătura cu tine.

— Crezi că s-a încurcat ceva?

— Nu. Shagata a avut atâta minte să verifice. În locul lui aş fi făcut la fel. Totul merge conform planului. Încă o săptămână şi afacerea e ca şi încheiată.

— Sper.

Peter Marlowe şi-a îndreptat gândul spre sat şi s-a rugat cerului ca afacerea să reuşească. Îşi dorea cu disperare să ajungă acolo iar şi, dacă izbuteşte, ştia că va trebui s-o aibă pe Sulina, căci altfel îşi va pierde minţile.

— Ce-i cu tine?

King n-a văzut, mai mult a simţit că pe Peter Marlowe îl trecuse un fior.

— M-am gândit că mi-ar plăcea să fiu în braţele Sulinei chiar acum, i-a răspuns jenat Peter Marlowe.

— Da-a….

În sinea lui King s-a întrebat dacă englezul ar putea încurca lucrurile din pricina unei gagici.

Peter Marlowe i-a surprins privirea, a zâmbit din colţul buzelor.

— N-ai de ce să te îngrijorezi, bătrâne. N-am de gând să fac vreo prostie, dacă la asta te gândeai.

— Sigur, i-a zâmbit şi King. Avem viitorul în faţa noastră… iar mâine avem spectacol. Ai auzit cumva despre ce e vorba?

— Numai că piesa se numeşte „Triunghiul”. Şi că Sean joacă rolul principal.

Deodată, vocea lui Peter Marlowe a sunat cumva mai plat.

— Cum s-a întâmplat de-a fost cât pe ce să-l omori pe Sean?

Până atunci King nu-i pusese niciodată asemenea întrebări, ştiind că e întotdeauna periculos să-i pui unui om ca Peter Marlowe întrebări directe despre viaţa lui particulară. Dar acum simţise din instinct că este momentul potrivit.

— N-ar fi prea multe de povestit, a spus imediat Peter Marlowe, bucuros că l-a întrebat King. Sean şi cu mine făceam parte din aceeaşi escadrilă, în Java. Cu o zi înainte de terminarea războiului în zona asta, Sean nu s-a mai întors din misiune. Am crezut că a încasat-o. Cam acum un an – a doua zi după ce am ajuns aici, venind din Java – m-am dus să văd un spectacol la teatrul din lagăr. Când, în fine, l-am recunoscut pe Sean acolo, pe scenă, poţi să-ţi închipui ce şoc am avut. Juca rolul unei fete, dar atunci nu m-am gândit la nimic rău… trebuie să fie întotdeauna cineva care să facă şi rolurile feminine. Aşa că am stat liniştit şi m-am uitat la piesă. Nu-mi venea să cred că-l văd viu şi-n formă bună, mă minunam cât de senzaţional e în rolul acela de fată… cum se mişca, cum vorbea, cum se aşeza… Rochia şi peruca îi stăteau de minune. M-a impresionat mult jocul lui, cu toate că ştiam precis că, mai înainte, n-avusese nimic de-a face cu teatrul. După spectacol m-am dus în culise să-l întâlnesc. Mai erau acolo şi alţii care îl aşteptau şi, după un timp, am avut sentimentul acela ciudat că ăia erau la fel cu tipii pe care îi găseşti la ieşirea artiştilor în orice teatru… ştii, filfizonii ăia care aşteaptă cu limba scoasă ca să le apară iubita. În sfârşit, s-a deschis uşa de la cabina actorilor, ne-am repezit cu toţii înăuntru. Eu am rămas mai la urmă, m-am oprit în uşă. Abia atunci mi-am dat seama că toţi ăia erau pervertiţi! Sean şedea pe un scaun, iar ei l-au înconjurat ciripind, se gudurau pe lângă el, îi spuneau „iubiţel”, îl îmbrăţişau şi-i spuneau cât de „minunată” a fost… ce mai. Îl tratau ca pe-o preafrumoasă stea de cinema. Iar Sean… Sean se prăpădea de plăcere! Doamne, chiar îi plăcea să se lase pipăit! Ca o căţea în călduri! Pe urmă m-a zărit şi, desigur, a avut şi el un şoc. Mi-a zis „Salut, Peter”, dar eu n-am fost în stare să spun nimic. Stăteam acolo ca un prost şi mă uitam la unul dintre suciţii ăia care-şi pusese mâna pe genunchiul lui Sean. Sean avea pe el un fel de capot subţire, ciorapi de mătase şi chiloţei… Când şi-a tras faldurile neglijeului am avut impresia că a făcut-o special, ca să-şi arate pulpa goală dincolo de marginea ciorapului… părea să aibă şi sâni în decolteu. Abia atunci mi-am dat seama că nu purta perucă… toată coafura aia era chiar părul lui, lung şi ondulat ca al unei fete. Pe urmă Sean i-a rugat pe toţi să plece. „Peter e un vechi prieten de-al meu. Crezusem c-a murit, a spus. Trebuie să stau de vorbă cu el. Vă rog să mă lăsaţi”. Când au plecat, l-am întrebat pe Sean: „Ce Dumnezeu s-a întâmplat cu tine? Chiar îţi făcea plăcere să te pipăie toţi derbedeii

ăia?” „Ce Dumnezeu s-a întâmplat cu noi toţi? mi-a răspuns; pe urmă mi-a zis cu surâsul acela minunat, numai al lui: Sunt atât de bucuros să te revăd, Peter. Am crezut că ai murit de-a binelea. Ia loc o clipă, până mă demachiez. Avem multe de povestit. Ai venit cu ultimul transport din Java?” Am dat din cap că da, încă nu puteam să-mi revin. Sean s-a întors spre oglindă, a început să se ungă cu cremă ca să-şi dea jos fardul. „Ce-ai păţit tu, Peter? m-a întrebat. Te-au doborât cu avionul?” Când s-a apucat să-şi dea jos machiajul, mi-am mai venit în fire… acum totul părea ceva mai normal. Mi-am spus că am fost un tâmpit, că tot ce văzusem făcea parte din spectacol – ştii cum e cu perpetuarea legendei – şi că, desigur, se prefăcuse doar că-i face plăcere. Aşa că mi-am cerut scuze şi i-am zis: „Îmi pare rău, Sean, cred că am făcut o figură de idiot! Pe cinstea mea, mă bucur că n-ai păţit nimic. Şi eu am crezut că ai dat în primire”. I-am povestit prin ce am trecut, l-am întrebat şi cum a fost cu el. Sean mi-a relatat cum a fost atacat de patru aparate „Zero” şi a fost nevoit să sară cu paraşuta. Când a ajuns, în sfârşit, la aerodrom, a văzut că avionul meu era făcut praf. I-am spus atunci cum i-am dat foc înainte de a pleca… nu vroisem ca blestemaţii de japonezi să-l mai poată repara. „Ah, a spus el, eu mi-am închipuit că ai capotat la aterizare… că atât ţi-a fost. Am rămas la Bandung, la comandament, împreună cu ceilalţi piloţi şi pe urmă ne-au băgat pe toţi într-un lagăr. La scurt timp după aceea ne-au trimis la Batavia{59} şi de acolo aici.” Tot timpul ăsta Sean se uita în oglindă; avea tenul delicat şi fin, ca de fată. Deodată, am avut senzaţia cu totul neobişnuită că a uitat complet de mine. Nici nu mai ştiam ce să fac. Pe urmă şi-a luat ochii de la oglindă, s-a uitat drept la mine, cu o privire curioasă, niţel încruntat. Mi-am dat seama dintr-o dată cât era de nefericit, l-am întrebat dacă nu-i mai bine să plec. „Nu, mi-a spus. Nu, Peter, aş vrea să mai rămâi.” Şi atunci a luat o poşetuţă de pe măsuţa de toaletă, a pescuit din ea un ruj şi a început să-şi facă buzele. Am rămas înmărmurit. „Ce faci acolo?” l-am întrebat. „Mă rujez, Peter.” „Termină cu prostiile, Sean, i-am zis. Gluma-i glumă. Spectacolul s-a terminat de o jumătate de oră.” Dar el a continuat şi, când buzele i-au fost perfect vopsite, şi-a dat cu pudră pe nas, şi-a periat frumos părul şi, pe cinstea mea, s-a prefăcut iar într-o fată încântătoare. Nu-mi venea să-mi cred ochilor. Încă îmi mai închipuiam că, într-un fel foarte ciudat, tot mai vrea să facă bancuri cu mine. Şi-a mai aranjat o buclă aici, un cârlionţ dincolo, apoi s-a lăsat pe spătarul scaunului, s-a privit lung în oglindă şi a părut cât se poate de satisfăcut de ceea ce vede. Pe urmă m-a zărit pe mine holbându-mă la el în oglindă şi l-a pufnit râsul. „Ce-i cu tine, Peter? m-a întrebat. N-ai mai fost niciodată într-o cabină de teatru?” „Ba da, i-am răspuns. Am fost, dar… numai în cabine de actriţe.” El s-a uitat lung la mine. Pe urmă şi-a strâns pe el capoţelul, şi-a încrucişat

picioarele. „Asta este cabină de actriţă”, mi-a zis. „Încetează, Sean, am izbucnit eu. Ăsta-s eu, Peter Marlowe! Suntem la Changi, îţi mai aminteşti? Spectacolul s-a terminat şi acum totul a reintrat în normal.” „Da, a spus el cu un calm desăvârşit. Totul e normal.” A trecut mult timp până ce am fost în stare să spun ceva. „Bine atunci, am izbutit eu să rostesc într-un târziu. N-ai de gând să-ţi scoţi costumul ăla şi să-ţi dai jos porcăria aia de pe faţă?” „Îmi plac hainele astea, Peter, a spus el. Şi acum umblu întotdeauna uşor fardat.” S-a ridicat şi a deschis dulapul. Pe cinstea mea, era plin de saronguri, rochiţe, chiloţei şi sutiene… Când s-a întors spre mine era perfect calm. „Astea sunt singurele lucruri pe care le port acum, mi-a declarat. De fapt, eu sunt femeie.” „Cred că te-ai scrântit de tot”, am spus. Sean s-a ridicat de pe scaun şi din acea clipă nu ştiu cum, dar n-am putut să-mi mai scot din cap că am în faţă o fată… arăta, se mişca, vorbea, mirosea ca o fată. „Ascultă, Peter, mi-a spus. Ştiu cât de greu îţi vine să mă înţelegi, dar m-am schimbat. Nu mai sunt bărbat, sunt femeie.” „Nu eşti mai femeie decât sunt eu!” am zbierat. Dar aceasta n-a părut să-l tulbure deloc. A rămas acolo, zâmbind ca o madonă… Pe urmă a spus: „Sunt femeie, Peter.” Mi-a atins braţul într-un mod în care numai o fată ar fi putut-o face şi mi-a spus: „Te rog să te porţi cu mine ca şi cum aş fi femeie.” Am simţit că se rupe ceva în mine. L-am înşfăcat de braţ, i-am smuls neglijeul de pe umeri, la fel şi sutienul umplut cu câlţi, l-am împins în faţa oglinzii. „Spui că eşti femeie? am strigat eu la el. Uită-te la tine! Unde ziceai că-ţi sunt sânii?” Sean însă nu şi-a ridicat privirea. A rămas în faţa oglinzii cu capul plecat, cu părul căzut peste ochi. Capotul atârna strâmb pe el, era gol până la brâu. L-am înşfăcat de păr şi i-am smucit capul în sus. „Uită-te la tine, pederast nenorocit! am răcnit. Eşti bărbat, pentru numele lui Dumnezeu, şi aşa vei rămâne pentru totdeauna!” A rămas nemişcat, fără să mai spună nimic şi abia târziu mi-am dat seama că plânge. Pe urmă s-au repezit înăuntru Rodrick şi Frank Parrish, m-au împins la o parte, Parrish i-a tras lui Sean capotul pe umeri şi l-a luat în braţe, iar în tot timpul ăsta Sean plângea de ţi se rupea inima. Frank îl legăna în braţe, spunându-i mereu: „Nu-i nimic, Sean, nu-i nimic.” Pe urmă s-a uitat la mine şi mi-am dat seama că e gata să mă ucidă. „Pleacă de-aici, nenorocitule!” atât mi-a spus. Nici nu mai ştiu cum am ieşit de acolo… m-am trezit umblând aiurea prin lagăr şi atunci am început să înţeleg că n-avusesem niciun drept, dar chiar niciun drept să fac ceea ce făcusem. A fost o nebunie din partea mea.

Peter Marlowe s-a oprit din povestire, a continuat apoi cu un glas chinuit, lipsit de expresie.

— M-am întors la teatru. Trebuia să încerc să mă împac cu Sean. Uşa lui era încuiată, dar am avut totuşi impresia că e înăuntru. Am bătut de mai multe ori, însă nu mi-a răspuns şi nici n-a vrut să

deschidă uşa, aşa că m-am înfuriat din nou şi am dărâmat uşa cu umărul. Doream să-mi cer scuze faţă-n faţă cu el, iar nu printr-o uşă închisă. El zăcea în pat. Avea o tăietură adâncă la încheietura mâinii stângi, era sânge peste tot. I-am aplicat un garou, am reuşit să-i găsesc, nici eu nu ştiu cum, pe doctorul Kennedy, pe Rodrick şi pe Frank. Sean avea o paloare cadaverică, n-a scos niciun sunet cât timp i-a cusut doctorul Kennedy tăietura făcută cu foarfecele. După ce a terminat doctorul, Frank mi-a spus: „Acum eşti mulţumit, secătură?" N-am mai putut să spun nimic. Am rămas acolo neputincios, urându-mă din toată inima. „Pleacă şi să nu te mai prindem pe-aici!" mi-a aruncat Rodrick. Am dat să plec, dar l-am auzit pe Sean că mă cheamă încet, abia şoptit. M-am întors şi am văzut că mă priveşte fără supărare, mai mult cu un fel de milă. „Îmi pare rău, Peter, a rostit el cu greu. N-a fost vina ta." „Crede-mă, Sean, m-am bâlbâit eu. N-am vrut să-ţi fac niciun rău." „Ştiu. Vreau să rămânem prieteni, te rog, Peter." S-a uitat apoi la Parrish şi la Rodrick. „Am vrut să plec, dar acum… a zâmbit el încântător, acum sunt fericit că mă aflu iar acasă."

Peter Marlowe a tăcut, istovit. Îi curgeau broboane mari de sudoare, se prelingeau pe gât şi pe piept. King a aprins o „Kooa". Peter Marlowe a ridicat neajutorat din umeri şi a plecat gârbovit sub povara propriilor remuşcări.

Capitolul 17

— Haideţi odată, grăbiţi-vă! a strigat Peter Marlowe la oamenii care se aliniau căscând în faţa barăcii.

Era cu puţin după răsăritul soarelui, masa de dimineaţă era doar o amintire, iar foamea nu făcea decât să sporească iritarea trupei. Asta şi o zi lungă de lucru sub soarele arzător pe care o aveau în faţă acolo, la aeroport. Decât dacă le surâde norocul…

Se zvonise că în ziua aceea una dintre echipe urma să fie trimisă în capătul mai îndepărtat al aeroportului, acolo unde cresc cocotierii. Se spunea că au să-i pună să taie palmierii aceia. Iar măduva de cocotier este nu numai comestibilă, dar şi foarte hrănitoare şi bună la gust. I se zicea „varza milionarului” pentru că trebuia să sacrifici un palmier întreg ca să ţi-o procuri. Pe lângă „varza milionarului” se mai puteau nimeri şi câteva nuci de cocos. Mai mult decât destul pentru o echipă de treizeci de oameni. Era firesc, deci, ca ofiţerii şi trupa să fie cuprinşi de aceeaşi încordare.

Sergentul de zi pe baracă s-a apropiat de Peter Marlowe, l-a salutat.

— Ăştia-s toţi, domnule căpitan. Douăzeci de ostaşi, împreună cu mine.

— Trebuiau să se prezinte treizeci.

— Douăzeci e tot ce-avem. Restul sunt bolnavi sau la echipa de lemne. Nu pot face nimic, dom’ căpitan.

— Bine. Pornim spre poartă.

Sergentul a pus în mişcare coloana; oamenii au trecut în pas de voie pe lângă zidul închisorii, s-au alăturat, lângă poarta de vest, celorlalte echipe care trebuiau să iasă la lucru pe aeroport. Peter Marlowe i-a făcut semn sergentului să adune oamenii în poziţia cea mai bună, mai aproape de capătul coloanei, unde aveau şanse mai bune să fie aleşi pentru tăiatul palmierilor. Când au observat că ofiţerul a executat corect manevra, ostaşii i-au dat ascultare şi s-au aliniat repede, în perfectă ordine.

Fiecare avea câte o cămaşă mai zdrenţuită în tolba de merinde. Tolba era un element de neînlocuit şi îmbrăca cele mai diverse forme. Uneori erau raniţe din dotare alteori geamantane, uneori coşuri împletite din frunză de palmier, alteori saci, uneori o legăturică în vârf de băţ, alteori doar o bucată de pânză. Dar fiecare avea ceva în care să pună prada râvnită. Când ieşi la lucru e întotdeauna rost de pradă, dacă nu „varza milionarului” sau o nucă de cocos, poate fi o bucată de scândură, nişte lemne de foc, coji de nucă de cocos, banane, un pic de ulei de palmier, rizomi comestibili, frunze de diferite feluri, uneori chiar o papaia.

Cei mai mulţi aveau în picioare galenţi de lemn cu bareta din

cauciuc de automobil. Unii purtau pantofi cu vârfurile tăiate. Doar câţiva aveau bocanci. Peter Marlowe purta bocancii lui Mac. Îi erau cam strâmţi, dar pentru un marş de trei mile şi o zi de muncă erau mai buni decât galenţii.

Coloana şerpuitoare a trecut de poartă şi a pornit spre vest; fiecare companie era comandată de un ofiţer. În frunte mergea un grup de coreeni, iar în urmă venea un singur gardian, tot coreean.

Grupa lui Peter Marlowe a aşteptat să se încadreze în coloană mai la coadă. El era nerăbdător să pornească odată şi, cine ştie, să ajungă la palmieri. Şi-a potrivit mai bine curelele de la raniţă şi plosca la brâu… nu plosca aceea, ar fi fost prea periculos să o ia cu el la lucru. Nu poţi şti niciodată când îţi cere un gardian sau altcineva un gât de apă.

În sfârşit, le-a venit rândul, au pornit şi ei spre poartă. Trecând prin faţa corpului de gardă, trebuiau să salute; pe verandă stătea un sergent japonez mic şi îndesat care le răspundea crispat la salut. Peter Marlowe a comunicat efectivul grupei altui gardian care verifica cifrele cu cele deja notate în interiorul lagărului.

Au ieşit din lagăr şi au pornit pe banda de asfalt. Drumul unduia uşor peste coline scunde şi prin văi, trecea apoi drept printr-o plantaţie de arbori de cauciuc. Copacii erau neîngrijiţi, necrestaţi de multă vreme. Ciudat, s-a gândit Peter Marlowe, pentru că şi cauciucul era o materie primă vitală pentru ducerea războiului.

— Hello, Duncan, l-a salutat el pe căpitanul Duncan în momentul în care grupa lui s-a încadrat şi ea în coloană.

Şi-a potrivit pasul după Duncan, păşind alături de el, dar fără să scape din ochi grupa lui care era următoarea, ceva mai în faţă.

— Nu-i aşa că-i splendid să avem iar ştiri? a deschis vorba Duncan.

— Da, a răspuns el automat. Dacă sunt şi adevărate.

— Trebuie să spun că par prea bune ca să fie adevărate.

Lui Peter Marlowe îi plăcea de Duncan. Acesta era un scoţian mic de statură, cam între două vârste. Nimic nu părea să-l tulbure. Te întâmpina întotdeauna cu un zâmbet şi o vorbă bună. Dar în ziua aceea, a băgat de seamă Peter Marlowe, parcă era mai altfel. Ce-o fi cu el?

Duncan i-a observat privirea curioasă, s-a strâmbat ca să-i arate că are o proteză dentară nouă.

— A, asta era, a spus Peter Marlowe. Mi se păruse mie că s-a schimbat ceva.

— Cum îţi plac dinţii mei?

— Ei, parcă-i ceva mai bine decât să n-ai deloc.

— Mersi pentru compliment. Eu aveam impresia că sunt o splendoare.

— Nu pot să mă obişnuiesc cu dinţii ăştia de aluminiu. Arată ca dracu’.

— Nu-ţi spun prin ce-am trecut până mi i-a scos pe-ai mei. Un calvar!

— Mulţumesc lui Dumnezeu că stau bine cu dinţii. Mi-am pus nişte plombe anul trecut. M-au chinuit ceva. Probabil că ai fost înţelept să ţi-i scoţi pe toţi. Câţi ţi-au…

— Optsprezece, a răspuns furios Duncan. Îmi venea mereu sânge în gură. Erau stricaţi toţi, terminaţi. Mi-a spus doctorul ceva în legătură cu apa, lipsa de masticaţie, faptul că mâncăm numai orez şi n-avem destul calciu… Dar, pe onoarea mea, mă simt minunat cu proteza asta, şi-a clănţănit el gânditor dinţii metalici de vreo două ori, apoi a continuat: Dentiştii noştri au căpătat o dexteritate extraordinară. Şi câtă imaginaţie! Sigur, trebuie să recunosc şi eu că e niţel şocant să vezi că n-ai dinţi albi în gură. Dar mă simt bine cu ei, să ştii, băiete, de ani de zile nu m-am simţit atât de bine, c-or fi albi sau de aluminiu nu mai contează. Am avut mereu necazuri cu dinţii. La naiba, bine c-am scăpat de ei.

Capul coloanei a început să se tragă spre marginea drumului pentru că venea din faţă un autobuz. Era vechi, pufăia şi scotea fum pe toate părţile; avea douăzeci şi cinci de locuri. Dar înăuntru erau aproape şaizeci de pasageri, bărbaţi, femei şi copii, iar pe scări mai erau încă vreo zece, agăţaţi ca vai de lume. Pe capotă erau îngrămădite cuşti cu găini, bagaje, rogojini. Pe când trecea autobuzul acela astmatic, băştinaşii îi priveau curioşi pe prizonieri, iar aceştia holbau ochii la lăzile cu găini pe jumătate moarte şi sperau din tot sufletul ca blestematul acela de autobuz să alunece în şanţ, ei să pună umărul să-l scoată de acolo şi să elibereze vreo duzină de găini. Dar autobuzul a trecut cu bine, însoţit doar de înjurături.

Peter Marlowe mergea alături de Duncan care flecărea mai departe despre dinţii lui, zâmbea cât mai des ca să şi-i arate. Dar zâmbetul nu arăta bine deloc. Era sinistru.

În spatele lor gardianul coreean care-şi târa plictisit picioarele a strigat după un prizonier care a ieşit din rând şi s-a dus la marginea drumului, dar acesta n-a făcut decât să-şi dea jos repede pantalonii şi să se uşureze pe loc, strigând *„Sakit marah”,* adică dizenterie, aşa că gardianul a dat scârbit din umeri, şi-a aprins o ţigară şi l-a aşteptat să termine; prizonierul s-a întors iute în coloană şi a pornit mai departe.

— Peter, a spus încet Duncan, acoperă-mă!

Peter Marlowe s-a uitat înainte. Cam la douăzeci de yarzi dincolo de drum, pe o potecuţă ce mărginea şanţul, erau nevasta şi copilul lui Duncan. Ming Duncan era chinezoaică din Singapore. Numai pentru că era orientală n-a fost internată în lagăr împreună cu soţiile şi copiii celorlalţi prizonieri, a fost lăsată să trăiască liber la periferia oraşului. Copilul, o fetiţă la fel de frumoasă ca şi mama, înălţuţă pentru vârsta ei, avea o mutrişoară despre care ai fi zis că nu va cunoaşte niciodată

suspinul. O dată pe săptămână „se întâmplau” să treacă pe acolo pentru ca Duncan să le poată vedea. El repeta mereu că, atâta timp cât poate să le vadă, viaţa la Changi nu-i chiar atât de rea.

Peter Marlowe s-a interpus între Duncan şi gardian, acoperindu-l şi dându-i posibilitatea să iasă în marginea convoiului.

Când a trecut coloana, mama şi copilul n-au făcut niciun semn. Doar când a apărut Duncan li s-au întâlnit privirile numai o clipă, l-au văzut cum aruncă o bucăţică de hârtie în marginea drumului, dar nu s-au oprit din mers. În momentul următor Duncan a trecut prin dreptul lor şi s-a pierdut curând în masa prizonierilor. Dar el ştia că ele au văzut hârtiuţa, ştia că îşi vor continua drumul până ce convoiul şi gardienii nu se mai văd deloc; apoi se vor întoarce, vor găsi bileţelul şi-l vor citi, iar gândul acesta îl umplea de fericire pe Duncan. „Vă iubesc, mi-e dor, sunteţi viaţa mea”, doar atâta scrisese. Mesajul era întotdeauna acelaşi, dar mereu nou, atât pentru el cât şi pentru ele, pentru că acele cuvinte fuseseră proaspăt scrise şi meritau să fie rostite mereu, mereu… la nesfârşit.

— Nu-i aşa că arată bine? a întrebat Duncan, revenind în preajma lui Peter Marlowe.

— Minunat. Mare noroc ai avut! Iar Mordeen are să fie o frumuseţe.

— Aşa-i, o frumuseţe, fata mea. Împlineşte şase ani în septembrie.

Încet, bucuria revederii s-a topit, multă vreme Duncan n-a mai spus nimic.

— Tot ce-mi doresc e să se termine odată cu războiul ăsta.

— De-acum nu mai e mult.

— Când ai să te-nsori, Peter, ia neapărat o chinezoaică. Sunt cele mai bune neveste din lume, a spus Duncan, repetând ce-i mai spusese de o sută de ori. Ştiu că nu-i uşor să fii ostracizat, că e greu şi pentru copii…, dar am să mor împăcat dacă mă ştiu în braţele ei. Dar n-ai să mă asculţi, a suspinat. A să te-nsori tot cu o englezoaică şi-ai să ai impresia că asta-i viaţă. Ce amăgire! Eu ştiu însă. Le-am încercat pe amândouă.

— Mai am ceva de aşteptat până să aflu, nu-i aşa, Duncan? a râs Peter Marlowe, grăbind pasul ca să ajungă în fruntea grupei lui. Ne vedem noi mai târziu.

— Mulţumesc, Peter, a strigat după el Duncan.

Ajunseseră acum aproape de aeroport. În faţă îi aştepta un grup de gardieni ca să-şi ducă fiecare echipa la locul de muncă desemnat. Lângă ei era o grămadă de săpăligi, cazmale şi lopeţi. Mai multe echipe de prizonieri intraseră deja în incinta aeroportului, sub paza gardienilor.

Peter Marlowe şi-a aruncat privirea spre latura de vest. O echipă se îndrepta deja spre pâlcul de palmieri. Fir-ar să fie!

A dat comanda „Grupă-ă stai!”, i-a salutat pe gardieni; a băgat de

seamă că unul dintre ei era Torusumi. Torusumi l-a recunoscut şi el.

— *Tabe!* şi i-a zâmbit.

— *Tabe*, a răspuns Peter Marlowe, puţin jenat de atitudinea prietenească a lui Torusumi.

— Tu şi cu grupa ta veniţi cu mine, a spus Torusumi, făcând semn cu capul spre unelte.

— Îţi mulţumesc, s-a înclinat Peter Marlowe, apoi către sergent: Zice să mergem cu el.

— Nenorocitul ăsta ne duce întotdeauna pe latura dinspre est, a spus amărât sergentul. Ghinionul nostru!

— Asta o ştiu şi eu, i-a răspuns Peter Marlowe la fel de supărat, apoi, în vreme ce oamenii lui îşi luau de jos uneltele, s-a apropiat de Torusumi. Speram că azi ne vei duce în partea cealaltă, la vest. Acolo parcă e mai răcoare.

— Mi s-a ordonat să vă duc pe latura de est. Ştiu că dincolo e mai răcoare, dar eu sunt trimis întotdeauna pe partea de est.

Peter Marlowe s-a hotărât să-şi încerce norocul.

— Poate că ar fi cazul să pretinzi un tratament mai bun. Ştia că este periculos să-ţi dai cu părerea când ai de-a face cu un coreean sau un japonez.

Torusumi i-a aruncat o privire rece, s-a răsucit scurt pe călcâie şi s-a îndreptat spre Azumi, caporalul japonez care stătea încruntat mai la o parte. Azumi era cunoscut ca unul dintre cei mai câinoşi gardieni.

Cu inima strânsă, Peter Marlowe l-a urmărit din ochi pe Torusumi cum se înclină şi începe să vorbească repezit în japoneză. A văzut şi cum se uită lung Azumi la el.

Alături, sergentul urmărea şi el cu îngrijorare schimbul de cuvinte.

— Ce i-aţi spus, dom' căpitan?

— I-am zis că n-ar fi rău să ne ducă şi pe noi o dată pe latura de vest.

Sergentul s-a strâmbat. Dacă ofiţerul primeşte o palmă, o încasează automat şi sergentul.

— Aţi cam tras dracul de coadă…, dar s-a oprit brusc, văzându-l pe Azumi că se îndreaptă spre ei, urmat servil de Torusumi, la doi paşi mai în spate.

Azumi, un individ scund şi crăcănat, s-a oprit la cinci paşi de Peter Marlowe, l-a măsurat cu privirea timp de vreo zece secunde. Peter Marlowe s-a pregătit pentru palma ce avea să urmeze. Dar palma n-a mai venit. În schimb, surprinzător, Azumi i-a zâmbit, arătându-şi dantura de aur, şi-a supt dinţii şi a scos un pachet de ţigări. I-a oferit lui Peter Marlowe o ţigară şi a spus ceva în japoneză. Peter Marlowe n-a înţeles mare lucru, a prins doar cuvintele *shoko-san* şi s-a mirat şi mai tare pentru că până atunci nu-i spusese nimeni *shoko-san. Shoko* înseamnă „ofiţer", iar *san* „domnule" şi, dacă un ticălos ca Azumi îţi

spune „domnule ofiţer”, ăsta-i un compliment, nu glumă.
— *Arigato,* a spus Peter Marlowe, acceptând ţigara şi focul.
„Mulţumesc” era singurul cuvânt japonez pe care-l cunoştea, pe lângă comenzile „De voie!”, „Drepţi!”, „Înainte marş!”, „Pentru onor!” şi „Vino aici, diavole alb!” I-a ordonat sergentului, care rămăsese cu gura căscată, să alinieze trupa.
— ’Nţeles, dom’ căpitan! a făcut sergentul, bucuros să scape din raza pumnilor lui Azumi.
Pe urmă Azumi i-a ordonat ceva în japoneză lui Torusumi, acesta a făcut un pas înainte şi a răcnit *„Hotcha-tore!”* ceea ce înseamnă „Înainte-e marş!” Când au trecut de jumătatea aerodromului şi Azumi n-avea cum să-i mai audă, Torusumi i-a zâmbit lui Peter Marlowe.
— Astăzi mergem pe latura de vest. Avem de tăiat nişte palmieri.
— Cum aşa? N-am prea înţeles.
— Simplu. I-am spus lui Azumi-san că eşti translatorul Împăratului şi că trebuie să cunoască acest lucru pentru că el încasează zece la sută din câştigurile noastre. Aşa că…, a dat din umeri Torusumi, trebuie, desigur, să avem grijă unii de alţii. Şi poate că, în timpul zilei, mai putem discuta şi ceva afaceri.
Cu jumătate glas, Peter Marlowe a comandat:
— Trupă-ă, stai!
— Ce s-a-ntâmplat, dom’ căpitan? a întrebat sergentul.
— Nimic. Ascultă comanda la mine! Fără gălăgie! Mergem la palmieri.
— Fir-aş al dracului, asta mai zic şi eu!
Au încercat câţiva să strige „Ura-a!”, dar au fost iute reduşi la tăcere.
Când au ajuns la pâlcul de palmieri. Spence şi echipa lui, împreună cu gardianul, erau deja acolo. Torusumi s-a dus la gardian, s-au răstit un timp unul la altul în coreeană. Până la urmă. Spence şi cu oamenii lui au trebuit să se alinieze şi să plece de acolo sub comanda gardianului la fel de furios.
— Cum naiba te-ai ales tu cu palmierii, pramatie? Doar noi am ajuns primii! a strigat la el Spence.
— Asta-i situaţia, l-a consolat Peter Marlowe. Îşi dădea şi el seama ce-i în sufletul lui Spence.
Torusumi i-a făcut semn lui Peter Marlowe să se apropie, s-a aşezat la umbră, şi-a sprijinit carabina de un copac.
— Pune pe cineva de santinelă, a căscat el. Te fac răspunzător dacă sunt prins dormind în post de vreun împuţit de japonez sau de coreean.
— Poţi să dormi liniştit şi să-ţi pui nădejdea în mine, i-a răspuns Peter Marlowe.
— Ai grijă să mă trezeşti la ora mesei.

— Negreşit!

Peter Marlowe a postat vreo trei santinele în locurile mai expuse, apoi a dat ordinul de atac asupra palmierilor. Copacii trebuiau să fie doborâţi şi despicaţi până vine altcineva să schimbe ordinul.

La ora prânzului palmierii erau jos şi toată măduva, „varza milionarului", scoasă. Oamenii erau epuizaţi, pişcaţi rău de furnici, dar asta n-avea nicio importanţă pentru că avuseseră parte de-o pradă bogată. Câte două nuci de cocos pe cap de om şi încă cincisprezece în plus. Peter Marlowe a hotărât ca din astea să-i dea cinci lui Torusumi, iar restul să-l împartă între ei la prânz. A împărţit în porţii egale două miezuri de palmier, iar ce-a mai rămas a spus că trebuie păstrat pentru Torusumi şi Azumi, în caz că şi-l doresc. Dacă nu, atunci se împarte şi restul.

Peter Marlowe stătea sprijinit de un copac, gâfâind de oboseală, când un şuierat de alarmă l-a trezit brusc din amorţeală; într-o clipă a fost lângă Torusumi, l-a zgâlţâit să-l scoale din somn.

— Vine încoace un gardian. Torusumi-san, grăbeşte-te!

Torusumi a sărit în picioare, şi-a scuturat repede frunzele de pe uniformă.

— Bine. Mergi înapoi la palmieri, prefaceţi-vă că munciţi, a spus el încet.

Apoi Torusumi a ieşit nepăsător în poiană. Când l-a recunoscut pe celălalt gardian, a răsuflat, uşurat, i-a făcut semn să vină mai la umbră, şi-au proptit amândoi carabinele de un pom, s-au întins pe iarbă, şi-au aprins câte o ţigară.

— *Shoko-san,* a strigat Torusumi. Puteţi s-o lăsaţi mai moale, dânsul e prietenul meu.

Peter Marlowe i-a zâmbit frumos, apoi s-a întors spre oamenii lui.

— Hei, sergent, sparge două nuci mai proaspete şi du-le la gardieni.

El nu putea să le ducă pentru că şi-ar fi pierdut din prestanţă.

Sergentul a ales cu grijă două dintre nucile de cocos cele mai frumoase, le-a despicat la vârf. Coaja exterioară era groasă de doi inci, de un verde-maroniu peste nuca ascunsă adânc înăuntru. Miezul alb, mustos care îmbrăca pereţii interiori ai nucii era moale şi delicat, uşor de mâncat cu lingura, sucul de la mijloc era răcoritor, cu un gust uşor dulceag.

— Smith!

— Aici, dom' sergent.

— Du nucile astea blestemaţilor de niponi.

— De ce tocmai eu? Mereu mă pui să fac mai mult decât…

— Mişcă-ţi fundul!

Smith, un cockney{60} mărunţel şi slăbuţ, s-a ridicat bombănind de jos şi a executat ordinul.

Torusumi şi celălalt gardian au băut cu sete din nucile primite. Apoi

Torusumi a strigat spre Peter Marlowe:
— Îţi mulţumim.
— Pace ţie, i-a răspuns Peter Marlowe.
Torusumi a scos un pachet mototolit de „Kooa”, i l-a întins lui Peter Marlowe.
— Îţi mulţumesc, s-a înclinat acesta.
— Pace ţie, i-a răspuns politicos Torusumi.
În pachet erau şapte ţigări. Ceilalţi au stăruit ca Peter Marlowe să-şi oprească două. Restul au fost împărţite, câte una la patru inşi, s-au înţeles cu toţii să le fumeze după masă.
La prânz au primit orez, o zeamă subţire cu miros de peşte, un ceai slab. Peter Marlowe a luat doar orezul, a amestecat în el o fărâmiţă de *blachang.* În loc de desert, şi-a savurat jumătatea cuvenită dintr-o nucă de cocos. S-a aşezat apoi cu spatele sprijinit de buturuga unui palmier proaspăt doborât, cu privirea pierdută spre aeroport, aşteptând să se termine pauza de prânz.
Spre sud era un deluşor, iar în jurul lui mişunau mii de culi chinezi. Toţi purtau pe umeri un fel de cobiliţă de bambus cu două coşuri mari, urcau dealul, încărcau coşurile cu pământ, apoi coborau încet şi le goleau în vale. Forfoteau aşa fără încetare, aveai senzaţia că vezi cum se împuţinează dealul. Şi tot aşa mereu, sub un soare torid.
Se făcuseră aproape doi ani de când Peter Marlowe tot venea la aeroport, de patru-cinci ori pe săptămână. Când au văzut prima dată locul – era cu Larkin atunci – plin de coline, de smârcuri şi de dune de nisip, au râs amândoi, convinşi că nu se va putea construi niciodată un aeroport acolo. La urma urmei, chinezii n-aveau niciun tractor, niciun buldozer. Dar acum, după doi ani, exista deja o pistă de decolare în stare de funcţionare, iar cealaltă, mai mare, pentru bombardiere, era aproape terminată.
Peter Marlowe s-a minunat de truda răbdătoare a acelui furnicar uman, s-a întrebat câte n-ar putea face dacă ar avea şi utilaje moderne.
A simţit că i se închid ochii, l-a luat somnul.

— Ewart! Unde e Marlowe? a întrebat repezit Grey.
— E plecat cu grupa lui la lucru, la aeroport. De ce?
— Spune-i numai să se prezinte imediat la mine când se întoarce.
— Unde te găseşte?
— Cum dracu’ să ştiu? Spune-i să mă caute!
Ieşind din baracă, Grey a simţit că iar îl apucă o crampă şi s-a grăbit spre zona latrinelor. N-a făcut nici jumătate de drum când spasmul s-a consumat, îmbibând şi mai tare ghemotocul de iarbă uscată pe care-l purta acum mereu în pantaloni. Chinuit de durere, abia mai ţinându-se pe picioare, s-a sprijinit de colţul unei barăci ca să-şi mai adune

puterile.

Grey îşi dădea seama că era cam timpul să schimbe ghemotocul acela de iarbă, al patrulea pe ziua aceea, dar acum nu-i mai păsa. Cel puţin era ceva mai igienic şi nu-şi distrugea pantalonii, singura pereche pe care o mai avea Oricum, nici nu mai putea umbla fără să aibă ghemotocul la el. Oribilă chestie! Dar, cel puţin, îşi dovedise eficacitatea.

În ziua aceea ar fi putut să iasă la raport şi să anunţe că e bolnav, însă nu putea face una ca asta tocmai acum, când îl avea la mână pe Marlowe. A, nu, ocazia era prea bună ca s-o lase să-i scape, vroia să vadă şi ce mutră face Marlowe când are să-i spună. Merita să suporte şi durerea, ştiind că acum are de ce să se agaţe. Un om de nimic, o pramatie! Iar datorită lui Marlowe îl bagă niţel în sperieţi şi pe Împărat. Oricum, peste două zile îi bagă la zdup pe amândoi. Pentru că ştia de povestea cu diamantul şi mai ştia că schimbul urma să se facă în cursul săptămânii viitoare. Nu ştia încă exact când, dar va afla. „Nu eşti prost deloc, şi-a zis Grey. Ba eşti chiar deştept, dacă ţi-ai pus la punct un sistem atât de eficient."

S-a dus la coliba unde era instalată carcera, i-a spus gradatului de serviciu să aştepte afară. Şi-a schimbat ghemotocul şi s-a frecat cu iarbă pe mâini, apoi s-a spălat îndelung.

Acum se simţea ceva mai bine. S-a străduit să se ţină drept când a coborât treptele, a pornit încet spre manutanţă. Trebuia să facă azi controlul săptămânal al rezervelor de orez şi alimente. N-a găsit niciodată vreo lipsă pentru că locotenent-colonelul Jones muncea operativ şi cu dăruire şi cântărea întotdeauna raţiile de orez personal, în public. În felul acesta nu era loc de nicio escrocherie.

Grey avea toată admiraţia pentru locotenent-colonelul Jones, îi impunea şi faptul că face totul cu mâna lui, ca să nu se strecoare nicio greşeală. Îl şi invidia pentru că ajunsese locotenent-colonel atât de tânăr. N-avea decât treizeci şi trei de ani. „Parcă ţi-e şi lehamite, îşi zicea acum Grey. El e locotenent-colonel, iar tu doar locotenent şi singura diferenţă e să te afli la locul potrivit, în momentul potrivit. Dar totuşi nu poţi spune că-ţi merge prea rău, ţi-ai făcut şi prieteni care-ţi vor lua partea după ce se sfârşeşte războiul. Desigur, Jones vine din viaţa civilă şi n-o să mai rămână în armată şi după aceea. Însă Jones e prieten cu Samson şi cu Smedly-Taylor, şeful meu direct, joacă bridge cu el, cu însuşi comandantul lagărului. Mare noroc pe capul lui! Ştiu şi eu să joc bridge tot atât de bine, dar pe mine nu mă invită nimeni, cu toate că muncesc mai al dracului decât voi."

Când a ajuns la manutanţă, distribuirea raţiilor de orez pe barăci nu se terminase încă.

— Bună dimineaţa, Grey, l-a salutat Jones. Numai o secundă, vin imediat.

Era înalt, frumos, primise o educaţie aleasă, era întotdeauna calm. Arăta mai tânăr chiar decât vârsta pe care o avea şi fusese poreclit „Colonelul Băieţel”.

— Mulţumesc, domnule colonel.

Grey s-a tras mai la o parte şi a urmărit cum se prezintă la cântar reprezentanţii uneia dintre bucătării, un sergent şi un ostaş. Fiecare bucătărie îşi desemna doi dintre oameni care să ridice raţia, să fie mereu cu ochii unul pe altul. Reprezentanţii prezentau lista efectivului, se verificau cifrele, se cântărea cantitatea cuvenită. Apoi era parafată lista pe ziua respectivă.

După ce a fost servită şi ultima bucătărie, plutonierul de intendenţă Blakely a luat sacul cu orezul care mai rămăsese şi l-a dus în magazie. Grey l-a urmat pe locotenent-colonelul Jones, i-a ascultat, distrat raportul asupra efectivului şi alocaţiilor.

— Nouă mii patru sute optzeci şi trei de soldaţi şi ofiţeri. Ieşirile pe ziua de astăzi: două mii trei sute şaptezeci de livre şi trei sferturi, adică patru uncii de orez de om. Aproximativ doisprezece saci.

A arătat cu bărbia spre teancul de saci de iută. Grey l-a privit cum îi numără, ştiind bine dinainte că vor fi doisprezece. Pe urmă Jones a continuat:

— Unul dintre saci a avut zece livre lipsă (faptul nu era deloc neobişnuit), iar cantitatea rămasă este de douăzeci de livre şi un sfert.

Locotenent-colonelul a luat de jos sacul aproape gol şi l-a pus pe cântarul pe care-l trăsese înăuntru plutonierul Blakely. A pus cu grijă greutăţile în talger: douăzeci de livre şi un sfert. Talgerul cu sacul s-a ridicat încet, a rămas în echilibru.

— La fix! a zâmbit el mulţumit, cu ochii la Grey.

Toate celelalte alimente – un but de carne de vită, şaisprezece hârdaie de peşte uscat, patruzeci de livre de puia *malacca,* cinci duzini de ouă, cincizeci de livre de sare şi pachetele de piper şi de boia de ardei – s-au dovedit, de asemenea, a fi în perfectă regulă.

Grey a semnat în registrul de evidenţă al magaziei, s-a strâmbat, chinuit de o nouă crampă.

— Dizenterie? l-a întrebat grijuliu Jones.

— Nimic grav, domnule colonel, a răspuns Grey, şi-a mai plimbat o dată privirea prin semiîntunericul din magazie, a salutat. Mulţumesc, domnule colonel. Ne vedem săptămâna viitoare.

— Eu vă mulţumesc, domnule locotenent.

În drum spre ieşire Grey a fost lovit de o nouă crampă, a dat să se ţină de cântar, dar a răsturnat talgerul, risipind pe jos toate greutăţile.

— Vă rog să mă scuzaţi, s-a bâlbâit Grey. N-am fost atent.

A pus talgerul la loc şi s-a aplecat după greutăţi, însă într-o clipă Jones şi Blakely erau deja în genunchi, adunându-le în grabă.

— Nu te obosi, Grey, a spus Jones, apoi s-a răstit la Blakely: De zece

ori ţi-am spus să pui cântarul în colţul ăla!

Grey însă apucase să ia de jos o greutate de două livre. Nu şi-a putut crede ochilor, aşa că a dus greutatea până în dreptul uşii ca să o vadă mai la lumină, să se convingă că nu-l înşală vederea. Nu-l înşelase. În partea de jos a greutăţii de fontă era săpată o găurică, bine acoperită cu lut. Alb la faţă, a scobit lutul cu unghia.

— Ce se-ntâmplă, Grey? a întrebat Jones.

— Cineva a umblat la greutatea asta. Cuvintele au fost rostite ca o acuzaţie.

— Cum? Imposibil! s-a apropiat Jones de Grey. Ia să văd şi eu.

A cercetat îndelung greutatea, apoi a zâmbit liniştit.

— N-a umblat nimeni la ea. Este doar un orificiu de corectare după stas. Probabil că greutatea asta a fost din turnare ceva mai grea decât se cuvenea, a râs el puţin cam forţat. Doamne sfinte, pentru o clipă m-ai făcut într-adevăr să cred că ceva nu-i în ordine.

Grey s-a dus repede spre locul unde erau celelalte greutăţi, a luat alta în mână. Şi aceasta era găurită.

— Ia te uită! La toate s-a umblat!

— E absurd! a intervenit Jones. E vorba de corectarea…

— Ştiu destule despre măsuri şi greutăţi ca să spun că nu sunt permise niciun fel de găuri. Şi nici strunjiri de corectare. Dacă greutatea nu corespunde stasului, nu e pusă în circulaţie.

Grey s-a întors brusc spre Blakely care se făcuse mic lângă uşă.

— Ce ştii despre povestea asta?

— Nimic, dom' locotenent, i-a răspuns îngrozit Blakely.

— Fii atent, e mai bine să-mi spui!

— Nu ştiu nimic, dom' locotenent, vă jur că…

— Bine, Blakely… Ştii ce-am să fac eu acum? Am să ies din magazie şi am să le spun tuturor celor pe care-i întâlnesc. Tuturor, înţelegi… şi am să le-arăt şi greutatea asta… Până să ajung eu să-i raportez colonelului Smedly-Taylor, ai să fii sfâşiat în bucăţi!

Grey a pornit spre uşă.

— Staţi, dom' locotenent, a rostit cu glas gâtuit Blakely. Vă spun tot. N-am fost eu, dom' locotenent, dom' colonel a fost. Dânsul m-a obligat. M-a prins ciupind un pic de orez şi s-a jurat că mă dă de gol dacă nu-l ajut…

— Taci din gură, tâmpitule! a răcnit la el Jones, apoi, ceva mai calm, i s-a adresat lui Grey: Prostul ăsta încearcă să mă amestece şi pe mine în treaba asta. Eu n-am ştiut nimic de…

— Nu-l ascultaţi, dom' locotenent, l-a întrerupt Blakely, bâlbâindu-se şi mai tare. Dânsul cântăreşte orezul întotdeauna. De fiecare dată. Dânsul are cheia de la dulapul unde ţine greutăţile. Ştiţi şi dumneavoastră cum face. Şi pe urmă, oricine lucrează la cântar tot apucă să se uite măcar o dată la greutăţi. Oricât de bine ar fi astupate

găurile nu se poate să nu observe. Şi toată povestea asta ţine de mai bine de un an.

— Taci din gură, Blakely! a ţipat Jones. Taci! Tăcere!

— Domnule colonel, a întrebat Grey după un timp, de când sunt folosite greutăţile astea?

— Nu ştiu.

— Un an? Doi ani?

— Eu de unde dracului să ştiu? Chiar dacă s-a umblat la greutăţi, asta n-are nimic de-a face cu mine.

— Dar dumneavoastră aveţi cheia şi le ţineţi încuiate?

— Da, dar asta nu înseamnă că…

— V-aţi uitat vreodată mai atent la greutăţi?

— Nu, dar…

— Asta e oarecum ciudat, nu? nu l-a slăbit deloc Grey.

— Nu, nu este. Şi n-am să mă las interogat de un…

— E mai indicat să spuneţi adevărul, pentru binele dumneavoastră.

— Mă ameninţi, locotenente! Vezi că mai exista şi curtea marţială…

— Nu ştiu ce veţi face, domnule colonel. Mă aflu aici în baza regulamentului, iar cineva a umblat la greutăţi, nu-i aşa?

— Ascultă aici. Grey…

— Nu-i aşa?

Grey a ridicat greutatea, i-a arătat de aproape scobitura. Jones a pălit, chipul lui şi-a pierdut deodată expresia de băieţandru.

— S-ar putea, dar… asta nu înseamnă că…

— Înseamnă că unul din doi, Blakely sau dumneavoastră, poartă răspunderea. Poate amândoi. Sunteţi singurii care au acces la magazia de alimente. Greutăţile au lipsă şi v-aţi oprit raţii suplimentare, fie unul, fie amândoi.

— Nu eu, dom’le locotenent, a scâncit Blakely. Eu nu primesc decât o livră din zece…

— Minţi! a răcnit Jones.

— Ba nu mint. V-am spus de o mie de ori că până la urmă ni se înfundă. Vă rog, dom’ locotenent, s-a întors el spre Grey, frângându-şi mâinile. Vă rog să nu le spuneţi. Ăştia sunt chiar în stare să ne sfâşie.

— Sper din suflet că aşa au să vă facă!

Grey era tare bucuros că a descoperit falsul cu greutăţile. Doamne, ce bucuros era!

Jones a scos tabachera, a început să-şi răsucească o ţigară.

— Vrei nişte tutun? a întrebat el cu un surâs palid. Avea fălcile încleştate, chipul de băieţandru îi arăta acum îmbătrânit, bolnăvicios.

— Nu, mulţumesc.

Grey nu mai fumase de patru zile şi tare mult şi-ar mai fi dorit o ţigară.

— Cred că putem să lămurim povestea asta, a spus Jones,

recăpătându-şi puţin câte puţin buna creştere şi aerul băieţesc. Poate că, într-adevăr, a umblat cineva la greutăţi. Dar cantitatea este cu totul nesemnificativă. Pot să scot celelalte greutăţi, cele corecte…

— Deci recunoaşteţi că acestea sunt false?

— Eu, Grey, spuneam doar…, s-a poticnit Jones. Ieşi afară, Blakely. Aşteaptă până te chem.

Blakely a pornit repede spre uşă.

— Rămâi pe loc, Blakely, l-a oprit Grey, şi-a întors apoi privirea spre Jones, adăugând cu o politeţe exagerată: Nu e neapărat nevoie să plece Blakely, nu-i aşa, domnule colonel?

Jones s-a uitat lung la el prin norişorul de fum.

— Nu. Zidurile n-au urechi. Bine-e… Dumneata primeşti o livră de orez pe săptămână.

— Asta-i tot?

— Hai să fie două livre pe săptămână, plus o jumătate de livră de peşte uscat. O dată pe săptămână.

— Ceva zahăr? Ouă?

— Astea merg la infirmerie, ştii bine.

Jones a rămas în aşteptare, a rămas şi Grey în aşteptare, Blakely scâncea cu faţa la perete. Pe urmă Grey a pus în buzunar greutatea şi s-a îndreptat spre ieşire.

— Un moment, Grey, a strigat după el Jones, a luat din coş două ouă, i le-a întins. Ia aici, vei primi unul pe săptămână, împreună cu restul de alimente. Şi ceva zahăr.

— Vă spun eu ce-am să fac, domnule colonel. Mă duc la colonelul Smedly-Taylor, îi spun ce mi-aţi zis şi îi arăt greutăţile… iar când vom ieşi la curăţat latrinele – şi mă rog cerului să fie aşa – am să te bag la fund cu mâna mea, dar nu prea iute, ca să te văd cum mori… Vreau să vă văd murind şi să vă aud cum urlaţi… încet, tot mai încet… Amândoi!

A ieşit din magazie sub soarele arzător, a simţit cum îl izbeşte dogoarea, cum îi sfâşie măruntaiele o durere ascuţită. Dar şi-a încordat voinţa, s-a ţinut pe picioare şi a pornit încet spre poalele colinei.

Încremeniţi în uşă, Jones şi Blakely l-au urmărit din ochi cum se duce. Şi pe amândoi i-a cuprins groaza.

— O, Dumnezeule mare, şi-acum ce-o să fie, dom’ colonel? s-a smiorcăit Blakely. Ăştia ne pun ştreangul de gât cât ai…

Jones i-a dat brânci înapoi, a trântit uşa şi i-a trăsnit un dos de palmă de l-a trântit jos.

— Să taci!

Blakely a rămas la podea, gângăvind ceva nedesluşit, cu obrajii scăldaţi în lacrimi. Jones l-a smucit în picioare şi i-a mai ars o palmă.

— Să nu daţi în mine, n-aveţi dreptul să…

— Taci dracului şi ascultă! l-a scuturat Jones ca pe-o cârpă. Ascultă, mama ta de… Ţi-am spus de-atâtea ori să foloseşti greutăţile bune în ziua când vine Grey în control, ţi-am spus doar, tâmpitule! Încetează cu smiorcăitul şi ascultă la mine! În primul rând, ai să negi tot ce s-a spus aici. Ai înţeles? Nu i-am propus nimic lui Grey, pricepi?

— Dar, dom' colonel…

— Spui că nu-i adevărat, înţelegi?

— Da, dom' colonel.

— Bu-un… Negăm amândoi şi, dacă nu te apucă iar limbariţa, am eu grijă să ieşim amândoi basma curată.

— Credeţi că puteţi? Puteţi să faceţi asta, dom' colonel?

— Dacă te ţii tare, am să pot. Mai departe. Nu ştii nimic de greutăţi, după cum nu ştiu nici eu. Ai înţeles?

— Dar noi suntem singurii care…

— Ai înţeles?

— 'Nţeles, dom' colonel.

— Mai departe. Aici nu s-a întâmplat nimic, decât că Grey a descoperit o greutate cu scobitură… Amândoi am fost la fel de uimiţi. Ai înţeles?

— Dar…

— Acum îmi spui tu cum au decurs lucrurile. Mama ta de… Spune! a urlat la el Jones, mai-mai să-l bage-n pământ.

— Tocmai ă-ă… se terminase controlul când… când Grey s-a împiedicat de cântar, a dărâmat greutăţile şi… şi atunci am văzut că o greutate nu era în regulă. E bine aşa, dom' colonel?

— Şi pe urmă?

— Să vedeţi…, a şovăit o clipă Blakely, apoi s-a luminat la faţă. Grey ne-a întrebat ce e cu greutăţile alea… Eu n-am văzut niciodată să fi fost vreuna falsă, iar dumneavoastră aţi fost la fel de uimit. Pe urmă Grey a plecat.

Jones i-a întins tabachera.

— Ai uitat să repeţi ce-a spus Grey. Nu-ţi aminteşti? A spus aşa: „Dacă îmi daţi ceva orez în plus, o livră pe săptămână, şi un ou sau două, nu vă mai fac raport”. Atunci eu i-am zis să se ducă dracului, că am să raportez personal despre greutăţi şi că am să-l scot şi pe el la raport… Poţi să mai spui că eu eram foarte supărat din pricina greutăţilor. Cum au ajuns acolo? Cine o fi fost măgarul?

Ochii mici ai lui Blakely s-au umplut de admiraţie.

— Da, dom' colonel, acum îmi amintesc precis. A cerut o livră de orez şi un ou sau două. Exact cum aţi spus.

— Atunci să ţii minte, idiotule! Dacă ai fi folosit greutăţile cele bune şi ţi-ai fi ţinut gura, n-am fi intrat în buclucul ăsta. Dacă mai dai greş o dată, să ştii că dau toată vina pe tine. Cuvântul tău contra cuvântului meu. Să vedem cine-i crezut!

— Nu mai greşesc, dom' colonel. Vă promit că…

— Oricum, e cuvântul tău contra cuvântului lui Grey acum. Dar n-ai de ce să-ţi fie teamă. Dacă îţi ţii firea şi-ţi aminteşti exact ce ai de spus.

— N-am să uit, dom' colonel. Aveţi cuvântul meu.

— Bine.

Jones a încuiat dulapul metalic şi uşa magaziei, apoi a plecat, fără să mai spună nimic.

„Jones ăsta e mare şmecher, încerca acum să se convingă singur Blakely. Ne scoate el din rahatul ăsta." Acum, după ce trecuse primul şoc al demascării, începea să se simtă mai în siguranţă. „Da, Jones va trebui să-şi salveze propria lui piele ca s-o salveze şi pe-a ta. Da, Blakely, băiete, dar nici tu nu eşti chiar prost, ai atâta minte încât să-l ai şi tu cu ceva la mână în caz de cacialma."

Colonelul Smedly-Taylor a examinat încruntat greutatea.

— Extraordinar! Parcă nici nu-mi vine să cred, a rostit el după o vreme. I-a aruncat lui Grey o privire pătrunzătoare. Chiar eşti serios când îmi spui că locotenent-colonelul Jones a vrut să-ţi dea mită? Din proviziile lagărului?

— Da, domnule colonel. A fost exact cum v-am spus. Smedly-Taylor s-a aşezat pe pat, s-a şters de sudoare, căci în micul bungalov era o căldură înăbuşitoare.

— Nu-mi vine să cred, a repetat el, clătinând din cap.

— Ei sunt singurii care aveau acces la greutăţi…

— Ştiu asta. Să nu crezi că-ţi pun cuvântul la îndoială, Grey. Doar că povestea asta este chiar… incredibilă.

Smedly-Taylor a rămas tăcut multă vreme: Grey, în picioare, aştepta răbdător.

— Grey, a spus colonelul, fără să-şi ia ochii de la mica strunjitură din fundul greutăţii. Am să mă gândesc cum să procedăm. Toată povestea asta prezintă şi anumite… pericole. Nu trebuie să vorbeşti despre asta cu nimeni. Cu nimeni, înţelegi?

— Da, domnule colonel.

— Dumnezeule, dacă este aşa cum spui, atunci oamenii ăştia vor fi pur şi simplu masacraţi, a clătinat iar din cap Smedly-Taylor. Când te gândeşti că doi dintre oamenii noştri… că locotenent-colonelul Jones s-a pretat să… din raţiile lagărului! Şi zici că erau false toate greutăţile?

— Da, domnule colonel.

— Câtă lipsă apreciezi că dădeau la cântar, în total?

— Nu ştiu, s-ar putea să fie cam o livră la patru sute de livre. Trebuie să fi scos, bănuiesc, trei sau patru livre de orez pe zi. Fără a mai pune la socoteală peştele uscat sau ouăle. Poate că mai sunt şi

alţii amestecaţi în afacerea asta… logic aşa ar fi. N-aveau cum să pregătească orezul fără să se bage de seamă. Trebuie să fi fost băgaţi şi cei de la vreo bucătărie.

— Dumnezeule! a exclamat Smedly-Taylor; s-a ridicat, a început să se plimbe nervos prin încăpere. Mulţumesc, Grey, ai făcut o treabă minunată. Voi avea grijă să ţi se treacă în raportul oficial de servici, a adăugat colonelul, întinzându-i mâna. Felicitări, Grey.

Grey i-a strâns viguros mâna.

— Vă mulţumesc, domnule colonel. Singurul lucru de care îmi pare rău este că nu i-am dibuit mai înainte.

— Ţine minte, niciun cuvânt, cu nimeni. Îţi ordon!

— Am înţeles!

Grey a salutat şi a ieşit din bungalov; parcă nici nu mai simţea pământul sub picioare.

„Auzi, să spună Smedly-Taylor: Am grijă să ţi se treacă în raportul oficial de servici! Poate că mă promovează”, şi-a zis Grey, îmbărbătat de o nouă speranţă. Se mai făcuseră câteva înaintări în lagăr, iar un grad mai înalt i-ar prii chiar foarte bine. Căpitanul Grey… sună destul de frumos. Căpitanul Grey!

După-amiaza aceea parcă nu se mai sfârşea. Acum, după ce terminaseră ce aveau de făcut, oamenii nu mai aveau nici chef, nici putere să mai stea în picioare, aşa că Peter Marlowe i-a organizat pe echipe şi i-a trimis să adune frunze şi lemne, schimbând des santinelele. Torusumi se culcase la loc. Era o căldură cumplită, aerul îţi ardea răsuflarea. Înjurau cu toţii dogoarea soarelui şi se rugau să se însereze mai repede.

În sfârşit, s-a trezit şi Torusumi, s-a dus să se uşureze în tufişuri, şi-a luat carabina pe umăr, s-a apucat să umble încoace şi încolo ca să-şi risipească somnul. A zbierat la câţiva prizonieri care aţipiseră la umbră, apoi i-a strigat lui Peter Marlowe:

— Te rog să-i scoli pe aceşti pui de scroafă şi să-i faci să muncească sau să se prefacă măcar că muncesc.

Peter Marlowe s-a apropiat de el.

— Îmi pare rău că te-am supărat, i-a spus, s-a întors apoi către sergent: Ce mama dracului păzeşti tu aici? Trebuia să fii cu ochii pe el! Pune-i pe mototolii ăia să sape o groapă, să cojească trunchiul ăla sau să adune frunze de palmier, tâmpitule!

Sergentul s-a prefăcut de minune că e îngrozitor de speriat, într-o clipă i-a pus pe toţi în mişcare, mimând o activitate intensă. În arta asta ajunseseră cu toţii la un înalt grad de măiestrie.

Au adunat câteva coji de nucă de cocos, au aşezat grămadă câteva frunze de palmier, au dat o dată sau de două ori cu ferăstrăul la baza unor copaci. Se crea impresia că, dacă muncesc în acelaşi ritm zi după

zi, atunci nu trece mult şi toată zona va fi netedă şi curată ca-n palmă.

Sergentul s-a întors ostenit să-i raporteze lui Peter Marlowe.

— Muncesc toţi ca leii, domnule căpitan… ca de obicei.

— Bine. Acum nu mai e mult.

— Mă scuzaţi, domnule căpitan, n-aţi vrea… n-aţi vrea să faceţi ceva pentru mine?

— Ce?

— Vedeţi, cam asta ar fi… Am văzut că dumneavoastră… cum să spun eu…, s-a oprit din vorbă sergentul, s-a şters la gură cu peticul de cârpă pe care-l avea legat de gât. Uitaţi-vă la asta, a spus el repede, scoţând din buzunar un stilou. N-aţi putea să vedeţi dacă nu vrea urâtul ăsta să-l cumpere?

— Înţeleg eu bine că mă rogi să ţi-l vând? a rămas uluit Peter Marlowe.

— Da, domnule căpitan. Eu… vedeţi… m-am gândit că, dacă tot sunteţi prieten cu Împăratul, v-aţi pricepe… adică s-ar putea să ştiţi cum se procedează.

— E interzis prin ordin să faci comerţ cu gardienii. Aşa spune regulamentul, şi-al nostru, şi-al lor.

— Lăsaţi, domnule căpitan, puteţi avea încredere în mine. Oricum, dumneavoastră şi Împăratul…

— Ce-i cu mine şi Împăratul?

— Nimic, domnule căpitan, s-a retras prudent sergentul. „Cum să-l iau pe şmecherul ăsta? şi-a zis în sinea lui. Pe cine încearcă el să prostească?” M-am gândit doar că aţi putea să mă ajutaţi. Pe mine şi, sigur, pe cei din unitatea mea.

Peter Marlowe s-a uitat la sergent, s-a uitat la stilou şi s-a întrebat de ce oare se înfuriase în halul ăsta. La urma uimei, mai vânduse lucruri şi pentru King – sau cel puţin mai încercase – şi era, într-adevăr, prieten cu King. Nu era nimic rău în asta. Dacă nu l-ar fi cunoscut pe Împărat, n-ar fi ajuns niciodată să primească lotul cu palmieri. Mult mai probabil, acum şi-ar fi pus comprese la falcă, căci sigur ar fi încasat un pumn sau cel puţin o palmă. Aşa că, vrând-nevrând, trebuie să-i păstreze reputaţia Împăratului. Datorită lui se aleseseră cu nucile de cocos.

— Cât vrei pe el?

Sergentul a răsuflat uşurat.

— Vedeţi, nu e chiar un „Parker”, dar are peniţă de aur, a prins el curaj, a deşurubat capacul, i-a arătat. Aşa că, bănuiesc, ar face ceva parale. Poate vedeţi mai întâi cât vă dă el…

— Are să vrea să ştie cât ceri. Eu îl întreb, dar dumneata stabileşti preţul.

— Dacă mi-aţi putea scoate pe el… şaizeci şi cinci de dolari, aş fi cel mai fericit om.

— Crezi că face atât?

— Aşa sper.

Stiloul avea cu adevărat peniţă de aur cu marcaj de paisprezece carate şi, în măsura în care putea judeca Peter Marlowe, marcajul era veritabil. Nu ca cel de pe celălalt stilou.

— De unde-l ai?

— E al meu, domnule căpitan. L-am păstrat pentru zile negre. Iar în ultimul timp s-a cam întunecat vremea.

Peter Marlowe a dat scurt din cap. Semn că-l crede pe cuvânt.

— Bine atunci. Văd eu ce pot să fac. Dumneata stai cu ochii pe trupă şi ai grijă să nu doarmă santinela.

— Nicio grijă, domnule căpitan. Nu clipeşte nimeni în front.

Peter Marlowe l-a găsit pe Torusumi stând sprijinit de un copăcel pitic, înfăşurat tot în vrejuri de liane.

— *Tabe.*

— *Tabe,* i-a răspuns Torusumi, s-a uitat la ceas, a căscat. Peste un ceas plecăm. Încă nu s-a făcut ora, a precizat el, şi-a luat capela din cap, s-a şters cu ea de sudoare pe faţă şi pe gât. Împuţita asta de zăpuşeală pe împuţita asta de insulă!

— Chiar aşa, l-a aprobat Peter Marlowe, şi-a dres glasul şi a vorbit pe un ton important, de parcă ar fi fost însuşi Împăratul: Unul dintre oamenii mei are un stilou de vânzare. M-am gândit că tu, care-mi eşti prieten, ai putea dori să-l cumperi.

— *Asraghfaru'llah!* N-o fi un „Parka”?

— Nu, a oftat Peter Marlowe, a scos stiloul, i-a desfăcut capacul şi i-a arătat peniţa în aşa fel încât să prindă în ea o rază de soare. Dar are peniţă de aur.

Torusumi a examinat atent stiloul. Era puţin dezamăgit că nu e un „Parker”, dar nici nu s-ar fi putut aştepta la aşa ceva. În mod sigur, nu la aeroport. Dacă era vorba de un „Parker”, s-ar fi ocupat Împăratul de el.

— Nu prea face mult.

— Aşa este, adevărat. Dar dacă nu te interesează…

Peter Marlowe a băgat stiloul înapoi în buzunar.

— S-ar putea totuşi să mă intereseze. Poate că trece mai uşor timpul dacă stăm puţin de vorbă despre acest obiect lipsit de valoare, a dat el plictisit din umeri. N-ar merita mai mult de şaptezeci şi cinci de dolari.

Pe Peter Marlowe l-a uimit mărimea primei oferte. Înseamnă că sergentul nu avea nicio idee cât valorează stiloul. „Doamne, ce n-aş da să ştiu care-o fi preţul adevărat!”

S-au aşezat, deci, la umbră şi s-au pus pe tocmeală. Torusumi s-a înfuriat de câteva ori, dar Peter Marlowe s-a ţinut tare şi, până la urmă, au bătut palma pe o sută douăzeci de dolari şi un pachet de

„Kooa”.

Torusumi s-a ridicat de jos, căscând.

— E timpul să mergem. Împăratul este un bun povăţuitor, a zâmbit el. Data viitoare când îl văd am să-i spun cum ai profitat de prietenia mea ca să capeţi un preţ atât de mare, a clătinat el din cap, prefăcându-se tare îndurerat. Un asemenea preţ pentru un stilou atât de mizer! Împăratul are să râdă sigur de mine. Spune-i, te rog frumos, că am să fiu de gardă de-aici într-o săptămână. Poate că reuşeşte să găsească un ceas pentru mine. Unul bun… de data asta!

Peter Marlowe era mulţumit că făcuse fără mari probleme prima sa tranzacţie, la un preţ, după cât se pare, destul de onorabil. Dar acum îl muncea îndoiala. Dacă îi dă sergentului toţi banii, King va fi tare supărat. Aceasta ar duce la năruirea întregului sistem de preţuri pe care Împăratul îl construise cu atâta grijă. Iar Torusumi îi va spune cu siguranţă Împăratului despre stilou şi despre suma plătită. Pe de altă parte, dacă îi dă sergentului numai cât a cerut şi păstrează restul, atunci, ce mai, asta-i escrocherie curată, nu? Sau doar o „afacere” bună? Adevărul era că sergentul ceruse şaizeci şi cinci de dolari şi atât trebuia să primească. Iar Peter Marlowe îi datora lui King o groază de bani.

Şi-a dorit să nu se fi băgat niciodată în afacerea asta tâmpită. Acum se simţea prins în propria lui cursă. „Necazul tău, Peter, este că-ţi faci o idee prea mare despre propria ta importanţă. Dacă i-ai fi spus nu sergentului, acum n-ai mai fi la ananghie. Şi acum ce te faci? Oricum ai lua-o, tot rău iese!”

S-a întors în poiană păşind încet, dus pe gânduri. Trupa era deja încolonată. Sergentul l-a luat la o parte pe Peter Marlowe, arzând de nerăbdare.

— Suntem gata cu toţii, domnule căpitan. Am numărat şi uneltele, e-n regulă, a raportat el, apoi coborând vocea: l-a cumpărat?

— Da, s-a hotărât Peter Marlowe abia atunci; şi-a băgat mâna în buzunar şi i-a dat sergentului teancul de bani. Aici ai totul. Şaizeci şi cinci de dolari.

— Domnule căpitan, sunteţi un om şi jumătate! a exclamat sergentul, a tras o hârtie de cinci dolari, i-a întins-o. Vă rămân dator un dolar cincizeci.

— Nu-mi datorezi nimic.

— Vi se cuvin, aveţi zece la sută. Aşa e legea şi sunt bucuros să mă achit. Vă dau restul de un dolar şi jumătate de îndată ce schimb banii.

Peter Marlowe i-a împins mâna înapoi.

— Nu trebuie, a spus, simţindu-se deodată vinovat. Păstrează-i.

— Insist, a stăruit sergentul, punându-i bancnota în mână.

— Ascultă, sergent…

— Atunci luaţi-i măcar pe ăştia cinci. M-aş simţi îngrozitor dacă nu-

i luaţi. Nici nu ştiu cum să vă mulţumesc îndeajuns.

Pe tot drumul înapoi de la aeroport Peter Marlowe a rămas tăcut. Se simţea murdărit cu teancul acela monstruos de bani în buzunar, dar în acelaşi timp ştia că-i datorează mulţi bani lui King şi era bucuros că i-a căpătat pentru că în felul acesta va mai putea cumpăra ceva merinde pentru unitate. Singurul motiv pentru care i se adresase sergentul era că-l cunoaşte pe Împărat şi tocmai King, iar nu sergentul, era prietenul lui. Învârtea în minte mereu povestea asta păcătoasă şi când a ajuns la baracă.

— Vezi că te caută Grey, Peter, i-a spus Ewart.

— Pentru ce?

— Nu ştiu, Peter, băiete. Dar mi s-a părut cam ţâfnos.

Mintea ostenită a lui Peter Marlowe s-a străduit să cuprindă dimensiunile noului pericol. Trebuia să fie ceva în legătură cu King. Grey îi purta pică mai de mult. „Gândeşte-te, judecă, Peter, judecă! Satul? Ceasul? Diamantul? O, Doamne, nu cumva… stiloul? Nu, că m-am prostit de tot. Despre asta n-are cum să ştie încă. Să mă duc la King? S-ar putea să ştie el despre ce e vorba. Prea primejdios. Poate că tocmai de aceea i-a spus Grey lui Ewart, ca să mă îndemne să fac o greşeală. Trebuia să ştie că sunt plecat la lucru. N-are rost să mergi ca mielul la tăiere aşa asudat şi murdar. Fac un duş, pe urmă merg la carceră. Mai câştig ceva timp.”

S-a dus, deci, la duşuri. Johnny Hawkins era sub una dintre gurile de apă.

— Hello, Peter, l-a salutat Hawkins.

Peter Marlowe a simţit cum i se roşeşte obrazul de ruşine.

— Salut, Johnny, i-a răspuns, a băgat de seamă că Hawkins are un aspect de om bolnav. Vezi tu, Johnny, eu… mi-a părut tare rău de…

— Nu vreau să vorbesc despre asta. Ţi-aş fi recunoscător să nu-mi mai aminteşti.

„O fi ştiind, s-a întrebat Peter Marlowe înspăimântat, că şi eu sunt unul dintre cei care… au mâncat? Chiar acum… doar ieri a fost oare?” s-a revoltat el la gândul celor întâmplate… canibalism. „Nu, cu siguranţă că nu ştie, altfel ar fi încercat să mă omoare. Sunt convins că dacă eram în locul lui, aş fi făcut-o. Aş fi făcut-o oare? Dumnezeule, în ce stare am ajuns! Tot ce pare rău e, de fapt, bine şi viceversa. Mai mult decât îi e dat omului să înţeleagă. Cu mult mai mult. Ce lume ciudată, sucită! Dar cei şaizeci de dolari şi un pachet de «Kooa» pe care i-am câştigat şi în acelaşi timp i-am furat… sau i-am făcut… Cine ştie? N-ar trebui să-i dau înapoi? Nu, asta ar fi o greşeală.”

— Marlowe!

S-a întors şi l-a zărit pe Grey stând încruntat lângă duşuri.

— Trebuia să te prezinţi la mine de îndată ce te întorci!

— Mi s-a transmis că vrei să mă vezi. De îndată ce mă spăl aveam

de gând să…

— Am lăsat ordin să te prezinţi la raport imediat, a zâmbit subţire Grey. Dar n-are mare importanţă. Eşti arestat la domiciliu.

S-a lăsat linişte la duşuri; toţi ofiţerii aflaţi acolo erau numai ochi şi urechi.

— Pentru ce motiv?

Grey a fost bucuros să observe umbra de îngrijorare de pe chipul lui Peter Marlowe.

— Pentru nesocotirea ordinelor.

— Ce ordine?

— Ştii la fel de bine ca şi mine.

„Aşa e bine, mai chinuieşte-te şi tu! şi-a zis în gând Grey. Să te roadă puţin conştiinţa vinovăţiei… dacă ai vreo conştiinţă, lucru de care mă cam îndoiesc."

— Te prezinţi la raport la colonelul Smedly-Taylor după masa de seară. Şi să vii îmbrăcat ca un ofiţer, nu ca o femeie de stradă!

Peter Marlowe a ieşit de sub duş, şi-a înfăşurat sarongul şi l-a înnodat cu îndemânare, conştient de privirile curioase ale celorlalţi ofiţeri. Avea mintea învălătucită, se întreba mereu de unde i-o fi venit necazul, dar încerca totuşi să-şi ascundă tulburarea. De ce să-i dea satisfacţie lui Grey?

— Eşti aşa de rău crescut, Grey, zău aşa. Mă cam plictiseşti.

— Am aflat eu azi câte ceva despre buna ta creştere, pramatie nenorocită! Şi sunt bucuros că nu fac parte din clasa voastră de împuţiţi, de poponari infecţi. Toţi sunteţi nişte laşi, escroci, hoţi…

— Pentru ultima oară, Grey, ţine-ţi gura sau ţi-o închid eu, cu mâna mea!

Grey s-a străduit să-şi ţină firea. Şi-ar fi dorit să-şi încerce puterile cu domnişorul ăsta chiar acum, aici. Era în stare să-l bată, ştia asta. Oricând. Cu sau fără dizenterie.

— Dacă scap cu viaţă din împuţiciunea asta, să ştii că am să te caut. În primul rând. În primul şi-n primul rând!

— Va fi plăcerea mea. Dar până atunci, dacă mă mai insulţi vreodată, te bat de te umflu, a punctat Peter Marlowe, întorcându-se apoi spre ceilalţi ofiţeri. M-aţi auzit cu toţii. L-am avertizat. N-am de gând să mă las înjurat de un maimuţoi din clasele inferioare, a adăugat el dispreţuitor, s-a răsucit brusc spre Grey. Să nu te mai prind pe-aproape!

— Cum să te las dacă încalci legea?

— Ce lege?

— Te prezinţi la colonelul Smedly-Taylor după masa de seară. Şi încă ceva: eşti consemnat la domiciliu până în momentul în care te prezinţi la raport.

Cu asta, Grey a plecat de-acolo. Îi pierise tot cheful. A fost o prostie

din partea lui să se ia în gură cu Marlowe O prostie, tocmai acum, când nici măcar nu mai era necesar.

Când a sosit Peter Marlowe în faţa bungalovului rezervat colonelului Smedly-Taylor, Grey era deja acolo.

— Îl anunţ eu pe domnul colonel că eşti aici, a spus Grey.

— Eşti foarte amabil.

Peter Marlowe nu se simţea deloc în largul lui. Cascheta de ofiţer de aviaţie pe care o împrumutase îl rodea. Cămaşa zdrenţuită, dar curată, îl rodea. Un sarong e mult mai confortabil, şi-a zis, mai potrivit condiţiilor. Iar gândindu-se la sarong, i-a venit în minte ziua de mâine. Era ziua în care urma să aibă loc transferarea banilor. În contul diamantului. Mâine Shagata va aduce banii, iar apoi, după trei zile, un nou drum până în sat. Poate Sulina… „E o prostie să te gândeşti acum la ea. Acum trebuie să ai mintea limpede, să te concentrezi."

— Gata, Marlowe. Drepţi! a dat comanda Grey. Peter Marlowe a luat poziţie de drepţi şi a pornit în pas de front spre camera colonelului. Când a trecut pe lângă Grey i-a şoptit „Ba pe-a mă-tii, Jack!" şi asta l-a făcut să se simtă ceva mai bine: în clipa următoare se afla în faţa colonelului. A salutat regulamentar şi a rămas cu ochii ţintă la colonel.

Aşezat în spatele unei mese rudimentare, cu cascheta pe cap, cu bastonaşul de trestie lângă el, pe birou, Smedly-Taylor l-a privit încruntat pe Peter Marlowe, i-a răspuns la salut cu precizie militărească. Era mândru de modul în care reuşea să menţină disciplina în lagăr. Tot ce făcea era ca la armată. După regulament.

L-a măsurat din ochi pe tânărul din faţa lui; stătea drept, nemişcat. „Bu-un, şi-a zis în sinea lui, măcar felul în care se prezintă îi este favorabil." O vreme n-a spus nimic, după cum îi era obiceiul. Asta îl pune întotdeauna în încurcătură pe acuzat. În sfârşit, a vorbit.

— Ei bine, domnule căpitan Marlowe, ce poţi să spui în apărarea dumitale?

— Nimic, domnule colonel. Nu cunosc ce mi se impută.

Colonelul Smedly-Taylor a aruncat o privire mirată spre Grey, apoi s-a încruntat iar la Peter Marlowe.

— Poate că dumneata încalci atâtea reguli încât îţi vine greu să-ţi aminteşti care sunt acelea. Ieri ai intrat în clădirea închisorii. Asta este o încălcare a ordinului. Nu purtai banderola la braţ. Altă încălcare a ordinului.

Peter Marlowe s-a simţit uşurat. Deci era vorbă numai de închisoare. Dar mai rămânea de văzut dacă nu cumva şi ospăţul ăla…

— Ascult, a rostit scurt colonelul. Aşa a fost sau nu?

— Da, domnule colonel.

— Ştiai că încalci două ordine?

— Da, domnule colonel.
— Ce-ai căutat în clădirea închisorii?
— Am fost în vizită la nişte cunoscuţi.
— A, aşa? a ridicat din sprâncene colonelul, apoi a repetat pe un tot caustic: Doar aşa, în vizită?
Peter Marlowe; n-a mai spus nimic, a rămas în aşteptare. Atunci a venit şi lovitura următoare.
— Americanul a fost şi el în clădirea închisorii. Ai fost cu el?
— O parte a timpului. Nu există nicio regulă care să interzică asta, domnule colonel. Dar este adevărat că am… că am încălcat cele două ordine menţionate.
— Ce năzbâtii aţi mai pus voi doi la cale?
— Nimic, domnule colonel.
— Recunoşti deci că voi doi mai faceţi şi lucruri necurate din când în când?
Peter Marlowe era furios pe sine însuşi că nu s-a gândit bine înainte de a răspunde, ştiind că în înfruntarea cu omul pe care-l avea în fată, un ofiţer destoinic, n-avea cum s-o scoată la capăt. Să spun „Nu, domnule colonel"? L-a privit drept în ochi. Dar n-a spus nimic. Există o singură regulă. Când te afli înaintea superiorului răspunzi doar cu „da" sau „nu" şi spui întotdeauna adevărul. Este o regulă sfântă că ofiţerii spun întotdeauna adevărul şi iată-l pe el acum ridicându-se împotriva unei întregi tradiţii, împotriva a tot ce ştie că e corect în viaţă, spunând minciuni sau jumătăţi de adevăr. O mare greşeală. Sau poate nu este?
Colonelul Smedly-Taylor a început acum să desfăşoare un joc pe care îl mai făcuse de atâtea ori înainte. Îi venea uşor să se joace cu câte un om şi pe urmă să-l căsăpească, dacă aşa avea chef.
— Ascultă, Marlowe, a început el, adoptând un ton patern, mi s-a raportat că te însoţeşti cu anumite elemente indezirabile. Ar fi înţelept să-ţi analizezi situaţia de ofiţer şi de om de onoare. Acum despre legătura dumitale cu… cu acest american. Se ştie că el este un speculant. Nu a fost prins încă, dar noi ştim şi deci trebuie să ştii şi dumneata. Te-aş sfătui să pui capăt acestei legături. Nu-ţi pot ordona, desigur, dar acesta este sfatul meu.
Peter Marlowe n-a spus nimic, dar îi sângera inima. Ceea ce spusese colonelul era adevărat şi totuşi King era prietenul lui, iar acest prieten îi hrănea şi îi ajuta pe cei din unitatea lui şi pe el. Era un om bun, minunat.
„Greşiţi, şi nu-mi pasă de ce credeţi, ar fi vrut să spună Peter Marlowe. Îmi place King, e un om bun, ne simţim bine împreună, râdem mult când suntem numai noi doi", dar în acelaşi timp ar fi fost gata să recunoască şi tranzacţiile, să recunoască şi plecarea în sat, să recunoască şi treaba cu diamantul, să recunoască şi transferul plănuit

în seara aceea. Dar şi l-a închipuit pe King dincolo de zăbrele, despuiat de prestigiu şi de putere. Aşa că a strâns din dinţi şi s-a hotărât să nu recunoască nimic.

Smedly-Taylor n-avea nicio greutate să observe zbuciumul din sufletul tânărului aflat în faţa lui. I-ar fi fost uşor să spună: „Aşteaptă puţin afară, Grey”, iar apoi: „Ascultă, băiatule, înţeleg care ţi-e problema. Pe cinstea mea, am avut pe mână un regiment aproape de când mă ştiu. Ştiu care e problema: nu vrei să-ţi torni prietenul. Asta este de admirat. Dar eşti ofiţer de carieră, ofiţer prin tradiţie… gândeşte-te la familia ta, la generaţiile de ofiţeri care şi-au slujit patria. La ei să te gândeşti. E în joc onoarea dumitale. Trebuie să spui adevărul, asta e legea.” Apoi, cu un uşor oftat, exersat pe pielea unei întregi generaţii: „Hai să uităm de fleacurile astea cu încălcarea regulamentului pentru simplul fapt că ai intrat în clădirea, închisorii. Am făcut şi eu asta, de câteva ori. Dar dacă ai vrea să te încrezi în mine şi…” Ar fi lăsat fraza în suspensie pentru a-i conferi exact măsura necesară de gravitate şi îndată ar ieşi la iveală secretele Împăratului, iar Împăratul însuşi s-ar trezi în carcera lagărului… însă la ce ar servi toate acestea?

Pentru moment, colonelul avea altă bătaie de cap: povestea cu greutăţile. Asta, da, ar putea fi o catastrofă de proporţii infinite.

Colonelul Smedly-Taylor ştia că poate scoate oricând de la copilul ăsta toate informaţiile pe care şi le-ar dori… cunoştea mult prea bine oamenii. Ştia că este un comandant iscusit – la naiba, după atâţia ani nici n-avea cum să nu fie – şi că prima regulă este să-ţi câştigi respectul ofiţerilor din subordine, să-i tratezi cu îngăduinţă până nu fac una cu adevărat mai boacănă şi atunci să-l devorezi pe unul dintre ei fără nicio milă, ca să le fie celorlalţi de învăţătură. Dar trebuie să-ţi alegi momentul potrivit, infracţiunea corespunzătoare şi ofiţerul cel mai indicat.

— Bine, Marlowe, a spus el pe un ton hotărât. Te amendez cu solda pe o lună. N-am să ţi-o trec la dosar şi consider discuţia încheiată. Dar să nu mai încalci regulamentul.

— Vă mulţumesc, domnule colonel.

Peter Marlowe a salutat şi a ieşit afară, bucuros că a scăpat de interogatoriu. Fusese chiar pe pragul de a mărturisi totul. Colonelul era totuşi un om bun şi cumsecade, cu o bogată reputaţie de păstrător al dreptăţii.

— Te mustră conştiinţa? l-a întrebat Grey pe terasă, văzându-i fruntea îmbrobonată de sudoare.

Peter Marlowe nu i-a mai răspuns. Era încă tulburat şi resimţea o imensă uşurare că a scăpat cu bine.

— Grey! s-a auzit dinăuntru glasul colonelului. Poţi să vii o clipă?

— Da, domnule colonel.

Grey s-a mai uitat o dată la Peter Marlowe. Solda pe o lună! Cam puţin, dacă te gândeşti că de data asta colonelul îl avea la mână. Grey era surprins şi chiar destul de supărat că Peter Marlowe a scăpat doar cu atât. Dar în acelaşi timp şi-a amintit că-l mai văzuse pe Smedly-Taylor în exerciţiul funcţiunii. Ştia că, atunci când vrea, colonelul are tenacitatea unui buldog, că se joacă cu oamenii cum ai plimba un peşte în vârful undiţei. Trebuie să fi avut un plan, dacă l-a lăsat în pace atât de uşor pe Peter Marlowe.

Grey l-a ocolit pe Peter Marlowe şi a reintrat în bungalov.

— Fii drăguţ, închide uşa, Grey.

— Da, domnule colonel.

Când au rămas singuri, colonelul Smedly-Taylor a deschis discuţia.

— Am stat de vorbă cu locotenent-colonelul Jones şi cu plutonierul de intendenţă Blakely.

— Da?

„Ei, da, şi-a zis Grey, acuma urmează ceva mai substanţial!"

— I-am eliberat din funcţiile deţinute începând cu ziua de azi, a anunţat colonelul, jucându-se cu greutatea.

— Da, domnule colonel, a zâmbit Grey cu toată faţa.

Acum urmează stabilirea datei pentru şedinţa curţii marţiale, aranjamentele de procedură, dacă se va ţine *in camera*{61} şi cum se va hotărî degradarea celor doi la simpli soldaţi. În curând toată lumea din lagăr va şti că el, Grey, este cel care i-a prins cu ocaua mică; el, Grey, este îngerul lor păzitor şi, Dumnezeule, ce bine va fi atunci!

— Şi cu asta închidem chestiunea, a adăugat colonelul.

Lui Grey i-a pierit zâmbetul.

— Cum?

— Da. Am hotărât să închid cazul. Şi asta te priveşte şi pe dumneata. De fapt, repet ordinul pe care ţi l-am dat. N-ai să menţionezi nimănui nimic şi ai să uiţi toată povestea asta.

Grey a rămas atât de uluit încât s-a lăsat pe pat, cu ochii holbaţi la colonel.

— Dar nu puteţi face asta, domnule colonel! a izbucnit el. I-am prins asupra faptului. Furând din alimentele lagărului. Din mâncarea dumneavoastră şi a mea! Au încercat şi să mă mituiască. Pe mine! a ţipat isteric Grey. Doar i-am prins, pe cuvântul meu, sunt nişte hoţi ordinari, merită să fie spânzuraţi şi ciopârţiţi cu securea!

— Adevărat, a dat cu gravitate din cap Smedly-Taylor. Dar am considerat că, în împrejurările actuale, aceasta este hotărârea cea mai înţeleaptă.

Grey a sărit în picioare.

— Nu puteţi să faceţi aşa ceva! a strigat el. Nu puteţi să-i lăsaţi să scape nepedepsiţi! Nu puteţi…

— Mie să nu-mi spui ce pot şi ce nu pot face!

— Mă scuzaţi, s-a bâlbâit Grey, încercând din greu să se stăpânească. Dar, domnule colonel, oamenii ăştia sunt nişte hoţi. Eu i-am prins. Aveţi aici greutatea!

— Am hotărât să nu mai dau alt curs acestei afaceri, a rostit calm colonelul. Cazul este închis.

Grey n-a mai putut răbda.

— Ba nu, nu este închis! a explodat el. N-am să permit eu să fie închis! Ticăloşii ăia au mâncat pe săturate în timp ce noi muream de foame! Merită din plin să li se facă felul! Şi insist ca…

Glasul lui Smedly-Taylor i-a tăiat izbucnirea isterică.

— Tu să taci, Grey! Nu ai tu căderea să insişti în niciun fel. Cazul este închis.

Smedly-Taylor a oftat adânc, a luat de pe masă o foaie de hârtie.

— Acesta este raportul oficial, semnat de dumneata. Am mai adăugat astăzi ceva. Să-ţi citesc ce-am scris: „Recomand cu căldură pe locotenentul Grey pentru activitatea sa în calitate de şef al poliţiei militare din lagăr, îşi îndeplineşte, fără îndoială, excelent îndatoririle. Îmi permit să recomand avansarea sa, cu titlul provizoriu, la gradul de căpitan", a încheiat colonelul, ridicând ochii de pe document. Am de gând să trimit astăzi comandantului de lagăr acest raport, cu recomandarea ca avansarea să intre în vigoare începând cu data de astăzi. Ştii, desigur, a zâmbit el, că dânsul are competenţa să te promoveze. Felicitări, domnule căpitan Grey. Meriţi pe deplin, a terminat el, întinzându-i mâna.

Dar Grey nu i-a strâns-o. S-a uitat la mâna întinsă, s-a uitat la hârtie şi abia atunci şi-a dat seama.

— Sunteţi toţi în aceiaşi gaşcă! Încercaţi acum să mă cumpăraţi, nu? Sunteţi la fel de corupt ca şi… poate c-aţi mâncat şi dumneavoastră din orezul ăla. Ce murdărie, Doamne, ce murdărie infectă…

— Să-ţi ţii gura şi să nu sari peste cal! Ia poziţie de drepţi! Ţi-am spus să iei poziţie de drepţi!

— Sunteţi de-o teapă cu ei, dar n-am să vă las pe niciunul să scăpaţi basma curată! a strigat Grey, luând greutatea de pe masă şi retrăgându-se cu spatele spre uşă. Încă n-am nicio dovadă împotriva dumneavoastră, dar împotriva lor am! Greutatea asta…

— Ce e cu greutatea, Grey?

A durat o veşnicie până ce Grey a terminat de cercetat greutatea pe toate părţile. Nu avea niciun cusur.

— Te-am întrebat ce-i cu greutatea?

„Ce nătăfleţ, şi-a zis cu dispreţ Smedly-Taylor, urmărindu-l pe Grey cum căuta zadarnic strunjitura. Mare tâmpit! Aş putea să-l înghit între două feluri şi să nici nu observ."

— Nu este cea pe care v-am dat-o, s-a înecat Grey. Nu e aceeaşi. Nu este aceeaşi!

— Greşeşti, dragul meu, a spus foarte calm colonelul. Este chiar aceea, a apăsat el vorbele, continuând apoi pe un ton blând, plin de solicitudine: Vezi, Grey, dumneata eşti încă tânăr. Înţeleg că ai vrea să rămâi în armată după sfârşitul războiului. Este un lucru bun. Avem mare nevoie de ofiţeri harnici şi inteligenţi. Viaţa în cadrul armatei este ceva minunat. Asta sigur! Mi-a spus şi colonelul Samson ce părere bună are despre dumneata. Ştii, bineînţeles, că mi-e prieten. Sunt sigur că n-are să-mi fie prea greu să-l conving să completeze recomandarea mea cu ideea de a fi trecut în rândul cadrelor permanente. Cred că eşti puţin surmenat şi asta este de înţeles. Trăim momente îngrozitoare. Cred că este mai înţelept să nu revenim asupra cazului. Ar fi cât se poate de inoportun sa stârnim acum un scandal în lagăr. Foarte inoportun. Sper că vei înţelege acum înţelepciunea acestei soluţii.

A aşteptat un timp, plin de dispreţ faţă de Grey. La momentul potrivit – căci în treburile astea era expert – a spus:

— Vrei să-i mai trimit comandantului de lagăr recomandarea pentru avansarea dumitale la rangul de căpitan?

Grey a întors încet privirea spre hârtia de pe masă, s-a uitat la ea cu groază. Ştia că acum colonelul poate să-i dea sau să nu-i dea ceea ce râvneşte şi, dacă este în măsură să facă aceasta, poate să-l şi distrugă. Grey şi-a dat seama că a fost bătut. Înfrânt. A vrut să spună ceva, dar era atât de zdruncinat încât nici nu mai putea vorbi. A încuviinţat din cap.

— Bine, poţi considera că avansarea dumitale este ca şi confirmată. Sunt convins că recomandarea mea şi cea a colonelului Samson vor fi determinante pentru adoptarea hotărârii privind rămânerea dumitale în cadrele permanente ale armatei după război, l-a auzit el spunând pe Smedly-Taylor.

Păşind ca în transă, a ieşit din bungalovul colonelului, a ajuns în carceră, i-a dat liber gradatului şi nici nu i-a păsat că acesta s-a uitat la el ca la un nebun. A rămas apoi singur în coliba poliţiei militare. A închis uşa, s-a aşezat pe marginea patului din celulă, a simţit cum irumpe din el toată amărăciunea acelei zile şi a izbucnit în plâns. Era un om sfârşit. Distrus.

Mâinile şi faţa îi erau ude de lacrimi. Prins într-un vârtej al groazei, sufletul i-a mai bâjbâit pe marginea marelui necunoscut, apoi a alunecat în nefiinţă…

Când şi-a venit în simţiri, Grey era purtat pe targă de doi subofiţeri din poliţia militară. Doctorul Kennedy şontâcăia ceva mai în faţă. Grey şi-a dat seama că e pe moarte, dar acum nu-i mai păsa de nimic. Atunci l-a zărit pe Împărat stând în marginea potecii, uitându-se de sus la el.

Grey i-a observat pantofii bine lustruiţi, dunga de la pantaloni,

ţigara de fabrică, o „Kooa”, obrazul bine hrănit. Şi-a amintit atunci că mai are o treabă de făcut. Încă nu-şi putea permite luxul să moară. Nu, atâta timp cât Împăratul îi mai iese în cale bine lustruit, călcat şi hrănit. Nu, atâta timp cât se leagă afacerea cu diamantul. Pe toţi dracii, nu!

— Facem ultima partidă, domnilor, a anunţat colonelul Smedly-Taylor. Să nu pierdem spectacolul.

— Abia aştept să-l sorb din ochi pe Sean, a suspinat Jones, aşezându-şi cărţile în mână. Două carale, a deschis el cu un zâmbet mulţumit.

— Ai o baftă drăcească, s-a îmbufnat Sellars Două pici.

— Pas.

— N-are chiar mereu norocul ăsta, colega, a zâmbit strâmb Smedly-Taylor, pironindu-l pe Jones cu o privire de granit. Azi ai făcut o prostie cam mare.

— Am avut ghinion.

— Ghinionul n-are nicio scuză, a spus Smedly-Taylor, filându-şi cărţile. Trebuia să controlezi. Faptul că n-ai controlat este o dovadă de incompetenţă.

— Am spus deja că-mi pare rău. Credeţi că nu-mi dau seama ce prostie am făcut? N-am s-o mai fac. Niciodată. Nici n-am ştiut până acum ce înseamnă să intri în panică.

— Două „sans atout”{62}, a declarat Smedly-Taylor cu un surâs spre Sellars. Avem un rober{63} asigurat, colega! Am făcut recomandarea, s-a întors el din nou spre Jones, ca funcţiile dumitale să fie preluate de Samson… pentru că ai nevoie de niţică odihnă. În felul acesta Grey vă pierde urma… A, da, şi încă ceva: sergentul Donovan e numit plutonier de intendenţă pe lângă Samson. Păcat, a râs el scurt, că suntem nevoiţi să schimbăm sistemul, dar, până la urmă, nu contează. Trebuie doar să fim siguri că Grey este prins cu alte treburi în zilele în care se folosesc greutăţile false. Aceasta, i s-a adresat el lui Sellars, va fi misiunea dumitale.

— Prea bine.

— A, pentru că a venit vorba, l-am amendat pe Marlowe cu solda pe o lună. E cartiruit într-una din barăcile dumitale, nu-i aşa?

— Da, a răspuns Sellars.

— Am fost cam blând cu el, dar e băiat bun, se trage dintr-o familie onorabilă… nu ca sărăntocul ăla enervant de Grey. Dumnezeule, ce neobrăzare… să-şi închipuie el că l-aş putea recomanda pentru primirea în cadrele permanente ale armatei! Este exact genul de şarpe veninos de care nu avem nevoie în armată. Numai asta nu, pe onoarea mea! Ca să ajungă ăsta ofiţer de carieră va trebuie să păşească peste cadavrul meu!

— Sunt absolut de acord, a spus scârbit Sellars. Dar în cazul lui Marlowe ar fi trebuit să-i reţineţi solda pe trei luni. Îşi poate permite. Blestematul acela de american a prins tot lagărul în mrejele lui.

— Da, pentru moment aşa e, a mormăit Smedly-Taylor şi s-a concentrat iar asupra cărţilor din mână, încercând să-şi camufleze scăparea.

— Aveţi ceva dovezi împotriva lui? l-a sondat prudent Jones. Trei carale.

— Păcătosule! a exclamat Sellars. Patru pici.

— Pas.

— Şase pici, a anunţat Smedly-Taylor.

— Chiar îl aveţi cu ceva la mână pe american? a întrebat din nou Jones.

Colonelul Smedly-Taylor a rămas impasibil. Ştia despre inelul de diamant, auzise că târgul a fost deja făcut şi că schimbul va avea loc cât de curând. Iar când banii vor ajunge în lagăr, ei bine, pentru asta se gândise el la un plan… un plan bun, sigur, numai al lui, pentru a pune mâna pe aceşti bani. Aşa că a mormăit doar ceva nedesluşit, a arborat iar zâmbetul lui subţire şi a spus într-o doară:

— Dacă aş avea ceva, în orice caz nu v-aş spune vouă. Nu pot avea chiar atâta încredere în voi.

Ceilalţi i-au observat zâmbetul şi au zâmbit şi ei, uşuraţi.

Peter Marlowe şi Larkin s-au amestecat în şuvoiul de oameni care se îndreptau spre amfiteatru.

Luminile rampei erau deja aprinse, bătea şi Luna de sus. În total, teatrul avea cam două mii de locuri. Bănci de scânduri prinse în suporţi de cocotier se desfăşurau în evantai, pornind dinspre scenă. Fiecare spectacol se dădea de cinci ori, astfel ca toţi prizonierii din lagăr să-l poată vedea măcar o dată. Biletele se trăgeau la sorţi şi erau întotdeauna la mare preţ.

Cele mai multe dintre rândurile de bănci erau deja înţesate de spectatori, cu excepţia rândurilor din faţă, care erau rezervate pentru ofiţeri. Ofiţerii şedeau întotdeauna în faţa trupei şi soseau ceva mai târziu. Numai americanii nu prea respectau acest obicei.

— Hei, voi doi de acolo! i-a strigat King. Nu vreţi să staţi cu noi?

Împăratul avea locul privilegiat, la capătul băncii.

— Am vrea, desigur, dar ştii şi tu cum…, i-a răspuns jenat Peter Marlowe.

— A, da… Atunci ne vedem mai târziu.

Peter Marlowe a tras cu ochiul la Larkin, şi-a dat seama că şi acesta era muncit de acelaşi gând: că e rău să nu poţi sta cu prietenii atunci când doreşti… şi în acelaşi timp ar fi rău să ia loc acolo.

— Vrei să stăm aici, colonele? l-a întrebat, trecându-i lui

răspunderea deciziei şi urându-se pentru asta.

— De ce nu? a zis Larkin.

S-au aşezat, deci, ruşinaţi foarte, conştienţi de faptul că au comis o abatere, conştienţi şi de privirile uimite aţintite asupra lor.

— Hei, colonele, s-a aplecat spre el Brough, abia ţinându-se să nu râdă. Vezi c-ai să-ţi pierzi capul. Asta nu face bine la disciplină şi alte asemenea aiureli.

— Dacă vreau să stau aici, aici stau!

Însă Larkin şi-ar fi dorit să nu fi consimţit atât de uşor.

— Cum îţi merge, Peter? a întrebat King.

— Mulţumesc, bine.

Peter Marlowe s-a străduit să-şi depăşească stinghereala. Avea senzaţia că toată lumea se uită la el. Nu apucase încă să-i povestească lui King despre vânzarea stiloului, nici despre muştruluiala primită de la Smedly-Taylor, nici despre faptul că fusese cât pe ce să se încaiere cu Grey…

— Bună seara, Marlowe.

A ridicat ochii şi a tresărit când l-a văzut trecând pe Smedly-Taylor. O privire de gheaţă.

— Bună seara, domnule colonel, i-a răspuns cu glas moale.

„O, Doamne, şi-a zis în sinea lui, asta le pune capac la toate."

Un scurt moment de rumoare când a trecut în lungul stalului însuşi comandantul lagărului, s-a aşezat în primul rând. Lumina s-a micşorat. S-a desfăcut cortina. Pe scenă se afla orchestra lagărului, compusă din cinci instrumentişti, iar în centru stătea Phil, dirijorul formaţiei.

Aplauze.

— Bună seara, a început Phil. În această seară vă prezentăm o nouă piesă de Frank Parrish intitulată „Triunghiul". Acţiunea se petrece la Londra, înainte de război. În rolurile principale: Frank Parrish, Brod Rodrick şi unicul, neasemuitul Sean Jennison…

Urale tumultuoase. Huiduieli. Fluierături. Strigăte: „Unde-i Sean?", „Care război?", „Lasă vraja!", „Începeţi odată!", „Îl vrem pe Sean!"

Phil a ridicat graţios bagheta, a început uvertura.

Acum, dacă tot a început spectacolul, Peter Marlowe parcă-şi mai revenise.

Şi tocmai atunci a trebuit să se întâmple.

Dino a apărut ca din pământ lângă King, i-a şoptit înfrigurat ceva la ureche.

— Unde? l-a auzit Peter Marlowe întrebând pe Împărat, apoi: Bine, Dino. Fugi înapoi la baracă.

King s-a aplecat spre el.

— Trebuie să mergem, Peter, a şoptit el încet de tot. Arăta deodată mai tras la faţă. Vrea un tip să se-ntâlnească cu noi.

„O, Doamne! Shagata! Ce mă fac acum?" s-a întrebat în gând Peter

Marlowe.

— Nu putem să ne ridicăm şi să ieşim aşa, în văzul tuturor.

— Pe dracu' nu putem! Ne-a apucat pe amândoi pântecăraia. Haidem!

King a şi pornit spre ieşire pe culoarul dintre bănci.

Simţindu-se gol, dezbrăcat de privirile curioase ale celor din jur, Peter Marlowe s-a luat în grabă după el.

L-au găsit pe Shagata în întunericul din spatele scenei. Părea tare tulburat.

— Îţi cer iertare că m-am arătat atât de nepoliticos şi am trimis după tine pe neaşteptate, dar avem necazuri. Una dintre joncile prietenului nostru comun a fost interceptată şi acum e cercetat la poliţie, lua-i-ar ciuma, sub acuzaţia de contrabandă.

Shagata se simţea stingher fără carabină, ştia că, dacă este prins în incinta lagărului în afara orelor de servici, va fi întemniţat pe trei săptămâni într-o ladă fără ferestre.

— M-am gândit că, dacă prietenul nostru este cercetat ceva mai dur, s-ar putea să ne bage la apă şi pe noi.

— Am încurcat-o, a spus încet Împăratul.

I-a tremurat puţin mâna când a luat ţigara. Cei trei s-au mutat mai încolo, mai la întuneric.

— M-am gândit că dumneata, ca om cu experienţă, a continuat grăbit Shagata, dumneata ai putea născoci un plan ca să ieşim din înghesuială.

— Ăsta şi-a pus nădejdea-n mine!

Oricât şi-ar fi sucit mintea Împăratul, nu-i venea decât un singur răspuns: tremură şi rabdă!

— Peter, întreabă-l dacă Cheng San era pe joncă atunci când a fost reţinută.

— Spune că nu.

— Atunci poate că Cheng San mai poate să iasă din belea, a oftat uşurat King. S-a mai gândit un moment. Singurul lucru pe care-l putem face acum e să aşteptăm. Spune-i să nu intre în panică. Va trebui să se intereseze cumva de soarta lui Cheng San, să afle dacă a ciripit. Să ne trimită vorbă şi nouă dacă află dracului ceva.

Peter Marlowe a tradus.

Shagata şi-a supt dinţii cu un aer admirativ.

— Sunt impresionat că voi doi puteţi fi atât de calmi în vreme ce eu sunt îngheţat de frică pentru că, dacă sunt prins, pot să spun c-am avut noroc dacă mă împuşcă şi-atât. Voi face aşa cum spui. Dacă eşti prins, te rog să încerci să nu mă bagi şi pe mine. Eu am să încerc să fac la fel.

O fluierătură de alarmă l-a făcut să întoarcă pripit capul.

— Acum trebuie să plec. Dacă totul merge bine, ne vom ţine de

planul stabilit, a mai adăugat el, punându-i lui Peter Marlowe un pachet de „Kooa” în mână. Nu ştiu cum te împaci tu cu zeii tăi, dar eu am să mă rog mult şi din tot sufletul pentru mine, dar şi pentru voi.

Pe urmă a dispărut în noapte.

— Ce se întâmplă dacă Cheng San îşi dă drumul la gură? a întrebai Peter Marlowe, simţind un ghem fierbinte, dureros în coşul pieptului. Ce mai putem face atunci?

— Atunci fugim, i-a răspuns King cu glas spart. Şi-a aprins altă ţigară cu degetele tremurânde, s-a sprijinit cu umărul de peretele teatrului Mai bine aşa decât să ajungem în Utram Road.

Dincolo de scenă, în spatele lor, încheierea uverturii a fost salutată de aplauze, urale, râsete. Dar ei doi n-au auzit nici aplauzele, nici uralele, nici râsetele.

Rodrick stătea în culise, se răstea la maşiniştii care aranjau decorurile, îi trimitea de colo până colo, îi îndemna să se grăbească.

— Domnule maior! l-a strigat Mike, venind în fugă spre el. Sean a făcut o criză. Plânge de ţi se rupe inima!

— O, Doamne, asta mai trebuia! Ce s-a întâmplat? Acum un minut l-am văzut şi n-avea nimic! a explodat Rodrick.

— N-am de unde să ştiu sigur, s-a îmbufnat Mike.

Rodrick s-a repezit înjurând spre cabină, a bătut la uşă.

— Sean, eu sunt. Pot să intru?

De dincolo de uşă răzbăteau nişte suspine sfâşietoare, abia înăbuşite.

— Nu! Pleacă de-aici! Nu pot să merg mal departe! Nu pot!

— Sean, toate merg cât se poate de bine. Eşti doar puţin obosit. Ascultă…

— Pleacă, du-te, lasă-mă! a strigat isteric Sean prin uşă. Eu nu ies pe scenă!

Rodrick a încercat uşa, dar era încuiată pe dinăuntru. A fugit iar în culise.

— Frank!

— Ce vrei?

Frank, asudat tot, furios, era cocoţat în vârful unei scări, se căznea să înşurubeze un bec ce se încăpăţâna să nu se aprindă.

— Dă-te jos de-acolo! Am să-ţi spun ceva.

— Ce naiba mai vrei, nu vezi că am treabă? Orice ar fi, mai fă şi tu ceva singur, s-a răţoit Frank de sus. Tot eu să le fac pe toate? Mai trebuie să mă şi îmbrac, nici nu m-am machiat… încearcă şi celălalt set de comutatoare, Duncan! a strigat el la electrician. Haide, omule, mişcă odată!

De dincolo de cortină se auzea acum tot mai tare un vacarm de glasuri nerăbdătoare, de fluierături. „Ce mă fac eu acum?” se întreba

disperat Rodrick. A dat să pornească înapoi spre cabină.

Atunci a dat cu ochii de Peter Marlowe care stătea de vorbă cu Împăratul lângă intrarea artiştilor. A coborât în fugă treptele.

— Marlowe! Trebuie să mă ajuţi!

— Ce s-a întâmplat?

— E vorba de Sean. Are trac, l-au apucat istericalele…, a spus într-un suflu Rodrick. Nu mai vrea să joace. N-ai vrea tu să vorbeşti cu el? Te rog! Eu nu mai pot face nimic. Încearcă, te rog. Vorbeşte cu el. Vrei?

— Dar eu…

— Numai tu ne poţi ajuta, l-a întrerupt Rodrick. Eşti ultima noastră şansă. Uite, te rugăm cu toţii! De săptămâni de zile m-am tot temut să nu se întâmple ceva cu Sean. Rolul ăsta e greu şi pentru o femeie, darămite…, şi-a înghiţit el vorba, apoi a continuat umil: Te rog, Marlowe. Mi-e frică pentru el. Ne-ai face tuturor un mare serviciu…

Peter Marlowe a mai ezitat o clipă.

— Bine.

— Nici nu ştiu cum să-ţi mulţumesc, bătrâne. Rodrick şi-a şters sudoarea de pe frunte şi a pornit înainte. Afară, hărmălaia creştea ameninţător. Peter Marlowe l-a urmat cu inima îndoită. Împăratul a pornit şi el după ei, absent, cu gândul numai la când şi cum să organizeze evadarea.

S-au oprit într-un culoar strâmt. Peter Marlowe a ciocănit timid la uşă.

— Eu sunt, Peter. Pot să intru, Sean?

Sean, cu faţa îngropată în mâini pe masa de machiaj, l-a auzit ca prin ceaţă.

— Eu sunt, Peter Marlowe. Mă primeşti?

Cu machiajul spălat de şiroaiele de lacrimi, Sean s-a ridicat greu de pe scaun şi a tras zăvorul. De cum a intrat Peter Marlowe şovăitor în cabină, Sean a închis zăvorul la loc.

— Ah, Peter, nu mai pot să joc! S-a terminat cu mine. Nu mai pot! a rostit Sean cu greu, printre sughiţuri. Nu sunt în stare să mă mai prefac, de-acum s-a sfârşit. Nu mai ştiu ce-i cu mine, Doamne, ajută-mă! s-a lamentat el, ascunzându-şi faţa în palme. Ce mă mai fac acum? Nu mai pot să fac faţă. Nu mai pot nimic. Nimic!

— Nu-ţi face probleme, Sean, bătrâne, l-a îmbărbătat Peter Marlowe, pătruns ca nicicând de un simţământ de milă. N-are rost să te îngrijorezi. Eşti foarte important. Cea mai importantă persoană din tot lagărul, dacă vrei să ştii adevărul.

— Îmi vine să mo-o-or!…

— Te laşi prea uşor.

Sean s-a întors brusc cu faţa spre el.

— Uită-te la mine, pentru numele lui Dumnezeu! Ce sunt? Cine sunt

eu?

Fără să vrea, împotriva oricărei raţiuni. Peter Marlowe nu putea să vadă decât o fată, o tânără cu sufletul chinuit de îndoieli. Iar tânăra aceea avea pe ea o fustă albă, pantofi cu toc, ciorapi de mătase bine întinşi pe gambele lungi, o bluză subţire, care lăsa să se întrevadă rotunjimea sânilor.

— Eşti femeie, Sean, s-a trezit spunând Peter Marlowe în pofida voinţei sale. Dumnezeu ştie cum… de ce…, dar ăsta o adevărul.

Ca prin minune, groaza, chinul şi îndoiala au dispărut de pe chipul lui Sean.

— Îţi mulţumesc, Peter. Îţi mulţumesc din toată inima.

Cineva a bătut şovăielnic, la uşă.

— Intrarea în scenă peste două minute! s-a auzit prin uşă glasul temător al lui Frank. Pot intra?

— Numai un moment!

Sean s-a dus la masa de machiaj, şi-a şters lacrimile, şi-a refăcut fardul, s-a privit atent în oglindă.

— Intră, Frank!

La vederea lui Sean, lui Frank i s-a tăiat răsuflarea, aşa cum i se întâmpla de fiecare dată.

— Arăţi minunat! Te simţi bine?

— Da. Mă tem că m-am cam făcut de râs. Îmi pare rău.

— Eşti surmenat, a spus Frank, ascunzându-şi îngrijorarea, apoi s-a întors spre Peter Marlowe. Hello, mă bucur să te văd.

— Şi eu.

— Du-te mai bine să te schimbi, Frank, a spus Sean. Mi-am revenit, acum mă simt chiar bine.

Frank i-a simţit căldura zâmbetului şi a intrat automat, în rolul pe care el şi Rodrick începuseră să-l joace cu trei ani în urmă, regretând mereu amarnic după aceea.

— Vei avea un succes nebun, Betty, a declarat, strângându-l la piept pe Sean. Sunt mândru de tine.

Dar acum, spre deosebire de multe alte dăţi, se simţeau cu adevărat bărbat şi femeie. Sean s-a lăsat moale la pieptul lui, copleşit de nevoia de a-l avea aproape. Iar Frank ştia, înţelegea.

— Acum, gata… intrăm în scenă peste un minut, a spus el cu voce schimbată, tulburat şi el de intensitatea sentimentului. Trebuie… trebuie să mă schimb şi eu.

Frank a ieşit repede pe uşă.

— Cred că… mă întorc în sală, la locul meu, a spus Peter Marlowe după o scurtă ezitare.

Nu că ar fi văzut ceva, dar simţise distinct descărcarea electrică dintre cei doi.

— Da, a făcut absent Sean, aproape fără să-l mai bage în seamă.

O ultimă privire în oglindă pentru a se convinge de perfecţiunea machiajului şi în momentul următor Sean se afla în arlechin, gata să-şi facă intrarea, într-un fel de extaz amestecat cu o teamă de nedescris. Pe urmă a păşit în scenă şi a devenit altcineva. Exclamaţii de uimire şi priviri pofticioase la ivirea „ei”… ochi aprinşi aţintiţi asupra „ei”, cum se mişcă, cum se aşază încrucişându-şi modest picioarele, cum vorbeşte… ochi ce „o” urmăresc pretutindeni, gata să „o” atingă, să se înfrupte din „ea”. Şi atunci, prin ce minune, „ea” şi ochii aceia au fost una.

Peter Marlowe, Împăratul şi Rodrick urmăreau spectacolul din culise.

— Domnule maior, a întrebat la un moment dat Peter Marlowe, ce-i povestea asta cu Betty?

— Ah, tocmai aici se cam încurcă lucrurile, i-a răspuns întristat Rodrick. Acesta este numele personajului pe care-l joacă Sean săptămână asta. Noi doi – adică Frank şi cu mine – aşa îi spunem mereu lui Sean, după rolul pe care-l interpretează.

— De ce? a întrebat Împăratul.

— Ca să-l ajutăm. În felul ăsta îl ajutăm să-şi intre în rol, i-a lămurit Rodrick cu ochii la scenă, dar mai era mult până la intrarea lui. Totul a început ca un joc, a spus Rodrick cu un surâs amar, iar acum s-a transformat într-un vis urât. Noi suntem cei care am creat acest… această femeie, Doamne, iartă-ne. Noi suntem făptaşii.

— De ce? a întrebat tărăgănat Peter Marlowe.

— Ei bine, îţi aminteşti ce greu a fost în Java, a început Rodrick, trăgând cu ochiul la Împărat. Pentru că am fost actor înainte de război, mi s-a dat misiunea să organizez un teatru în lagăr.

Şi-a scăpat iar privirea spre scenă, spre Frank şi Sean. „E ceva ciudat cu ăştia doi astă seară”, şi-a zis în sinea lui. Le-a urmărit jocul cu un ochi critic, şi-a dat seama că sunt amândoi inspiraţi.

— Frank era singurul profesionist care s-a nimerit să stea în lagăr, aşa că ne-am apucat împreună să punem la punct primele spectacole. Când am ajuns la distribuţie, a trebuit să găsim interpreţi şi pentru rolurile feminine. Nu s-au găsit voluntari, aşa că s-a stabilit pe cale ierarhică să încercăm doi sau trei. Unul dintre ei a fost Sean. S-a împotrivit el cât a putut, dar ştiţi şi voi cât de încăpăţânaţi pot fi ofiţerii superiori. „Cineva trebuie să joace şi în roluri de fată, i-au spus. Eşti destul de tânăr ca să faci impresia. Nici nu te bărbiereşti decât o dată pe săptămână. Tot ce ai de făcut e să pui pe tine straie femeieşti timp de o oră şi ceva. Gândeşte-te că scopul este să ridicăm puţin moralul trupei.” Şi oricât a protestat, a înjurat şi s-a rugat Sean, tot n-a reuşit să-i convingă. Sean m-a rugat să nu-l primesc la teatru. Ştiţi şi voi că nu merită osteneala să lucrezi cu un actor care n-are

tragere de inimă, aşa că am încercat să mă scap de el. „Vedeţi dumneavoastră, le-am explicat eu superiorilor, actoria implică o mare tensiune psihologică…” „Prostii! mi-au replicat. Ce rău poate să-i facă asta?” „Faptul că joacă un rol de femeie s-ar putea să-l dezechilibreze. Dacă are până şi cea mai mică înclinaţie…” „Asta-i o aiureală şi mai mare, mi-au spus. Voi ăştia din teatru sunteţi suciţi la minte. Sergentul Jennison? Imposibil! Ăsta nu păţeşte nimic. Un pilot de vânătoare de prima clasă! Ascultă aici, domnule maior! Am încheiat discuţia. Ai ordin să-l iei la teatru, iar el are ordin să joace!” Frank şi cu mine ne-am străduit să-l împăcăm cu gândul, dar Sean se tot jura că are să fie cea mai proastă actriţă din lume, că are să aibă el grijă să fie dat afară după primul spectacol ratat. Noi i-am răspuns că puţin ne pasă. La primul spectacol a fost o ruşine. Dar după aceea n-a mai părut să-i displacă la fel de tare. Spre marea lui surprindere, chiar a început să-i placă. Atunci ne-am pus şi noi pe treabă. Era mai bine să ai ceva de făcut… îţi mai lua mintea de la lăturile alea împuţite, de la nenorocitul ăla de lagăr. L-am învăţat cum vorbeşte o femeie, cum se mişcă, cum ia loc, cum fumează, cum bea, cum se îmbracă, până şi cum gândeşte. Pe urmă, ca să-l menţinem în formă, am început să jucăm noi teatru cu el. De fiecare dată când ne aflam în incinta teatrului, ne ridicam în picioare când intra el, îi ofeream scaunul, ce mai, îl tratam ca pe o femeie adevărată. La început ne-a distrat faptul că izbutim să păstrăm o iluzie, aveam grijă ca Sean să nu fie văzut niciodată punându-şi sau scoţându-şi costumele, iar toaletele lui să fie întotdeauna decente, dar îndeajuns de sugestive. Am obţinut chiar o aprobare specială să i se acorde o cameră separată. Cu duş, numai pentru el. Apoi, deodată, n-a mai avut nevoie de indicaţiile noastre de regie. A devenit el însuşi, pe scenă, o femeie desăvârşită. Puţin câte puţin, însă femeia din el a început să predomine şi în afara scenei, numai că noi n-am observat dintr-o dată. Pe vremea aceea Sean îşi lăsase părul lung… perucile pe care le aveam nu făceau nici doi bani. Pe urmă Sean a început să umble tot timpul în straie femeieşti. Într-o noapte cineva a încercat să-l violeze. După aceea Sean a fost cât pe ce să-şi piardă minţile. S-a străduit din răsputeri să înăbuşe femeia din el, dar n-a mai reuşit. Atunci a încercat să se sinucidă. Desigur, lucrurile au fost trecute sub tăcere. Dar asta nu i-a fost de folos lui Sean, situaţia s-a înrăutăţit, iar el ne blestema pentru faptul că l-am salvat de la moarte. Câteva luni mai târziu a avut loc o nouă tentativă de viol. După acel caz. Sean a renunţat total la masculinitate. „Nu mai pot lupta împotriva sorţii, ne-a declarat. Aţi vrut să mă transformaţi în femeie, acum toţi cred că e chiar aşa. Ei bine, femeie am să fiu! În sinea mea îmi dau seama că sunt cu adevărat femeie aşa că nici nu mai e nevoie să mă prefac. Sunt femeie şi va trebui să fiu tratat ca atare!” Frank şi cu mine am încercat să stăm de vorbă cu el, să-l

convingem, dar ne-am lămurit curând că e totul în zadar. Ne-am consolat cu gândul că e doar o rătăcire temporară, că Sean îşi va reveni ceva mai târziu. Adevărul este că jocul lui avea un mare efect pozitiv asupra moralului trupei, iar noi ştiam că nu vom găsi niciodată pe cineva care să joace roluri de fată nici pe-a zecea parte la fel de bine ca Sean. Aşa că am ridicat din umeri şi ne-am continuat jocul. Sărmanul Sean… E un om atât de minunat! Dacă n-ar fi fost el, Frank şi cu mine ne-am fi dat de mult duhul.

Un ropot de aplauze a însoţit o nouă intrare în scenă a lui Sean din celălalt arlechin.

— N-aveţi idee ce înseamnă să primeşti aplauze, a spus Rodrick mai mult pentru sine. Ce pot face din tine aplauzele şi adoraţia publicului. N-ai cum să ştii, decât dacă le-ai încercat pe pielea ta. Acolo, pe scenă! Nu-ţi poţi face o idee. E ceva fantastic de incitant, un drog fascinant, înspăimântător, dar… ce frumos! Acesta este izvorul din care se adapă talentul lui Sean, mereu, de fiecare dată. Asta şi patima pe care o stârneşte… în voi, în mine, în noi toţi.

Cu grijă să nu-şi strice machiajul, Rodrick şi-a şters sudoarea de pe faţă, de pe mâini.

— Iar noi purtăm răspunderea, Doamne, iartă-ne!

Exact atunci i-a venit şi lui rândul să intre în scenă.

— Vrei să ne întoarcem la locurile noastre? l-a întrebat Peter Marlowe pe King.

— Nu. Mai bine ne uităm de aici. N-am mai stat niciodată în culise. Întotdeauna mi-am dorit asta.

„Şi-o fi dat oare Cheng San drumul la gură?” se întreba însă, între timp, Împăratul. Dar ştia el că frământarea în gol n-aduce niciun câştig. Îşi luase un angajament şi era gata să suporte consecinţele… orice carte ar trage. Şi-a întors privirea spre scenă, spre Rodrick, Frank şi Sean. Inexorabil, ochii lui s-au îndreptat asupra lui Sean, îi urmăreau acum fiecare mişcare, fiecare gest.

De fapt, toţi ochii erau acum pe Sean, ca într-o beţie.

Şi atunci Sean şi Frank şi toate privirile acelea s-au întrupat într-un singur simţământ, patima de pe scenă i-a cuprins pe actori şi s-a transmis auditoriului, rupând orice zăgazuri.

Iar când s-a lăsat cortina după ultimul act, s-a aşternut o tăcere adâncă. Spectatorii au rămas vrăjiţi.

— Doamne, a spus uluit Rodrick. E cel mai mare compliment pe care l-am putea primi vreodată. Iar voi doi îl meritaţi pe deplin. Aţi jucat într-adevăr cu inspiraţie, cu dăruire.

Cortina a început să se ridice încet şi, când a ajuns sus, tăcerea aceea înfiorată a fost spartă de exclamaţii entuziaste, chemări repetate la rampă, aplauze. L-au lăsat pe Sean singur pe scenă să soarbă din plin licoarea îmbătătoare a succesului.

Însoţiţi de ovaţii nesfârşite, Rodrick şi Frank au ieşit şi ei în scenă pentru ultima dată să-i împărtăşească triumful, cei doi creatori şi creaţia lor, acea fată frumoasă care le era mândria şi blestemul.

Fără grabă, îngânduraţi, spectatorii au părăsit amfiteatrul. Fiecare cu gândul dus la cei de acasă, la „ea”, închizându-se fiecare în propria durere. Ce o fi făcând „ea” acum?

Larkin era cel mai profund rănit. „Cum de le-a trăsnit ăstora prin cap să dea personajului feminin numele de Betty? De ce? Iar Betty a mea… o fi şi ea… ar putea fi oare… acum, chiar acum, în braţele altui bărbat?”

Şi Mac. L-a năpădit iar teama pentru Mem. „S-o fi scufundat cu adevărat vaporul acela? O mai fi oare în viaţă? Dar băieţelul? Iar Mem… s-ar putea ca acum… şi ea? A trecut atâta timp, Doamne, cât o fi trecut?”

Şi Peter Marlowe. „Ce o fi acum cu N’ai, unica, nepreţuita? O, iubirea mea…”

Şi toţi.

Până şi Împăratul. Se întreba cu cine o fi ea acum, icoana de frumuseţe pe care a întâlnit-o când n-avea încă nici douăzeci de ani şi era un tânăr vagabond ca oricare altul, fata care i-a spus, ţinându-şi batistuţa parfumată la nas, că albii nespălaţi put mai rău decât negrii ei. Buzele i s-au strâmbat într-un surâs sarcastic. „Aia da, a fost o muiere pe cinste”, şi-a zis, îndreptându-şi apoi gândul spre lucruri mai importante.

S-au stins toate luminile din teatru. Nu mai era nimeni în clădire, decât cei doi care se priveau în cabina însingurată.

CARTEA IV

Capitolul 18

Împăratul şi Peter Marlowe erau în aşteptare, cuprinşi de o îngrijorare crescândă. Shagata trebuia să fi apărut, de mult.

— Ce noapte nenorocită, a spus agasat King. Năduşesc mereu ca un purcel.

Stăteau în baracă, în colţul Împăratului; Peter Marlowe se uita cum face King pasienţe. O atmosferă mohorâtă, încordată, se pogorâse parcă peste lagăr din cerul întunecat, fără lună. Până şi vânzoleala continuă de sub baracă se mai domolise.

— Tot ce-mi doresc e să ajungă odată, dacă mai vine, a spus Peter Marlowe.

— Eu aş vrea să ştiu ce s-a mai întâmplat cu Cheng San. Putea cel puţin, tâlharul, să ne trimită vorbă.

Pentru a mia oară, King s-a uitat pe fereastră, spre reţeaua de sârmă ghimpată. Căuta să prindă un semn din partea luptătorilor de gherilă care ar trebui să fie acolo, trebuie să fie acolo! Dar nu se simţea nicio mişcare, niciun semn. Jungla, ca şi lagărul, era în amorţire, linişte…

Peter Marlowe s-a strâmbat de durere când a încercat să-şi mişte degetele de la mâna stângă, şi-a aşezat braţul într-o poziţie mai comodă.

King a întors capul.

— Cum e?

— Doare ca dracu', bătrâne.

— Ar trebui să te vadă un doctor.

— M-am înscris pentru vizita medicală de mâine dimineaţă.

— Mare ghinion.

— Se întâmplă tot timpul accidente. N-ai ce-i face.

Se petrecuse cu două zile înainte. Fusese cu echipa de tăiat lemne. Peter Marlowe tocmai se căznea să salte din mocirlă o buturugă grea, plină de cioturi de crengi rupte; alături de el, alte douăzeci de perechi de mâini asudate se încordau să răstoarne buturuga în sanie. În clipa următoare mâinile au alunecat sub povară şi braţul lui a rămas prins sub buturugă. A simţit cum i se înfige în carne un ciot ascuţit, cum îi scrâşneşte osul sub greutatea buturugii şi a ţipat de durere.

Au mai trecut minute întregi până când ceilalţi au izbutit să ridice iar buturuga, să-i tragă braţul amorţii de sub ea şi să-l culce pe un petic de pământ uscat, în timp ce sângele îi ţâşnea din plaga deschisă, iar musculiţele roiau în jur, înnebunite de mirosul de sânge proaspăt. Rana era cam de şase inci lungime, doi în lăţime şi destul de adâncă pe alocuri. Camarazii i-au extras din rană aşchiile mai mari, au turnat apă peste ea şi au curăţat-o cât au putut de bine. I-au aplicat un garou, pe urmă, cu chiu cu vai, au încărcat buturuga în sanie şi au tras-o

până în Changi. El a mers pe lângă sanie, abia ţinându-se pe picioare, chinuit de greaţă.

Doctorul Kennedy a examinat rana şi a tamponat-o cu iod, în timp ce Steven îi ţinea mâna bună, iar el, Peter Marlowe, se zvârcolea de usturime. După aceea doctorul a pus un pic de alifie de zinc pe unele părţi din rană, iar restul l-a uns cu grăsime pentru ca sângele coagulat să nu se lipească de pansament. Apoi doctorul i-a bandajat strâns braţul.

— Ai avut un noroc porcesc, Marlowe, i-a zis. Osul e întreg şi nici tendoanele nu sunt rupte. Avem aici, mai mult sau mai puţin, ceea ce se numeşte o rană superficială. Vino iar peste două zile să mai vedem cum se comportă.

King şi-a ridicat brusc privirea de la cărţi în momentul în care a năvălit Max în baracă.

— Avem necazuri, a anunţat Max cu jumătate de glas, vădit îngrijorat. Grey a ieşit de la infirmerie, a pornit-o încoace.

— Fiţi cu ochii pe el, Max. Mai bine să-l trimiţi pe Dino.

— Okay, a spus Max şi s-a repezit iar afară.

— Ce părere ai, Peter?

— Dacă a plecat Grey de la infirmerie, înseamnă că trebuie să ştie că se coace ceva.

— De ştiut ştie el, asta-i sigur.

— Cum?

— Sigur că da. Are un turnător aici, în baraca asta.

— Dumnezeule! Eşti sigur?

— Da. Ştiu şi cine este.

King a pus un patru de negru pe un cinci de roşu şi un cinci de roşu pe un şase de negru şi a mai eliberat un as.

— Cine?

— N-am să-ţi spun, Peter, a surâs amar Împăratul. E mai bine să nu ştii. Dar Grey îşi are omul lui aici.

— Şi ce-ai de gând să faci?

— Nimic. Pentru moment. Poate că mai târziu am să-l dau de mâncare la şobolani, a zâmbit King şi a schimbat subiectul discuţiei. Dar ferma asta de jos a fost o idee trăsnet, aşa-i?

Peter Marlowe s-a întrebat ce ar fi făcut el dacă ştia cine-i informatorul. Ştia că şi Yoshima îşi are omul lui în lagăr, cel care îl dăduse în vileag pe Daven, cel care n-a fost prins încă… un necunoscut care chiar acum adulmecă după radioul închis în cele trei ploşti. S-a gândit că Împăratul a procedat înţelept când i-a ascuns identitatea turnătorului, în felul acesta se evita vreo scăpare nedorită; nici nu-i purta pică lui King pentru faptul că nu i-a spus despre cine este vorba. Dar chiar aşa a răsucit în minte câteva posibilităţi.

— Crezi într-adevăr, a întrebat, că… să zic aşa, carnea aceea o fi

bună de mâncat?
— Drace, habar n-am. Numai când mă gândesc şi-mi vine să-mi vărs maţele. Dar – şi acesta este lucrul cel mai important – afacerile sunt afaceri. Cu sărăcia de acum, ideea e de geniu!
Peter Marlowe a zâmbit, a uitat pentru o clipă de durerea din braţ.
— Nu uita. Prima pereche de pulpiţe îmi revine mie.
— Cunosc şi eu persoana?
— Nu.
King a râs cu poftă.
— Ai început să ai secrete faţă de mine?
— Am să-ţi comunic la efectuarea livrării.
— Până la urmă, carnea-i carne şi mâncarea-i mâncare. De pildă, căţelul acela.
— M-am întâlnit cu Hawkins acum vreo două zile.
— S-a întâmplat ceva?
— Nimic. Eu, evident, n-am vrut să-i spun nimic, iar el nici nu dorea să discute despre asta.
— E un băiat de treabă. Oricum, ce-a fost a fost, a ridicat din umeri King, aruncând nervos cărţile pe masă. Shagata ăsta trebuia să fie demult aici.
Tex a băgat capul pe fereastră.
— Hei!
— Ce e?
— Zice Timsen că proprietarul a cam început să intre în panică. Cât timp îl mai aşteptaţi?
— Mă duc eu să vorbesc cu el, a spus Împăratul, sărind pe fereastră; s-a întors apoi şi a şoptit: Păzeşte tu prăvălia, Peter. Eu am să fiu pe-aproape.
— Bine.
Peter Marlowe a luat cărţile de pe masă, s-a apucat să i le amestece, cutremurându-se de fiecare dată când creştea durerea, îl mai lăsa puţin, apoi iar creştea la loc.
Împăratul s-a strecurat prin întuneric, simţind cum îl pândesc mulţi ochi. Unii erau ochii santinelelor puse de el, ceilalţi erau străini şi-l priveau cu duşmănie. Când l-a găsit pe Timsen, pe acesta îl trecuseră deja toate sudorile.
— Hei, camarade, nu pot să-l ţin aici o veşnicie.
— Unde e?
— Când îţi vine muşteriul, atunci mă prezint cu el. Aşa ne-a fost înţelegerea. Nu-i prea departe de-aici.
— Să stai cu ochii pe el. Doar nu vrei să-i dea careva la cap tocmai acum!
— Tu ai grijă de partea ta, eu de-a mea. E sub pază bună.
Timsen a tras adânc dintr-o „Kooa”, i-a întins-o Împăratului, care a

tras şi el un fum.

— Mulţumesc. Ştii despre ei? a făcut Împăratul cu capul spre zidul închisorii.

— Sigur că da, a râs australianul. Şi-ţi mai spus un lucru: Grey a pornit încoace chiar acum. Toată zona colcăie de poliţai şi de amatori de pradă uşoară. Ştiu de o bandă de australieni şi aud că ar mai fi una care a prins de veste că se coace o afacere. Dar băieţii mei ţin sub supraveghere întreg teritoriul. De îndată ce primim banii, ai diamantul.

— Îi mai dăm gardianului încă zece minute. Dacă nu se arată, amânăm. Acelaşi plan, schimbăm doar detaliile.

— În regulă, camarade. Ne vedem mâine, după haleală.

— Să sperăm totuşi că are să fie în seara asta.

Dar n-a fost să fie în acea seară. Au aşteptat ce-au aşteptat, iar când Shagata nu s-a ivit. Împăratul a anulat operaţiunea.

A doua zi Peter Marlowe s-a aşezat la rând, alături de mulţi alţii, în faţa infirmeriei. Era după prânz; soarele arzător chinuia aerul şi pământul şi fiinţele de pe pământ. Până şi muştele păreau adormite. A găsit un petic de umbră, s-a lăsat greu în praf şi s-a pus să aştepte. Zvâcniturile din braţ se mai înteţiseră.

I-a venit rândul abia după apusul soarelui.

Doctorul Kennedy l-a salutat scurt din cap şi i-a făcut semn să ia loc.

— Cum te mai simţi astăzi? l-a întrebat cu un aer absent.

— Nu prea rău, mulţumesc.

Doctorul Kennedy s-a aplecat să cerceteze pansamentul. Peter Marlowe a ţipat de durere.

— Ce naiba te-a apucat? s-a supărat doctorul Kennedy. Abia te-am atins, ce Dumnezeu?

— Nu ştiu. La cea mai mică atingere mă doare ca dracu'.

Doctorul Kennedy i-a pus termometrul în gură, a dat drumul la metronom şi i-a luat pulsul. Anormal, nouăzeci pe minut. Rău. Temperatura normală, iar asta era tot rău. I-a ridicat braţul, şi-a plimbat nasul în lungul bandajului. Avea un miros special, ca de şoarece. Rău.

— Bine-e… Acum am să-ţi scot pansamentul. Ia aici, i-a întins el lui Peter Marlowe un dop mare de cauciuc pe care l-a scos cu o pensetă chirurgicală dintr-un vas cu antiseptic. Strânge asta între dinţi. Îmi pare rău, are să te cam doară.

A aşteptat până ce Peter Marlowe şi-a pus dopul între dinţi, pe urmă a început să desfacă pansamentul încet, cu grijă. Dar tifonul se lipise de carne, se făcuse una cu rana, nu i-a mai rămas decât să-l smulgă şi nici el nu mai avea îndemânarea pe care trebuia să o aibă şi o şi avusese cândva.

Peter Marlowe cunoscuse multe feluri de durere la viaţa lui. Iar atunci când cunoşti un lucru îndeaproape, îi ştii şi limitele, şi culoarea, şi treptele. Cu ceva exerciţiu şi curaj, poţi izbuti să te laşi în voia durerii şi atunci durerea nu-i chiar aşa de cumplită, vine ca un val şi poţi s-o stăpâneşti. Uneori face chiar bine.

Dar de data aceasta durerea a fost dincolo de închipuire.

— O, Doamne, a scâncit Peter Marlowe fără să lase din gură dopul de cauciuc.

Lacrimile îi şiroiau pe faţă, avea răsuflarea întretăiată.

— Gata, acum terminăm, a spus doctorul Kennedy, cu toate că ştia bine că de-abia acum începe.

De fapt, nu mai avea nimic de făcut, chiar nimic. Aici, în orice caz. Sigur, trebuia să-i facă pacientului o injecţie cu morfină, asta o ştie şi-un începător, dar nu-şi putea permite să strice o fiolă.

— Ia să ne uităm noi mai bine…

A examinat cu atenţie plaga deschisă. Era umflată şi inflamată, cu o tentă gălbuie presărată de pete vineţii. Mucozitate sporită.

— Hm…, a făcut meditativ doctorul, s-a lăsat pe spătarul scaunului, şi-a împreunat palmele, şi-a luat privirea de la rană, s-a concentrat asupra vârfurilor degetelor. Da, a rostit el într-un târziu, avem trei alternative, a precizat el. S-a ridicat de pe scaun şi s-a preumblat prin cabinet cu umerii aduşi, vorbind cu glas monoton, ca şi cum ar fi ţinut un curs. Plaga a căpătat acum un alt aspect. Miozită clostridiană. Sau, ca să mă exprim mai simplu, rana s-a cangrenat. Cangrenă gazoasă. Pot să deschid plaga şi să extirpez ţesuturile infectate, dar nu cred că aceasta rezolvă problema deoarece infecţia a pătruns în profunzime. Va trebui, deci, să îndepărtez o parte din muşchii braţului şi atunci, oricum, mâna tot nu va mai fi bună de nimic. Cea mai bună soluţie este să procedăm la amputarea…

— Cum?!

— Absolut, a confirmat doctorul Kennedy; acum nu mai vorbea cu pacientul, ci prezenta o comunicare în amfiteatrul steril al propriei închipuiri. Aş propune o amputaţie prin ghilotinare. Imediat. În felul acesta s-ar putea să salvăm încheietura cotului…

— Dar e o rană superficială! a izbucnit disperat Peter Marlowe. Nimic grav, aşa aţi spus, doar o rană superficială!

Groaza din glasul pacientului l-a readus pe pământ pe doctorul Kennedy; s-a uitat lung la faţa albită a lui Peter Marlowe.

— Aşa este, osul n-a fost atins, dar pe alocuri plaga este destul de adâncă. Iar acum ai făcut toxemie. Ascultă-mă, băiatule, situaţia e clară. Dacă aş avea ser antitetanic, aş mai putea face ceva, dar n-am. Dacă aş avea sulfonamidă, aş aplica-o pe plagă, dar n-am nici asta. Singurul lucru pe care-l pot face este să amputez…

— Doctore, dar asta e o nebunie! a strigat la el Peter Marlowe.

Vorbiţi aşa uşor de amputare când nu-i decât o rană superficială.

Pe neaşteptate, degetele doctorului s-au înfipt în braţul bolnav, mult mai sus de rană; lui Peter Marlowe i-a scăpat un nou ţipăt de durere.

— Ai văzut? Nu mai este doar o rană superficială. Ai făcut toxemie, infecţia ţi-a cuprins tot braţul, se răspândeşte acum în organism. Dacă vrei să trăieşti, va trebui să tăiem. Cel puţin ai să rămâi în viaţă!

— Mie n-o să-mi tăiaţi mâna!

— Cum vrei. Ori asta, ori…, şi-a înghiţit vorba doctorul, s-a lăsat ostenit pe scaun. Accept ideea că ai dreptul să te hotărăşti să mori. Nici nu pot spune că te condamn pentru asta. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, băiatule, cum de nu înţelegi ce vreau să-ţi spun? Dacă nu amputăm, ai să mori, pricepi?

— Să nu vă atingeţi de mine! a scrâşnit Peter Marlowe; îşi dădea seama că poate să-l ucidă pe doctor dacă mai pune mâna pe el. E o nebunie! Nu-i decât o rană superficială.

— Bine… Pe mine poţi să nu mă crezi. Să vedem ce spun şi alţi medici.

Kennedy a chemat un coleg, acesta a confirmat diagnosticul şi atunci Peter Marlowe şi-a dat seama că totul nu era doar un vis urât. Avea, într-adevăr, cangrenă. Ce oroare! L-a cuprins un val de frică animalică, sleindu-l de putori. Asculta acum îngrozit ce spun doctorii. I-au explicat că fenomenul de cangrenare este cauzat de o specie de bacili care se înmulţesc chiar acum în adâncul plăgii, sortindu-l pieirii. Braţul era un focar! Trebuia să fie tăiat. Cam de la cot. Dacă nu se procedează imediat la amputare, va pierde tot braţul. Dar nu trebuia să aibă motive de îngrijorare. Nu va simţi nicio durere. Acum aveau destul eter… nu ca acum un an.

Pe urmă Peter Marlowe s-a trezit că nu mai e în infirmerie, cu braţul încă întreg, acoperit cu un pansament proaspăt sub care bacilii se înmulţeau mai departe, bâjbâind la vale pe potecă după ce le spusese lor, doctorilor, că ar vrea să se mai gândească… Ce să te mai gândeşti? Ce mai era oare de gândit acum? A ajuns aşa în dreptul barăcii americanilor, a văzut că Împăratul e singur în baracă; totul era pregătit pentru sosirea lui Shagata… dacă mai vine cumva în seara aceea.

— Doamne, ce-i cu tine, Peter?

King a ascultat în tăcere toată povestea, tot mai înspăimântat la auzul fiecărui amănunt.

— Mama mă-sii! a înjurat el printre dinţi, cu ochii la mâna întinsă pe masă.

— Nu mă las, mă jur pe ce-am mai sfânt, mai bine mor decât să rămân ciung! Aşa să am eu parte!

Peter Marlowe şi-a ridicat privirea spre King, o privire jalnică, neputincioasă, iar din ochi parcă-i ţâşnea un strigăt: „Ajută-mă, ajută-

mă, pentru numele lui Dumnezeu, ajută-mă!"

Iar King îşi spunea în sinea lui: „Ce mama dracului aş face eu dac-aş fi în locul lui Peter, dacă ar fi vorba de braţul meu… şi cum rămâne cu diamantul, am nevoie de ajutorul lui Peter pentru că altfel…"

— Hei! s-a auzit din uşă şoapta gâfâită a lui Max. Shagata vine încoace.

— Bine, Max. Ce-i cu Grey?

— E undeva acolo, pe lângă zid, stăm cu ochii pe el. Ştie şi Timsen. Australienii lui fac de pază acolo.

— Bun, fugi înapoi şi să-mi fiţi cu ochii-n patru. Zi-le şi celorlalţi.

— Okay!

Max a şi luat-o la picior.

— Haide. Peter, trebuie să ne pregătim pentru vizită, a spus King.

Dar Peter Marlowe era parcă pălit cu leuca. Nu mai era bun de nimic.

— Peter! l-a zgâlţâit Împăratul. Scoală-te şi hai la treabă! Haide. Trebuie să-mi dai o mână de ajutor. Haide odată!

L-a silit pe Peter Marlowe să se ridice în picioare.

— Ce, ce naiba ai cu…

— Acuşi vine Shagata. Trebuie să încheiem afacerea.

— La dracu' acum cu afacerile tale! a ţipat Peter Marlowe ajuns pe marginea nebuniei. La dracu' şi cu diamantul ăla! N-ai auzit că vor să-mi taie mâna?!

— N-au să ţi-o taie!

— Poţi fi sigur că n-au să mi-o taie. Mai bine mor decât…

King i-a ars un dos de palmă, l-a mai pălmuit o dată, tare.

Delirul a încetat ca prin farmec, Peter Marlowe a scuturat nedumerit din cap.

— Ce naiba te-a apucat să…

— Vine Shagata. Trebuie să avem totul pregătit.

— Vine? a repetat buimac Peter Marlowe, simţind încă usturimea palmelor.

— Da!

King a băgat de seamă că ochii lui Peter Marlowe şi-au recăpătat lucirea obişnuită, puţin bănuitoare, a înţeles că englezul a revenit cu picioarele pe pământ.

— Slavă Domnului, a murmurat el uşurat. Am fost nevoit să fac asta, Peter, zbierai adineaori ca din gură de şarpe.

— Chiar aşa? Iartă-mă, sunt un prost.

— Acum eşti bine? Trebuie să ai mintea limpede.

— Da, acum sunt bine.

A sărit şi Peter Marlowe pe fereastră, urmându-l pe King. S-a şi bucurat când a simţit o fulgerare de durere în braţ în clipa în care a ajuns jos. „Ai intrat în panică, tembelule, şi-a zis. Auzi, tu, Marlowe,

să te sperii ca un copil. Tâmpit! Şi ce dacă pierzi o mână? Ai norocul că nu e un picior, atunci chiar că ajungeai un invalid. Ce-i mare lucru o mână? Nimic. Poţi să-ţi pui şi-o proteză. Asta sigur. Cu un fel de cârlig. Nu-i nicio ruşine să ai o mână artificială. Chiar deloc. S-ar putea chiar să fie o idee bună. Sigur că da."

— *Tabe,* i-a salutat Shagata, strecurându-se pe sub perdeaua de pânză care acoperea şopronul.

— *Tabe,* i-au răspuns într-un glas Împăratul şi Peter Marlowe.

Shagata era foarte nervos. Cu cât se gândise mai mult la afacerea asta, cu atât îi plăcea mai puţin. Prea mulţi bani, prea multe riscuri. Adulmeca aerul acum ca un câine de vânătoare.

— Îmi spune nasul că-i miros de primejdie.

— Zice că-i miroase a pericol.

— Spune-i să n-aibă nicio grijă, Peter. Ştiu de unde vine pericolul şi m-am îngrijit de asta. Ce mai ştie de Cheng San?

— Pot să-ţi spun, a şoptit în grabă Shagata, că zeii ne zâmbesc, şi ţie, şi mie, şi prietenului nostru. E mare vulpoi, căci poliţiştii, lua-i-ar ciuma, l-au lăsat să scape din cursă, a oftat el; sudoarea îi curgea şiroaie pe faţă, cămaşa de pe el era leoarcă. Am banii la mine.

Împăratul a simţit un gol în stomac.

— Spune-i că-i mai bine să nu mai lungim vorba şi să trecem direct la treabă. Mă întorc îndată cu marfa.

King l-a găsit pe Timsen în locul cunoscut, la întuneric.

— Gata?

— Gata, i-a răspuns în şoaptă Timsen, apoi a imitat un strigăt de pasăre de noapte; îndată s-a auzit şi răspunsul. Grăbeşte-te, camarade. Nu-ţi pot garanta siguranţa prea multă vreme.

— Okay.

După câteva secunde s-a ivit din întuneric un caporal australian.

— Salut, camarade. Mă cheamă Townsend. Bill Townsend.

— Vino cu mine.

Mai departe, la colţul închisorii, Grey aştepta cu nerăbdare. Dino îi şoptise chiar atunci la ureche, nevăzut, că Shagata şi-a făcut apariţia, dar Grey ştia că operaţiunile preliminare au să mai dureze un timp. Doar un timp, după aceea poate să atace.

Dispozitivul lui Smedly-Taylor era şi el gata, aştepta numai să se efectueze transferul. De îndată ce porneşte Grey, se vor pune şi ei în mişcare.

Împăratul era acum sub şopron: alături de el stătea Townsend, schimbându-se neliniştit de pe un picior pe altul.

— Arată-i diamantul, i-a poruncit Împăratul. Townsend şi-a desfăcut cămaşa zdrenţuită, a tras de o sforicică: la capătul ei era legat inelul cu diamant. Tremurând, Townsend i-a arătat inelul lui Shagata. Acesta şi-a aprins lanterna, a examinat atent piatra care lucea ca un cristal de

gheaţă în capătul sforii. Pe urmă a luat inelul în mână şi a trecut diamantul peste geamul lanternei. A rămas o zgârietură clară.

— Foarte bine, a dat din cap Shagata, năduşit tot. Este cu adevărat un diamant, s-a întors el spre Peter Marlowe, a scos din buzunar un şubler, a măsurat cu grijă dimensiunile pietrei, a făcut iar din cap. Patru carate, aşa cum s-a spus.

— Bine atunci, le-a făcut semn Împăratul. Peter, tu şi cu Townsend aşteptaţi puţin afară.

Peter Marlowe s-a ridicat şi a ieşit de sub şopron împreună cu Townsend. Au rămas să aştepte în umbra peretelui. Dar în jurul lor simţeau ochi la pândă. Sute de ochi.

— Dracu' să mă ia, s-a strâmbat Townsend. Mai bine mă lipseam de piatra asta. N-am trăit într-o asemenea încordare de când mă ştiu, pe cuvânt! s-a jurat el, pipăind cu degetele înfrigurate, pentru a mia oară, sforicica, pentru a fi sigur că o mai are la gât. Slavă Domnului că se termină toate în seara asta.

Abia stăpânindu-şi tulburarea, Împăratul se uita acum la Shagata cum îşi desface cartuşiera şi trânteşte pe masă un teanc de bani de trei inci grosime, cum se descheie la cămaşă şi scoate din sân un teanc de doi inci grosime şi alţi bani din buzunarele laterale, până când s-au adunat două grămezi de bani, fiecare de şase inci înălţime. Împăratul s-a apucat să numere banii, iar Shagata i-a făcut o scurtă plecăciune şi a plecat. După ce a dat la o parte perdeaua de la şopron şi s-a aflat iar pe potecă, s-a simţit parcă mai în siguranţă. Şi-a potrivit carabina pe umăr şi a pornit să facă rondul lagărului.

În drum, s-a ciocnit cu Grey, care tocmai venea în grabă din direcţia opusă. Grey l-a înjurat şi a trecut repede mai departe, fără să ia în seamă torentul de sudălmi cu care l-a petrecut gardianul. De data asta Shagata n-a mai alergat după împuţitul acela de prizonier, aşa cum ar fi făcut altă dată, ca să-l snopească în bătaie şi să-l înveţe ce-i aia politeţea; acum era bucuros să scape de acolo şi să ajungă mai repede la postul lui.

— Poliţia! s-a auzit de afară semnalul de alarmă dat de Max.

Împăratul şi-a îndesat repede banii în sân şi a zbughit-o de sub şopron, şoptindu-i din fugă lui Townsend:

— Dispari! îi spui lui Timsen că am banii şi-l plătesc mai târziu, când scăpăm de beleaua asta.

Townsend s-a făcut nevăzut.

— Hai cu mine, Peter!

Împăratul s-a strecurat sub baracă tocmai în momentul în care Grey dădea colţul.

— Staţi pe loc, voi ăia doi! a strigat Grey.

— 'Nţeles, dom' căpitan! a răcnit Max din întuneric şi i s-a pus în cale, umăr la umăr cu Tex, acoperind retragerea Împăratului şi a lui

Peter Marlowe.
— Nu voi! a încercat Grey să treacă pe lângă ei.
— Dar acuşi ne-aţi spus să stăm pe loc…, a început Max, tărăgănând vorba şi aşezându-se iar în drumul lui Grey.
Grey i-a împins furios la o parte, s-a băgat şi el sub baracă.
Împăratul şi Peter Marlowe apucaseră deja să sară în tranşee şi să iasă pe partea cealaltă. Alţi americani i-au tăiat calea lui Grey care alerga să-l ajungă din urmă.
Grey i-a zărit cum se strecoară în lungul zidului închisorii, a suflat din fluier ca să-i pună în gardă pe gradaţii aflaţi în dispozitiv. Aceştia au ieşit la lumină, închizând toată zona dintr-un capăt al închisorii în celălalt, iar de acolo până la reţeaua de sârmă ghimpată.
— Pe aici.
Împăratul a sărit pe fereastră în baraca lui Timsen. Niciunul dintre cei din baracă nu le-a acordat nicio atenţie, dar mulţi au băgat de seamă cât de umflată era cămaşa lui King.
Au traversat în fugă baraca, au ieşit pe uşă. Îndată a apărut un alt grup de australieni ca să le acopere retragerea, tocmai în momentul în care Grey a ajuns gâfâind la fereastră şi a apucat să-i vadă ieşind. S-a repezit să dea ocol barăcii. Australienii i-au aţinut calea.
— Încotro au luat-o? a strigat la ei Grey. Spuneţi odată! Pe unde au luat-o?
— Cine? Care-s ăia, dom' căpitan? i-au răspuns ei în cor.
Grey şi-a croit cu greu drum printre ei până la loc deschis.
— Toţi oamenii sunt pe poziţie, domnule căpitan, i-a raportat un gradat, apropiindu-se în fugă.
— Bine. N-au cum să ajungă prea departe. Şi nici nu îndrăznesc să arunce banii. Pornim după ei în trăgători. Spune-le şi celorlalţi!
Împăratul şi Peter Marlowe au luat-o la goană spre latura de nord a închisorii, dar după câţiva paşi au trebuit să se oprească.
— Fir-ar mama lor să fie! a spus King cu năduf. Acolo unde trebuia să fie acum un grup de acoperire al australienilor, nu erau decât gradaţi din poliţia militară. Vreo cinci.
— Ce ne facem? a întrebat Peter Marlowe.
— O luăm înapoi. Haidem!
Gonind în direcţia opusă. Împăratul se tot întreba: „Ce naiba s-o fi întâmplat?” Avea să afle chiar în clipa următoare. Le-au ieşit în faţă patru tipi. Toţi aveau feţele acoperite şi ţineau câte un băţ gros în mâini.
— Scoate banii, camarade, dacă nu vrei s-o iei pe coajă!
Împăratul a făcut o fentă şi s-a repezit înainte cu Peter Marlowe alături de el. Pe unul l-a izbit cu capul în piept, altuia i-a trăsnit un picior sub pântece. Peter Marlowe a parat o lovitură de băţ, înăbuşindu-şi ţipătul când acesta a ricoşat din braţul rănit, i-a smuls

omului băţul din mână. Celălalt tâlhar a luat-o la sănătoasa şi s-a făcut nevăzut în întuneric.

— Mama Ta, Cristoase, a gâfâit Împăratul. Hai s-o tulim de-aici.

Au pornit în fugă mai departe. Se simţeau mereu urmăriţi de alţi ochi, se aşteptau în orice clipă la un nou atac. King s-a oprit brusc din goana mare.

— Atenţie! Grey!

S-au întors iar înapoi, ţinându-se pe lângă peretele barăcii, pe urmă s-au târât pe burtă sub ea. Au stat aşa, lipiţi de pământ, câteva minute ca să-şi dreagă răsuflarea. Aproape de tot, se auzeau zgomote de paşi grăbiţi, frânturi de şoapte furioase…

— Pe aici au luat-o. Trebuie să punem mâna pe ei înaintea nemernicilor de poliţai!

— Tot blestematul ăsta de lagăr e pe urmele noastre, a şoptit King.

— Hai să ascundem banii aici, i-a propus Peter Marlowe în şoaptă. Putem să-i îngropăm.

— E prea mare riscul. Îi găsesc ăştia până nici nu clipeşti. Fir-ar a naibii de treabă, totul mergea strună. Numai că păcătosul ăla de Timsen ne-a lăsat baltă, a mai suduit o dată Împăratul, şi-a şters noroiul şi sudoarea de pe faţă. Eşti gata?

— Încotro?

King nu i-a răspuns. S-a târât în tăcere de sub baracă şi a fugit înainte, ţinându-se mai la întuneric: Peter Marlowe l-a urmărit îndeaproape. Fără să ezite, Împăratul a trecut în goană de potecă şi a sărit jos în şanţul de scurgere de lângă reţeaua de sârmă ghimpată. S-au târât pe coate pe fundul şanţului până în dreptul barăcii americanilor, s-au oprit acolo cu spatele lipit de rambleu, suflând greu. Peste tot, deasupra lor şi de jur împrejur, numai forfote şi şoapte.

— Ce zici că s-a-ntâmplat?

— Îi caută pe Împărat şi pe ălălalt, Marlowe… au mii de dolari asupra lor.

— Nu mai spune! Haide atunci, repede, poate că-i prindem noi mai întâi.

— Vino cu noi!

— Ai noştri-s banii!

Grey primea mereu rapoarte de la oamenii lui, la fel şi Smedly-Taylor, la fel şi Timsen, dar toate rapoartele erau confuze de nu mai înţelegeai nimic. Timsen mai ales îşi înjura oamenii de-i trecea toate apele şi iar îi trimitea în căutarea Împăratului şi a lui Peter Marlowe înainte de a-i găsi poterele lui Grey şi Smedly-Taylor.

— Să-mi veniţi cu banii!

Oamenii lui Smedly-Taylor erau încă în aşteptare, nu-i scăpau din ochi pe australienii lui Timsen: nu ştiau nici ei ce să mai creadă.

Încotro or fi luat-o cei doi? Unde să-i caute?

Grey era şi el la pândă. Ştia că ambele culoare fuseseră blocate, spre nord şi spre sud. Nu mai era decât o chestiune de timp. Iar acum cercul hăitaşilor se închidea. Grey ştia acum sigur că nu-i mai scapă din mână, iar atunci când îi va prinde vor avea şi banii la ei. De-acum nu mai îndrăznesc ei să-i ascundă. E în joc o sumă mult prea mare. Dar Grey nu ştia nici despre oamenii lui Smedly-Taylor, nici despre australienii lui Timsen.

— Ia uită-te acolo! a şoptit Peter Marlowe, care îşi ridicase cu prudenţă capul dincolo de parapet, scrutând întunericul.

Mijindu-şi ochii, King s-a uitat şi el într-acolo. Gradaţii din poliţia militară nu erau la nici cincizeci de yarzi distanţă. S-a întors în partea cealaltă. Mişunau şi acolo multe alte stafii, pândeau, căutau, se grăbeau.

— Până aici ne-a fost, a rostit el încet, căutând febril o soluţie.

Şi atunci Împăratului i-a scăpat privirea dincolo de reţeaua de sârmă ghimpată, spre întunecimea junglei. De cealaltă parte a reţelei se vedea un gardian care îşi făcea rondul, păşind agale. „Okay, şi-a zis. Punem în aplicare ultimul plan. Ce-o fi o fi!"

— Ia aici, a şoptit el repezit, începând să scoată banii şi să-i îndese în buzunarele lui Peter Marlowe. Te acopăr eu. Tu treci prin sârmă. E singura noastră şansă.

— Eşti nebun, n-am să pot trece. Nu vezi gardianul ăla…

— Du-te, n-avem altă ieşire!

— N-am să reuşesc. Imposibil!

— După ce treci dincolo, îi îngropi şi te întorci pe aceeaşi rută. Eu îţi ţin tira, le distrag atenţia. La naiba, du-te odată!

— Uită-te şi tu, ce Dumnezeu! Mă împuşcă. Nu e nici la cincizeci de paşi… Renunţăm şi gata, asta a fost!

Peter Marlowe şi-a rotit privirea în jur, căutând înfrigurat vreo portiţă de scăpare; din răsucire, fără să-şi dea seama, s-a izbit de peretele şanţului cu mâna bolnavă, de care uitase cu totul, a gemut de durere.

— Dacă salvezi banii, a şuierat disperat King, îţi salvez şi eu braţul.

— Ce face?

— Ce-ai auzit! Ia-o din loc!

— Dar cum poţi tu să…

— Şterge-o! i-a tăiat scurt vorba Împăratul. Numai dacă salvezi toţi banii.

Peter Marlowe l-a privit în ochi doar o clipă, a sărit din şanţ, a ajuns în câteva salturi la reţeaua de sârmă ghimpată şi s-a strecurat pe sub ea, aşteptându-se în orice moment să primească un glonte în cap. În secunda în care a pornit Peter Marlowe, King s-a săltat şi el din şanţ şi a luat-o la fugă spre potecă. Acolo s-a prefăcut că se împiedică şi s-a

prăbuşit în praf cu o bufnitură, înjurând în gura mare. Gardianul s-a uitat repede spre el de dincolo de gard şi a râs cu poftă, iar când s-a întors la postul lui n-a mai văzut decât o umbră, ceva ce putea să fie doar o părere. În mod sigur nu un om.

Lipit tot de pământ, Peter Marlowe se târa ca o vietate a junglei printre tufişurile întunecate. Deodată, şi-a ţinut răsuflarea şi a îngheţat. Gardianul venea ţintă spre el, tot mai aproape, aproape de tot, a călcat la numai câţiva centimetri de mâna lui Peter Marlowe, pe urmă celălalt bocanc a trecut peste ea un pas mai încolo. Când s-a mai îndepărtat încă cinci paşi, Peter Marlowe s-a târât ca un şarpe în desiş, mai la întuneric, cinci, zece, douăzeci, treizeci de paşi, iar când a fost la patruzeci de paşi, în siguranţă, abia atunci inima a început să-i bată din nou şi a trebuit să se oprească ca să-şi simtă iar respiraţia, bătăile inimii, durerea din braţ, braţul pe care, cine ştie, s-ar putea să-l aibă iarăşi. Ba da, dacă aşa a spus Împăratul, aşa va fi!

A rămas acolo, întins la pământ, rugându-se să-şi recapete răsuflarea, rugându-se să rămână în viaţă, rugându-se să mai aibă putere, rugându-se pentru King.

King şi-a ţinut şi el răsuflarea până ce a fost sigur că Peter Marlowe a ajuns cu bine în junglă. S-a ridicat de jos şi s-a apucat să se scuture pe pantaloni, bombănind. După doar câteva clipe, Grey şi cu un gradat erau lângă el.

— Stai pe loc!

— Cine, eu? s-a făcut Împăratul că nu-l recunoaşte dintr-o dată pe Grey, s-a aplecat înainte ca să-l vadă mai bine. A, dumneavoastră eraţi! Bună seara, domnule căpitan Grey.

Apoi, cu un gest brusc, a scuturat de pe umăr mâna gradatului.

— Ia laba de pe mine!

— Eşti arestat! a spus Grey.

— Pentru ce, domnule căpitan?

— Fă-i percheziţie, sergent!

Împăratul s-a supus, liniştit. Acum, dacă nu mai avea banii asupra lui, Grey nu putea să-i facă nimic. Chiar nimic.

— N-are nimic la el, dom' căpitan, a raportat gradatul.

— Căutaţi în şanţ, a ordonat Grey, apoi s-a întors iar spre Împărat. Unde e Marlowe?

— Cine? n-a auzit bine Împăratul.

— Marlowe! a urlat Grey.

Fierbea. „Niciun sfanţ la porcul ăsta, iar Marlowe parcă a intrat în pământ!”

— O fi ieşit şi el la plimbare, domnule căpitan.

Împăratul se străduia acum să fie cât mai politicos, să se concentreze numai asupra lui Grey şi a pericolului imediat, pentru că simţea că primejdia nu a trecut cu totul, iar în preajma clădirii

închisorii se mai vedeau nişte stafii răuvoitoare care l-au mai urmărit o vreme înainte de a se mistui în noapte.

— Unde ai ascuns banii? l-a auzit pe Grey întrebând.

— Ce bani?

— Banii pe care i-ai căpătat pe diamant.

— Care diamant, domnule căpitan?

Grey şi-a dat seama că, pentru moment, fusese bătut. Adică se putea da bătut dacă nu-l găseşte nici pe Marlowe cu banii la el. „Bine, bandiţilor, şi-a zis în sinea lui Grey, scrâşnind de furie. Bine, ţie îţi dau drumul, dar nu te slăbesc din ochi şi, până la urmă, tot tu ai să mă duci la Marlowe."

— Asta-i tot, pentru moment, a mormăit înciudat Grey. De data asta ne-ai avut. Dar mai e şi data viitoare.

King s-a îndreptat spre baraca lui, râzându-şi în barbă. „Crezi că am să te duc la Peter, aşa-ţi închipui, nu, Grey? Te-ai făcut atât de şmecher că dai şi-n gropi".

În baracă i-a găsit pe Max şi pe Tex. Erau şi ei leoarcă de sudoare.

— Ce s-a-ntâmplat? a întrebat Max.

— Nimic… Max, du-te de-l caută pe Timsen. Spune-i să mă aştepte sub fereastră. Acolo vorbesc cu el. Zi-i să nu intre în baracă. Grey e încă pe-aici, cu ochii pe noi.

— Okay!

Împăratul a pus de o cafea. Acum trebuia să-şi pună creierul la bătaie. Cum să organizeze transferul? Unde să aibă loc? Ce hotărâre să ia în privinţa lui Timsen? Cum să-l păcălească pe Grey ca să nu-i ia urma lui Peter?

— Ai vrut să mă vezi, camarade?

Împăratul nu şi-a întors privirea spre fereastră. Şi-a aruncat doar ochii în lungul barăcii. Ceilalţi americani au priceput aluzia şi l-au lăsat singur. S-a uitat lung după Dino, i-a răspuns la zâmbet, tot aşa, din colţul gurii.

— Timsen? a făcut Împăratul, mestecând în ibric.

— Da, camarade?

— Ar trebui să-ţi sucesc gâtul, potaie.

— N-a fost vina mea, camarade. S-au cam încurcat niţeluş lucrurile şi…

— Mda… Ai vrut să ai şi banii, şi diamantul.

— Încercarea moarte n-are, camarade, a chicotit încet Timsen. N-are să se mai întâmple.

— De asta poţi să fii chiar sigur!

Împăratului îi plăcea de Timsen. Chibzuit şi dibaci. Avea şi dreptate că-ncercarea moarte n-are, mai ales când miza e atât de mare. În plus, avea nevoie de Timsen.

— Facem transferul în cursul zilei. Ca să nu mai avem surprize. Îţi

trimit eu vorbă când.

— E-n regulă, camarade. Unde-i englezoiul?

— Care englezoi?

— Bine, ne vedem mâine, a râs Timsen.

Împăratul şi-a băut cafeaua pe îndelete. L-a chemat pe Max şi l-a însărcinat să păzească cetatea. Pe urmă a sărit pe fereastră, cu grijă să nu facă zgomot, s-a furişat, ţinându-se mereu la întuneric, până la zidul închisorii. A avut grijă să nu fie observat, dar nu chiar prea multă grijă; a râs în sinea lui când l-a simţit pe Grey pornind în urmărire. Se prefăcea cu multă conştiinciozitate. S-a întors de câteva ori din drum, a dat câteva ocoluri printre barăci. Cuprins de o înverşunare rece, Grey îl urma ca o umbră. Împăratul l-a purtat aşa până la poarta închisorii, s-a învârtit prin curtea interioară, a intrat repede într-un corp de clădire. În sfârşit, Împăratul s-a îndreptat spre o celulă de la etajul patru, prefăcându-se mereu tot mai îngrijorat. Când a intrat în celulă, a avut grijă să lase uşa puţin întredeschisă. Cam din sfert în sfert de oră deschidea uşa şi se uita încruntat în lungul coridorului. A repetat circul ăsta până ce a apărut Tex.

— E-n ordine! i-a raportat Tex.

— Bun!

Însemna că Peter s-a întors cu bine şi putea, deci, să termine cu prefăcătoria. Fără să se mai ascundă, s-a întors la baraca lui.

— Unde-ai fost? i-a făcut el cu ochiul lui Peter Marlowe.

— Ce mi-am zis eu? Ia să văd ce-mi mai face prietenul…

— Vrei o cafea?

— Mulţumesc.

Grey era în uşă. Nu a spus nimic, i-a privit doar. Peter Marlowe nu avea decât un sarong pe el. Sarongul nu are buzunare. Banderola de ofiţer o avea legată la umăr.

Peter Marlowe şi-a dus cana la buze, a sorbit încet din cafea, cu ochii ţintă la Grey; acesta s-a întors scurt şi a dispărut în noapte.

Peter Marlowe s-a ridicat; abia se mai ţinea pe picioare.

— Cred c-am să mă duc să mă culc.

— Sunt mândru de tine, Peter.

— Ai să te ţii de cuvânt, nu-i aşa?

— Sigur.

— Mulţumesc.

În noaptea aceea Împăratul şi-a chinuit mintea cu o nouă problemă. Cum naiba să facă ceea ce a promis că va face?

Capitolul 19

În timp ce înainta pe potecă spre baraca australienilor, Larkin era adânc tulburat. Era îngrijorat din pricina lui Peter Marlowe, se vedea că rana de la mână îl doare mai tare decât vrea să recunoască, prea tare ca să mai poată fi tratată ca o simplă zgârietură. Era îngrijorat şi din pricina bătrânului Mac. Noaptea trecută Mac vorbise şi ţipase în somn. Şi mai era îngrijorat şi pentru Betty. Visase şi el urât în ultimele câteva nopţi, nişte imagini sucite rău: Betty şi el, apoi ea cu alţi bărbaţi în pat, el se uită, iar ea îi râde în nas.

Larkin a intrat în baracă, s-a dus drept la Townsend care zăcea în culcuşul lui.

Townsend avea obrazul umflat şi zgâriat de abia i se mai vedeau ochii, era plin de vânătăi pe braţe şi pe piept. Când a deschis gura să-i răspundă lui Larkin, s-a văzut că în locul dinţilor din faţă nu mai avea decât o năclăială de sânge.

— Cine ţi-a făcut asta, Townsend?

— Nu ştiu, a scâncit Townsend. Au sărit pe mine mai mulţi, pe neaşteptate.

— Pentru ce?

O lacrimă s-a prelins încet pe obrazul învineţit.

— Eu n-am… n-am avut nimica… nimica ce să-mi ia. N-nu ştiu de ce…

— Suntem numai noi doi aici, Townsend. Cine te-a atacat?

— Zău că nu ştiu, a gemut chinuit Townsend. Ce mi-au făcut, Doamne, ce mi-au făcut…

— De ce te-au atacat?

— Eu… ce ştiu eu?

Dar în acelaşi timp Townsend dorea să strige: „Diamantul, la mine era diamantul!” Ar fi avut nevoie şi de ajutorul colonelului ca să pună mâna pe ticăloşii care i-l furaseră. Dar nu putea să-i spună de diamant pentru că atunci colonelul are să vrea să ştie de unde l-a avut şi atunci el va trebui să spună că i l-a luat lui Gurble. Ar urmă atunci alte întrebări despre Gurble şi cum de l-a luat el tocmai de la… Gurble? Cel care s-a sinucis? Atunci s-ar putea să nu fie chiar sinucidere, n-o fi oare la mijloc o crimă? Dar nu fusese vorba de crimă, cel puţin el, Townsend, n-ar crede, dar cine ştie, poate că cineva l-o fi omorât pe Gurble cu gândul să pună mâna pe diamant. „Dar în seara aceea Gurble lipsea din baracă, am simţit de îndată forma inelului când i-am pipăit salteaua, l-am scos şi am plecat cu el în noapte… Cine să mai dovedească ceva? S-a întâmplat ca Gurble să se omoare chiar în noaptea aceea, aşa că alte necazuri n-am mai avut. Decât poate că tocmai eu l-am omorât pe Gurble pentru că i-am furat piatra, poate că

pentru Gurble asta a fost ultima picătură: faptul că a fost dat afară din unitate pentru că a furat din porţii şi pe urmă i-a dispărut şi diamantul. Poate că pe chestia asta s-a scrântit la cap, sărmanul tâmpit, de şi-a dat drumul în closet cu capul înainte! Dar n-are niciun sens să furi din porţiile altora atunci când ai un diamant de vânzare. N-are rost. Ba chiar deloc. Decât poate că tocmai eu am pricinuit moartea lui Gurble şi de atunci mă tot blestem întruna pentru că am furat diamantul. De când m-am făcut hoţ, n-am mai avut nicio zi de linişte, nicio zi, o zi măcar. Iar acum, credeţi-mă sau nu, sunt bucuros că mi l-au luat, că mi l-au furat şi mie."

— N-nu ştiu, a repetat Townsend printre suspine. Larkin şi-a dat seama că n-are rost să mai insiste şi l-a lăsat pe Townsend cu durerea lui.

— Ah, scuză-mă, părinte, a spus Larkin.

Fusese cât pe ce să se ciocnească de părintele Donovan când cobora treptele de la baracă.

— Te salut, prietene. Cum o mai duci? Şi Mac? Şi tânărul Peter?

Părintele Donovan era o apariţie fantomatică, incredibil de slab, cu ochii adânc afundaţi în orbite şi o privire ciudat de senină.

— Mulţumesc, bine, i-a răspuns Larkin, a făcut apoi semn spre Townsend. Ştii ceva despre povestea asta?

Donovan s-a uitat spre Townsend.

— Nu văd decât un om chinuit, a spus el cu blândeţe.

— Iartă-mă, n-ar fi trebuit să întreb, s-a scuzat Larkin, a rămas o clipă pe gânduri, i-a zâmbit. Nu vrei să facem o partidă de bridge? Poate astă seară? După masă?

— Da. Mulţumesc. Mi-ar face multă plăcere.

— Bine atunci. Ne vedem după masa de seară.

Părintele Donovan l-a urmărit cu privirea pe Larkin, pe urmă a intrat în baracă şi s-a aşezat pe marginea patului lui Townsend. Acesta nu era catolic. Însă părintele Donovan se dăruia tuturor celor aflaţi în suferinţă căci ştia că sunt cu toţii copiii Domnului. „Dar sunt oare, chiar toţi? se întreba el acum nedumerit. Pot oare face copiii Domnului asemenea lucruri?"

Pe la prânz s-au pornit deodată şi ploaia, şi vântul. N-a mai rămas nici om, nici loc uscat în tot lagărul. Pe urmă ploaia a contenit, dar vântul a suflat şi mai tare. Smulgea frunze uscate din acoperişuri, le rostogolea prin toată zona, amestecându-le cu bucăţi de cârpă şi pălării rupte, din paie de orez. Când a stat vântul lagărul şi-a revenit la normal, iar frigea soarele, iar se adunau muştele. Vreo jumătate de oră s-a mai scurs ceva apă prin şanţuri, apoi s-a dus în pământ, s-a strâns pe alocuri în băltoace. S-au adunat şi mai multe muşte.

Peter Marlowe a urcat încet pe colină. Acum parcă nu-i mai păsa de

nimic. Era plin de noroi pe picioare pentru că ieşise mai înainte în plină furtună cu nădejdea că vântul şi ploaia s-ar putea să-i alunge durerea aceea surdă. Dar parcă nici nu l-au atins.

S-a oprit în dreptul ferestrei lui King, a băgat capul înăuntru.

— Cum te mai simţi, Peter, prietene?

King s-a ridicat din pat, a scos un pachet de „Kooa".

— Groaznic, a mărturisit Peter Marlowe, lăsându-se pe banca de sub şopron; îi venea cu greaţă de durere. Mă omoară mâna asta, a râs el forţat. Am glumit, desigur!

King a sărit pe fereastră, s-a aşezat lângă el.

— Încearcă şi tu să uiţi de…

— Cum dracului vrei să uit? a izbucnit Peter Marlowe, dar şi-a regretat imediat slăbiciunea. Iartă-mă. M-am făcut cam nevricos. Nici nu mai ştiu ce-mi scapă din gură.

— Atunci ia o ţigară, l-a poftit King.

I-a aprins-o tot el. „Da, şi-a zis în gând Împăratul, am cam încurcat-o. Englezul învaţă repede, chiar foarte repede. Cel puţin aşa mi se pare. Ia să vedem."

— Mâine încheiem afacerea. Ar trebui să aduci banii în seara asta. Îţi asigur eu spatele.

Peter Marlowe nu l-a auzit însă. Braţul îi ardea, iar în cap îi zvâcnea un singur cuvânt. Amputare! Parcă auzea deja scrâşnetul ferăstrăului, parcă simţea cum muşcă din os, din carnea lui. Gândul l-a cutremurat.

— Şi cu… asta cum rămâne? a întrebat el încet, ridicându-şi ochii de la braţul bolnav. Eşti sigur că poţi face ceva?

King a făcut din cap că da, dar în sinea lui şi-a zis: „Ai văzut? Eu ce ţi-am spus? Numai Pete ştie unde sunt banii, dar n-are să-i scoată de acolo până nu aranjez chestia cu tratamentul. Nu apare leacul, nu mai apar nici banii. Nu am banii, nu se face vânzarea. Nu se face vânzarea, n-am niciun profit. Da, a oftat Împăratul, mare lucru e să cunoşti aşa de bine la oameni. Dar când îţi faci bine socotelile, aşa cum mi-am făcut eu aseară, până la urmă târgul nu-i rău deloc. Dacă Pete nu şi-ar fi riscat pielea, acum am fi amândoi la carceră, fără bani, fără nimic. Şi pe urmă Pete îmi poartă noroc. Afacerea încheiată e cât se poate de bună. Iar pe lângă toate acestea, Pete e şi un băiat de ispravă. Un tip fain. Şi, la urma urmei, cui îi convine să-şi piardă braţul chiar aşa? Pete are tot dreptul să strângă acum şurubul. Mă bucur că a învăţat şi el ceva de la mine."

— Lasă asta în seama Unchiului Sam!

— Cine?

— Unchiul Sam? s-a mirat King. Simbolul Americii. Ştii cum vine asta, a adăugat el exasperat, ca John Bull{64}…

— A, iartă-mă. Azi… nu ştiu cum… mă simt…

Peter Marlowe a simţit că iar îl ia un val de greaţă.

— Du-te mai bine să te întinzi la tine-n pat. Am eu grijă de celelalte.

Când s-a ridicat, Peter Marlowe şi-a dat seama că abia se ţine pe picioare. A vrut să zâmbească, să-i mulţumească lui King şi să-i siringă mâna, dar şi-a amintit de cuvântul acela, n-a mai simţit decât hârşâitul ferăstrăului, aşa că a făcut doar moale din cap şi a pornit spre baraca lui.

„Pir-ar al naibii, şi-a zis amărât King în sinea lui. Acum crede c-am să-l las baltă, că n-am să fac nimic decât dacă mă are el la mână. Dar să ştii, Peter, vreau să te-ajut. Sigur că da! Chiar dacă nu-mi pui mâna-n gât. La dracu', Peter! Doar eşti prietenul meu!"

— Hei, Max!

— Aici!

— Adu-mi-l aici pe Timsen, în viteză!

— 'Nţeles!

Împăratul a descuiat cufărul negru, a scos trei ouă.

— Tex, vrei să-ţi găteşti un ou? Împreună cu astelalte două?

— Ba bine că nu! a rânjit Tex, luând repede ouăle, ca să nu-l lase să se răzgândească. Auzi, m-am uitat azi la Eva. Zău că parcă s-a mai îngrăşat.

— Imposibil. Abia ieri am dat-o la montă. Tex a bătut un step.

— Peste douăzeci de zile ne face iar tătici!

A luat şi porţia cuvenită de ulei şi s-a dus la bucătărie.

Împăratul s-a întins în pat, scărpinând locul unde îl pişcase un ţânţar, urmărind şopârlele de pe grinzi cum vânează muşte şi se împerechează în neştire. A închis ochii, s-a lăsat pradă unei amorţeli plăcute. Nu se făcuse nici ora prânzului, iar el muncise cât pentru o zi întreagă. La naiba, până mâine dimineaţă la şase toată treaba e ca şi încheiată.

A râs în sinea lui, amintindu-şi cum a fost. „Da, dom'le, se merită să ai o bună reputaţie şi să ştii cum să-ţi faci reclamă..."

Se întâmplase cu puţin înainte de răsăritul soarelui. Dormea iepureşte, ca întotdeauna. A auzit prin vis un glas molcom, prudent, dar insistent, care-l striga.

S-a trezit pe dată, s-a uitat pe fereastră şi a văzut un om subţire ca o nevăstuică; abia se distingea prin negura de început de ziuă. Un om pe care nu-l mai văzuse niciodată.

— Ce e?

— Am ceva de vânzare.

Glasul era răguşit, lipsit de orice expresie.

— Cine eşti?

În loc de răspuns, individul şi-a desfăcut pumnul, arătându-şi unghiile sparte şi pline de negreală. Avea în palmă inelul cu diamant.

— Ţi-l dau cu zece mii. Dacă se vinde repede, a adăugat el pe un ton sarcastic.

În clipa următoare degetele s-au închis la loc atunci când Împăratul a dat să-i ia inelul, pumnul s-a retras.

— Diseară, a rânjit omul, dezgolindu-şi gingiile fără dinţi. Ăsta-i inelul, n-avea teamă.

— Tu eşti proprietarul?

— Marfa-i la mine, nu-i aşa?

— Se face. La ce oră?

— Mă aştepţi aici. Vin numai dacă văd că nu-i nicio iscoadă primprejur.

A dispărut apoi la fel de brusc cum se ivise.

Împăratul s-a întins mai comod, încântat de această nouă întorsătură. „Sărmanul Timsen, şi-a zis. De data asta a făcut-o de oaie, amărâtul! Iau inelul la jumătate de preţ."

— Bună, camarade! s-a auzit vocea lui Timsen. Ai vrut să mă vezi?

Împăratul a deschis ochii şi a căscat, acoperindu-şi gura cu podul palmei. Tiny Timsen tocmai intra în baracă.

— Salut!

Împăratul şi-a dat jos picioarele din pat, s-a întins de i-au trosnit oasele.

— M-am cam ostenit astăzi. Prea multă vânzoleală. Vrei un ou? Am trimis să-mi gătească o pereche.

— Sigur că vreau şi eu un ou.

— Simte-te ca acasă, l-a poftit Împăratul, permiţându-şi acum să facă pe gazda primitoare. Hai să nu mai lungim vorba. Azi după amiază încheiem afacerea.

— Nu, a clătinat din cap Timsen. Nu azi. Mâine.

Împăratul abia s-a ţinut să nu-i râdă în nas.

— Până atunci se mai liniştesc niţeluş lucrurile, a spus Timsen. Aud că Grey şi-a făcut ieşirea din infirmerie. Acum are să stea cu ochii pe noi, s-a arătat tare îngrijorat Timsen. Trebuie să fim cu mare grijă. Amândoi, tu şi cu mine. N-aş vrea să încurcăm lucrurile tocmai acum. Acum trebuie sa am grijă şi de tine. Nu uita că suntem camarazi în treaba asta.

— Ce dracu' s-o mai lăsăm pe mâine, s-a arătat dezamăgit Împăratul. Hai să încheiem treaba în după-amiaza asta.

A ascultat apoi, hohotind de râs în sinea lui, l-a ascultat pe Timsen spunându-i cât de important e acum să dea dovadă de prudenţă, că proprietarul inelului e speriat de moarte, că aseară a încasat şi o mamă de bătaie şi că numai el şi cu oamenii lui ce-au izbutit să-l scape pe amărâtul ăla. Atunci Împăratul s-a convins definitiv că Timsen a ieşit păcălit, că diamantul i-a scăpat printre degete, că acum mai încearcă doar să câştige timp. „Pun pariu, şi-a zis încântat Împăratul, că australienii îşi ies din piele ca să pună mâna pe hoţ. Nu mi-ar plăcea să fiu în locul lui…, dacă reuşesc să-l înhaţe." Aşa că, mai

în silă, s-a lăsat convins. Cine ştie, poate că Timsen îl găbjeşte pe individ şi atunci rămâne în vigoare înţelegerea iniţială.

— Okay, fie, s-a învoit cu greu Împăratul. Poate că, pe undeva, ai şi tu dreptate. Rămâne, deci, pentru mâine.

Şi-a mai aprins o ţigară, a tras un fum, i-a întins-o apoi lui Timsen, a rostit apoi indiferent, făcându-şi jocul mai departe:

— În nopţile astea fierbinţi puţini dintre băieţii mei mai apucă un pui de somn. Cel puţin patru sunt de veghe. Toată noaptea.

Timsen a priceput imediat ameninţarea. Dar acum avea el alte necazuri. Cine, mama dracului, l-o fi atacat pe Townsend? Se ruga la toţi sfinţii ca oamenii lui să-i dibuiască pe ticăloşi cât mai repede. Ştia că trebuie să-i descopere pe bandiţi înainte ca aceştia să ajungă cu diamantul la Împărat, pentru că atunci poţi să zici că şi-a furat norocul.

— Ştiu cum e. La fel şi cu băieţii mei… noroc de ei că se ţin aproape de sărmanul Townsend.

„Tâmpitul, şi-a zis în gând Timsen. Cum de-a putut, idiotul, să fie atât de slab încât să se lase ciomăgit şi să nu apuce să zbiere înainte de a fi prea târziu?”

— În vremurile astea trebuie să fim cu multă băgare de seamă.

A venit Tex cu ouăle făcute: cei trei le-au mâncat cu raţia de orez de la prânz, au servit şi câte o cafea tare după aceea. La vremea când Tex s-a apucat să strângă vasele, Împăratul adusese discuţia exact acolo unde şi-o dorea.

— Ştiu de un tip care ar vrea să cumpere ceva medicamente.

Timsen a clătinat trist din cap.

— N-are nicio speranţă, amărâtul de el. Nicio posibilitate. Păcat!

„Ah, şi-a zis el în gând. Doctorii! Pentru cine-or fi? Împăratul n-are nevoie, asta-i sigur. Arată sănătos tun. Nici n-are de gând să le revândă mai departe. Împăratul nu face comerţ cu medicamente, ceea ce nu-i rău pentru că în felul ăsta lasă toată piaţa la mâna mea. Oricum, trebuie să fie cineva care îi este apropiat. Altfel nu s-ar fi băgat. Nu e sectorul lui. O fi bătrânul McCall? Sigur că da! Aud că nu s-a simţit prea bine în ultimele zile. Sau poate colonelul? Nici el nu se arată prea în formă.”

— Am auzit de un inglişman care are ceva chinină. Dar să ştii că cere o avere pe ea.

— Am nevoie de nişte antitoxină. Un flacon. Şi praf de sulfonamidă.

Timsen a fluierat a pagubă.

— Nicio speranţă!

„Antitoxină şi sulfonamidă! Cangrenă! E englezul. Auzi, domnule, cangrenă! Aşa da, se leagă totul. Englezul trebuie să fie!” Timsen reuşise, într-adevăr, să monopolizeze comerţul la negru cu medicamente, dar nu numai datorită vicleniei sale. Se pricepea bine la

medicamente încă din civilie, de pe când lucrase ca ajutor de farmacist, dar despre asta nu spusese nimănui pentru că atunci ticăloşii ăia l-ar fi băgat în corpul sanitar, nu tu front şi nu tu lupte, şi nu există australian cât de cât demn de respect care să-şi facă ţara şi părinţii de râs rămânând doar un amărât de asistent sanitar necombatant.

— Nicio speranţă, a mai spus el o dată, clătinând din cap.

— Ascultă, i-a pus Împăratul mâna pe umăr. Îţi spun totul, aşa cum e.

Timsen era singurul om din lume care-i putea face rost de medicamente, aşa că trebuia să obţină ajutorul lui.

— E vorba de Peter.

— Ghinionul lui, a ridicat din umeri Timsen.

În sinea lui însă îl compătimea. „Sărmanul băiat. Deci cangrenă era… Om de nădejde altfel, curajos. Îl mai durea şi acum urma loviturii pe care i-o aplicase englezul noaptea trecută, când le ieşise în cale, lui şi Împăratului, împreună cu alţi trei camarazi.

Timsen a încercat să afle cât mai multe despre Peter Marlowe după ce Împăratul l-a luat sub aripa lui. Niciodată nu poţi spune că ai fost îndeajuns de prevăzător, de aceea este important să dispui de informaţii. Aşa a aflat Timsen despre cele patru avioane germane şi trei japoneze doborâte, despre sat şi despre încercarea englezului de a scăpa din Java, nu ca ceilalţi care s-au resemnat ca nişte molâi, s-au împăcat cu soarta. „Şi totuşi, dacă stai să te gândeşti, încercarea aceea a fost o prostie, oricum ai lua-o. Prea mult de mers. Da. Prea departe. Da, englezul ăsta e o comoară!”

Timsen s-a întrebat dacă ar putea risca să trimită un om la cabinetul doctorului japonez ca să ia medicamentele. Existau anumite riscuri, dar cabinetul şi drumul până acolo fuseseră deja bine explorate. „Amărâtul ăla de Marlowe trebuie să fie leşinat de groază. Sigur că am să-i fac rost de doctorii… şi asta pe gratis… sau măcar cu rambursarea cheltuielilor pe care le fac eu.”

Lui Timsen nu-i plăcea deloc să vândă medicamente, dar cineva tot trebuia s-o facă, mai bine el decât altcineva, pentru că preţul era întotdeauna rezonabil, pe cât de rezonabil cu putinţă; ştia că ar fi putut face avere dacă le vindea japonezilor, însă n-a făcut asta niciodată, şi-a desfăcut marfa numai în lagăr şi cu un câştig cu totul minim, dacă te gândeşti la riscurile pe care trebuia să şi le asume.

— Îţi vine să urli, a spus Timsen, când te gândeşti la toate transporturile alea de medicamente trimise prin Crucea Roşie care zac sub şoproanele din Kedah Street.

— Pe dracu’, ăsta-i zvon.

— Ba nu, nu este. Le-am văzut cu ochii mei, camarade. Într-o zi, când ne-au scos la lucru. Înţesate cu marfă de la Crucea Roşie: plasmă

sangvină, chinină, sulfamide, de toate, de la podea şi până-n tavan, în lăzi nedesfăcute. Păi, şopronul ăla trebuie să aibă pe puţin o sută de yarzi lungime şi treizeci lăţime. Şi tot ce-i acolo merge numai la ticăloşii de niponi. Lasă transporturile să intre, asta da. Intră prin Zhongkeng, aşa mi s-a spus. Crucea Roşie le predă siamezilor{65}, iar aceştia le transmit mai departe niponilor, toate cu destinaţia Changi, pentru prizonierii de război. Pe cuvântul meu, am văzut şi etichetele, numai că japonezii le păstrează numai pentru ei, maimuţoii.

— Mai ştie cineva de chestia asta?

— I-am raportat colonelului, el i-a spus comandantului de lagăr, care la rândul lui i-a spus ticălosului ăla mic – cum naiba-l cheamă, a, da, Yoshima – şi i-a cerut, comandantul adică, să ne predea medicamentele. Dar niponii i-au râs în faţă, i-au spus că nu-i decât un zvon şi cu asta s-a încheiat discuţia. De atunci nici nu ne-au mai scos la lucru în zona aceea. Mârşăvie curată! Nu-i drept, mai ales cu lipsa asta de medicamente… Măcar o parte să ne fi dat. Acum şase luni mi-a murit un prieten pentru că n-am putut face rost de un pic de insulină… iar eu am văzut lăzi întregi. Lăzi!

Timsen şi-a răsucit o ţigară, a tuşit, a scuipat; era atât de furios încât a dat cu piciorul în perete, ca să se mai răcorească.

Îşi dădea seama că n-are niciun rost să-şi facă sânge rău degeaba. Şi, pe deasupra, nu exista nicio posibilitate să ajungă cineva la şopronul acela. Dar pentru englez putea să facă rost de antitoxină şi de sulfonamidă. „Ăsta da, pe cinstea mea, merită… şi am să i le dau şi pe gratis!”

Dar Timsen era mult prea şmecher ca să se lase descoperit în faţa Împăratului. Ar fi fost o copilărie să-i dea de înţeles Împăratului că are şi el un punct slab pentru că acesta îl va folosi împotriva lui cândva, mai târziu, asta tot atât de sigur după cum Australia e paradisul pe pământ. „Şi pe urmă trebuie să-l am şi eu cu ceva la mână pe Împărat pentru afacerea cu diamantul. Ei, fir-ar mama lui! Iar am uitat de împuţitul ăla de tâlhar!”

Aşa că Timsen a pronunţat o cifră exorbitantă, apoi s-a lăsat convins, puţin câte puţin, să mai scadă din preţ. A cerut totuşi un preţ destul de piperat pentru că ştia că Împăratul are de unde să plătească, iar dacă-i spunea că poate obţine marfa pe bani mai puţini, acesta ar fi intrat la bănuială.

— Bine, s-a învoit până la urmă Împăratul, cu un aer mohorât. Batem palma.

În sinea lui însă nu era mohorât. Nu chiar atât de tare. Se aşteptase ca Timsen să-l jecmănească, dar, deşi preţul era mai mare decât ar fi vrut să dea, era totuşi destul de echitabil.

— Durează trei zile, a precizat Timsen, ştiind bine că peste trei zile va fi prea târziu.

— Am nevoie chiar în seara asta.
— Atunci te mai costă încă cinci sutare.
— Dar suntem prieteni! a exclamat Împăratul, sincer îndurerat. Zici că-mi eşti prieten şi mă jupoi de încă cinci procente?
— Aşa e, camarade, a rostit trist Timsen, ferindu-şi ochii. Dar ştii şi tu cum vine treaba. Trei zile e tot ce pot să-ţi promit.
— Lua-te-ar gaia să te ia! De acord.
— Iar tratamentul mai face încă cinci sutare.
— Cristoase! Şi asta pentru ce dracu' o mai fi?
Lui Timsen îi făcea multă plăcere să-l vadă pe Împărat pus pe jar.
— Vezi tu, i-a explicat el pe un ton amabil, ce-ai de gând să faci cu doctoriile, după ce le primeşti adică? Cum ai să-l tratezi pe pacient?
— Eu de unde naiba să ştiu?
— Ai văzut? Pentru asta mai plăteşti cinci sute. Altfel, după cum îmi închipui eu, tu îi dai englezului doctoriile, el se duce cu ele la infirmerie şi-i spune primului măcelar pe care-l întâlneşte în cale: „Am antitoxină şi nişte sulfamide, dregeţi-mi şi mie nenorocita asta de mână". Iar doctorul are să-i spună: „N-avem niciun fel de antitoxină, aşa că să-mi spui imediat de unde dracului ai furat-o". Şi, dacă englezul nu vrea să-i spună, atunci îi ia frumuşel doctoriile şi i le dă vreunui împuţit de colonel care suferă de trânji.
Cu o mişcare îndemânatică, a scos pachetul de ţigări din buzunarul Împăratului, s-a servit.
— Şi încă ceva, a mai adăugat el, vorbind acum cu toată seriozitatea. Trebuie să găseşti un loc unde să poată fi îngrijit separat. Să stea culcat. La unii antitoxina asta dă nişte reacţii tare păcătoase. Şi să fim înţeleşi că nu-mi iau răspunderea dacă tratamentul dă greş.
— Dacă ai antitoxină şi sulfonamidă, ce dracu' mai poate sa dea greş?
— Unii nu rezistă. Asta provoacă vărsături. Nasol de tot. Pe urmă, s-ar putea să nu-şi mai facă efectul. Depinde de cantitatea de toxine care i-a pătruns deja în organism, l-a lămurit Timsen, ridicându-se în picioare. Ne vedem mai pe seară. A, da, şi instrumentarul te mai costă încă cinci sute.
— Ce instrumentar, pentru numele lui Cristos? a explodat Împăratul.
— Seringi, bandaje, săpun... Tu pe ce lume trăieşti? s-a arătat aproape scârbit Timsen. Credeai că antitoxina e un fel de supozitor pe care i-l bagi undeva şi gala?
Împăratul s-a uitat lung, cu o mutră acră, în urma lui Timsen; îi venea să se ia la palme. „Te-ai crezut mare şmecher că ai aflat leacul cangrenei pe un preţ de-o ţigară şi pe urmă, cap-pătrat, uiţi să întrebi ce faci cu doctoriile alea după ce pui mâna pe ele! La naiba, ce mai contează acum! Târgul e făcut, ne-am înţeles şi la bani. Iar Peter poate

scapă cu mâna întreagă. În definitiv, nici preţul nu-i exagerat.”

Pe urmă Împăratul şi-a amintit de hoţul cu mutră de nevăstuică şi i-a mai venit inima la loc. Da, putea fi foarte mulţumit de cum i-a mers în ziua aceea.

Capitolul 20

În seara aceea Peter Marlowe şi-a cedat porţia de mâncare. Nu i-a dat-o lui Mac sau lui Larkin, aşa cum s-ar fi cuvenit, ci lui Ewart. Ştia că, dacă împarte mâncarea în unitatea lui, ceilalţi doi l-ar fi obligat să le dezvăluie adevărul. Şi n-avea niciun rost să le spună.

Ceva mai devreme, după-amiaza, ameţit de durere şi de groază, se dusese să-l vadă doctorul Kennedy. Iar a fost cât pe ce să înnebunească de suferinţă când i-a smuls pansamentul Pe urmă doctorul i-a spus fără menajamente:

— Otrava a trecut dincolo de cot. Pot să amputez şi sub cot, dar ar fi o pierdere de vreme. Mai bine facem operaţia într-o singură repriză. Îţi mai rămâne un ciot bunişor, de cel puţin cinci inci de la umăr în jos. Destul ca să ţi se poată monta un braţ artificial. Chiar prea destul, a repetat gânditor Kennedy, lipindu-şi palmele după cum îi era obiceiul. Nu mai pierde timpul, Marlowe, a râs el scurt şi a adăugat: *Domani e troppo tardi,* iar când Peter Marlowe s-a uitat năuc la el, i-a explicat sec: Mâine va fi prea târziu.

Cu chiu, cu vai, împleticindu-se, Peter Marlowe a ajuns la baracă, s-a culcat în patul lui, lăsându-se cuprins de frică. Pe urmă a venit masa de seară şi i-a cedat porţia lui Ewart.

— Crezi că ai febră? i-a zâmbit Ewart, fericit că s-a ales cu o porţie suplimentară. Ai nevoie de ceva?

— Să mă laşi în pace, doar atât! s-a întors Peter Marlowe cu spatele la el.

După un timp, s-a sculat şi a ieşit din baracă; regreta acum că, ceva mai devreme, consimţise să joace un bridge cu Mac, Larkin şi părintele Donovan, măcar un ceas sau două. „Eşti un tâmpit, şi-a spus cu amărăciune. Trebuia să rămâi în pat până se face vremea să treci prin reţeaua de sârmă ghimpată şi să iei banii.” Ştia însă că nu ar fi putut să zacă acolo ore în şir în aşteptarea momentului potrivit. Era mai bine să aibă ceva de făcut.

— Salut, camarade! şi-a încreţit Larkin buzele în chip de zâmbet.

Peter Marlowe nu i-a răspuns. S-a aşezat posac în pragul uşii. Mac a scăpat o privire spre Larkin care a ridicat uşor din umeri, neobservat.

— Peter, a început Mac pe un ton vesel, cam forţat, primim ştiri tot mai bune pe zi ce trece, nu-i aşa? Nu mai trece mult şi scăpăm cu toţii de-aici.

— Aşa e! l-a sprijinit Larkin.

— Sunteţi cu capul în nori, zău aşa! N-o să scăpăm niciodată de la Changi.

Peter Marlowe n-a vrut ca vorbele să-i sune strident, dar nu s-a mai putut stăpâni. Îşi dădea seama că i-a întristat pe amândoi, dar n-a

făcut nimic să-i împace. Era obsedat de ciotul de cinci inci lungime. I-a trecut un fior rece pe şira spinării, l-a străpuns până la încheietura picioarelor. „Cum naiba mai poate oare să mă ajute King? Cum? Fii realist. Dacă ar fi fost vorba de braţul lui King, ce-aş putea face eu, oricât de mult aş ţine la el? Nimic. Mai bine să priveşti adevărul în faţă, Peter. Ori îţi amputează braţul, ori mori. Simplu. Şi, dacă stai să judeci bine, parcă nu-ţi vine să mori. Încă nu. Dacă tot te-ai născut, eşti obligat să trăieşti. Cu orice preţ. Da, şi-a zis mai departe Peter Marlowe, trebuie să priveşti lucrurile în mod realist. King nu poate face nimic, chiar nimic. Nici nu mai era cazul să-l necăjeşti degeaba. Asta-i bătaia ta de cap, nu a lui. Acum totul e să iei banii de acolo, să i-i pui în braţe, pe urmă te duci la infirmerie, te întinzi pe masă şi-i laşi să-ţi reteze mâna."

Au rămas aşa multă vreme – el, Mac şi Larkin – în aerul fetid al inserării. Tăcuţi. Când a apărut şi părintele Donovan, l-au obligat să mănânce puţin orez cu *blachang.* L-au pus să mănânce chiar atunci, pentru că altfel ar fi împărţit cu alţii, aşa cum făcea mai în fiecare zi cu porţia lui.

— Sunteţi foarte drăguţi cu mine, le-a mulţumit Donovan, adăugând apoi cu o lucire vicleană în ochi: Acum, dacă mai şi recunoaşteţi că aţi rătăcit pe cărări greşite şi treceţi pârleazul pe partea dreptei credinţe, am să pot spune că am avut o seară bună.

Mac şi Larkin au râs împreună cu el. Peter Marlowe nu a râs.

— Ce-i cu tine, Peter? l-a întrebat Larkin, niţel iritat. Toată seara te-ai purtat precum câinele dingo după ce-a dat cu fundul gol prin mărăcini.

— Se întâmplă să mai fie omul şi fără chef, s-a grăbit să intervină Donovan ca să acopere momentul de tăcere încordată. Pe cinstea mea, ştirile sunt foarte bune, nu-i aşa?

Numai Peter Marlowe se simţea în afara aurei de prietenie care domnea în micuţa încăpere. Îşi dădea seama că prezenţa lui începe să devină enervantă, dar nu putea face nimic. Nimic.

Au început jocul. Părintele Donovan a deschis cu două pici.

— Pas, a mormăit Mac.

— Trei carale, a anunţat Peter Marlowe.

Dar în aceeaşi clipă i-a părut rău pentru că licitase ca un nătâng; spusese „carale" când ar fi trebuit să spună „cupe".

— Pas, a rostit apăsat Larkin.

Acum îi părea rău că venise cu propunerea să facă o partidă. Nu avea niciun farmec. Ba chiar deloc.

— Trei pici, a declarat părintele Donovan.

— Pas.

— Pas, a spus şi Peter Marlowe. Ceilalţi au ridicat miraţi ochii spre el.

— Ar trebui să ai mai multă credinţă…, i-a surâs părintele Donovan.
— Mi-e lehamite de credinţă!
Vorbele au fost rostite voit brutal, cu încrâncenare.
— Iartă-mă, Peter, am vrut doar să…
— Ascultă aici, Peter, l-a întrerupt cu asprime Larkin. Doar pentru că te-ai sculat azi cu fundul în sus…
— Am dreptul să am o părere şi consider că a fost o glumă proastă, i-a retezat vorba Peter Marlowe, s-a întors apoi furios spre Donovan. Dumneata îţi închipui că, dacă te sacrifici dându-le altora din mâncarea dumitale şi dormind în barăcile trupei, asta îţi dă dreptul să te erijezi în cine ştie ce autoritate! Credinţa dumitale e un mare zero! Ce-ţi oferă? Nimic! Credinţa e doar ceva pentru copii… la fel ca şi Dumnezeu. Ce mama dracului poate face El? Dacă e vorba să facă ceva cu adevărat… Spune! Ce?
Mac şi Larkin au rămas cu ochii la Peter Marlowe de parcă acum îl vedeau pentru prima dată.
— El poate da alinare, a răspuns părintele Donovan care ştia despre cangrenă; ştia el multe lucruri pe care şi-ar fi dorit să nu le ştie.
Peter Marlowe şi-a trântit cărţile pe masă.
— Tâmpenii! a zbierat el ca scos din minţi. Ştii bine că-i o tâmpenie. A, şi încă ceva, pentru că tot suntem la subiectul ăsta. Dumnezeu! Ştii ceva? Cred că Dumnezeu e un maniac, un sadic, un scelerat setos de sânge, un…
— Tu chiar ai înnebunit de tot, Peter? a ridicat tonul Larkin.
— Nu, n-am înnebunit. Uitaţi-vă şi voi la Dumnezeu, urla acum Peter Marlowe cu obrazul schimonosit de ură. Nu e-n El decât răutate… dacă există într-adevăr un Dumnezeu. Amintiţi-vă de toate vărsările de sânge comise în numele Domnului! i-a strigat el în faţă lui Donovan. De Inchiziţie îţi mai aminteşti? Mii şi mii de oameni arşi pe rug şi ucişi în chinuri în numele Lui! De sadicii catolici, nu de alţii! Şi nici nu mai vrem să ne gândim la milioanele de azteci, de incaşi, de indieni nefericiţi… La protestanţii care i-au ars şi i-au sfârtecat pe catolici, iar catolicii pe evrei şi pe mahomedani, şi iar pe evrei, pe mormoni{66}, pe quakeri{67} şi cine mai ştie pe cine, într-o nesfârşită baie de sânge… Ucide, torturează, dă foc! Atâta vreme cât invoci numele lui Dumnezeu, ai tot dreptul s-o faci. Câtă făţărnicie! Aşa că să nu-mi vorbeşti mie de credinţă! Nu înseamnă nimic!
— Şi totuşi te încrezi în Împărat, a spus încet părintele Donovan.
— Bănuiesc acum c-ai să-mi spui că el e unealta lui Dumnezeu?
— S-ar putea să fie. Eu nu sunt vrednic să ştiu.
— Am să-i comunic chestia asta, a râs isteric Peter Marlowe. Are să se tăvălească de râs!
— Ascultă, Marlowe! s-a ridicat în picioare Larkin, tremurând de indignare. Ori îţi ceri scuze imediat, ori pleci de-aici!

— Nu-ţi fie teamă, „domnule” colonel! i-a întors-o Peter Marlowe. Plec! s-a ridicat plin de ură faţă de ei, dar mai ales faţă de sine însuşi. Ascultă, părinte, eşti caraghios! Şi fustele astea sunt un caraghioslâc. Amândoi sunteţi nişte bancuri proaste: dumneata şi cu Dumnezeu. Şi nu-L slujeşti pe Dumnezeu, pentru că Dumnezeu este una cu diavolul. Eşti slujitorul Necuratului!

A luat o mână de cărţi de pe masă. I le-a aruncat în fată părintelui Donovan şi s-a năpustit ca un apucat afară. În noapte.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce i-o fi căşunat lui Peter? a spart după un timp Mac tăcerea îngheţată.

— Pentru numele Lui..., a murmurat plin de milă părintele Donovan. Peter are cangrenă. Trebuie să-i amputeze astăzi braţul, altfel moare. Aţi putut vedea şi voi dârele acelea roşii, mai sus de cot.

— Cum?!

Larkin a rămas împietrit, cu ochii la Mac. Apoi s-au sculat amândoi deodată şi au pornit în grabă spre uşă. Părintele Donovan i-a chemat înapoi din prag.

— Staţi! Voi tot nu puteţi face nimic.

— La naiba, trebuie să găsim ceva..., s-a oprit în loc Larkin. Sărmanul băiat... şi eu care-am crezut... săracul de el...

— N-avem nimic de făcut, decât să aşteptăm. Decât să ne păstrăm credinţa şi să ne rugăm. Poate că-l ajută Împăratul, dacă poate, a adăugat ostenit părintele Donovan. Împăratul este singurul om care ar putea face ceva.

Peter Marlowe a intrat clătinându-se în baraca americanilor.

— Mă duc acuma după bani, a mormăit el către King.

— Eşti nebun? E prea multă lume pe-afară.

— Să-i ia dracul pe toţi! i-a răspuns supărat Peter Marlowe. Vrei banii sau nu-i mai vrei?

— Ia loc. Stai jos!

King l-a silit să se aşeze pe marginea patului, i-a dat o ţigară, l-a îndemnat să bea o gură de cafea, iar în tot timpul acesta îşi spunea: „Doamne, câte trebuie să pătimească omul ca să scoată un câştig!” I-a explicat cu răbdare lui Peter Marlowe că trebuie să aibă mintea trează, că totul va fi în ordine, că treaba cu doctoriile e ca şi rezolvată... După vreo oră Peter Marlowe era ceva mai calm, cel puţin vorbea coerent. Dar King îşi dădea seama că a pierdut contactul cu el. Îl vedea că dă din cap din când în când, dar în adâncul fiinţei ştia că Peter Marlowe e dincolo de puterea lui de pătrundere, iar dacă e dincolo de el înseamnă că e dincolo de oricine.

— Acum e timpul, nu? a întrebat Peter Marlowe aproape orb de suferinţă, conştient că, dacă nu se ridică în clipa aceea, n-o să mai poată porni niciodată.

Împăratul ştia că e încă prea devreme ca să poată ieşi din lagăr în siguranţă, dar îşi dădea seama şi că nu-l mai poate ţine în baracă. S-a hotărât brusc, a trimis oameni de pază în toate direcţiile. În câteva minute toată zona era supravegheată. Max îl pândea pe Grey, care era la el în baracă, în pat. Byron Jones III îl pândea pe Timsen. Iar Timsen era în latura dinspre nord, lângă poartă, aştepta să-i vină medicamentele comandate; băieţii lui Timsen, altă sursă de pericol, patrulau fără încetare în tot perimetrul lagărului, căutând cu disperare să pună mâna pe cei care le-au răpit inelul.

Împăratul şi Tex l-au urmărit din ochi pe Peter Marlowe cum iese din baracă, păşind ca un strigoi, cum trece de potecă şi o ia spre şanţul de scurgere. S-a clătinat pe margine, a păşit peste el şi s-a îndreptat cu pas şovăit drept spre reţeaua de sârmă ghimpată.

— Maica Ta, Doamne, a suspinat Tex. Nu pot să mă uit!

— Nici eu, l-a îngânat Împăratul.

Cu mintea împăienjenită de durere, bâjbâind ca prin ceaţă. Peter Marlowe se chinuia să-şi concentreze privirea asupra reţelei de sârmă ghimpată. Se ruga acum să-l lovească un glonte. Suferinţa era mai presus de închipuire, mai mult decât poate să îndure un om. Dar glontele nu venea, aşa că a păşit mai departe, fără să se aplece, fără să se ferească. S-a împleticit chiar în preajma gardului, s-a ţinut de sârmă ca să-şi recapete echilibrul. Când a dat să se aplece ca să treacă printre sârme, a gemut încetişor şi s-a prăbuşit cu capul înainte, cufundându-se în smârcurile Infernului.

Împăratul şi Tex au venit în fugă până la gard şi l-au târât spre potecă, în afara zonei interzise.

— Ce-a păţit? i-a întrebat cineva din întuneric.

— Cred că s-a ţăcănit la cap, o fi de la soare, i-a răspuns Împăratul. Hai, Tex, să-l ducem în baracă.

L-au cărat pe braţe până la baracă, l-au culcat în patul lui King. Pe urmă Tex a plecat în grabă să retragă santinelele şi situaţia din baracă a revenit la normal, cu un singur om de pază afară.

Peter Marlowe zăcea în nesimţire, gemea, bâiguia ceva în delir. După un timp şi-a revenit din leşin. A strigat ceva şi a încercat să se dea jos din pat, dar n-a mai avut putere.

— Ia asta, i-a spus grijuliu King, dându-i să înghită patru aspirine. Stai liniştit, îndată o să-ţi fie mai bine.

Îi tremurau şi lui mâinile când i-a dat să bea apă. „Fir-ar mama lui a dracului, se zbuciuma el acum în gând, dacă Timsen nu se arată în seara asta cu doctoriile, atunci Peter n-o mai scoate la capăt, iar dacă se prăpădeşte, eu cum naiba mai găsesc banii ăia? Fir-ar să fie!"

Când Timsen a venit, în sfârşit, Împăratul era cu nervii ia pământ.

— Salut, camarade!

Timsen era şi el iritat. Stătuse de pază lângă poarta principală ca să-

i asigure acoperirea celui mai bun prieten al lui până ce acesta a trecut prin sârma ghimpată şi s-a furişat până în căsuţa doctorului japonez, care era la doar cincizeci de yarzi şi nu prea departe de biroul lui Yoshima, dar şi mai aproape de corpul de gardă, destul să pună la grea încercare nervii cei mai tari. Dar australianul izbutise să se strecoare nevăzut înăuntru şi iar afară, iar Timsen, cu toate că ştia bine că nu-i pe lume hoţ mai iscusit decât un australian pornit să-şi scoată un ce câştig, chiar şi aşa tot l-au trecut toate năduşelile până când omul a venit cu bine înapoi în lagăr.

— Unde facem treaba? a întrebat el grăbit.

— Aici.

— Bine. Pune nişte oameni de pază, să fim siguri.

— Unde e sanitarul?

— Eu sunt primul, i-a răspuns prudent Timsen. Steven n-a putut să vină acum. Data viitoare vine el.

— Eşti sigur că le pricepi?

— Mai bine fă dracului niţică lumină! s-a răstit la el Timsen. Sigur că mă pricep. Ai pus nişte apă la fiert?

— Nu.

— Atunci pune-o naibii să fiarbă! Voi, yankeii, chiar de nimic nu sunteţi în stare?

— Ia mai tacă-ţi fleanca!

Împăratul i-a făcut semn lui Tex, acesta a pus o gamelă cu apă pe reşou. Timsen a desfăcut trusa chirurgicală, a întins pe masă un prosopel.

— Dracu' să mă ia, s-a minunat Tex. În viaţa mea n-am văzut un lucru atât de curat. E aproape albastru de alb ce e!

Timsen a scuipat printre dinţi, s-a spălat îndelung pe mâini folosind un săpun neînceput, a pus la fiert seringa şi celelalte instrumente. Pe urmă s-a aplecat deasupra lui Peter Marlowe. L-a lovit uşor, de câteva ori, cu palma peste faţă.

— Hei, camarade!

— Da, a îngăimat abia auzit Peter Marlowe.

— Acum am să-ţi curăţ rana, bine?

Peter Marlowe a încercat să se concentreze.

— Cum?

— Îţi fac injecţie cu antitoxină…

— Trebuie să mă duc la infirmerie, a bâiguit ca un beţiv Peter Marlowe. Am venit să… să-mi tăiaţi mâna… Când vă spun că…

Şi-a pierdut iar cunoştinţa.

— Poate-i mai bine aşa, a spus Timsen.

După ce s-a răcit seringa sterilă, Timsen i-a făcut o injecţie cu morfină.

— Trebuie să mă ajuţi, s-a întors el brusc spre Împărat. Măcar vezi

dracului să nu-mi intre sudoarea în ochi!

Supus, Împăratul s-a dus să ia un prosop curat. Timsen a aşteptat să-şi facă injecţia efectul, apoi a dat jos repede pansamentul vechi şi a dezgolit rana.

— Doamne Dumnezeule!

Toată zona rănii era tare umflată, cu o tentă vânătă, verzuie pe alocuri.

— Mă tem că-i prea târziu, a suspinat Timsen.

— Nu mă mai mir deloc, a spus Împăratul, că amărâtul a luat-o razna de tot.

Strângând din dinţi, Timsen a îndepărtat cu grijă porţiunile de piele putredă de la suprafaţă, a curăţat plaga în profunzime, a spălat-o cât a putut de bine. Pe urmă a presărat praf de sulfonamidă peste carnea vie, i-a aplicat un pansament strâns. După ce a terminat, s-a îndreptat de şale şi a oftat adânc.

— Mi-a înţepenit spinarea de tot! a declarat el satisfăcut, s-a uitat lung la bandajul imaculat, apoi i-a spus Împăratului: Ai o bucată de cârpă?

Împăratul a luat din cui o cămaşă, i-a întins-o. Timsen a rupt o mânecă, a făcut-o fâşii pe care le-a înfăşurat pe deasupra pansamentului proaspăt.

— Asta pentru ce dracu' o mai faci? l-a întrebat năucit Împăratul.

— Camuflaj, l-a lămurit Timsen. Sau îţi închipui că ar putea să se plimbe prin lagăr cu un bandaj nou şi frumuşel la mână şi să nu-l întrebe vreun doctor curios sau, şi mai rău, vreun poliţai de unde naiba a făcut rost de el?

— A, da, acum înţeleg.

— Bun, înseamnă că faci progrese!

Împăratul s-a făcut că nu bagă în seamă înţepătura. Îi venea şi acum rău de la stomac gândindu-se la cum arăta mâna lui Peter Marlowe şi la cum mirosea, la tot sângele ăla şi la pansamentul năclăit de puroi de pe podea.

— Hei, Tex, aruncă dracului împuţiciunea aia.

— Cine, eu? De ce să…

— Am spus s-o arunci!

Tex a luat cu scârbă bandajul de jos, a ieşit cu el afară. A făcut o gropiţă cu vârful piciorului în pământul moale, l-a îngropat şi abia atunci i s-a făcut rău. Când s-a întors în baracă a spus doar atât:

— Slavă Domnului că nu trebuie să fac asta în fiecare zi.

Cu degetele tremurânde, Timsen a umplut iar seringa, s-a plecat asupra braţului lui Peter Marlowe.

— Trebuie să mă urmăreşti cum fac. Uită-te, ce mama dracului faci tu acolo! a mârâit el, văzându-l pe Împărat că întoarce capul. Dacă nu vine Steven, s-ar putea să trebuiască să i-o faci tu. Se injectează

intravenos, corect? Întâi dibuieşti vena. Pe urmă înfigi acul în ea şi-l tragi doar un pic înapoi, cât să intre un firişor de sânge în seringă. Ai văzut? Atunci eşti sigur că acul a prins vena. Când te-ai asigurat, începi uşurel să împingi antitoxina înăuntru. Dar nu te grăbeşti! Cam trei minute pentru un centimetru cub.

Împăratul s-a uitat îngreţoşat până ce Timsen a tras acul afară şi a apăsat o bucăţică de vată pe locul înţepăturii.

— La naiba, a mormăit Împăratul. Niciodată n-am să fiu în stare.

— Dacă vrei să moară, n-ai decât! i-a tăiat-o scurt Timsen; era şi el năduşit tot, îi era greaţă. Şi când te gândeşti că taică-meu vroia să mă fac doctor! a exclamat el, apoi l-a împins brusc pe King la o parte şi s-a aplecat peste marginea ferestrei, cuprins de o criză violentă de vomă. Fă-mi şi mie o cafea. Merit, nu?

Peter Marlowe s-a mişcat în pat, doar pe jumătate treaz.

— Ai să te faci bine, camarade. Înţelegi ce-ţi spun eu? i-a spus Timsen cu blândeţe.

Lui Peter Marlowe încă nu-i revenise vederea; a dat din cap că da, înţelege şi a ridicat braţul. Câteva clipe s-a uitat la el neîncrezător, pe urmă a gângăvit buimac:

— Ce-i… ce s-a-ntâmplat? Văd că… mai e… îl mai am!

— Sigur că-l mai ai, i-a spus mândru King. Te-am doftoricit noi. Antitoxină… tot tacâmul. Eu şi cu Timsen!

Peter Marlowe a rămas cu ochii la el, mişca din buze, dar nu putea scoate nici, un cuvânt. Abia într-un târziu a izbutit să şoptească:

— Îl mai am… încă.

Şi-a folosit mâna dreaptă ca să pipăie braţul care nu mai trebuia să fie acolo, dar era. Şi când s-a convins că nu visează, s-a lăsat pe spate, lac de sudoare, şi a izbucnit în plâns. Câteva minute mai târziu a adormit.

— Auzi, sărmanul fraier, a spus Timsen. Probabil că s-a crezut pe masa de operaţie.

— Acum cât timp nu-şi revine-n simţiri?

— Cam încă două ceasuri. Ascultă, trebuie să i se facă o injecţie la fiecare şase ore până ies toate toxinele din el. Asta face în total cam patruzeci şi opt de ore. În fiecare zi trebuie schimbat pansamentul. Şi altă sulfonamidă de fiecare dată. Dar asta trebuie să ţii minte în primul rând: injecţiile să fie făcute la fix! Şi să nu te mire dacă varsă tot ce are-n el. Are să aibă sigur o reacţie. Cam rea. Prima doză i-am dat-o cam mărişoară.

— Crezi că se face bine?

— La asta îţi dau răspunsul peste zece zile.

Timsen şi-a strâns trusa la loc, a făcut separat un pacheţel cu prosopul, săpunul, seringa, antitoxina şi praful de sulfonamidă.

— Acum hai să facem socotelile, bine?

Împăratul a scos pachetul de ţigări pe care i-l dăduse Shagata.
— O ţigară?
— Mersi.
După ce şi-au aprins ţigările, Împăratul a spus pe un ton neutru:
— Putem face plata când încheiem afacerea cu diamantul.
— A, nu, camarade. Eu când livrez marfa, primesc şi banii. N-are nimic una cu alta, i-a răspuns rece Timsen.
— Nu-i niciun necaz dacă mai aştepţi o zi sau două.
— Ai bani destui şi încă-n plus numai din câştigul tău…, s-a oprit el scurt din vorbă, dându-şi seama deodată care este adevărul. Oho-ho! a râs el vesel, făcând cu degetul spre Peter Marlowe. N-ai banii până nu ţi-i aduce camaradul, aşa-i?
Împăratul şi-a scos ceasul de la mână.
— Dacă vrei, poţi să-l păstrezi drept garanţie.
— A, nu, camarade, am toată încrederea. Ei bine, s-a uitat el la Peter Marlowe, s-ar părea că multe depind de tine, băiete.
Când s-a întors iar spre Împărat avea în ochi o lucire poznaşă.
— Asta mai îmi dă şi mie ceva timp, nu?
— Cum adică? a întrebat nevinovat King.
— Hai, las-o moartă, camarade. Ştii doar că mi s-a furat inelul. În tot lagărul tu eşti singurul care poate să mijlocească vânzarea. Dacă aş fi putut eu, crezi că te mai băgăm în afacere? i-a zâmbit Timsen ca un îngeraş. Aşa că asta îmi dă şi mie timp să găsesc hoţul, corect? Fără bani nu-l lasă el din mână, aşa-i? Nu-i dai banii, nu-ţi dă marfa.
Timsen a mai stat puţin pe gânduri, apoi a spus într-o doară:
— Sigur, ai putea să mă anunţi când vine ticălosul ăla să ţi-l ofere… în definitiv, îmi aparţine, nu?
— Corect, a confirmat Împăratul, la fel de zâmbitor.
— Dar n-ai s-o faci, a oftat Timsen. Ce mai adunătură de tâlhari ordinari!
S-a aplecat iar spre Peter Marlowe, i-a luat pulsul.
— Hm, a făcut el meditativ. Pulsul i-a mai crescut.
— Îţi mulţumesc pentru ajutor, Tim.
— Pentru nimic, camarade. Am şi eu interesul să trăiască puştanul ăsta, nu? Şi am de gând să-l păzesc precum ochii din cap. Corect?
A mai râs o dată şi s-a dus.
Împăratul se simţea sleit de puteri. După ce şi-a mai făcut o cafea s-a simţit ceva mai bine, şi-a pus picioarele pe alt scaun şi a aţipit.
Parcă l-a scuturat cineva; s-a trezit brusc, s-a uitat spre pat. Peter Marlowe era cu ochii deschişi, îl privea.
— Hello, a spus cu glas slab Peter Marlowe.
— Cum te simţi?
King s-a ridicat să-şi dezmorţească oasele, a venit mai aproape.
— Sinistru. Îmi vine să vărs tot timpul. Ştii acum… nici n-am

cuvinte să…

King a aprins ultima ţigară din pachetul de „Kooa”, i-a pus-o între buze.

— O meriţi, prietene.

Când Peter Marlowe a mai prins ceva puteri, King i-a povestit despre tratament şi despre ce mai trebuie făcut.

— Singurul loc potrivit ar fi bungalovul colonelului. Mac ar putea să mă trezească şi să mă ajute să ajung până acolo de la baracă. În restul timpului am să stau în culcuşul meu.

S-a făcut deodată verde la faţă. King i-a ţinut ligheanul.

— Cred că-i mai bine să mi-l laşi pe-aproape. Iartă-mă, dar… O, Doamne! a făcut îngrozit Peter Marlowe, amintindu-şi. Banii! I-am adus?

— Nu. Ai căzut lat de partea asta a gardului.

— Mi-e frică, zău, că în noaptea asta n-am să fiu în stare.

— Nu-i nicio grabă, Peter. Când ai să te simţi mai bine. N-are rost să rişti aiurea.

— Asta nu-ţi încurcă rosturile?

— Nu. Nu-ţi face tu griji din cauza asta.

Lui Peter Marlowe iar i s-a făcut rău; când şi-a mai revenit arăta total răvăşit.

— Caraghios lucru, a spus el, ştergându-şi lacrimile de pe obraji. Am avut un vis ciudat. Se făcea că m-am dondănit groaznic cu Mac, colonelul şi moş Donovan. Zău că mă bucur că n-a fost decât un vis, a şoptit el, încercând să se ridice sprijinindu-se în braţul cel bun, dar n-a izbutit, a căzut la loc. Vrei să mă ajuţi să mă scol de-aici?

— Ai tot timpul. De abia s-a dat stingerea.

— Camarade! s-a auzit de afară.

Împăratul a sărit la fereastră, încercând să pătrundă întunericul cu privirea. Abia a desluşit, lipit de perete, conturul neclar al omului-nevăstuică.

— Mai repede. Am piatra la mine.

— Trebuie să mai aştepţi, i-a spus Împăratul. Nu-ţi pot da banii decât peste două zile.

— Aşa? Vrei să mă duci cu…

— Ascultă, stârpitură, dacă vrei să mai aştepţi două zile, minunat! Dacă nu, du-te dracului!

— Bine atunci, două zile.

A mai tras o înjurătură murdară şi s-a topit în noapte.

Împăratul a ascultat cum se îndepărtează zgomotul paşilor iar după câteva clipe a auzit alţi paşi pornind repede în urmărire. Apoi linişte, întreruptă doar de ţârâitul greierilor.

— Ce-a fost acolo? a întrebat Peter Marlowe.

— Nimic.

Împăratul se întreba însă în sinea lui dacă omul a reuşit să scape. Ştia bine că, orice s-ar întâmpla, diamantul tot va ajunge în mâna lui. Atâta vreme cât el are banii.

Capitolul 21

Timp de două zile Peter Marlowe s-a zbătut intre viaţă şi moarte. Dar vroia să trăiască. Şi a rămas în viaţă.

— Peter!

Era Mac, venise să-l trezească.

— Tu erai, Mac?

— E timpul.

Mac l-a ajutat să se dea jos din pat, au şontâcăit amândoi până la trepte, le-au coborât cu greu, tânărul sprijinit de bătrân, şi au pornit încet mai departe prin întuneric spre bungalov.

Steven era deja acolo, îi aştepta. Peter Marlowe s-a întins în patul lui Larkin, s-a pregătit să îndure iar chinul injecţiei. A trebuit să-şi muşte buzele ca să nu ţipe. Steven era priceput şi atent, dar acul era prea tocit.

— Gata-a, a rostit Steven cu glas cântat. Acum să-ţi luăm temperatura.

I-a pus termometrul, apoi a desfăcut pansamentul şi s-a uitat la rană. Nu mai era atât de umflată ca înainte, culoarea vânătă-verzuie dispăruse, pe toată suprafaţa plăgii se formase o coajă subţire. Steven a mai presărat un praf de sulfonamidă peste rană.

— Foarte bine, bravo.

Steven era mulţumit de reuşita tratamentului, dar în restul zilei n-avusese decât necazuri. „Ah, sergentul Flaherty, şi-a zis, ce om nespălat şi rău la suflet! Ştie că nu pot suferi corvoada asta şi tot mă pune s-o fac, de, fiecare dată.”

— Nasol! a spus el cu glas tare, fără să-şi dea seama.

— Ce anume?

Toţi trei, Mac, Larkin şi Peter Marlowe, s-au întors îngrijoraţi spre el.

— Spui că nu-i în regulă cu mâna? a întrebat Peter Marlowe cu voce spartă.

— A, ba da, dragă. Mă gândeam la altceva. Acum ia să-ţi vedem temperatura…, a spus Steven, i-a scos termometrul şi i-a zâmbit lui Peter Marlowe după ce l-a citit. Normală. Doar cu o gradaţie peste normal adică, dar asta chiar că nu contează. Ai avut noroc, mare noroc, a adăugat el, arătându-i sticluţa goală. S-a terminat, ţi-am făcut ultima injecţie.

Apoi Steven i-a luat pulsul.

— Foarte bine, a decretat el, pe urmă s-a uitat la Mac. N-aveţi un prosop?

Mac i-a adus prosopul, Steven l-a împăturit frumos, l-a stropit cu apă rece şi l-a pus în chip de compresă pe fruntea lui Peter Marlowe.

— Am mai găsit la noi hapurile astea, a spus el sfios, întinzându-i două aspirine. Îţi mai alină durerea, dragă. Acum trebuie să te odihneşti un timp.

S-a ridicat, şi-a netezit sarongul pe coapse, apoi s-a întors spre Mac.

— Eu nu mai am nimic de făcut. Este foarte slăbit. Ar trebui să-i daţi o supă, ceva… Şi ouă, cât se poate de multe. Să aveţi grijă de el, a spus rugător Steven, uitându-se iar la obrazul supt al lui Peter Marlowe. Trebuie să fi pierdut vreo cincisprezece livre în ultimele două zile, periculos de mult la greutatea lui, săracul băiat. Abia dacă mai are cincizeci de kilograme, ceea ce, pentru înălţimea lui, e cam puţin.

— Aş vrea… ă-ă, vrem să-ţi mulţumim Steven, a spus puţin cam ursuz Larkin. Îţi suntem recunoscători pentru ce ai făcut. Sigur, îţi dai şi tu seama că…

— Mă bucur întotdeauna dacă pot fi de folos cu ceva, i-a surâs Steven, aranjându-şi o şuviţă de păr care-i căzuse pe frunte.

Mac i-a aruncat o privire scurtă lui Larkin.

— Dacă tu crezi, Steven, că am putea face ceva pentru tine, totul e să ne spui.

— Sunteţi foarte amabil. Amândoi sunteţi atât de… amabili, a spus sfios Steven, admirându-l pe colonel, sporindu-le amândurora starea de jenă, jucându-se cu amuleta-iconiţă a sfântului Cristofor pe care o purta la gât. Dacă aţi putea găsi pe cineva care să facă de corvoadă la latrine mâine în locul meu, atunci… aş face orice… Chiar orice. Nu pot să suport mirosul… şi gândacii. Mă dezgustă. Credeţi că s-ar putea?

— Bine, Steven, a spus acru Larkin.

— Ne vedem mâine la prima oră, a mormăit Mac, dându-se la o parte din calea lui Steven.

Larkin n-a izbutit să se ferească îndeajuns de repede şi Steven a apucat să-l cuprindă uşor, din mers, pe după talie.

— Noapte bună, dragii mei. Sunteţi amândoi foarte amabili cu Steven.

După ce s-a îndepărtat, Larkin l-a fulgerat cu privirea pe Mac.

— Dacă scoţi o vorbă, să ştii că-ţi rup urechile!

— Hai, omule, nu te ambala prea tare. În orice caz, mi-ai lăsat impresia că-ţi cam place, a chicotit Mac, făcându-i cu ochiul lui Peter Marlowe, care urmărise amuzat toată scena. Ce zici, Peter?

— Cred că amândoi sunteţi nişte stricaţi, vă gândiţi numai la prostii, a zâmbit chinuit Peter Marlowe. Ştiaţi că e bine plătit şi totuşi v-aţi oferit amândoi serviciile; l-aţi băgat în ispită. Să mă bată Dumnezeu dacă ştiu ce-o fi văzut el la nişte boşorogi ca voi.

— Aha! s-a întors Mac, râzând, spre Larkin. Vezi că s-a mai întremat băiatul ăsta. Acum îşi permite să ne şi ia peste picior. Nu mai e… Cum

e vorba aia a Împăratului? A… da, „cu sufletu-n batistă”.

— Câte zile au trecut de la prima injecţie, două sau trei? a întrebat Peter Marlowe.

— Două zile.

„Două zile? Mie mi s-au părut doi ani, şi-a zis în gând Peter Marlowe. Dar mâine am să fiu destul de zdravăn ca să aduc banii.”

În seara aceea, după ce s-a făcut apelul, a venit şi părintele Donovan la o partidă de bridge. Când Peter Marlowe le-a povestit cum visase că s-a încăierat cu ei, au râs toţi cu poftă.

— Ehei, băiete, a spus Mac, vezi ce feste poate să-ţi joace mintea când ai febră mare…

— Da, i-a surâs blând părintele Donovan lui Peter Marlowe. Mă bucur că ţi s-a dres mâna, Peter.

Peter Marlowe a zâmbit şi el.

— Nu sunt prea multe lucruri despre care să nu ştiţi, aşa-i?

— Nu sunt prea multe lucruri despre care El să nu ştie, a rostit grav Donovan, împăcat cu el însuşi. Suntem în mâini bune, a adăugat el, apoi a râs scurt: Chiar şi voi trei!

— Ei, o fi şi asta ceva, a chicotit Mac. Mă tem însă că pentru colonel nu mai e speranţă, e irecuperabil!

După ce s-a sfârşit partida şi după ce a plecat şi Donovan, Mac i-a făcut semn lui Larkin.

— Mergi de stai de pază. Ascultăm ştirile, pe urmă ne ducem la culcare.

Larkin a ieşit să pândească drumul, iar Peter Marlowe s-a aşezat pe verandă; trebuia să facă un efort pentru a-şi ţine atenţia trează. Două zile! Câteva înţepături de ac şi acum era bine, cu mâna întreagă. Ciudate zile, zile de coşmar, dar au trecut şi totul e ca înainte.

Ştirile au fost extraordinar de bune şi s-au culcat bine dispuşi. Somnul le-a fost fără vise, liniştit.

La răsăritul soarelui Mac s-a dus la coteţe şi a găsit trei ouă. Le-a adus acasă, a gătit o omletă în care a pus un pic de orez pus deoparte din porţiile de ieri şi a parfumat-o cu un căţel de usturoi.

A dus-o apoi triumfător până la baraca lui Peter Marlowe, l-a trezit şi a stat pe capul lui până a mâncat tot.

Pe neaşteptate, Spence a dat buzna în baracă.

— Hei, fraţilor! a strigat. A venit poşta în lagăr!

Lui Mac i s-a tăiat răsuflarea. „O, Doamne, măcar una să fie şi pentru mine!”

Dar Mac n-a primit nicio scrisoare.

Erau în total patruzeci şi trei de scrisori pentru zece mii de prizonieri. Japonezii aduseseră poşta în lagăr de numai două ori în decurs de trei ani. Doar câteva scrisori. Şi încă în trei rânduri

prizonierilor li s-a permis să scrie câte o carte poştală de douăzeci şi cinci de cuvinte. Însă nimeni nu ştia dacă acestea au fost expediate vreodată.

Printre cei care au primit scrisoare s-a aflat şi Larkin. Prima de când era acolo.

Scrisoarea era datată 2 aprilie 1945. Veche de patru luni. Vechimea celorlalte scrisori varia între trei săptămâni şi mai bine de doi ani.

Larkin a citit şi a recitit scrisoarea. Pe urmă s-au aşezat cu toţii pe terasa bungalovului, el, Mac, Peter Marlowe şi Împăratul, şi le-a citit-o şi lor.

— „Iubitule, aceasta este scrisoarea numărul 205. Sunt sănătoasă, Jeannie e şi ea bine, mama a venit să stea cu noi şi locuim tot acolo, unde am stat întotdeauna. N-am mai avut ştiri de la tine după scrisoarea din 1 februarie 1942 pe care ne-ai trimis-o din Singapore. Dar ştim şi aşa că eşti sănătos şi te simţi bine şi ne rugăm să te întorci cât mai repede. Toate scrisorile le-am început cam la fel, aşa că, dacă ai mai citit cele de mai sus, te rog să mă ierţi. Dar mi-e greu să nu ştiu dacă scrisoarea asta va ajunge la tine, dacă ţi-a ajuns vreuna dintre cele trimise mai înainte. Iar uneori mi-e dor de tine mai mult decât pot să îndur. Astăzi mă simt cam tristă, nu ştiu nici eu de ce, dar aşa mă simt eu. N-aş vrea să te amărăsc, ba tocmai aş fi vrut să-ţi spun tot felul de lucruri minunate. Poate că m-am întristat din cauza doamnei Gurble. Ea a primit ieri o carte poştală, iar eu nu. Probabil că sunt cam egoistă. Dar aşa sunt eu. În orice caz, să-i spui neapărat lui Vic Gurble că nevastă-sa, Sarah, a primit o carte poştală cu data de 6 ianuarie 1943. E sănătoasă şi au un băieţel tare frumos. Sarah e atât de fericită că a primit veşti de la el! A, da, toate nevestele celor din regiment sunt bine, sănătoase. Mama lui Timsen e o comoară. Şi nu uita să-i transmiţi salutări lui Tom Masters. M-am întâlnit aseară cu soţia lui. E şi ea bine şi câştigă o grămadă de parale pentru el. Acum a deschis altă prăvălie. Da, m-am mai întâlnit şi cu Elizabeth Ford, Mary Vickers…”

Larkin a ridicat ochii de pe scrisoare.

— Mai departe înşiră vreo duzină de neveste. Numai că bărbaţii lor sunt morţi. Toţi. Singurul care mai trăieşte e Timsen.

— Citeşte mai departe, băiete, a spus repede Mac, dureros de conştient de chinul din ochii lui Larkin.

— „Azi e tare cald, a continuat Larkin, stau pe terasă, iar Jeannie se joacă în grădină; cred că la sfârşitul săptămânii am să mă duc la cabană, în Munţii Albaştri. Ţi-aş scrie şi despre ce mai e nou, dar nu e voie. O, Doamne, cum e posibil să scrii în vid? Eu de unde să ştiu? Unde eşti, iubirea mea, pentru numele lui Cristos, unde eşti? N-am să mai scriu. Termin aici scrisoarea şi n-o mai trimit… iubirea mea, mă rog pentru tine, roagă-te şi tu pentru mine. Roagă-te pentru mine, te

rog, roagă-te pentru mine…" N-are semnătură, a spus Larkin după o pauză, iar adresa e scrisă de maică-mea. Ce părere aveţi?

— Ei, ştii cum sunt femeile, a spus Mac. Probabil că a pus-o într-un sertar, maică-ta a găsit-o şi a dat-o la poştă, fără s-o citească, fără să o întrebe pe ea. Maică-mea aşa ar fi făcut. E mai mult ca sigur că Betty a uitat de scrisoare şi ziua următoare, când s-a simţit mai bine, a scris alta.

— Dar ce vrea să spună cu „roagă-te pentru mine"? a întrebat Larkin. Ştie că doar asta face în fiecare zi. Ce se întâmplă acolo? Pentru numele lui Cristos, o fi bolnavă, ce altceva poate fi?

— N-are rost să te îngrijorezi, colonele, a spus Peter Marlowe.

— Ce ştii tu cum stau lucrurile? s-a zborşit la el Larkin. Cum naiba aş putea să nu-mi fac griji?

— Ei bine, cel puţin ştii că e sănătoasă, la fel şi fetiţa, a izbucnit acum şi Mac, răscolit de dor. Mulţumeşte Cerului c-ai avut norocul ăsta! Noi n-am primit scrisoare! Niciunul dintre noi! Norocul tău!

Şi a dat să iasă, furios.

— Iartă-mă, Mac! a alergat după el Larkin, l-a tras de mână înapoi. Îmi pare rău. Ştii, numai faptul că după atâta timp…

— Ei, băiete, tu n-ai spus nimica rău. Eu sunt de vină. Eu sunt cel care trebuie să-şi ceară scuze. Mi s-a întunecat mintea de invidie. Urăsc scrisorile astea!

— Asta mai poţi s-o spui o dată, s-a pronunţat Împăratul. Destul ca să scoată omul din minţi. Cei care le primesc îşi pierd minţile, cei care nu le primesc îşi pierd şi ei minţile. Numai necazuri.

Se însera. Abia se împărţise masa de seară. Toată baraca americană era în păr. Kurt a scuipat într-o parte şi a pus jos ligheanul.

— Nouă bucăţi. Mi-am oprit una. Partea mea, zece la sută.

A mai scuipat o dată şi a plecat. Au rămas toţi cu ochii la lighean.

— Cred că iar mi se face rău de la stomac, a spus Peter Marlowe.

— Nu mă miră, l-a îngânat Împăratul.

— Nu ştiu cum vă e vouă, a înghiţit în sec Max. Parc-ar fi nişte pulpiţe de iepure de casă. Ceva mai mici, ce-i drept, dar seamănă.

— Vrei să încerci? l-a întrebat Împăratul.

— La naiba, nu! Am spus doar că seamănă. Pot să am şi eu o părere, nu?

— Pe cinstea mea, a zis Timsen. N-am crezut niciodată c-o să putem să şi vindem aşa ceva.

— Dacă n-aş şti că…, s-a oprit din vorbă Tex. Am o foame-n mine… Şi n-am mai văzut atâta carne de când cu câinele ăla…

— Ce câine? a întrebat bănuitor Max.

— Ei, ce naiba, ă-ă… ăla de acum un an şi ceva. Ştii tu, ă-ă… parcă prin patru'ş trei.

— A-a…

— Fir-ar al naibii! a exclamat Împăratul, vrăjit la vederea ligheanului plin. N-arată rău. Şi miroase normal…, a mai adăugat el, aplecându-se să adulmece carnea, dar fără a-şi apropia prea mult nasul de ea.

— Numai că nu-i ce pare, l-a întrerupt acru Byron Jones III. E carne de şobolan.

Împăratul s-a tras repede înapoi.

— Cine dracului te-a pus să spui asta, păcătosule!

Au izbucnit cu toţii în râs.

— Dar chiar e şobolan, ce mama dracului! Aşa cum te lingeai tu pe bot adineaori, ni se făcuse foame la toţi!

Peter Marlowe a ales cu grijă o pulpiţă, a înfăşurat-o într-o frunză de bananier.

— De una am nevoie şi eu, a anunţat el şi s-a întors la baraca lui.

Când a ajuns acolo, i-a şoptit lui Ewart:

— S-ar putea să mâncăm foarte bine diseară.

— Ce?

— Nu-ţi spun. Ceva mai deosebit.

Peter Marlowe ştia că Drinkwater trage cu urechea; s-a uitat pe furiş în dreapta şi-n stânga, a ascuns pacheţelul din frunză de bananier în fundul raftului, apoi i-a spus lui Ewart:

— Mă întorc imediat.

Când s-a întors, după o jumătate de oră, foaia de bananier nu mai era acolo; Drinkwater era şi el lipsă.

— Ai ieşit cumva din baracă? l-a întrebat Peter Marlowe pe Ewart.

— Numai pentru câteva clipe. M-a rugat Drinkwater să-i aduc nişte apă. Spunea că nu se simte prea bine.

În acel moment pe Peter Marlowe l-au apucat istericalele, toţi cei din baracă au fost convinşi că s-a ţicnit la cap. S-a oprit din râs numai după ce Mike l-a scuturat zdravăn.

— Iartă-mă, mi-am amintit de ceva foarte nostim, a îngăimat Peter Marlowe, ştergându-şi lacrimile.

După ce a revenit Drinkwater, Peter Marlowe s-a prefăcut groaznic de îngrijorat că i-a dispărut nu ştiu ce mâncare. Drinkwater s-a arătat şi el îngrijorat că se poate întâmpla aşa ceva şi a spus, lingându-se pe buze:

— Ce porcărie!

În clipa aceea Peter Marlowe a izbucnit din nou într-un râs isteric. Într-un târziu, istovit de atâta râs, Peter Marlowe s-a întins în patul lui. Aceasta, plus oboseala din ultimele două zile şi-au făcut curând efectul. A adormit, iar în vis îl vedea pe Drinkwater mâncând mormane de pulpiţe; el, Peter Marlowe, se uita la Drinkwater şi acesta repeta întruna: „Ce te uiţi aşa? Sunt delicioase, delicioase…”

L-a trezit Ewart.

— E un american afară, Peter. Vrea să stea de vorbă cu tine.

Peter Marlowe se simţea slăbit, îi era şi greaţă, abia a reuşit să se dea jos din pat.

— Unde-i Drinkwater?

— Nu ştiu. A luat-o din loc îndată ce te-a apucat pe tine criza aia.

— Aoleu, a râs iar Peter Marlowe. M-am temut să nu fie cumva doar un vis.

— Ce să fie? s-a uitat la el atent Ewart.

— Nimic.

— Zău că nu mai ştiu ce-o fi cu tine, Peter. Te porţi foarte ciudat de-un timp încoace.

Tex îl aştepta după colţul barăcii.

— Peter, i-a şoptit. M-a trimis Împăratul. Ai întârziat.

— Ah, fir-ar!… Îmi pare rău, am aţipit.

— Aşa şi-a închipuit şi el. Mi-a zis să-ţi spun că acum e momentul. Eşti sigur că te simţi bine?

— Da. Doar un pic slăbit. Îmi revin eu.

Tex a dat din cap şi a plecat în grabă. Peter Marlowe şi-a trecut palmele peste faţă, a coborât treptele până în drumul asfaltat şi s-a dus la duşuri; a stat multă vreme sub şuvoiul rece până ce şi-a mai recăpătat puterile. Apoi şi-a umplut plosca şi a pornit încet spre zona latrinelor. Şi-a ales un loc mai la vale, cât mai aproape de gard.

Nu era decât un firicel de Lună. A aşteptat până i s-a părut că nu mai e nimeni prin preajmă, s-a târât iute peste porţiunea descoperită, apoi pe sub sârmă şi mai departe spre junglă. A mers mai mult de-a buşilea în lungul reţelei de sârmă ghimpată ca să evite santinela despre care se ştia că bate poteca şerpuită dintre gard şi marginea junglei. I-a trebuit cam un ceas ca să găsească locul unde ascunsese banii. S-a aşezat jos şi a legat strâns teancurile groase de bancnote în jurul pulpelor, apoi a pus în două sarongul şi l-a legat la brâu. Acum în loc să ajungă până la pământ, sarongul îi ajungea numai până la genunchi şi acoperea mai bine îngroşarea neobişnuită a picioarelor.

A mai trebuit să aştepte o oră în apropiere de zona latrinelor până a prins momentul să se strecoare pe sub sârmă. A stat o vreme pe vine, în întuneric, ea să-şi recapete răsuflarea şi să-şi potolească bătăile inimii. Pe urmă şi-a luat plosca şi a ieşit din zonă.

— Salut, camarade, a răsărit ca din pământ Timsen, zâmbitor. Frumoasă noapte, nu?

— Cam da, i-a răspuns Peter Marlowe.

— Tocmai bună pentru o plimbare, corect?

— Da?

— Te deranjează dacă vin şi eu cu tine?

— Nu. Chiar mă bucur, Tim, să te am alături. În felul ăsta n-avem ce

ne teme de tâlhari. Corect?

— Corect, camarade. Eşti un tip a-ntâia.

— Nici tu nu eşti chiar rău de tot, păcătos bătrân, a zis Peter Marlowe, dându-i o palmă pe spinare. Nici n-am apucat să-ţi mulţumesc aşa cum se cuvine.

— Nici n-ai de ce, camarade. Pe cinstea mea, a râs Timsen pe înfundate, era cât pe ce să mă păcăleşti. Am crezut la început că te duci doar după omeneştile nevoi.

Împăratul s-a cam întunecat la faţă când l-a văzut pe Timsen, dar nu s-a amărât prea tare, căci acum banii erau iar în posesia lui. I-a numărat şi i-a pus în cufăraşul negru.

— Acum tot ce ne mai trebuie e pietricica.

— Aşa-i, camarade, a spus Timsen, apoi şi-a dres glasul. Dacă prindem noi hoţul, înainte de a veni aici sau după ce vine aici, atunci primesc preţul asupra căruia ne-am înţeles, corect? Dacă apuci să cumperi inelul de la el şi noi nu-l prindem, atunci ai câştigat, iar eu n-am nicio pretenţie. E corect aşa?

— Sigur, a zis Împăratul. Ne-am înţeles.

— Bu-u-un! N-aş vrea să fiu în pielea lui dacă punem mâna pe el.

Timsen l-a salutat prieteneşte pe Peter Marlowe şi a ieşit din baracă.

— Peter, întinde-te-n pat, l-a poftit King, aşezându-se pe cufăraş. Arăţi ca stors.

— Mai bine mă duc acasă la mine.

— Eu zic să rămâi un pic. S-ar putea să am nevoie de cineva în care am încredere.

Împăratul era ud de transpiraţie, parcă-l ardeau banii ăia prin grosimea capacului de lemn.

Peter Marlowe s-a culcat, se simţea sfârşit după încordarea din ultimele ceasuri. A adormit repede, dar mintea i-a rămas pe jumătate trează.

— Hei, camarade!

Împăratul a sărit ca ars la fereastră.

— Acum?

— Repede!

Omuleţul părea înfricoşat rău, i-a lucit albul ochilor în raza de lumină ce răzbătea din baracă; mereu îşi sucea privirea într-o parte şi-n alta.

— Hai odată!

Împăratul a descuiat în grabă cufărul, a ridicat capacul şi a scos teancul de zece mii de dolari pe care-i numărase dinainte. S-a repezit iar la fereastră.

— Aici sunt. Zece miare. I-am numărat. Unde-i diamantul?

— Ţi-l dau când capăt banii.

— Îi ai când îmi dai diamantul, a spus Împăratul, ţinând strâns

teancul de bani în mână.

Omuleţul s-a uitat strâmb la el, de jos în sus, a desfăcut pumnul. Împăratul s-a uitat lung la inel, l-a examinat atent, fără a schiţa vreo mişcare să-l ia. „Trebuie să fiu sigur, îşi zicea el înfrigurat. Foarte sigur. Da, ăsta e. Cred că asta e."

— Haide odată, camarade, a scâncit omul-nevăstuică. Ia-l!

Împăratul a lăsat din mână teancul de bani numai după ce a apucat bine inelul. Omuleţul a zbughit-o în aceeaşi clipă. Împăratul şi-a ţinut răsuflarea cât timp a studiat cu atenţie piatra mai la lumină.

— Am dat lovitura, Peter, prietene, a şoptit el încântat. L-am prins pe Dumnezeu de picior. Avem diamantul şi avem şi banii.

Copleşit de încordarea din ultimele zile, Împăratul a desfăcut săculeţul cu boabe de cafea şi s-a prefăcut că ascunde acolo inelul, mai la fund. De fapt, însă, a palmat cu iscusinţă inelul. Chiar şi Peter Marlowe, care era cel mai aproape de el, s-a lăsat păcălit. După ce a încuiat cufărul, l-a apucat o criză de tuse. N-a băgat nimeni de seamă când a băgat inelul în gură. A întins mâna după cana de cafea rece şi a înghiţit-o toată, cu inel cu tot. Acum diamantul era în siguranţă. În perfectă siguranţă.

S-a aşezat, aşteptând să i se risipească starea de exaltare. „Aşa da, şi-a zis el triumfător. Acuma eşti un om făcut."

Un şuier vestitor de pericol a sfâşiat atunci liniştea nopţii.

Max s-a arătat în pragul uşii.

— Poliţia! a anunţat el şi s-a aşezat repede la masa de pocher.

— Fir-ar mama lor!

Cu o iuţeală nemaipomenită, Împăratul a scos la iveală teancurile de bancnote. I-a aruncat lui Peter Marlowe un teanc de un inci grosime, şi-a îndesat alt teanc în buzunar, s-a repezit la masa de pocher, le-a dat jucătorilor câte un teanc, la fiecare să le ascundă prin buzunare. Pe urmă a împărţit restul de bani pe masă, a înhăţat şi el un scaun, s-a aşezat la masă.

— Fă cartea, ce dracu' mai aştepţi! a şuierat Împăratul.

— Gata, s-a făcut. Cinci cărţi, a anunţat Max, aruncând o sută de dolari pe masă. Un sutar deschiderea.

— Fac blind! a declarat radios Tex.

— Am intrat!

Au depus şi ceilalţi deschiderea, bucuroşi ca nişte copii. Max a împărţit primele două cărţi, lui i-a picat un as pe faţă{68}.

— Patru sutare!

— Patru ale tale plus patru pentru mine, s-a încins la joc Tex, care primise un dolar cu faţa-n sus şi n-avea nimic în mână cu care să-l înnoade.

— Sec, a spus prudent Împăratul.

Iar când a ridicat ochii, Grey stătea în uşă. Între Brough şi Yoshima.

Iar în spatele lui Yoshima erau Shagata şi încă un gardian.

Capitolul 22

— Fiecare la patul lui! a ordonat Brough; era încruntat, tras la faţă.

Împăratul i-a aruncat o privire ucigătoare lui Max care fusese de strajă în seara aceea. Nu-şi făcuse datoria cum trebuie. A dat de veste că vine poliţia, dar nu i-a observat pe japonezi. Dacă ar fi anunţat „Japonezii!”, s-ar fi aplicat un alt plan de repliere.

Peter Marlowe s-a ridicat cu greu în picioare. Efortul i-a accentuat senzaţia de greaţă, aşa că a trebuit să se sprijine de masă ca să nu cadă.

Yoshima a rămas cu ochii holbaţi la banii de pe masă. Brough îi văzuse deja şi a strâmbat din buze. I-a văzut şi Grey şi i s-a accelerat pulsul.

— De unde sunt banii ăştia? a întrebat Yoshima.

S-a lăsat o tăcere adâncă.

— De unde sunt banii? a strigat de data asta Yoshima.

Împăratul simţea cum se topeşte pe dinăuntru. Îl zărise pe Shagata şi ştia că Shagata se cam pierde cu firea, îşi dădea seama că, dacă nu-i iese cartea, e la un pas de Utram Road.

— Bani de pocher, domnule ofiţer.

Yoshima a traversat încet toată baraca, s-a înfipt în faţa Împăratului.

— Nu de la bursa neagră?

— Nu, domnule ofiţer, i-a răspuns King cu un zâmbet forţat.

Peter Marlowe a simţit că nu-şi mai poate stăpâni voma. S-a clătinat pe picioare, gata-gata să cadă; i s-a împăienjenit privirea.

— Permiteţi să… stau jos?

Yoshima s-a uitat spre el, a observat banderola de la braţ.

— Ce caută aici un ofiţer englez?

Era oarecum surprins pentru că informatorii îi comunicaseră că ceilalţi nu prea se împăcau cu americanii.

— Am… am venit… în vizită, s-a scremut Peter Marlowe, dar n-a mai putut să continue. Mă scuzaţi că eu…

Abia a ajuns la fereastră ca să vomite afară.

— Ce o cu el? a întrebat Yoshima.

— Cred… cred că are friguri, domnule ofiţer.

— Tu, a arătat Yoshima cu degetul la Tex. Aşază-l pe scaunul acela.

— Am înţeles, domnule ofiţer!

Yoshima s-a răsucit iar spre Împărat.

— De unde atâţia bani dacă nu de la bursa neagră? a întrebat el mieros.

Împăratul era conştient de privirile aţintite asupra lui, conştient de tăcerea grea care se lăsase, conştient de diamantul pe care-l avea în măruntaie, conştient de chipul speriat al lui Shagata în deschiderea

uşii. Şi-a dres glasul înainte de a răspunde.

— Să vedeţi… am economisit din soldă ca să putem juca.

Yoshima i-a plesnit o palmă peste faţă de l-a aruncat un pas înapoi.

— Minţi!

Palma nu l-a prea durut cu adevărat, dar în acelaşi timp i-a părut ca o lovitură de moarte. „Doamne, şi-a zis King, sunt un om mort. M-a lăsat norocul."

— Domnule căpitan Yoshima, a început Brough, venind din celălalt capăt al barăcii.

Ştia că n-are niciun rost să se amestece – s-ar putea să facă mai mult rău – dar, oricum, trebuia să încerce.

— Să taci! a ţipat la el Yoshima. Omul acesta minte, este evident. Yankeu puturos! s-a mai răcorit Yoshima, s-a întors cu spatele la Brough, cu ochii tot la King. Dă-mi plosca ta de apă!

Ca prin vis, King a luat plosca de pe raft, i-a înmânat-o lui Yoshima. Japonezul a scurs afară toată apa, a agitat apoi plosca, s-a zgâit în ea. A aruncat-o apoi cât colo şi a trecut la Tex.

— Plosca!

Peter Marlowe iar a simţit că i se întoarce stomacul pe dos. „Ce e cu ploştile? îi ţipa acum creierul. Mac şi Larkin, sunt oare percheziţionaţi acum şi ei? Şi ce se întâmplă dacă Yoshima îmi cere şi mie plosca?" I s-a pus un nod în gât şi s-a repezit iar la fereastră.

Yoshima a făcut rondul barăcii, din om în om, examinând toate ploştile. În sfârşit, s-a oprit şi în faţa lui Peter Marlowe.

— Plosca dumitale!

— Eu…, a început Peter Marlowe, dar iar l-a luat cu greaţă, i s-au muiat genunchii, n-a mai fost în stare să rostească o vorbă.

Yoshima s-a întors spre Shagata şi i-a spus ceva răstit în japoneză.

— *Hai!*{69} a răspuns Shagata.

— Dumneata! l-a desemnat Yoshima cu degetul pe Grey. Mergeţi cu omul acesta şi cu gardianul şi veniţi aici cu plosca lui.

— Am înţeles.

— Iertaţi-mă, domnule ofiţer, a spus repede King. Plosca lui este aici.

A băgat mâna sub pat şi a scos la iveală plosca lui de rezervă, pe care o păstra acolo pentru zile negre.

Yoshima a luat plosca în mână. Era neobişnuit de grea. Destul de grea ca să conţină un radio sau măcar o parte din el. I-a scos dopul şi a răsturnat-o cu gura în jos. Din ploscă a început să curgă un fir de boabe de orez. Şi a tot curs aşa până ce plosca a rămas goală şi uşoară. Nu era niciun aparat de radio înăuntru.

Yoshima a zvârlit plosca din mână.

— Unde este radioul? a ţipat el.

— Nu există niciun…, a început Brough.

Spera din tot sufletul ca Yoshima să nu-l întrebe de ce oare englezul aflat în vizită a trebui să-şi ţină plosca sub patul altuia.

— Să taci!

Împreună cu gardienii, Yoshima a cercetat personal baraca pentru a se asigura că nu mai există şi alte ploşti. Pe urmă Yoshima le-a luat iar la mână pe toate.

— Unde este plosca în care ţineţi radioul? a strigat el încă o dată. Ştiu că este aici. Ştiu că îl are unul dintre voi! Unde este?

— Aici nu există niciun radio, a repetat Brough. Dacă vreţi, demontăm toată baraca, bucată cu bucată.

Yoshima îşi dădea seama că informaţiile pe care le deţinea aveau un defect. De această dală nu i se comunicase locul precis al ascunzătorii, ci doar faptul că aparatul era montat într-o ploscă sau în mai multe ploşti şi că în seara aceea unul dintre cei implicaţi se va găsi, chiar în momentul acela, în baraca americanilor. I-a cercetat din ochi pe fiecare, la rând. Care o fi? A, sigur că ar fi putut să-i încoloneze şi să-i ducă pe toţi la corpul de gardă, dar asta nu rezolvă nimic, dacă nu are şi radioul. Iar fără aparatul de radio…

Aşa că, de data asta, dăduse greş. S-a întors spre Grey.

— Îl informezi pe comandantul lagărului că se confiscă toate ploştile. Până diseară să fie aduse la corpul de gardă!

— Am înţeles, domnule căpitan, a spus Grey cu ochii ţintă la japonez.

Yoshima ştia bine că, până se strâng toate ploştile şi se duc la corpul de gardă, cele în care este ascuns radioul vor fi îngropate sau ascunse. Dar nici asta nu mai conta pentru că, oricum, noua situaţie va uşura cercetările; cineva va trebui să umble la ascunzătoare, iar oamenii lui vor fi cu ochii în patru. Cine ar fi crezut că un aparat de radio poate fi ascuns în interiorul unei ploşti?

— Porci de yankei, a mârâit el neputincios. Vă credeţi deştepţi. Vă credeţi puternici. Vă credeţi mari. Ei bine, luaţi aminte! Chiar dacă războiul mai durează încă o sută de ani, noi tot vă vom înfrânge. Chiar dacă îi bateţi pe germani. Putem duce lupta mai departe şi singuri. Pe noi nu ne veţi bate niciodată, niciodată. Puteţi ucide mulţi dintre ai noştri, dar tot noi vă vom omorî mai repede. Niciodată nu ne veţi cuceri! Pentru că noi avem multă răbdare şi nu ne temem de moarte. Chiar dacă mai durează încă două sute de ani, până la urmă vă vom distruge!

Pufnind, Yoshima a ieşit din baracă. Brough s-a apropiat de King.

— Te ştiam om cu băgare de seamă şi tocmai tu să te laşi surprins de bestia asta de japonez şi o liotă de gardieni cu tot bănetul ăsta la vedere? Intră aici oricine, aşa, ca la ci acasă? Cred că trebuie să-ţi faci un control la cap.

— Aşa e, domnule căpitan. Îmi dau şi eu seama.

— Şi încă ceva. Unde este diamantul?

— Care diamant, domnule căpitan?

Brough şi-a tras un scaun, s-a aşezat.

— M-a convocat colonelul Smedly-Taylor şi mi-a spus că dispune de informaţii de la căpitanul Grey cum că ai în posesie un diamant care n-ar trebui să fie la dumneata.

Asta te priveşte pe dumneata… şi pe căpitanul de aviaţie Marlowe. Desigur, va trebui să fiu prezent la orice percheziţie sau alte cercetări. Eu n-am nicio obiecţie ca, sigur, căpitanul Grey să-şi facă cercetările, atâta timp cât sunt şi eu de faţă. Tocmai ne îndreptam încoace când a dat buzna Yoshima şi cu gardienii lui şi s-a pus să tune şi să fulgere că are să percheziţioneze baraca asta la sânge, că unul dintre voi ar fi bănuit să tine un radio ascuns într-o ploscă. Spuneţi şi voi, până unde poate să meargă nebunia omului! Ne-au luat cu ei, pe Grey şi pe mine.

Acum, după ce percheziţia fusese un fiasco, mulţumea Cerului că nu s-a găsit niciun aparat închis într-o ploscă, cu toate că ştia el ce ştia, că Peter Marlowe şi cu Împăratul sunt băgaţi în chestia cu radioul. Altfel de ce ar fi pretins Împăratul că o ploscă din dotarea armatei americane poate să-i aparţină unui englez?

— Bine, i-a spus Brough lui King. Acum dezbrăcarea. Vei fi percheziţionat. La fel şi patul, şi cufărul acela negru. Voi ceilalţi, şi-a rotit el privirea în jur, vă ţineţi gura şi puteţi să vă continuaţi jocul. Decât dacă, şi-a întors el iar ochii spre King, nu vrei să predai chiar acum diamantul.

— Care diamant, domnule căpitan?

Împăratul a început să-şi dea jos lucrurile de pe el. Brough s-a apropiat de Peter Marlowe.

— Pot să-ţi fiu de folos cu ceva, Pete?

— Un strop de apă, dacă se poate.

— Tex, adu tu nişte apă, a ordonat Brough, apoi către Peter Marlowe: Arăţi îngrozitor, ce-i cu tine?

— Friguri cred… mi-e cam rău, a zâmbit chinuit Peter Marlowe, culcându-se în patul lui Tex. Bestia aia de japonez m-a băgat în sperieţi.

— Şi pe mine.

Grey a cercetat cu minuţiozitate toate hainele lui King, conţinutul cufăraşului, raftul de pe perete, săculeţul cu boabe de cafea; spre marea uimire a tuturor, n-a găsit niciun diamant.

— Marlowe!

Grey stătea acum în dreptul patului. Peter Marlowe avea ochii injectaţi, abia dacă mai vedea ce-i în jur.

— Da?

— Vreau să-ţi fac percheziţie.

— Ascultă, Grey, l-a oprit Brough. Eşti în dreptul tău să

percheziţionezi baraca, dacă sunt şi eu prezent. Dar nu dispui de autoritatea necesară ca să…

— Nu face nimic, a spus Peter Marlowe. Nu mă deranjează. Eu nu că… numai să nu-şi închipuie… Vrei să mă ajuţi să mă ridic?

Peter Marlowe şi-a scos sarongul, l-a aruncat pe pat, împreună cu teancul de bani. Grey a pipăit cu grijă toate cusăturile. Pe urmă, supărat, i-a aruncat sarongul în braţe.

— De unde ai banii ăştia?

— De la cărţi, i-a răspuns liniştit Peter Marlowe, înnodându-şi sarongul.

— Dumneata, s-a răstit Grey la King. Şi cu ăştia ce e? a întrebat, ţinând în mână celălalt teanc de bani.

— De la cărţi, domnule căpitan, a răspuns nevinovat Împăratul, trăgându-şi hainele pe el.

Brough şi-a ascuns zâmbetul.

— Unde este diamantul?

— Care diamant? Domnule…

Brough s-a ridicai de pe scaun, s-a dus spre masa de joc.

— Se pare că nu-i pe-aici niciun diamant.

— Atunci de unde au apărut toţi banii ăştia?

— Omul spune că-s bani câştigaţi la cărţi. Nu există nicio regulă care să interzică jocurile de noroc. Desigur, nu aprob nici eu asemenea îndeletniciri, a adăugat el cu un zâmbet subţire, cu ochii la King.

— Dar ştii şi dumneata că nu e posibil! a exclamat exasperat Grey.

— Nu este probabil, dacă asta ai în vedere, l-a întrerupt Brough.

Acum îi părea rău pentru Grey, cum stătea acolo cu ochii măriţi de febră, cu buzele tremurânde şi degetele chircite, îi era milă de el.

— Ai vrut să faci percheziţie aici, ai făcut-o şi nu e niciun diamant.

S-a oprit din vorbă, văzându-l pe Peter Marlowe cum porneşte împleticit spre uşă. Împăratul l-a prins în braţe chiar când era pe punctul să cadă jos.

— Lasă că te ajut eu, a spus King. Cred că-i mai bine să-l conduc până la baracă.

— Tu rămâi aici, l-a oprit Brough. Grey, poate îi dai dumneata o mână de ajutor.

— În ce mă priveşte, poate să şi crape, a rânjit Grey, a întors apoi privirea spre Împărat. Şi tu la fel! Dar nu înainte de a te prinde. Şi-am să te prind, să ştii!

— Când îl prinzi, eu am să-l judec, a precizat Brough. S-a uitat scurt la King. E corect aşa?

— Da, domnule căpitan.

Brough s-a întors spre Grey.

— Dar până atunci – şi până când nu încalcă un ordin al meu – nu mai e nimic de făcut.

— Atunci ordonă-i să înceteze cu specula!
Brough şi-a ţinut firea.
— Facem totul ca să avem o viaţă liniştită..
Brough a simţit dispreţul din ochii oamenilor şi a zâmbit în sinea lui: „Mari potlogari îmi sunteţi, fir-aţi voi să fiţi!” S-a uitat încruntat la King.
— Îţi ordon să termini cu specula. Aşa cum înţeleg eu, speculă înseamnă să le vinzi tovarăşilor tăi alimente sau alte lucruri şi să obţii profituri în urma acestor tranzacţii. Ţi se interzice să obţii câştiguri din vânzare-cumpărare.
— Comerţul cu obiecte de contrabandă se numeşte tot speculă.
— Domnule căpitan Grey, nu se numeşte speculă să vinzi în câştig inamicului sau chiar să furi de la el. Un pic de comerţ nu face rău nimănui.
— Dar e contrar ordinului!
— Da, ordinului dat de japonezi! Eu nu recunosc ordinele emise de inamic. Iar, cel puţin pentru mine, japonezii reprezintă inamicul, a spus răspicat Brough; vroia să încheie odată discuţia asta penibilă. Să se termine cu specula. Am dat ordin.
— Voi, americanii, mereu vă acoperiţi unii pe alţii, recunosc asta. Dar…
— Acum să n-o iei iar de la început! Îmi ajunge pentru o seară câte am înghiţit de la Yoshima. Aici nu se face speculă şi nu se încalcă reguli, dacă sunt cu adevărat reguli… în măsura în care cunosc eu. Cu asta punem punct. Dacă-l prind pe vreunul furând sau vânzând în câştig alimente sau medicamente, îi rup eu mâna şi i-o bag pe gât. Eu sunt ofiţerul american cel mai înalt în grad, ăştia sunt ostaşii mei şi asta este ce am de spus. Ai înţeles?
Grey s-a uitat fix la Brough, şi-a făgăduit ca de-acum înainte să fie cu ochii şi pe el. Oameni de nimic, ofiţeri de nimic. S-a răsucit scurt şi a ieşit din baracă.
— Ajută-l pe Peter să ajungă în patul lui, Tex, a spus Brough.
— S-a făcut, Don.
Tex l-a luat în braţe, i-a mai zâmbit o dată Lui Brough în timp ce ieşea pe uşă.
— Ca un copilaş, dom’ căpitan.
Brough s-a uitat lung la banii de pe masa de pocher.
— Da-a…, a mormăit ca pentru el. Nu-i frumos să joci pe bani. Ba chiar nu-i frumos deloc. Eu nu prea văd cu ochi buni jocurile de noroc, i s-a adresat el duios lui King. Dar tu?
„Atenţie mărită, şi-a zis Împăratul, iar şi-a luat Brough aerele alea păcătoase de ofiţer. Cum de-şi iau doar ofiţerii, mama lor, aerele astea şi cum de-ţi dai seama totdeauna… şi poţi mirosi pericolul de la douăzeci de paşi distanţă?”

— Vedeţi, a răspuns King, oferindu-i lui Brough o ţigară şi dându-i şi un foc, cred că depinde de modul în care priveşti lucrurile.

— Mulţumesc. Nimic nu se compară cu o ţigară de fabrică, a oftat Brough, apoi s-a uitat iar drept în ochii lui King. Şi tu cum priveşti lucrurile astea, caporale?

— Dacă sunt în câştig, e bine. Dacă sunt în pierdere, nu-i chiar aşa de bine.

Iar în sinea lui Împăratul îşi zicea; „Ce dracu' o fi în mintea ta, păcătosule?"

Brough a mormăit ceva ininteligibil, uitându-se la grămada de bani din dreptul locului unde fusese aşezat Împăratul. Dând gânditor din cap, a răsfirat banii, pe urmă i-a luat în mână. Pe toţi. S-a uitat şi la mormanele de bani din faţa celorlalţi jucători.

— Se pare că la şcoala asta toată lumea e în câştig, a rostit el dus pe gânduri, fără a se adresa cuiva anume.

Împăratul n-a zis nimic.

— S-ar părea că-ţi poţi permite să faci o donaţie.

— Cum?!

— Ce „cum", n-ai priceput? a ridicat tonul Brough, tot cu banii în mână. Cam atâtica. Pentru oala comună. Ofiţerii şi trupa, în părţi egale pe cap de om.

Împăratul a gemut. Erau acolo aproape patru sute de dolari.

— Dar ascultă, Don…

— Jocurile de noroc sunt un obicei tare păcătos. Ca şi acela de a înjura, fir-ar nasul tău al dracului! Dacă joci cărţi, s-ar putea să-ţi pierzi banii şi-atunci cu ce te-ai ales? O donaţie îţi mântuieşte sufletul şi-ţi îndreaptă năzuinţele spre lucruri mai de preţ…

„Târguieşte-te, nu fi prost, şi-a zis Împăratul. Te învoieşti să dai jumătate."

— Vezi, aş da bucuros, dar…

— Bravo! a spus Brough şi s-a întors spre Max. Şi tu. Max.

— Dar, dom' căpitan…, a dat să intervină Împăratul.

— Tu ai spus ce-ai avut de spus!

Max se chinuia acum să nu se uite la Împărat.

— Haide, Max, l-a îndemnat Brough. Ia uită-te la el. Bun băiat! El a făcut o donaţie, tu de ce dracului să nu poţi?

Brough a luat câte trei sferturi din fiecare morman de bani, a numărat repede cât s-a adunat. De faţă cu toţi. Împăratul n-a mai avut altceva de făcut decât să stea şi să se uite la el.

— Asta face cam zece marafeţi de cap de om pe săptămână pe timp de şase săptămâni, a anunţat vesel Brough. Joi e zi de soldă. A, da… Max! Culege tu toate ploştile şi du-le la corpul de gardă. Acum!

A îndesat banii prin buzunare şi a pornit spre uşă. Când să iasă i-a mai venit o idee. A scos banii din buzunar şi a desprins o singură

hârtie de cinci dolari. Cu ochii la King, a aruncat-o în mijlocul mesei.

— Taxa de îngropăciune, a precizat el cu un zâmbet angelic. Noapte bună, copii.

Pe tot cuprinsul lagărului operaţiunea de adunare a ploştilor era în plină desfăşurare.

Mac, Larkin şi Peter Marlowe erau în bungalov. Pe pat, lângă Peter Marlowe, se aflau cele trei ploşti.

— Am putea să scoatem radioul şi să aruncăm ploştile în closet, a propus Mac. Nenorocitele astea de ploşti o să fie ceva mai greu de ascuns acum.

— Le-am putea da drumul în budă aşa cum sunt, şi-a dat cu părerea Larkin.

— Nu-i aşa că nici tu nu crezi ce spui, colonele? a întrebat Peter Marlowe.

— Nu, camarade. Dar am spus-o şi trebuie să hotărâm cu toţii ce avem de făcut.

Mac a luat una dintre ploşti, a cântărit-o în mână.

— Poate c-au să le înapoieze pe celelalte într-o zi sau două. Nu putem ascunde ce-i înăuntru mai bine decât e ascuns acum, a spus el, adăugând apoi cu glas otrăvit: Dar cine-o fi ticălosul care ştie?

S-au uitat cu toţii la cele trei ploşti.

— N-ar cam fi timpul să ascultăm ştirile? a spus într-un târziu Peter Marlowe.

— Ba da, băiete, a rostit încet Mac şi s-a uitat la Larkin.

— Sunt de acord.

Împăratul era încă treaz când a băgat Timsen capul pe fereastră.

— Camarade?

— Ce-i?

Timsen i-a arătat un teanc gros de bani.

— Avem cele zece miare pe care i le-ai plătit.

Oftând, Împăratul a descuiat cufărul şi i-a plătit lui Timsen cât îi datora.

— Mulţumesc, camarade. Aud, a râs scurt Timsen, că ai avut o ciocnire cu Grey şi cu Yoshima.

— Şi ce-i cu asta?

— Nimic. Păcat doar că Grey n-a găsit pietricica. Nu mi-ar fi plăcut să fiu în locul tău… sau al lui Pete, dacă tot veni vorba. Chiar deloc, să ştii. Mare primejdie, corect?

— Du-te dracului, Timsen.

Timsen a râs cu poftă.

— Doar un fel de avertisment prietenesc, nu? A, da, exact. Primul transport de plasă de sârmă e sub baracă, destul pentru o sută şi ceva

de cuşti, a precizat el, desprinzând din teanc o sută douăzeci de dolari. Am vândut prima serie la treizeci de carboave piciorușul. Aici e partea la: jumătate din câştig.

— Cui le-ai dat?

Timsen i-a făcut cu ochiul.

— Nişte prieteni de-ai mei. Noapte bună, camarade.

Împăratul s-a întins la loc în pat, a mai verificat o dată dacă pologul stă bine prins sub saltea. Simţea cum pluteşte în aer pericolul. Ştia că încă două zile nu va putea merge în sat, iar până atunci va fi iscodit şi pândit de mulţi ochi. În noaptea aceea a dormit iepureşte, din bucăţi, iar în ziua următoare a rămas în baracă, înconjurat de oamenii lui.

După prânz a avut loc o razie neaşteptată în zona bungalovurilor. De trei ori au scotocit gardienii cămăruţele înainte de a fi rechemaţi.

Când s-a lăsat noaptea Mac a bâjbâit până în zona latrinelor şi a tras afară cele trei ploşti care atârnau de o sfoară într-una dintre gurile de foraj. Le-a spălat bine, le-a adus înapoi acasă şi le-a conectat. Au ascultat ştirile, el, Larkin şi Peter Marlowe, le-au învăţat pe dinafară. După aceea nu a mai dus ploştile înapoi în ascunzătoare pentru că, deşi fusese foarte prudent, ştia că a fost observat.

Cei trei au hotărât să nu mai ascundă ploştile. Îşi dădeau seama, fără disperare, că foarte curând vor fi prinşi.

Capitolul 23

Împăratul mergea cu pas grăbit prin junglă. Pe măsură ce se apropia de lagăr, păşea cu tot mai multă grijă. A ajuns, în sfârşit, la postul de trecere, chiar în dreptul barăcii americane. S-a culcat la pământ şi a căscat cu poftă, aşteptând momentul potrivit ca să sară dincolo de potecă, să se strecoare pe sub sârma ghimpată, să ajungă cu bine la el în baracă. Diferenţa de bani îi umfla buzunarele.

De data asta se dusese singur în sat. Peter Marlowe nu era încă destul de înzdrăvenit ca să vină cu el. Se întâlnise cu Cheng San şi îi dăduse diamantul. După aceea s-au ospătat bine, el s-a dus la Kasseh şi ea l-a primit cu drag.

Cerul începea deja să se coloreze spre răsărit când Împăratul s-a furişat pe sub sârmă şi apoi în baracă. Abia după ce s-a culcat în pat a băgat de seamă că-i lipseşte cufăraşul negru.

— Tâmpiţilor, dracu' să vă ia! a urlat el atunci. Nici atâta încredere nu pot să am în voi?!

— Fir-ar să fie de treabă, s-a căinat Max. Acum câteva ceasuri era aici. M-am uitat eu când m-am dus după nevoi.

— Şi acum unde mă-sa este?

Niciunul însă nu văzuse şi n-auzise nimic.

— Adu-mi-i pe Samson şi pe Brant, i-a poruncit Împăratul lui Max.

— Doamne fereşte, s-a bâlbâit Max, nu-i niţel cam devreme să…

— Am zis să-i aduci aici!

După o jumătate de oră a sosit colonelul Samson, ud tot de frică.

— Ce s-a întâmplat? Ştii doar că nu trebuie să fiu văzut pe aici.

— Nu ştiu ce nemernic mi-a furat cufărul. Puteţi să mă ajutaţi să aflu cine mi-a făcut-o.

— Dar cum pot eu să…

— Nu mă interesează cum, i-a retezat vorba Împăratul. Doar ceva mai multă atenţie la ce vorbesc ofiţerii între ei. Nu mai primiţi un sfanţ până nu ştiu cine m-a prădat.

— Dar, caporale, eu n-am niciun amestec…

— De îndată ce primesc informaţia, se reia şi indemnizaţia săptămânală. Acum valea!

Câteva minute mai târziu s-a arătat şi maiorul Brant care a fost tratat în acelaşi fel. De îndată ce a plecat, Împăratul şi-a făcut ceva de mâncare, în timp ce majoritatea celor din baracă băteau lagărul în lung şi-n lat ca să afle ceva despre făptaş. Tocmai terminase de mâncat când a apărut Peter Marlowe. King i-a povestit despre furtul cufărului negru.

— Mare ghinion, l-a compătimit Peter Marlowe.

King a dat din cap a jale, apoi i-a făcut cu ochiul.

— Dar nu importă. Am primit restul de lovele de la Cheng San, aşa că acum avem o grămadă. Mi-am zis doar c-ar cam fi timpul să pun niţeluş piciorul în prag. Băieţii mei şi-au cam pierdut vigilenţa… şi e şi-o chestiune de principiu. Ia aici, asta-i partea ta din vânzarea diamantului, a adăugat el, întinzându-i un tenculeţ mai subţire de bani.

Peter Marlowe ar fi avut mare nevoie de ei. Dar a clătinat din cap.

— Păstrează-i tu. Îţi datorez mult mai mult decât ţi-aş putea plăti vreodată. Şi mai sunt şi banii pe care i-ai dat pe medicamente.

— Bine, Peter. Dar suntem tot tovarăşi la parte.

— E-n regulă, a zâmbit Peter Marlowe.

În momentul acela s-a deschis chepengul şi s-a ivit Kurt, venind din subterană.

— Până acum şaptezeci, a raportat el.

— Cum? n-a priceput Împăratul.

— E ziua de fătare.

— Fir-ar să fie… Uitasem.

— Bine că n-am uitat eu, nu? Peste câteva zile mai tai vreo zece. N-are rost să mai stricăm mâncarea pe masculi. Vreo cinci sau şase sunt de-acum destul de mărişori.

Împăratului i-a venit cu greaţă, dar s-a abţinut.

— Bine. Am să-i spun lui Timsen.

După ce a plecat Kurt, Peter Marlowe s-a hotărât, în sfârşit să-i spună pentru ce venise.

— Cred că n-am să mai trec pe-aici câteva zile.

— Ce spui?

— E mai bine aşa. Nu mai avem cum să ascundem radioul. Ne-am hotărât, toţi trei, să rămânem mai mult în bungalov.

— Vrei să-ţi bagi singur capul în ştreang? Dacă aveţi impresia că au pus ochii pe voi, aruncaţi dracului porcăria aia. Pe urmă, dacă vă ia la întrebări, negaţi totul.

— Ne-am gândit şi la asta, dar n-a mai rămas în tot lagărul decât aparatul nostru, aşa că vrem să-l menţinem în funcţiune cât se poate de mult. Dacă avem şi puţin noroc, s-ar putea să nu ne prindă.

— Important e să ai grijă de persoana numărul unu, prietene.

— Da, ştiu, i-a zâmbit Peter Marlowe. Tocmai de aceea n-am să mai vin pe-aici o vreme. Nu vreau să te trag după mine în cine ştie ce pacoste.

— Ce-ai de gând să faci dacă-l vezi pe Yoshima venind spre voi?

— Încerc să fug.

— Unde să fugi, pentru numele lui Dumnezeu?

— Mai bine aşa decât să mă ia ca din oală.

Dino, care era de strajă în ziua aceea, a băgat capul pe uşă.

— Mă scuzaţi, dar îl văd pe Timsen venind încoace.

— Okay, a făcut Împăratul. Am să mă văd cu el, a mormăit el, întorcându-se iar spre Peter Marlowe. E capul tău în joc, Peter. Sfatul meu e să vă scăpaţi de radio.

— Nu putem, chiar dacă am vrea.

King şi-a dat seama că nu mai era nimic de făcut.

— Salut, camarade, a spus Timsen, intrând în baracă, crispat de supărare. Am auzit că ai avut un ceva ghinion, corect?

— Am nevoie de altă haită de câini de pază, asta-i sigur.

— Amândoi avem nevoie, a izbucnit furios Timsen. Hoţii ăia au aruncat cufărul tău sub baraca mea. Auzi, la mine sub baracă!

— Cum?

— Chiar aşa. E acolo, sub baraca mea, curăţat lună. Nişte ticăloşi, ăsta-i adevărul. Niciun australian n-ar fi făcut asta: să-l fure şi pe urmă să-l lase sub baraca mea. În niciun caz. Trebuie să fie un englez sau un yankeu.

— Ca de pildă?

— Nu ştiu. Tot ce ştiu e că n-au făcut-o oamenii mei. Mă jur pe ce vrei tu.

— Te cred. Dar poţi să dai de veste că ofer o recompensă de o mie de dolari celui care-mi indică hoţul, dar cu dovezi.

Împăratul a băgat mâna sub pernă şi, cu o încetineală voită, a scos la iveală mormanul de bani pe care-l primise de la Cheng San la încheierea tranzacţiei. A tras din teanc trei sute de dolari şi i-a întins lui Timsen care rămăsese cu ochii holbaţi la grămada de bani.

— Am nevoie de nişte zahăr, cafea şi ulei… poate şi vreo două nuci de cocos. Poţi să te ocupi tu?

Timsen a luat banii, dar tot nu putea să-şi rupă privirea de la grămadă.

— Ai încheiat afacerea, corect? Pe cinstea mea, n-am crezut c-ai să reuşeşti. Dar totuşi ai scos-o la capăt, nu?

— Sigur, a spus nepăsător Împăratul. Am aici destui ca să mă ţină o lună sau două.

— Ba un an întreg, camarade, a spus excedat Timsen; a pornit încet spre uşă, după câţiva paşi a întors capul, râzând: Un miar, ai? Asta poate da ceva rezultate, corect?

— Corect. E numai o chestiune de timp.

În mai puţin de un ceas vestea despre recompensă s-a răspândit în tot lagărul. Ochii multora au căpătat o lucire iscoditoare. Urechile pândeau orice şoaptă adusă de vânt. Oamenii cercetau amintirea celor mai mici gesturi. Într-adevăr, nu mai era decât o problemă de timp până va veni cineva să-şi încaseze mia.

În seara aceea, plimbându-se prin lagăr, Împăratul a simţit ca niciodată ura şi invidia din privirile ce-l urmăreau. Asta îi dădea un simţământ de bine, chiar mai mult decât bine, pentru că îşi dădea

seama că toţi ştiu că el are un morman mare de bani în vreme ce ei nu au nimic, că dintre toţi numai el e în stare să dea o asemenea lovitură.

L-au căutat şi Samson, şi Brant, şi mulţi alţii şi, cu toate că-i era lehamite de linguşelile lor, faptul i-a făcut o imensă plăcere pentru că, pentru prima oară, o făceau în public. Când a trecut prin dreptul colibei poliţiei militare, până şi Grey, care stătea în uşă, i-a răspuns corect la salut şi nu l-a mai chemat înăuntru să-i facă percheziţie, Împăratul a zâmbit în sinea lui la gândul că Grey, chiar şi el, visează la grămada lui de bani şi la recompensă.

Acum nimic nu-l mai putea atinge pe Împărat. Teancul de bani însemna siguranţă, viaţă, putere. Şi toţi erau numai ai lui.

Capitolul 24

De data aceasta Yoshima a acţionat în mare taină, dar fulgerător. Nu a intrat în lagăr, ca de obicei, pe drum, ci a trecut, împreună cu mai mulţi gardieni, prin reţeaua de sârmă ghimpată, iar când Peter Marlowe a zărit primul gardian, bungalovul era deja înconjurat şi nu mai era rost să scape cu fuga. Mac era încă sub polog, cu casca la ureche, când Yoshima a dat buzna în bungalov.

Peter Marlowe, Larkin şi Mac au fost înghesuiţi într-un colţ. Yoshima a dus casca la ureche, a ascultat câteva clipe. Aparatul mai era conectat, aşa că a auzit o parte din sumarul ştirilor de la sfârşitul emisiunii.

— Foarte ingenios, a spus el, lăsând casca din mână. Numele dumneavoastră, vă rog?

— Eu sunt colonelul Larkin, dânsul este maiorul McCall, iar dânsul căpitanul de aviaţie Marlowe.

— Doriţi o ţigară? le-a zâmbit Yoshima.

Au luat fiecare câte o ţigară, Yoshima le-a oferit foc, a aprins şi el o ţigară. Au fumat cu toţii în tăcere.

— Deconectaţi radioul şi veniţi cu mine, a spus după un timp Yoshima.

Când s-a aplecat asupra aparatului, lui Mac îi tremurau mâinile. A tresărit şi a întors capul în momentul în care s-a ivit pe neaşteptate în uşă un alt ofiţer japonez. Acesta s-a dus drept la Yoshima, i-a şoptit ceva la ureche. Câteva clipe Yoshima l-a privit mut, cu ochii măriţi, apoi i-a dat un ordin scurt unui gardian care s-a postat imediat în uşă şi a plecat în grabă împreună cu ofiţerul şi ceilalţi gardieni.

— Ce s-o fi întâmplat? s-a întrebat Larkin, cu ochii la gardian, care stătea cu arma îndreptată spre ei.

Mac rămăsese lângă pat, cu radioul în mână; i se muiaseră genunchii, respira greu. Când, în sfârşit, a putut vorbi, a spus cu glas răguşit:

— Cred că ştiu eu. E vorba de ştiri. N-am mai avut timp să vă spun. Avem… avem un nou tip de bombă. Bomba atomică. Ieri, la ora opt şi cincisprezece minute dimineaţa, o singură bombă a fost aruncată asupra oraşului Hiroshima. Întreg oraşul a dispărut. S-a anunţat că victimele se numără cu sutele de mii… bărbaţi, femei şi copii!

— Dumnezeule!

Larkin s-a aşezat brusc pe pat. Gardianul nervos a ridicat carabina, cu degetul pe trăgaci.

— Nu trage, s-a aşezat doar! i-a strigat repede Mac în malaiezǎ.

— Staţi jos toţi! a răcnit gardianul tot în malaiezǎ, apoi, după ce ei s-au supus, i-a înjurat şi a mai zis: Nişte proşti, asta sunteţi! Fiţi mai cu

grijă cum vă mişcaţi, pentru că eu am ordin să nu vă las să scăpaţi de-aici. Staţi la locurile voastre. Şi acolo să rămâneţi! Altfel trag fără somaţie.

S-au aşezat toţi trei pe cele două paturi şi n-au mai vorbit. După un timp au aţipit, s-au cufundat într-un somn neliniştit în lumina aspră a becului electric, mai plesnind în vis câte un ţânţar până când venirea zorilor a alungat şi ţânţarii.

La răsăritul soarelui gardianului i-a venit schimbul. Cei trei prieteni au rămas tot acolo. Pe poteca din faţa bungalovului mai trecea, din când în când, câte un prizonier, dar fiecare se uita în altă parte până trecea de „celula condamnaţilor".

Cerul era uşor înnorat, căldura înăbuşitoare. Timpul se scurgea încet, mai încet decât în oricare altă zi.

Pe la mijlocul după-amiezii, l-au văzut pe Grey că se apropie de gardian, îl salută. Avea în mâini două gamele.

— Pot să le dau asta? *Makan?*

A ridicat capacele de pe gamele ca să-i arate gardianului că nu e altceva decât mâncare.

Gardianul a ridicat din umeri şi i-a făcut semn să treacă.

Grey a traversat terasa şi a pus gamelele în pragul uşii. Avea ochii roşii, privirea piezişă.

— Îmi pare rău dacă e cam rece, a spus el îmbufnat.

— Ai venit să te bucuri, Grey, bătrâne? l-a întrebat Peter Marlowe cu un zâmbet lipsit de veselie.

— N-am nicio satisfacţie când ştiu că ei sunt cei care au să te închidă. Am vrut să te prind încălcând legea, nu să te văd prins riscându-ţi viaţa pentru binele nostru, al tuturor. Norocul tău c-ai să pleci dintre noi încununat de glorie.

— Peter, i-a şoptit Mac. Distrage-i atenţia gardianului!

Peter Marlowe s-a ridicat şi a pornit repede spre uşă.

L-a salutat pe gardian şi a cerut permisiunea să meargă la privată. Gardianul i-a arătat un petic de pământ, chiar lângă peretele bungalovului. Peter Marlowe n-a avut încotro; îi era nesuferit să-şi facă nevoile în văzul tuturor, dar totuşi era mai bine aşa decât dacă nu i-ar fi lăsat deloc să iasă din micuţa încăpere. În timp ce gardianul era cu ochii la Peter Marlowe, Mac i-a comunicat în şoaptă ştirile lui Grey. Acesta a pălit, s-a ridicat de jos, i-a făcut semn din cap lui Peter Marlowe, l-a salutat încă o dată pe gardian. Gardianul i-a arătat lui Grey roiul de muşte care începea să se adune lângă zid şi i-a poruncit să vină cu o lopată ca să cureţe locul.

Grey i-a transmis ştirile lui Smedly-Taylor, care le-a şoptit şi la alţii; curând tot lagărul de la Changi era la curent, cu mult înainte ca Grey să vină înapoi cu lopata şi o căldare pe care a lăsat-o în acelaşi loc.

Cea dintâi dintre marile frici a cuprins lagărul. Frica de represalii.

La apusul soarelui iar s-a schimbat paza. Acum era de gardă Shagata. Peter Marlowe a încercat să-i vorbească, dar Shagata i-a făcut semn cu baioneta să se întoarcă în cămăruţă.

— Nu pot să vorbesc cu dumneata. Ai fost prins cu un radio, iar acest lucru e interzis. Am să te împuşc chiar şi pe dumneata dacă vreunul dintre voi încearcă să scape. N-aş vrea să trag în dumneata.

Şi cu aceasta s-a întors la locul lui din faţa uşii.

— Zău dacă mai am răbdare, a spus Larkin. Să termine odată cu noi şi gata.

Mac i s-a adresat lui Shagata, arătând cu mâna spre pat.

— Domnule, v-aş cere o favoare. Permiteţi să mă întind aici? Am dormit cam puţin azi noapte.

— Sigur că da, Odihneşte-te cât se mai poate, om bătrân.

— Îţi mulţumesc. Pace ţie.

— Şi ţie pace.

Mac s-a culcat în patul lui, a pus capul pe pernă.

— E încă legat la reţea, a comunicat el, străduindu-se să-şi stăpânească tremurul vocii. Ceva muzică clasică, un recital. Se aude foarte clar.

Larkin a văzut casca lângă tâmpla lui Mac şi deodată, inexplicabil, l-a pufnit râsul. În clipa următoare râdeau toţi trei în hohote, Shagata a ridicat arma spre ei.

— Încetaţi! a strigat, înspăimântat de râsul lor.

— Ne cerem iertare, l-a îmbunat Peter Marlowe. Ciudat lucru, dar noi, care ne aflăm atât de aproape de veşnicie, putem râde şi din te miri ce.

— Cu adevărat te afli aproape de moarte şi mare prost ai fost să fii prins călcând legea. Nădăjduiesc să am şi eu curajul de a râde atunci când are să-mi sune ceasul. Poftim! a aruncat el în încăpere un pachet de ţigări. Îmi pare rău că ai fost prins.

— Mie îmi pare şi mai rău, a spus Peter Marlowe.

În timp ce împărţea ţigările s-a uitat spre Mac.

— Ce se cântă?

— Bach, băiatule, i-a spus Mac, ţinându-se să nu izbucnească iar într-un râs isteric. Gata, fără gălăgie, şi-a mutat el capul mai aproape de cască. Tăceţi naibii, nu vă mai hliziţi. Vreau să savurez muzica.

— Poate facem cu rândul, a propus Larkin. Cu toate că, după părerea mea, cei cărora le place Bach sunt nişte ipohondri.

Trăgând din ţigară, Peter Marlowe i-a zâmbit amabil lui Shagata.

— Mulţumim frumos pentru ţigări.

Roiau muştele în jurul căldării cu capac de lemn. În după-amiaza aceea ploaia a venit ceva mai devreme, a mai limpezit aerul greu: pe urmă s-a ivit iar soarele şi a zvântat noroiul din Changi.

King a străbătut zona bungalovurilor, conştient de privirile curioase care-l însoţeau. S-a oprit prevăzător în dreptul colibei condamnaţilor.

— *Tabe.* Shagata-san. Ziua *ichi-bon* astăzi este, nu? Pot vorbi cu prietenul meu *ichi-bon?*

Shagata a rămas cu ochii, la el; se vedea că n-a priceput nimic.

— Te roagă să-i dai permisiunea să vorbească cu mine, a tradus Peter Marlowe.

Shagata a stat pe gânduri câteva clipe, pe urmă a făcut semn din cap că da.

— Pentru că am făcut ceva bani din vânzarea cunoscută am să te las să stai de vorbă, a zis el. Apoi s-a întors spre Peter Marlowe: Dacă îmi daţi cuvântul că nu încercaţi să scăpaţi.

— Ai cuvântul nostru.

— Să terminaţi repede. Stau eu de pază.

Fără să-i piardă din ochi, Shagata s-a mutat mai încolo ca să poată supraveghea mai bine drumul.

— Se zvoneşte că aduc mereu noi gardieni la corpul de gardă, a început King cu glasul întretăiat de emoţie. Al naibii să fiu dac-am să dorm la noapte. Ticăloşii ăştia sunt în stare să ne facă de petrecanie chiar în timpul nopţii.

Avea buzele arse; toată ziua stătuse cu ochii la junglă, sperând să surprindă un semnal din partea luptătorilor de gherilă ca să poată lua o hotărâre în privinţa evadării. Dar n-a venit niciun semn.

— Ascultaţi…, a coborât el vocea ca să le explice planul de acţiune. Când încep ăştia să tragă, atacaţi gardianul şi ieşiţi din lagăr prin dreptul barăcii noastre. Am să încerc o manevră ca să vă acopăr pe voi trei, dar să nu speraţi la mare lucru.

Apoi s-a sculat, l-a salutat pe Shagata şi a plecat. Odată ajuns în baraca americanilor, a convocat un consiliu de război. Le-a comunicat planul, dar nu le-a spus că pot scăpa numai zece oameni. Au discutat cu toţii planul şi au hotărât să mai aştepte.

— Mai mult nu putem face acum, a spus Brough, făcându-se ecoul temerilor care îi munceau pe toţi. Dacă încercăm ceva acum, ne împuşcă şi gata, cât ai clipi.

În noaptea aceea au dormit numai cei ce erau foarte bolnavi. Sau cei, doar câţiva, care şi-au putut găsi liniştea încredinţându-se voinţei lui Dumnezeu ori destinului. Dave Daven a putut să doarmă.

— Azi după-amiază l-au adus înapoi pe Dave de la Utram Road, le şoptise Grey când le-a adus masa de seară.

— Cum arată? a întrebat atunci Peter Marlowe.

— Nu mai cântăreşte decât treizeci şi ceva de kilograme.

Daven a dormit în noaptea aceea şi în ziua de groază care a urmat şi a murit fără să-şi revină din comă chiar în timp ce Mac asculta vocea

crainicului: „O a doua bombă atomică a distrus oraşul Nagasaki. Preşedintele Truman a adresat Japoniei un ultimatum final: capitulare necondiţionată sau distrugere totală.”

În ziua următoare echipele desemnate au ieşit la lucru şi, de necrezut, s-au şi întors. Raţiile de alimente au continuat să vină în lagăr, Samson cântărea porţiile în public şi le ducea diferenţa stabilită celor care îl puseseră stăpân peste manutanţă. În depozit mai erau raţii pentru două zile, bucătăriile lucrau ca de obicei, muştele se adunau în roiuri, într-un cuvânt totul era neschimbat.

Ploşniţele şi ţânţarii îi înţepau pe oameni, femelele de şobolan îşi alăptau puii. Au mai murit câţiva prizonieri. Salonul şase a mai primit trei pacienţi.

Încă o zi şi încă o noapte şi încă o zi. Şi atunci Mac a auzit cuvintele sfinţite: „Vă vorbeşte Calcutta. Postul de radio Tokyo a anunţat acum câteva minute că guvernul Japoniei a acceptat capitularea necondiţionată. După trei ani, după două sute cincizeci de zile de când japonezii au atacat baza de la Pearl Harbour, războiul a luat sfârşit. Trăiască regele!”

Curând a aflat întregul Changi. Iar cuvintele acelea s-au încrustat în pământul, cerul, zidurile şi celulele din Changi.

Şi totuşi, timp de încă două zile şi două nopţi, nu s-a schimbat nimic. În a treia zi comandantul lagărului s-a îndreptat spre zona bungalovurilor însoţit de Awata, sergentul japonez.

Peter Marlowe, Mac şi Larkin i-au văzut şi au murit de o mie de ori la fiecare pas făcut de cei doi. Atunci au ştiut că soarta le este pecetluită.

Capitolul 25

— Păcat, a spus Mac.

— Da, l-a îngânat Larkin.

Peter Marlowe n-a spus nimic, a rămas îngheţat, cu ochii la Awata.

Chipul comandantului era adânc brăzdat de oboseală, dar îşi ţinea umerii drepţi şi păşea hotărât. Era îngrijit îmbrăcat, ca de obicei, cu mâneca stângă a cămăşii prinsă sub centiron. Avea galenţi de lemn în picioare, iar cascheta de pe cap era mai mult cenuşie decât verde din cauza umezelii tropicale. A urcat treptele care dădeau spre terasă, a zăbovit o clipă la uşă.

— Bună dimineaţa, le-a spus el cu glas răguşit în momentul în care cei trei s-au ridicat în picioare.

Awata i-a ordonat ceva gardianului, pe limba lui. Gardianul s-a înclinat scurt şi a trecut în spatele lui Awata. Altă comandă. Cei doi japonezi şi-au luat armele în bandulieră şi au pornit spre poartă.

— S-a terminat, a gâfâit comandantul. Luaţi aparatul şi veniţi cu mine.

Cu mintea amorţită, au executat ordinul, l-au urmat afară, în soare. Soarele şi aerul erau acum ceva nou pentru ei, chiar plăcut. Au mers aşa, în urma comandantului lagărului, însoţiţi de miile de priviri curioase din Changi.

Cei şase colonei cu funcţii superioare aşteptau în biroul comandantului. Brough era şi el acolo. S-au ridicat cu toţii să-l salute.

— De voie, vă rog, a spus comandantul, răspunzând la salut, apoi s-a adresat celor trei: Luaţi loc. Vă suntem cu toţii îndatoraţi.

Într-un târziu, Larkin s-a hotărât să întrebe:

— S-a terminat totul, cu adevărat?

— Da. Am stat chiar acum de vorbă cu generalul, a anunţat comandantul. Şi-a plimbat privirea pe chipurile amuţite ale celor de faţă, adunându-şi gândurile. Cel puţin cred că s-a terminat. Yoshima era şi el la general. I-am spus… am spus: „Războiul s-a sfârşit”. Când i-a tradus Yoshima, generalul a rămas cu ochii la mine, atât. Am aşteptat un timp şi, pentru că nu spunea nimic, am mai zis o dată: „Războiul a luat sfârşit. Vă cer să depuneţi armele… să vă predaţi!” Nu ştiam ce să mai spun altceva, a zâmbit obosit comandantul, trecându-şi mâna peste chelie. Multă vreme generalul a rămas aşa, uitându-se la mine. Yoshima nu zicea nimic, tăcea şi el. Pe urmă generalul a început să vorbească şi Yoshima mi-a tradus: „Da, Războiul a luat sfârşit. Vă veţi întoarce în lagăr, la postul dumneavoastră. Le-am ordonat gardienilor să se întoarcă acum cu spatele la lagăr şi să vă apere împotriva oricui ar încerca să pătrundă în lagăr pentru a vă face vreun rău. Acum sunt gardienii

dumneavoastră, puşi să vă apere până când primesc noi dispoziţii. Dumneavoastră purtaţi în continuare răspunderea pentru asigurarea disciplinei în interiorul lagărului.” N-am ştiut ce să spun, aşa că i-am cerut să dubleze raţiile şi să ne trimită medicamente. El mi-a răspuns în felul următor: „Mâine veţi primi raţii duble. Veţi primi şi unele medicamente. Din păcate, nu avem nici noi prea multe. Dar sunteţi răspunzător pentru disciplină. Gardienii mei vă vor apăra de cei care vor să vă lichideze.” Atunci l-am întrebat: „Cine sunt aceştia?” Generalul a dat din umeri şi a spus doar atât: „Duşmanii dumneavoastră. Întrevederea a luat sfârşit.”

— La naiba! a mormăit Brough. Poate că asta şi urmăresc… să ieşim din lagăr ca să aibă un pretext să tragă în noi.

— Nu putem permite părăsirea lagărului, a spus temător Smedly-Taylor. Pierdem controlul, ajungem la răzmeriţă. Dar totuşi trebuie să facem ceva. Poate că ar trebui să le cerem să ne predea nouă armele…

Comandantul lagărului a ridicat mâna.

— Cred că tot ce putem face este să aşteptăm. Am inf… cred că trebuie să sosească cineva. Până atunci, consider că cel mai bine este să menţinem ordinea existentă. A, da, încă ceva. Ni se permite să lăsăm oamenii să se scalde în mare, pe grupuri. Câte cinci oameni din fiecare baracă. Prin rotaţie. O, Doamne, a roşit el recules, de parcă s-ar fi rugat. Sper să n-o ia nimeni razna de bucurie. Nu avem nicio garanţie că japonezii de aici vor accepta ordinul de capitulare. Ar putea chiar să lupte mai departe Tot ce putem acum e să sperăm să iasă bine şi să ne pregătim de ce-i mai rău.

A tăcut un timp, apoi s-a uitat la Larkin.

— Cred că aparatul de radio trebuie să rămână aici, a spus el, făcându-i semn lui Smedly-Taylor: Aveţi grijă să asiguraţi paza permanentă.

— Am înţeles!

— Desigur, i s-a adresat comandantul lui Larkin, incluzându-i însă şi pe Peter Marlowe şi pe Mac, tot dumneavoastră asiguraţi funcţionarea aparatului.

— Dacă nu vă supăraţi, domnule comandant, a intervenit Mac. Poate să se ocupe altcineva de treaba asta. Îl repar eu dacă apare vreo defecţiune, dar, vedeţi, îmi închipui că veţi dori să funcţioneze douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Numai noi nu suntem în măsură să facem asta… şi oricum… dacă o să spun ce gândesc, acum, când e la vedere, să mai aibă şi alţii prilejul să asculte.

— Vă îngrijiţi de treaba asta, domnule colonel!

— Am înţeles, domnule comandant.

— Acum chiar că e timpul să discutăm despre partea operativă.

În faţa biroului comandantului se adunase de-acum un grup de

curioşi, printre care şi Max, nerăbdători să afle ce se mai ştie, ce se discută, ce s-a întâmplat şi de ce a plecat gardianul japonez care-i păzea pe cei cu radioul.

Când n-a mai putut îndura tensiunea. Max a alergat înapoi la baraca americanilor.

— Hei, ascultaţi, băieţi! a apucat el să strige.

— Vin japonezii?

Împăratul era gata să sară pe fereastră şi să se repeadă la gardul de sârmă ghimpată.

— Nu! Mamă, Doamne…, a gâfâit Max; nici nu putea să vorbească.

— Spune, ce dracu' se întâmplă acolo? a urlat la el Împăratul.

— I-au luat de acolo pe gardienii care stăteau pe capul lui Pete! a reuşit Max să-şi recapete răsuflarea. Pe urmă comandantul lagărului i-a luat pe Pete, pe Larkin şi pe scoţian – împreună cu radioul! – la el în birou. Acum sunt toţi acolo, mare consiliu mare. Toţi ştabii, coloneii… până şi Brough e acolo!

— Eşti sigur? a întrebat Împăratul.

— Îţi spun ce-am văzut cu ochii mei, dar nici mie nu-mi vine să cred.

În tăcerea grea care s-a lăsat, Împăratul şi-a scos o ţigară din buzunar, iar Tex a rostit ceea ce, de fapt, pricepu seră cu toţii.

— Atunci s-a terminat. S-a sfârşit cu adevărat. Ce altceva poate să însemne… dacă au luat de-acolo gardianul care păzea radioul! a exclamat Tex, rotindu-şi privirea în jur. Voi ce ziceţi?

Max s-a aşezat greoi pe patul lui, şi-a şters sudoarea de pe faţă.

— Cam aşa zic şi eu. Dacă şi-au luat gardianul, înseamnă că se dau bătuţi şi-aici… nu mai luptă. Nu-i aşa? s-a uitat el întrebător la Tex.

Dar Tex era rătăcit de propria lui uimire.

— Ba s-a terminat, a spus el după o vreme, impasibil.

Domolit, Împăratul a mai pufăit o dată din ţigară.

— Eu nu cred până nu văd.

Şi deodată, în tăcerea aceea ciudată, i s-a făcut frică.

Cu gesturi automate, Dino dădea să prindă muşte. Byron Jones III a mutat nebunul la întâmplare. Miller l-a luat, lăsându-şi regina descoperită. Max şedea cu capul în piept. Tex se scărpina.

— Ei bine, eu nu simt nicio diferenţă, a declarat Dino, ridicându-se în picioare. Mă duc pân-afară, treabă mică.

— Nici nu ştiu dacă-mi vine să râd sau să plâng, a spus Max. Tot ce ştiu e că mă ia cu greaţă.

— Nu se leagă, a zis Tex cu voce tare; vorbea în gând, nici nu şi-a dat seama că a spus ceva. Cu nimic nu se leagă.

— Hei, Max, a spus Împăratul. Nu vrei să pui de-o cafea?

Mişcându-se ca un automat, Max a ieşit să umple ibricul cu apă. S-a întors, a băgat reşoul în priză, a pus ibricul la încălzit. A luat-o înapoi

spre patul lui, s-a oprit brusc, s-a răsucit, în loc şi a rămas cu ochii la Împărat.

— Ce-i cu tine, Max? l-a întrebat îngrijorat King.

Dar Max nu-şi lua privirea de la el, mişca doar din buze, fără să scoată vreun sunet.

— Ce dracu' te holbezi aşa?

Pe neaşteptate, Max a pus mâna pe ibric şi l-a azvârlit pe fereastră.

— Ce dracu', ai sărit de pe fix? a explodat King. M-ai umplut tot cu apă!

— Atâta pagubă! i-a strigat Max, cu ochii ieşiţi din orbite.

— Vezi să nu-ţi dau eu o mama de bătaie! Ai căpiat?

— S-a terminat cu războiul! N-ai decât să-ţi faci singur cafeluţa! a ţipat Max, făcând spume în colţul gurii.

King a sărit în picioare, ameninţător, cu chipul boţit de furie.

— Şterge-o de-aici că te pocesc!

— Încearcă tu, doar încearcă, dar să nu uiţi că sunt plutonier! Te dau la curtea marţială!

Max a izbucnit într-un râs isteric, pe urmă râsul s-a transformat brusc în plâns, un plâns disperat, cu sughiţuri. Max a fugit din baracă, lăsând în urma lui o tăcere grea, încordată.

— Ăsta s-a sonat de tot, a mormăit King. Adu tu nişte apă, dacă vrei, Tex, a spus el încet, întorcându-se în colţul lui.

Tex stătea în uşă, se uita după Max. A întors încet capul, chinuit de nehotărâre.

— Am treabă.

Lui King i s-a pus un nod în gât. Şi-a depăşit cu greu senzaţia de greaţă, dar chipul i-a rămas calm, imobil.

— Da-a…, a rostit el cu un zâmbet sumbru. Se şi vede.

Simţea acum adâncurile liniştii din jur. Şi-a scos portofelul, a ales o hârtie, a pus-o pe masă.

— Ai aici zece dolari. Lasă-ţi treburile şi adu nişte apă.

Stăpânindu-şi tremurul interior, a rămas cu ochii la Tex. Dar Tex nu i-a răspuns, a dat doar nervos din umeri şi s-a uitat în altă parte.

— Tot o să vreţi să mâncaţi… până nu se sfârşeşte cu adevărat povestea asta, a spus dispreţuitor King, rotindu-şi privirea prin baracă. Vrea careva din voi nişte cafea?

— Mie parcă mi-ar prii o cafeluţă, s-a ridicat de la locul lui Dino, fără să-i pese de privirile celorlalţi.

A adus de afară ibricul, l-a umplut cu apă, l-a pus pe reşou.

King i-a arătat hârtia de zece dolari de pe masă. Dino s-a uitat lung la ea.

— Nu, mulţumesc, a spus el cu glas hârâit, clătinând din cap. Doar o gură de cafea.

S-a întors cu pas şovăit la patul lui, în celălalt capăt al barăcii.

Toţi ceilalţi îşi fereau acum ochii de privirea dispreţuitoare a lui King.

— Sper… pentru binele vostru sper, nenorociţilor, că războiul s-a sfârşit cu adevărat, a spus răspicat King.

Cum a ieşit din biroul comandantului de lagăr, Peter Marlowe a pornit în grabă spre baraca americanilor. Răspundea automat la salutul celor pe care-i cunoştea, simţea cum îl urmăresc din toate părţile priviri curioase, neîncrezătoare. „Da, şi-a zis, nici mie nu prea-mi vine să cred. Să ajung acasă, să pot zbura din nou, să-l revăd pe tata, să beau un pahar cu el, să râd cu el! Şi toţi, toată familia… ce ciudat are să ne pară. Trăiesc. Sunt în viaţă! Am scăpat!"

— Salut, băieţi! a strigat el zâmbitor, intrând în baracă.

— Salut, Peter, a sărit primul Tex să-i strângă mâna cu căldură. Nici nu ştii ce ne-am bucurat când am aflat că au luat gardianul de acolo, prietene!

— Pot să-ţi spun că nici nouă nu ne-a părut prea rău după el, a râs Peter Marlowe.

Înconjurat de chipuri prietenoase, zâmbitoare, Peter Marlowe şi-a dat seama abia acum cât de tare i-au lipsit în aceste ultime zile.

— Dar şefii noştri ce zic? a întrebat Dino.

După ce Peter Marlowe le-a povestit totul, o umbră de îngrijorare s-a aşternut pe feţele tuturor. Numai Tex a rămas vesel.

— La naiba, nu cred că trebuie să ne pregătim de ce-i mai rău. S-a terminat! a declarat el cu încredere în glas.

— Asta-i sigur, că s-a terminat, a spus morocănos Max, păşind pragul barăcii.

— Hello, Max! Eu…, n-a mai continuat Peter Marlowe, şocat de licărul crunt din ochii lui Max.

— Ai păţit ceva? l-a întrebat el îngrijorat.

— Ba n-am nimic! s-a răstit la el Max, l-a dat la o parte şi s-a lăsat în patul lui. Şi ce dracu' vă holbaţi la mine? N-are voie omul să-şi iasă din fire ca voi să vă şi holbaţi ca nişte bufniţe?

— Ia-o mai moale, l-a sfătuit Tex.

Obrazul lui Max căpătase o tentă cenuşie, buzele îi tremurau spasmodic.

— Slavă Domnului că scap curând din porcăria asta. Păcat că scăpaţi şi voi, blestemaţilor!

— Taci din gură, Max!

— Duceţi-vă dracului!

Max şi-a şters scuipatul scurs pe bărbie. A scos din buzunar un teanc de hârtii de câte zece dolari, le-a rupt bucăţele, cu înverşunare, le-a aruncat în sus ca pe nişte confeti.

— Ce naiba te-a apucat, Max? a sărit la el Tex.

— Nu vezi? Tâmpitule, banii ăştia nu mai sunt buni de nimic!
— Ce spui?
— Acuşi vin de la prăvălie. Da-a… Am vrut să-mi iau o nucă de cocos. Dar nenorocitul ăla de chinez n-a vrut să-mi primească banii. A zis că nu-s buni. I-a vândut tot stocul chiar azi comandantului. Pe o simplă hârtie. Mi-a arătat-o: „Guvernul britanic se angajează să plătească *n* dolari veritabili emişi pentru zona Strâmtorii!” Acum puteţi să vă ştergeţi undeva cu tot bănetul ăsta scos de japonezi… Numai de asta mai e bun!
— Mamă-ă…, a făcut Tex. Asta pune capac la toate. Dacă nici chinezul nu mai ia marafeţi din ăştia, înseamnă că, într-adevăr, s-a lămurit treaba. Ce zici, Peter?
Peter Marlowe se bucura să se afle din nou printre prieteni. Nici măcar privirea duşmănoasă a lui Max nu-i putea strica bucuria.
— Da, acum e limpede. N-am vorbe să vă spun cât m-aţi ajutat, băieţi. De-aţi şti ce înseamnă o glumă, o vorbă bună…
— Ei, lasă, l-a împins în glumă Dino. Tu eşti de-ai noştri. Nu eşti chiar atât de rău pentru un păcătos de englezoi!
— Când scapi de-aici, să faci bine să te prezinţi la noi, în State. S-ar putea chiar să te primim în rândul americanilor! l-a bătut pe spate Byron Jones III.
— Să vii întâi în Texas, Peter, băiete. Dintre toate Statele e singurul care merită osteneala!
—Hai să nu ne facem planuri de-acum, a spus Peter Marlowe printre strigăte şi fluierături. Dar dacă ajung vreodată acolo, n-am să vă ocolesc, a promis el; s-a uitat apoi spre colţul lui King. Unde vă este şeful cel neînfricat?
— E mort! a râs grosolan Max.
Peter Marlowe a simţit că-l pătrunde un fior de gheaţă.
— Cum?!
— Trăieşte, n-avea grijă, l-a liniştit Tex. Dar e ca şi mort, totuna.
Peter Marlowe s-a uitat întrebător la Tex. A înţeles şi s-a întristat.
— Nu vi se pare cam brusc?
— Nu-i niciun brusc, a scuipat Max. E mort. Am muncit de ne-am spetit pentru ticălosul ăla, iar acum e mort!
Indignat, Peter Marlowe s-a răsucit scurt spre Max.
— Totuşi, atunci când era greu, el vă dădea de mâncare, şi bani, şi…
— Pentru asta am muncit! a ţipat Max; i se umflaseră vinele de la gât, era roşu la faţă. Am înghiţit destule de la animalul ăla! s-a înflăcărat el şi mai tare, a dat cu ochii de banderola de la braţul lui Peter Marlowe. Şi de la tine, englezoi împuţit! N-ai vrea să mă pupi şi pe mine unde-l pupai pe el?
— Încetează, Max! l-a prevenit Tex.

— Tu vorbeşti, codoşule! l-a scuipat în faţă Max.

Lui Tex i-a venit sângele în obraz. Cu un dos de palmă, l-a trântit pe Max de perete, Max a alunecat din pat, a sărit imediat în picioare, a înşfăcat un cuţit de pe raft şi s-a năpustit asupra lui Peter Marlowe. Tex abia a apucat să-i devieze mâna, cuţitul a trecut strâmb, zgâriindu-l doar pe Marlowe de-a curmezişul burţii. Venind de la spate, Dino l-a prins pe Max cu braţul pe sub bărbie şi l-a tras înapoi spre pat.

— Eşti nebun?! a gâfâit Dino, ţinându-l strâns.

Max îşi rotea furios ochii, şi-a oprit privirea tulbure asupra lui Peter Marlowe. Şi, deodată, a început să zbiere ca un turbat, să se zbată, să dea disperat din mâini şi din picioare, cu dinţii rânjiţi, cu degetele chircite ca nişte gheare. Peter Marlowe l-a apucat de un braţ, au sărit şi alţii şi l-au trântit în pat. Trei inşi abia puteau să-l ţină, iar el tot mai încerca să muşte şi să zgârie.

— A dat strechea-n el! a strigat Tex. Daţi-i una la cap!

— Caută nişte sfoară! a răcnit la el Peter Marlowe, luptându-se să-l ţină în loc pe Max, cu braţul sub bărbie ca să se ferească de muşcături.

Dino a izbutit să-şi elibereze o mână, l-a izbit pe Max direct în falcă, de jos în sus, potolindu-l pe dată.

— Uf! a făcut Dino către Peter Marlowe, îndreptându-se încet de şale. N-a lipsit mult să te înjunghie!

— Repede! i-a făcut semn Peter Marlowe. Trebuie să-i punem ceva între dinţi, altfel îşi muşcă limba.

Dino a găsit un lemn, l-au băgat cu greu între dinţii încleştaţi ai lui Max. Pe urmă l-au legat fedeleş. Când au terminat, Peter Marlowe a suflat uşurat; abia atunci şi-a dat seama că i se muiaseră genunchii.

— Mulţumesc, Tex. Dacă nu-i dădeai tu peste mănă, mă făcea îngeraş.

— N-ai pentru ce. Înseamnă doar că mai am reflexe. Acum ce facem cu el?

— Chemăm un doctor. A făcut o criză, asta-i tot. N-a existat niciun cuţit, a spus Peter Marlowe, pipăindu-şi zgârietura de pe stomac; s-a uitat la Max care începea să-şi revină din leşin, zgâlţâit de convulsii. Vai de capul lui!

— Mare noroc am avut că ai fost pe fază, Tex, a oftat Dino. Mă trec toate sudorile când mă gândesc ce-ar fi putut să se întâmple.

Peter Marlowe a aruncat o privire spre colţul Împăratului. Acum îi părea mai însingurat ca oricând. Fără să-şi dea seama, şi-a încordat braţul stâng, l-a îndoit, minunându-se cât de repede îşi recăpătase forţa.

— Cum e acuma, Peter? l-a întrebat Tex.

Peter Marlowe a zăbovit o vreme, cât să găsească vorbele cele mai potrivite.

— Sunt viu, Tex, trăiesc, n-am murit.

S-a întors apoi şi a ieşit afară din baracă, în bătaia soarelui.

Când l-a găsit, în sfârşit, pe King, începea deja să se însereze. King şedea pe un ciot de cocotier, dincolo de grădina din nordul lagărului, pe jumătate ascuns de vrejurile de legume. Avea privirea pierdută spre junglă; nu s-a întors la apropierea lui Peter Marlowe, n-a dat niciun semn.

— Salut, bătrâne! a spus vesel Peter Marlowe.

Dar i-a îngheţat surâsul pe buze când a zărit privirea din ochii lui King.

— Ce vreţi de la mine, domnule căpitan? a întrebat King pe un ton ofensator.

— Am vrut să văd ce faci. Atâta tot, doar să te văd.

„O Doamne", şi-a zis Peter Marlowe pătruns de milă, ghicind ce se petrece în sufletul prietenului său.

— Gata, m-ai văzut. Acum ce mai vrei? s-a întors King cu spatele. Pleacă!

— Sunt prietenul tău. Ai uitat?

— Eu n-am prieteni. Acum pleacă!

Peter Marlowe s-a lăsat jos lângă ciotul de palmier, a tras cu grijă din buzunar cele două ţigări de fabrică pe care le mai avea.

— Avem câte-o ţigară. Le am de la Shagata.

— Fumează-le singur! Domnule căpitan!

Pentru o clipă Peter Marlowe a regretat că l-a găsit pe King. Dar n-a plecat. A aprins ambele ţigări, i-a întins şi lui una. King n-a făcut nicio mişcare să o ia.

— Ia aici, te rog.

King i-a zburat ţigara din mână.

— Să te ia naiba cu ţigara, ta cu tot! Vrei să stai aici? N-ai decât.

S-a ridicat şi a dat să plece de acolo. Peter Marlowe l-a prins de braţ.

— Aşteaptă! Azi e cea mai mare zi din viaţa noastră. Nu strica totul numai pentru că tovarăşii tăi de „celulă" şi-au pierdut niţeluş cumpătul.

— Ia mâna de pe mine, a scrâşnit printre dinţi King. Că altfel rămâi fără ea!

— Nu-ţi pune mintea cu ei, a început repezit Peter Marlowe. S-a sfârşit cu războiul, ăsta-i lucrul cel mai important. S-a terminat, iar noi am rămas în viaţă. Ţii minte ce încercai să-mi bagi în cap tot timpul? Că trebuie să-i porţi de grijă personajului numărul unu? Ei bine, s-a făcut! Ai scăpat cu bine! Ce mai contează ce zic ei?

— Nu-mi pasă de ei! Şi n-au niciun amestec în treaba asta. Nici de tine nu-mi pasă, dacă vrei să ştii! i-a strigat în faţă King, smulgându-şi

mâna.

Peter Marlowe a rămas pe loc, îl privea neajutorat pe King.

— Sunt prietenul tău, înţelegi? Lasă-mă să te ajut!

— N-am nevoie de ajutorul tău!

— Ştiu. Dar vreau să rămânem prieteni. Ascultă…, a continuat el cu greu, căutându-şi cuvintele. Curând vei fi iar acasă…

— Pe dracu'! a ţipat King; îi vâjâiau urechile, simţea că-i plesneşte capul. Nici n-am casă!

Foşnea vântul printre frunze. Ţârâiau monoton greierii. Bâzâiau ţânţarii în stoluri. Umbre lungi s-au întins în urma barăcilor sub razele Lunii care s-a ivit deodată, plutind pe cerul de catifea.

— Nu-ţi mai face sânge rău, prietene, a rostit blând Peter Marlowe. O să fie bine, ai să vezi.

N-a tresărit, citind groaza din ochii lui King.

— Crezi tu? a întrebat chinuit King.

— Da, a spus Peter Marlowe, apoi, după o scurtă ezitare: îţi pare rău că s-a terminat, nu?

— Lasă-mă-n pace! Lasă-mă odată, lasă-mă! a strigat King cu glasul schimbat, s-a întors cu spatele, s-a aşezat iar pe ciotul de palmier.

— Are să-ţi treacă. Sunt prietenul tău. Să nu uiţi asta… niciodată.

A întins mâna stângă şi a pus-o pe umărul lui King; a simţit cum acesta tresare la atingere.

— Noapte bună, bătrâne, a spus el încet. Ne vedem mâine.

Trist, îngândurat, a plecat de acolo. „Mâine, şi-a promis el în gând, mâine am să-l pot ajuta."

King s-a aşezat mai bine pe ciotul de cocotier, bucuros să fie singur, îngrozit de singurătate.

Colonelul Smedly-Taylor, Jones şi Sellars îşi adunau ultimele fărâmiţe din farfurii.

— Magnific! a declarat Sellars, lingându-şi degetele. Smedly-Taylor a mai supt o dată osciorul bine curăţat.

— Jones, băiete, trebuie să recunosc acum că eşti mare, a râgâit el satisfăcut. O minunată încheiere pentru o zi de pomină. Delicios! Exact ca iepurele de casă! Puţin mai aţos, poate nu atât de fraged, dar delicios!

— De ani de zile n-am mai mâncat aşa de bine, a râs gros Sellars. Cam grasă carnea ce-i drept, dar, pe onoarea mea, a fost o minune. Crezi că mai poţi face rost? s-a uitat el spre Jones. Doar câte-o pulpă parcă nu-i prea mult!

— S-ar putea, şi-a dat importanţă Jones, ducând delicat la gură ultimul grăunte de orez. Am avut ceva noroc, nu?

Farfuria era acum goală, iar el se simţea sătul şi împăcat.

— De unde le-ai procurat?

— M-a informat Blakely. Le avea de vânzare un australian. Am cumpărat tot ce-avea. Norocul nostru că aţi avut banii, i-a zâmbit el lui Smedly-Taylor.

— Da, a mormăit acesta, scoţând portofelul şi aruncând pe masă trei sute şaizeci de dolari. Avem aci pentru încă şase bucăţi. N-are rost să ne strâmtorăm, nu-i aşa, domnilor?

Sellars a rămas cu ochii la hârtiile de pe masă.

— Dacă aţi avut ascunşi toţi banii ăştia, de ce nu i-aţi folosit încă de-acum câteva luni?

— Mă întreb şi eu…, s-a ridicat Smedly-Taylor ca să-şi dezmorţească mădularele. Pentru că i-am păstrat pentru ziua de azi! Şi cu asta am încheiat, a adăugat el, aţintindu-şi ochii de granit asupra lui Sellars.

— O, Doamne fereşte, n-am vrut să vă trag de limbă. Pur şi simplu nu pricepeam cum de aţi reuşit, asta-i tot.

Jones a zâmbit suav.

— Trebuie să se fi acţionat prin cineva aflat chiar în miezul lucrurilor. Aud că Împăratul a fost cât pe ce să facă o criză de inimă!

— Ce are de-a face Împăratul cu banii mei? a ridicat din sprâncene Smedly-Taylor.

— A, nimic.

Jones s-a apucat să numere banii. Erau, într-adevăr, trei sute şaizeci de dolari, destul pentru o duzină de pulpiţe de *Rusa tikus* la treizeci de dolari bucata, cât era preţul real, iar nu şaizeci cât credea Smedly-Taylor. Jones a zâmbit în sinea lui la gândul că Smedly-Taylor îşi poate permite foarte bine să plătească şi dublu, la banii pe care-i are el acum. Se întreba cum izbutise oare Smedly-Taylor să efectueze spargerea, dar ştia că bătrânul colonel are perfectă dreptate să-şi păstreze secretele cu sfinţenie. Cum a fost şi cu celelalte trei pulpiţe de *Rusa tikus.* Cele pe care el şi cu Blakely le gătiseră şi le mâncaseră în secret chiar în după-amiaza aceea. Îi dăduse una lui Blakely, le mâncase el pe celelalte două. Cu cele două de dinainte şi una pe care o devorase acum, avea toate motivele să se simtă sătul.

— Doamne, a zis el cu glas tare, frecându-se pe burtă. Nu cred că aş putea mânca atâta în fiecare zi!

— Ai să te obişnuieşti, l-a consolat Sellars. Mie, să spun drept, mi-e încă foame. Încearcă să mai faci rost, fă şi tu un efort.

— Ce-aţi zice de-o partidă de bridge? a întrebat după un timp Smedly-Taylor.

— Admirabil! a sărit din loc Sellars. Cine să fie al patrulea?

— Samson?

— Pun rămăşag, a râs, Jones, că săracul ar fi tare supărat dacă ar afla de friptura noastră.

— Cât timp credeţi că mai durează până ajung ai noştri la

Singapore? a întrebat Sellars, încercând să-şi ascundă îngrijorarea.
Smedly-Taylor i-a aruncat o privire scurtă lui Jones.
— Câteva zile. Cel mult o săptămână. Dacă japonezii sunt cu adevărat hotărâţi să se predea.
— Faptul că ne-au lăsat aparatul de radio ar fi un indiciu în acest sens.
— Sper. Nu putem decât să sperăm.
S-au uitat unul la altul, uitând de bunătatea mâncării, copleşiţi de grija zilei de mâine.
— Nu avem motive de îngrijorare. Sunt… cred că are să se sfârşească totul cu bine, a spus Smedly-Taylor.
Părea calm şi plin de încredere, dar în sinea lui era ros de îndoială, se gândea cu groază la Maisie, la cei doi fii şi la fată, întrebându-se dacă or mai fi oare în viaţă.

Cu puţin înainte de răsăritul soarelui a trecut pe deasupra lagărului un avion cvadrimotor. Nu ştia nimeni dacă e de-al aliaţilor sau japonez, căci la auzul huruitului de motoare toţi au intrat în panică, se aşteptau, din clipă în clipă, la o ploaie de bombe. Iar când n-a căzut nicio bombă şi huruitul s-a îndepărtat, i-a cuprins din nou frica. „Poate că ne-au uitat… N-au să mai vină."
Ewart a intrat bâjbâind în baracă, l-a trezit pe Peter Marlowe care nu auzise nimic.
— Peter, umblă zvonul că a trecut un avion, a dat ocol aeroportului… că a sărit din el un paraşutist!
— Tu l-ai văzut?
— Nu.
— Ai vorbit cu cineva care l-a văzut?
— Nu. E doar un zvon, a spus Ewart, străduindu-se să-şi ascundă spaima. Mi-e o frică de mor că, de cum se arată flota noastră în largul portului, japonezii se smintesc de tot…
— Nici vorbă!
— Am fost chiar acum la biroul comandantului de lagăr. Sunt mai mulţi adunaţi acolo, pentru că se anunţă mereu buletinele de ştiri. În ultimul dintre ele se spunea că…, s-a oprit o clipă Ewart, incapabil să continue, apoi a reluat firul: … că numărul victimelor de la Hiroshima şi Nagasaki se ridică la peste trei sute de mii. Se spune că oamenii mor în continuare ca muştele… că bomba aceea infernală nu ştiu ce face cu aerul de omoară lumea şi după aceea. Doamne, dacă s-ar fi întâmplat asta la Londra, iar eu aş avea pe mâini un lagăr ca ăsta… aş… i-aş măcelări pe toţi. Aş face-o, zău c-aş face-o!
Peter Marlowe l-a calmat cât a putut, pe urmă a ieşit din baracă şi s-a îndreptat spre poartă sub primele raze ale dimineţii. Avea şi el încă o strângere de inimă. Ştia că Ewart are dreptate. Bomba asta infernală

e deja prea mult. Pe neaşteptate, însă, şi-a dat seama de un mare adevăr şi atunci i-a binecuvântat pe cei care au inventat bomba. Căci numai bombele acelea au scos lagărul de la Changi din uitarea veşniciei. „Da, îşi spunea el acum, orice s-ar întâmpla din cauza bombelor, n-am să le blestem nici primele două, nici pe cei care le-au creat. Numai datorită lor mai trăiesc atunci când, practic, nu mai era nicio speranţă. Şi cu toate că primele două au ucis, poate, o mulţime de oameni, dimensiunea însăşi a dezastrului trebuie să fi salvat alte nenumărate sute de mii de vieţi. Ale noastre. Şi ale lor. Oricum ai întoarce-o, acesta este adevărul."

Luat de gânduri, s-a trezit că a ajuns la poarta principală. Gardienii erau la posturi, ca de obicei. Stăteau întorşi cu spatele spre lagăr, dar aveau aceleaşi carabine în mâini. Peter Marlowe se uita acum la ei cu o nouă curiozitate. Era convins că oamenii aceştia vor muri orbeşte, până la unul, ca să-i apere pe cei pe care, până mai ieri, îi dispreţuiseră ca duşmani. „Nemaipomenit, şi-a zis în gând, cât de incredibili pot fi unii oameni." Şi atunci, pe neaşteptate, prin boarea străvezie a zorilor, a văzut o stafie. Un om ciudat, un om real, un trup care avea carne pe el, un om care arăta a om. Un om alb. Purta o uniformă verde mai neobişnuită, ghetele de paraşutist erau bine lustruite, insigna de pe beretă îi lucea ca focul, avea un revolver la centiron şi o raniţă nouă-nouţă în spate.

Venea drept pe mijlocul drumului, călcând apăsat pe asfalt; s-a oprit în faţa corpului de gardă.

Omul – Peter Marlowe putea distinge acum că avea gradul de căpitan – căpitanul, deci, s-a uitat încruntat la gardieni şi a spus:

— Daţi salutul, ticăloşilor!

Şi, pentru că gardienii îl priveau timpi, căpitanul s-a dus spre cel mai apropiat gardian, i-a smuls arma din mână, a înfipt-o cu baioneta în pământ şi a mai spus o dată:

— Salutaţi-mă, ticăloşilor!

Total descumpăniţi, gardienii se uitau mai departe la el. Atunci căpitanul a scos revolverul, a tras un singur foc în pământ, la picioarele gardienilor şi a repetat:

— Daţi salutul, ticăloşilor!

Awata, sergentul japonez, Awata cel cumplit, transpirat acum tot şi nedumerit, a făcut un pas înainte şi s-a înclinat. S-au înclinat şi ceilalţi.

— Aşa mai merge, ticăloşilor! a spus atunci căpitanul.

Le-a smuls, pe rând, armele din mâini, le-a azvârlit la pământ.

— Acum treceţi la loc în corpul de gardă!

Awata i-a priceput gestul mâinii. Le-a ordonat gardienilor să se alinieze. Pe urmă, la comanda lui, s-au mai înclinat o dată.

Căpitanul s-a uitat lung la ei. Apoi a dus şi el mâna la chipiu.

— Daţi salutul, ticăloşilor! a spus el încă o dată. Gardienii s-au înclinat din nou.

— Bun! a zis mulţumit căpitanul. Data viitoare când salut, salutaţi şi voi!

Awata şi oamenii lui s-au înclinat. Căpitanul s-a răsucit scurt pe călcâie şi a pornit spre poartă.

Peter Marlowe a simţit privirea căpitanului aţintită asupra lui şi a celor din apropiere, a tresărit de frică şi s-a tras înapoi. A citit în ochii căpitanului întâi repulsie, apoi compasiune.

— Deschideţi poarta aia, ticăloşilor! a strigat căpitanul către gardieni.

Awata l-a priceput iar după mişcarea mâinii, s-a repezit, împreună cu alţi trei gardieni, au tras poarta în lături.

Când a trecut căpitanul de poartă, ei s-au grăbit să o închidă la loc. El s-a oprit şi le-a strigat:

— Lăsaţi-o dracului deschisă!

Ei au lăsat-o cum era şi s-au înclinat supuşi.

Peter Marlowe a încercat să se concentreze. Ceva nu se prea potrivea. Ba nu era chiar deloc în regulă. Aşa ceva nu putea să se întâmple!

În clipa următoare căpitanul se afla în faţa lui.

— Hello, a spus el. Sunt căpitanul Forsyth. Cine e şeful pe aici?

Îi vorbise încet, cu multă blândeţe. Dar Peter Marlowe nu simţea decât privirea sfredelitoare a căpitanului, din creştet până-n tălpi. „Ce se întâmplă? Ce-a văzut la mine? se întreba disperat Peter Marlowe. Ce nu-i place la mine?” îngrozit, s-a mai retras un pas.

— Nu trebuie să vă temeţi de mine, a vorbit iar căpitanul cu o voce profundă, plină de compasiune. Războiul s-a terminat. Am fost trimis să am grijă de dumneavoastră, de toţi.

Căpitanul a făcut un pas spre el. Peter Marlowe s-a tras înapoi şi căpitanul s-a oprit. Ferindu-se să facă vreo mişcare bruscă, ofiţerul a scos un pachet, de „Players”. Ţigări bune, adevărate, englezeşti.

— Doriţi o ţigară?

Căpitanul a mai făcut un pas înainte. Peter Marlowe a fugit îngrozit.

— Staţi o clipă! a strigat după el căpitanul, în zadar.

A dat să se apropie de alt prizonier, dar a fugit şi acela.

Toţi prizonierii fugeau acum din calea căpitanului.

A doua mare spaimă a cuprins lagărul de la Changi. Frica omului de el însuşi.

„Mai sunt oare cum am fost? S-ar mai putea, după atâta amar de timp? Adică, să nu mă fi scrintit la cap? Totuşi, au trecut trei ani şi jumătate. Şi, Doamne, acum îmi amintesc ce-a scris Van der Zelt pe tema impotenţei… Oi mai fi în stare? Voi mai putea oare să fac dragoste? Mai sunt oare om întreg? Am citit aversiunea din ochii

Căpitanului atunci când s-a uitat la mine. De ce? Ce l-o fi dezgustat? Crezi că aş putea îndrăzni să-l întreb dacă… dacă mai sunt om?

Când a auzit prima dată despre sosirea ofiţerului, King zăcea în patul lui, muncit de gânduri negre. E adevărat că-şi păstra încă locul privilegiat de sub fereastră, dar acum dispunea de acelaşi spaţiu ca şi ceilalţi: şase picioare pe patru picioare. Când s-a întors de la grădina de legume a constatat că patul şi scaunele fuseseră mutate din loc şi acum alte paturi ocupau din spaţiul ce i se cuvenea de drept. N-a spus nimic atunci, n-au spus nici ei, doar s-a uitat, pe rând, la fiecare, iar ei, toţi, şi-au ferit ochii.

Şi încă ceva: nimeni nu-i oprise porţia de la masa de seară. O împărţiseră între ei.

— A, da, a făcut indiferent Tex. Mă tem că am uitat de tine. Data viitoare e mai bine să fii prezent. Fiecare se îngrijeşte de raţia lui.

Aşa că şi-a tăiat una dintre găini. A curăţat-o de fulgi, a fript-o şi a mâncat-o. Adică a mâncat jumătate şi a păstrat cealaltă jumătate pentru a doua zi dimineaţa. Acum nu-i mai rămâneau decât două găini. Celelalte fuseseră consumate în cursul ultimelor zile, le împărţise cu cei care-l ajutaseră la gătit.

Cu o zi mai înainte încercase să cumpere toată marfa de la prăvălia lagărului, însă mormanul de bani pe care i-l adusese diamantul s-a dovedit lipsit de orice valoare. Mai avea în portofel unsprezece dolari americani, bani buni. Dar îşi dădea seama – şi-l îngrozea gândul – că nu poate s-o ducă o veşnicie cu unsprezece dolari şi două găini.

În noaptea aceea a dormit puţin şi rău. De veghe în ceasul cenuşiu de dinaintea zorilor, a ajuns să privească, însă, adevărul în faţă şi atunci şi-a zis că e o dovadă de slăbiciune şi tâmpenie să pună la inimă, că asta nu-i demn de el, de Împărat, că nu contează faptul că alţii trec pe lângă el ca şi cum nu l-ar vedea, că Brant, Prouty, Samson şi toţi ceilalţi nici nu-i mai răspund la salut. Şi cu alţii se întâmplase tot la fel. Cu Tinker Bell, cu Timsen, cu gradaţii din poliţia militară, cu informatorii şi angajaţii lui, oameni pe care-i ajutase, îi cunoscuse, pentru care vânduse lucruri sau cărora le dăduse alimente, ţigări sau bani. Toţi se uitau prin el, ca şi cum nici n-ar exista. În vreme ce înainte simţise privirile care îl urmăreau, ura care-l învăluia când trecea prin lagăr, acum nu mai era nimic. Nici priviri, nici ură, nici recunoaştere.

Era o senzaţie zdruncinătoare să umbli prin lagăr ca o stafie. Să te întorci în baracă, la tine acasă, ca o stafie. Să stai lungit în pat ca o stafie.

Un vid imens.

Acum asculta cum le povesteşte Tex celor din baracă despre senzaţionala sosire a căpitanului şi se simţea cuprins de o nouă

spaimă, pe care o împărtăşea şi cu ei.

— Şi care-i problema? a întrebat el atunci. Ce v-aţi posomorât acum cu toţii? A venit un tip de-afară, asta-i tot.

Nimeni n-a mai spus nimic.

King s-a sculat din pat mohorât, iritat de tăcerea celorlalţi. Şi-a pus pe el cămaşa cea mai bună, pantaloni curaţi, a şters urmele de praf de pe ghetele bine date cu cremă. Şi-a tras chipiul mai pe-o sprânceană, s-a oprit o clipă în uşă.

— Cred că azi am să-mi fac de mâncare, a spus fără a se adresa cuiva anume.

Când s-a uitat în jur n-a văzut decât foame pe feţe şi speranţă abia ascunsă în priviri. S-a simţit iar în largul lui, normal, i-a cercetat pe fiecare, făcându-şi alegerea.

— Eşti tare ocupat astăzi, Dino? s-a hotărât el, în sfârşit.

— A-ă… nu prea. Adică nu, a răspuns Dino.

— Ar trebui făcut patul şi mai am şi ceva rufe la spălat.

— Vrei, ă-ă… să mă ocup eu de ele? a întrebat stingherit Dino.

— Dacă vrei…

Dino a tras în gând o înjurătură, dar amintirea aromei găinii de aseară i-a spulberat orice rezistenţă.

— Bine.

— Mulţumesc, prietene, a spus King pe un ton batjocoritor, râzându-şi de lupta pe care, cât se poate de evident, o purtase Dino cu propria-i conştiinţă.

S-a întors şi a luat-o în jos pe trepte.

— A-ă… care dintre găini vrei s-o tai azi? a strigat Dino după el.

King nu s-a oprit din mers.

— Mă mai gândesc eu la asta. Ocupă-te tu de pat şi de rufe.

Sprijinit de marginea uşii, Dino l-a urmărit din ochi pe King cum trece prin soare până la zidul închisorii, cum dă colţul…

— Mama ta de…

— Du-te de ia rufele, l-a îndemnat Tex.

— La naiba! Mi-e foame.

— Te-a pus să-i faci treaba, dar n-a zis nici pâs despre găina aia.

— Are să taie el azi una, a spus îndărătnic Dino. Iar eu am să-l ajut s-o mănânce. Niciodată n-a mâncat el singur vreo găină fără să-i dea şi celui care l-a ajutat.

— Şi aseară cum a fost?

— Ei, asta-i, aseară era bun de legat de supărare că i-am luat din spaţiu.

De fapt, Dino era acum cu gândul la căpitanul englez, la cei de acasă, la fata pe care-o iubea… se întreba dacă-l mai aşteaptă sau s-o fi măritat. „Lucru sigur, şi-a zis el îmbufnat, s-a măritat şi nu mai găsesc pe nimeni. Cum dracu-mi mai fac eu acum rost de-o slujbă?”

— Aşa era pe vremuri, s-a trezit vorbind şi Byron Jones III. Pun pariu că nemernicul o frige şi-o mănâncă în faţa noastră, singur.

Dar şi el se gândea tot la ale lui. „Al dracului să fiu dacă mai stau cu bătrânii. Trebuie să-mi iau un apartament numai al meu. Aşa am să fac. Dar de unde naiba fac eu rost de lovele?”

— Şi ce dacă o mănâncă? a ridicat din umeri Tex. Oricum, nu mai avem decât două, poate trei zile de stat pe-aici.

„Şi pe urmă acasă, în Texas, îşi zicea în sinea lui. Am să primesc oare slujba pe care-o aveam? Şi unde dracu’ am să locuiesc? Cum fac rost de nişte bani? Şi când pică ceva la aşternut am să mai fiu oare în stare?”

— Ce zici de ofiţerul ăla englez, Tex? N-ai crede că trebuie să stăm de vorbă cu el?

— Da, cam aşa ar trebui. Dar mai bine lasă-l dracului mai încolo pe după masă, eventual mâine. Trebuie să ne mai obişnuim cu gândul, a spus Tex, stăpânindu-şi tremurul buzelor. Când s-a uitat o dată la mine… mi-a părut, nu ştiu cum, aşa, parcă s-ar fi uitat la unul care… la un sonat! Să mă ia gaia dacă ştiu ce-o fi văzut aşa sucit la mine. Ia uitaţi-vă, e ceva-n neregulă?

L-au examinat cu toţii pe Tex, încercând să se lămurească ce anume putuse să vadă ofiţerul. Dar nu-l vedeau decât pe Tex, cel pe care-l ştiau de trei ani şi jumătate.

— Mie îmi pari în perfectă regulă, a decis în final Dino. Dacă e vreunul sucit, apăi el trebuie să fie. Al dracului să fiu dacă aş avea tupeul să sar singur cu paraşuta la Singapore. Cu toată adunătura de japonezi care mişună pe-aici. Asta nu! Lui trebuie că-i lipseşte un şurubel.

King mergea în lungul zidului închisorii. „Eşti tâmpit, zău dacă nu eşti idiot, îşi zicea mereu în gând. De ce să-ţi faci tu sânge rău? Lumea merge ca pe, roate. Asta-i clar. Iar tu tot Împărat ai rămas. Singurul care ştie să se descurce în toate împrejurările.”

A tras cozorocul mai pe frunte, şi-a râs pe sub mustaţă, amintindu-şi de Dino. „Da, nefericitul ăla stă acum şi-njură, se întreabă dacă o să se-aleagă cu ceva din găina aia, dar un lucru îl ştie sigur că treaba tot va fi silit s-o facă. Să-l ia naiba, n-are decât”, şi-a zis vesel King.

A trecut poteca dintre două barăci. În jurul barăcii se adunaseră pâlcuri de oameni. Se uitau cu toţii spre nord, către poartă, tăcuţi, nemişcaţi. A mai ocolit o baracă şi l-a zărit pe ofiţer stând cu spatele la el, singur, nedumerit, incapabil să priceapă ce se întâmplă. L-a văzut cum încearcă să se apropie de un grup de prizonieri şi a râs sardonic atunci când aceştia s-au retras din calea lui.

„E o nebunie, îşi zicea el acum cu cinism. Nebunie curată. De ce să te temi? Tipul nu-i decât un amărât de căpitan. Sigur c-are să aibă

nevoie de o mână de ajutor. Dar de ce o fi atât de speriat să mă ia dracul dacă înţeleg!"

A grăbit pasul, dar fără să facă zgomot.

— Bună dimineaţa, domnule căpitan, a spus el răspicat, salutând reglementar.

Căpitanul Forsyth s-a întors în loc ca ars.

— A, hello! i-a răspuns el la salut cu un oftat de uşurare. Slavă Domnului că mai e şi cineva normal pe-aici... Vai, îmi cer scuze, şi-a dat el seama de ce-i scăpase pe gură. N-am vrut să spun că...

— Nicio problemă, l-a liniştit King. Cocina asta e destul de rea ca să scoată pe oricine din minţi. Suntem foarte bucuroşi să vă vedem în mijlocul nostru. Bine aţi venit la Changi!

Forsyth i-a zâmbit. Era ceva mai scund decât King, dar clădit ca o tanchetă.

— Vă mulţumesc. Sunt căpitanul Forsyth. Am fost trimis să am grijă de lagăr până la sosirea flotei.

— Când vine?

— Peste şase zile.

— Nu s-a putut mai devreme?

— Lucrurile astea cer timp uneori, cred, s-a dezvinovăţit Forsyth, apoi a făcut semn spre barăci. Ce-i cu oamenii ăştia? Se uită la mine ca la un lepros.

King a ridicat din umeri.

— Cred că n-au depăşit încă şocul. Nu le vine să-şi creadă ochilor. Ştiţi cum sunt unii. Şi, pe urmă, a trecut şi ceva timp.

— Da, a trecut, a spus încet Forsyth.

— E o nebunie să se teamă de dumneavoastră, a dat iar din umeri King. Dar asta-i viaţa şi, în definitiv, e treaba lor.

— Sunteţi american?

— Sigur. Suntem douăzeci şi cinci cu toţii. Ofiţerii şi trupa. Căpitanul Brough e ofiţerul cel mai mare în grad. A fost doborât în timpul unui zbor peste Himalaya, în patruzeci şi trei. Poate vreţi să-l cunoaşteţi?

— Desigur.

Forsyth era obosit în ultimul hal. Primise misiunea asta în Birmania, cu patru zile în urmă. Aşteptarea, zborul, saltul cu paraşuta, drumul până la corpul de gardă, temerile neîncetate – ce va găsi acolo, ce vor face japonezii şi cum naiba îşi va îndeplini ordinul – gândul la toate astea îi răpise somnul şi îi transformase visele în coşmaruri. „Ei bine, bătrâne, tu ai cerut să pleci în misiunea asta, ţi s-a încredinţat, acum descurcă-te! Cel puţin primul test l-ai trecut, până să ajungi la poarta principală. Mare tâmpit ai fost, şi-a zis el amărât. Ai fost atât de îngrozit încât tot ce-ai fost în stare să spui a fost: Salutaţi-mă, ticăloşilor!"

De unde era, Forsyth putea vedea pâlcuri de oameni care se uitau fix la el din barăci, din ferestre, din uşi, din umbra zidurilor. Tăceau cu toţii.

Mai încolo drumurile se încrucişau, iar dincolo de ele se afla zona latrinelor. Peste tot barăci dărăpănate, miros greu de sudoare, mucegai şi urină. Şi de pretutindeni se arătau strigoi în zdrenţe, strigoi în saronguri, strigoi doar cu o cârpă în jurul coapselor, strigoi descărnaţi, numai piele şi os.

— Nu vă e bine? l-a întrebat King plin de solicitudine. Sunteţi cam palid.

— N-am nimic. Cine sunt amărâţii ăştia?

— A, o parte dintre băieţii noştri… Ofiţeri.

— Cum?!

— Chiar aşa. Ce-i cu ei?

— Vreţi să spuneţi că ăştia sunt ofiţeri?

— Exact. În toate barăcile de aici stau numai ofiţeri, în şirurile de bungalovuri de acolo stau numai ştabii, maiorii şi coloneii. Avem cam o mie de australieni şi englezoi… britanici, s-a corectat el repede, în barăcile de la sud de închisoare. Iar în interiorul închisorii mai sunt încă vreo şapte sau opt mii de englezi şi australieni. Toţi ăia sunt soldaţi.

— Şi toţi sunt aşa?

— Cum adică?

— Toţi arată aşa? Toţi sunt îmbrăcaţi în halul ăsta?

— Sigur, a râs King. Îmi închipui că dumneavoastră vi se par cu toţii o adunătură de vagabonzi. Să spun drept, eu până acum nici nu mi-am dat seama, m-am obişnuit.

Abia atunci a observat că Forsyth îl priveşte cu un ochi critic.

— Care-i problema? a întrebat King; i-a pierit şi zâmbetul de pe buze.

Din spate şi de jur împrejur, oamenii nu-şi luau ochii de la ei. Dar se ţineau cu toţii la distanţă, inclusiv Peter Marlowe. Cu toţii se întrebau dacă ceea ce au în faţa ochilor este cu adevărat un om care arată a om, care are un revolver la brâu şi stă de vorbă cu Împăratul.

— De ce eşti aşa de diferit faţă de toţi ceilalţi? a întrebat brusc Forsyth.

— Cum adică?

— Eşti corect îmbrăcat, iar ei sunt toţi în zdrenţe…

Lui King i-a revenit zâmbetul.

— Eu am avut grijă de echipament. Ei poate mai puţin.

— Arăţi şi bine hrănit.

— Nu chiar atât de bine cât mi-aş fi dorit, dar sunt, bănuiesc, destul de în formă. Nu vreţi să vă arăt locurile pe-aici? M-am gândit să vă dau o mână de ajutor. Aş putea să adun câţiva băieţi, să formăm o

echipă. Ce avem la magazia de aici, din lagăr, e nimica toată. Dar dincolo de sârmă, la garaj, există un camion. Am putea să tragem o fugă până la Singapore şi să eliberăm…

— Cum vine că, după cât se pare, nu semeni cu nimeni de aici? l-a întrerupt Forsyth; fiecare cuvânt era o rafală.

— Poftiţi?

Forsyth a rotit degetul lui bont în direcţia lagărului.

— Văd aici două sau trei sute de oameni şi, dintre toţi, dumneata eşti singurul îmbrăcat. Toţi sunt slabi ca trestia de bambus, numai dumneata, s-a întors el spre King, l-a măsurat cu o privire îngheţată, dumneata eşti… „în formă”.

— Sunt la fel ca ei. Numai că eu am fost mai pe fază Şi-am avut şi noroc.

— Nu există noroc într-un infern ca acesta!

— Cum să nu! Şi nu-i nicio nenorocire să ai grijă de uniformă, nu-i ceva condamnabil dacă încerci să te ţii, cât de cât, în formă. Omul se preocupă în primul rând de personajul numărul unu, adică de el. Asta nu-i ceva rău!

— Nu e rău deloc, cu condiţia să nu se facă pe spinarea altora! a ridicat tonul Forsyth. Unde e biroul comandantului de lagăr?

— Acolo, i-a arătat King. În primul şir de bungalovuri. Zău că nu ştiu ce v-a căşunat pe mine. Am crezut că vă pot fi de folos. Mi-am închipuit că o să aveţi nevoie de cineva care să vă…

— N-am nevoie de ajutorul dumitale! Cum te cheamă, caporal?

Lui King îi părea acum rău că şi-a dat osteneala să încerce să-i vină în ajutor. „Uită-te la el, măgarul, şi-a zis el înfuriat, cu ce te-alegi când încerci să fii de folos.

— King, dom’ căpitan.

— Eşti liber, caporal. Dar te ţin eu minte. Şi am eu grijă să stau de vorbă cu căpitanul Brough, la prima ocazie.

— Acum ce naiba vreţi să spuneţi?

— Vreau să spun că dumneata îmi trezeşti tot felul de bănuieli, a rostit sec Forsyth. Vreau să ştiu de ce dumneata eşti „în formă”, iar ceilalţi nu sunt. Pentru ca să rămâi sănătos în condiţiile astea trebuie să ai bani şi cred că nu-s prea multe modalităţi de a face rost de ei aici. Mai degrabă, nu sunt decât foarte puţine. Cum ar fi aceea de a deveni informator! Sau de a vinde pe sub mână medicamente sau alimente…

— Al naibii să fiu dacă înghit asemenea…

— Eşti liber, caporal! Dar nu uita c-am să revin asupra cazului dumitale!

King a trebuit să facă un efort suprem ca să nu-şi repeadă pumnul în obrazul căpitanului.

— Liber! a repetat Forsyth şi a adăugat cu răutate: Piei din ochii

mei!

King l-a salutat şi s-a îndepărtat; avea ochii împăienjeniţi de furie.

— Hello, l-a interceptat Peter Marlowe. Doamne, ce c-aş fi dat să am şi eu curajul tău!

Lui King i s-a mai limpezit puţin privirea.

— Vă salut, domnule căpitan, a mormăit el, a salutat şi a dat să treacă mai departe.

— Hei, Rajah, ce dracu' e cu tine?

— Nimic. Numai că… n-am acum chef de vorbă.

— De ce? Dacă am făcut ceva care să te supere sau dacă nu-mi mai suporţi prezenţa, spune-mi. Te rog!

— N-am nimic de-a face cu tine.

King a încercat să schiţeze un surâs, dar în sinea lui urla: „Doamne, cu ce-am greşit atât de rău? Le-am dat nenorociţilor de mâncare, i-am ajutat, iar acuma se uită la mine ca şi cum aş fi de pe altă lume."

S-a uitat iar după Forsyth, l-a văzut cum trece printre două barăci şi dispare mai în vale. „Şi ăsta, şi-a zis cu inima strânsă, crede că sunt un ticălos de informator."

— Ce ţi-a spus? l-a întrebat Peter Marlowe.

— Nimic. Mi-a… adică eu trebuie să… să fac ceva pentru el.

— Sunt prietenul tău. Lasă-mă să te ajut. Nu-i destul că sunt aici?

Dar King nu mai vroia acum decât să se ascundă. Forsyth şi cu ceilalţi îi răpiseră prestanţa. Îl cuprindea spaima. Căci fără prestanţă se ştia un om pierdut.

— Ne mai vedem noi, a mormăit King.

A salutat şi a plecat în grabă.

„Doamne, îi plângea acum sufletul, nu mă lăsa să fiu un nimeni. Nu mă lăsa, Doamne!"

A doua zi deasupra lagărului s-a rotit un avion. Din burta lui s-au scurs nişte pachete agăţate în paraşute mici. Câteva lăzi au căzut în perimetrul lagărului. Cele care s-au rătăcit în afara lagărului n-au mai fost căutate. Nimeni n-a vrut să iasă din Changi. Aici se simţeau în siguranţă. Mai putea să fie cine ştie ce şiretlic… Roiau muştele, au mai murit câţiva oameni.

Încă o zi. S-au auzit apoi mai multe avioane care făceau turul aeroportului. Şi-a făcut apariţia în lagăr un colonel plin, în uniformă. Cu el erau câţiva doctori şi sanitari. Au adus cu ei ceva medicamente. S-a auzit uruitul altor avioane care veneau la aterizare.

Lagărul s-a umplut deodată de jeepuri, de vlăjgani cu ţigări de foi în gură, au mai venit patru doctori. Cu toţii erau americani. S-au repezit drept la baraca americanilor, le-au făcut nu ştiu ce injecţii, le-au dat bidoane întregi de suc de portocale, mâncare, ţigări, i-au îmbrăţişat pe rând, căci erau băieţi de-ai lor, nişte eroi! I-au ajutat să urce în jeepuri

şi i-au dus spre poarta cea mare de la Changi, unde îi aştepta un camion.

Peter Marlowe urmărea plin de uimire toată această desfăşurare de forţe. „Dar nu sunt eroi, îşi zicea el descumpănit. Nici noi nu suntem. Am pierdut. Războiul nostru, ăsta de-aici, noi l-am pierdut. Ce, nu-i aşa? Nu suntem eroi. Ba chiar deloc.

Ca prin ceaţă, l-a văzut şi pe King. Prietenul lui. În fiecare zi încercase să-i vorbească, dar de fiecare dată King se ferise de el.

— Mai târziu, îi spunea mereu King. Acum am treabă.

N-a avut timp nici după sosirea noilor americani.

Iar acum Peter Marlowe stătea lângă poartă împreună cu mulţi alţii, urmărea plecarea americanilor, aştepta să-şi ia rămas bun de la prietenul lui, aştepta cu răbdare ca să-i mulţumească pentru braţ, pentru, momentele în care au râs împreună…

Printre cei prezenţi se afla şi Grey.

Obosit de moarte, Forsyth stătea lângă camion. I-a înmânat o listă de nume ofiţerului american mai mare în grad.

— Păstraţi originalul, domnule maior. Oamenii dumneavoastră sunt trecuţi aici după grad, armă şi matricol.

— Mulţumesc, i-a spus maiorul, un bărbat solid, fălcos, din trupele aeropurtate; a semnat cele cinci copii, i le-a dat înapoi. Când sosesc ai voştri?

— Peste vreo două zile.

Maiorul s-a uitat în jur şi, a câta oară, l-a trecut un fior.

— Se pare că aţi cam avea nevoie de ajutor.

— Nu se întâmplă să aveţi ceva medicamente în plus?

— Sigur. Avem un avion plin. Hai să facem aşa: de îndată ce plec cu băieţii mei de-aici, vă trimit tot transportul cu jeepurile. Vă las un doctor şi doi sanitari până ce ajung ai voştri.

— Mulţumesc, s-a frecat Forsyth cu palma pe obraz ca să-şi alunge oboseala. Avem mare nevoie. Vă semnez o chitanţă pentru medicamente. SEAC{70} are să-mi onoreze semnătura.

— Mai dă-le naibii de hârtii! Vă trebuie medicamente şi le veţi primi. Că doar de aceea le-am adus!

Maiorul s-a întors la oamenii lui.

— Gata, sergent, toată lumea în camion, a ordonat el, apoi s-a apropiat de un jeep, a controlat dacă targa e bine legată la locul ei. Ce părere ai, doctore?

— Până în State îl ducem noi, a ridicat doctorul privirea de la trupul inert, strâns legat într-o cămaşă de forţă, dar asta-i cam tot ce putem face. Şi-a pierdut minţile definitiv, probabil ireversibil.

— Fir-ar să fie, a zis ostenit maiorul, făcând un semn pe listă în dreptul numelui lui Max. Cam nedrept, nu? Ceilalţi cum se prezintă? a coborât el vocea.

— Nu prea bine. Mai toţi au simptome de retragere în sine. Anxietăţi legate de viitor. Doar unul singur e într-o formă fizică măcar pe jumătate acceptabilă.

— Zău dacă-mi dau seama cum de-au reuşit să supravieţuiască şi ăştia. Te-ai uitat în clădirea închisorii?

— Sigur că am fost acolo. Am trecut doar aşa, în grabă. Dar mi-a fost de ajuns.

Peter Marlowe urmărea posomorât preparativele. Îşi dădea seama că-l întristează nu numai faptul că-i pleacă prietenul. Era mai mult decât atât. Era trist pentru că pleacă americanii. Într-un fel, se simţea legat de ei, iar asta nu e bine, pentru că americanii sunt străini. Şi cu toate acestea ştia că nu se simţise străin cât timp fusese în mijlocul lor. „O fi invidie? se întreba el acum. Gelozie? Nu, nu cred. Nu ştiu de ce, dar am senzaţia că pleacă acasă, iar pe mine mă lasă aici."

S-a dus mai aproape de camion în momentul în care au răsunat primele ordine şi oamenii au început să se caţere pe rând în camion. Brough, Tex, Dino, Byron Jones III şi toţi ceilalţi, impozanţi în uniformele lor noi, proaspăt scrobite, păreau ireali. Vorbeau tare între ei, strigau, râdeau. Dar nu şi King. Stătea ceva mai la departe. Singur.

Peter Marlowe era bucuros că prietenul lui va fi iar printre ai săi şi îi dorea din inimă să-i meargă bine odată întors acasă.

— Sus în camion, băieţi!

— Hai, urcaţi odată, ce mai aşteptaţi…

— Staţia următoare: Statele Unite!

Grey nu şi-a dat seama că se află lângă Peter Marlowe.

— Spune lumea, a spus el cu ochii la camion, că îi aşteaptă un avion care să-i ducă direct în America. Cursă specială. Este oare posibil? Doar o mână de soldaţi şi câţiva ofiţeri cu grade mici?

Nici Peter Marlowe nu-l observase pe Grey. Acum s-a uitat lung la el, dispreţuitor.

— Vai ce snob poţi să fii, Grey, atunci când îţi dai arama pe faţă!

Grey s-a răsucit brusc spre el.

— A… tu erai?

— Da, eu, a spus Peter Marlowe, făcând semn cu bărbia spre camion. Ei sunt de părere că fiecare om contează, indiferent de… De aceea le-au şi dat un avion, numai pentru ei. Dacă stai să te gândeşti, nu-i deloc o idee rea.

— Să nu-mi spui că şi voi, ăştia din clasele superioare, aţi ajuns, în sfârşit, să pricepeţi că…

— Las-o baltă!

Peter Marlowe s-a îndepărtat de el, scârbit.

În dreptul camionului stătea sergentul, un tip vânjos, cu multe trese pe mâneca tunicii şi o ţigară de foi stinsă în colţul gurii.

— Haide, urcaţi în camion, repeta el cu răbdare.

King a rămas ultimul.

— Hai odată, urcarea! a mârâit la el sergentul.

King nu s-a mişcat din loc. Atunci, pierzându-şi răbdarea, sergentul şi-a aruncat ţigara şi a zbierat la el, arătându-l cu degetul:

— Tu de-acolo! Caporal! Mişcă-ţi fundul mai repede în camion!

King şi-a revenit din transă.

— Da, dom' sergent. Scuzaţi, dom' sergent!

S-a urcat supus în campion şi a rămas în picioare în vreme ce toţi ceilalţi şedeau pe banchete; în jurul lui oamenii vorbeau înfierbântaţi între ei, dar nu cu el. Nimeni nu-l băga în seamă. S-a ţinut de bordul camionului când acesta a luat-o din loc, stârnind un nor de praf peste Changi.

Peter Marlowe s-a repezit după camion cu mâna ridicată ca să-i facă semn prietenului. Dar acesta nu s-a mai uitat înapoi. Nici n-a întors capul.

Deodată, Peter Marlowe s-a simţit foarte singur acolo, lângă poarta mare de la Changi.

— S-a meritat s-o văd şi pe-asta, jubila alături Grey.

Peter Marlowe s-a întors scurt spre el.

— Pleacă de-aici că te pocnesc!

— Mi-a mers la inimă să-l văd plecând aşa. „Hei, tu, caporal, mişcă-ţi fundul mai repede în camion!" a repetat Grey cu o lucire maliţioasă în ochi. Ca o lepădătură ce e!

Peter Marlowe nu-şi amintea însă decât de King cel adevărat. Nu fusese Împăratul cel care a murmurat supus: „Da, dom' sergent". Nu, nu Împăratul. Acela fusese alt om, zămislit în pântecul lagărului de la Changi, nutrit şi crescut în ambianţa de la Changi.

— Ca un hoţ ce e! a repetat Grey, apăsând voit cuvintele.

Peter Marlowe şi-a strâns pumn mâna stângă, cea dăruită de King.

— Ţi-am mai spus, pentru ultima oară!

Şi-a repezit pumnul în falca lui Grey, aruncându-l cât colo, dar Grey s-a ţinut pe picioare şi, la rândul lui, s-a aruncat asupra lui Peter Marlowe. Cei doi s-au încăierat de-a binelea când, deodată, s-a ivit ca din pământ Forsyth.

— Încetaţi! De ce naiba v-aţi luat la bătaie?

— Din nimic, i-a răspuns Peter Marlowe.

— Ia mâna de pe mine! a răcnit Grey, smulgându-şi braţul din încleştarea lui Forsyth. Nu te băga!

— Dacă vă mai prind că faceţi scandal, vă consemnez pe amândoi la baracă! a ridicat tonul Forsyth şi abia atunci a observat cu stupoare că ambii bătăuşi poartă însemne de căpitan. Ar trebui să vă fie ruşine. Ofiţeri şi vă luaţi la bătaie ca răcanii! Plecaţi de-aici, imediat! Războiul s-a terminat, de câte ori să vă spun?

— S-a terminat oare? a mârâit Grey.

L-a mai fulgerat o dată cu privirea pe Peter Marlowe şi a plecat de acolo.

— Ce-aveţi de împărţit? a întrebat Forsyth.

Peter Marlowe rămăsese cu privirea pierdută în zare. Camionul nu se mai vedea.

— Dumneata n-ai cum să înţelegi, i-a răspuns încet Peter Marlowe.

I-a întors spatele, a plecat şi el.

Forsyth l-a urmărit îndelung cu privirea. „Poţi să-mi repeţi chestia asta de un milion de ori, şi-a zis el exasperat. Adevărul e că nu pricep nimic din ce se petrece aici."

A revenit la marea poartă de la Changi. Ca de obicei, erau acolo mai mulţi prizonieri tăcuţi care se uitau prin gardul de sârmă ghimpată. Tot ca de obicei, poarta era păzită. Dar în loc de japonezi sau coreeni, paza era acum asigurată de ofiţeri. Chiar în ziua sosirii sale, Forsyth a dispus retragerea gardienilor şi instalarea unei gărzi formate din ofiţeri care să vegheze asupra securităţii lagărului şi să nu permită ieşirea nimănui. Precauţiune inutilă, pentru că nimeni nu a încercat să fugă. „Nu mai pricep nimic, îşi repeta în gând Forsyth, sfârşit de oboseală. N-are sens. Nimic din ce-i aici n-are sens."

Abia atunci şi-a reamintit că n-a raportat nimic despre comportamentul suspect al americanului, caporalul acela… Avusese atâtea pe cap încât amănuntul îi scăpase cu totul din minte. Ce să-i faci, a uitat, iar acum era prea târziu. Şi-a amintii atunci că maiorul american urmează să mai revină. „Bun, şi-a zis, am să-i spun lui. N-au decât să se descurce între ei."

Două zile mai târziu au sosit şi alţi americani. În fruntea lor era un general adevărat. Precum regina albinelor, era înconjurat de stoluri de fotografi, reporteri şi aghiotanţi. Generalul a fost dus în bungalovul comandantului de lagăr. Peter Marlowe, Mac şi Larkin au primit ordin să se prezinte şi ei acolo. Generalul a luat în mână casca de la radio şi s-a prefăcut că ascultă.

— Aşa e bine, nu mişcaţi, domnule general!

— Încă o poză şi gata!

L-au împins mai în faţă pe Peter Marlowe, i-au spus să se aplece deasupra aparatului, ca şi cum i-ar explica generalului cum funcţionează.

— Nu aşa… nu vi se vede faţa. Aşa da, se văd mai bine şi oasele. Sam, lumina! Mult mai bine.

În noaptea aceea întregul Changi a fost terorizat de cea de-a treia, ultima şi cea mai sinistră dintre spaime. Frica zilei de mâine.

Acum ştiau toţi cei din Changi că războiul s-a terminat cu adevărat. Erau siliţi să privească viitorul în faţă. Viitorul din afara

împrejmuirilor de la Changi. Viitorul începea acum. Chiar acum!

Şi atunci cei din Changi s-au retras în ei înşişi. În altă parte nu mai aveau unde să evadeze. Şi nici să se ascundă. Nicăieri, numai în interiorul fiinţei. Iar acolo, în adâncuri, sălăşluia groaza.

Flota aliată a sosit, în sfârşit, la Singapore. Au apărut la Changi o mulţime de alţi străini. Atunci s-a pornit o ploaie de întrebări.

— Numele şi prenumele, gradul, numărul matricol, unitatea?

— Unde aţi luptat?

— Cine a murit?

— Cine a fost ucis în luptă?

— Ce ne puteţi spune despre atrocităţi? De câte ori aţi fost bătut? Aţi fost de faţă când a fost spintecat cineva cu baioneta?

— Nu? Imposibil! Mai gândeşte-te, băiete. Pune-ţi creierii în mişcare! Adu-ţi aminte! Câţi au murit? Şi pe vapor? Trei, patru, cinci? De ce? Cine a mai fost acolo?

— Câţi au mai rămas în viaţă din unitatea dumitale? Zece? Şi din regiment? Bun, aşa mai merge. Acum spune cum au murit ceilalţi. Da, cu amănunte!

— A, i-ai văzut cu ochii dumitale când au fost sfârtecaţi cu baionetele?

— Trei la Trecătoarea Pagodei? A, da, pe calea ferată! Da. Ştim despre asta. Ce mai poţi adăuga? Câtă mâncare primeaţi? Anestezice? Scuze, sigur că da, am uitat. Holeră?

— Da, ştim totul despre lagărul numărul trei. Ce ştiţi despre lagărul numărul paisprezece? Cel de la frontiera dintre Birmania şi Siam. Acolo au murit câteva mii, nu-i aşa?

Odată cu întrebările, cei din afară au venit şi cu părerile lor. Veteranii din Changi îi auzeau cum îşi şoptesc unul altuia, pe furiş:

— L-ai văzut pe ăla? Nu, zău, aşa ceva nu se poate! Uite-l cum umblă gol-puşcă! în public!

— Ia uită-te acolo! E unul care-şi face nevoile în văzul lumii! Tu-l vezi că nu foloseşte hârtie? Doar se clăteşte cu apă! Dumnezeule; toţi fac la fel!

— Uite ce murdărie e-n patul ăsta! Doamne, e plin de ploşniţe!

— În ce hal au putut să decadă oamenii ăştia… ca porcii, mai rău ca animalele!

— Ăştia ar trebui duşi direct la casa de nebuni! Sigur, japonezii sunt de vină, dar, oricum, ar fi mai bine să-i închidă pe toţi. Ai zice că nici nu-şi dau seama ce e bine şi ce e rău!

— Uită-te la ei cum înfulecă mizeria aia! Zău dacă mai pricep, le dai pâine şi cartofi, iar ei vor orez!

— Abia aştept să ajungem iar pe vapor. Trebuie să-i ducem acasă pe amărâţii ăştia. Află că aşa ceva nu vezi de două ori în viaţă.

— Să ştii că surorile îşi asumă nişte riscuri venind încoace.

— Prostii, nu le face nimeni nimic. Unele au venit doar să caşte gura. Pe cinstea mea, uită-te la aia, ce bucăţică faină!

— Îmi vine greaţă când văd cum se uită prizonierii la ele!

O dată cu întrebările şi cu părerile, cei de afară au adus şi răspunsuri.

— A-a…, căpitanul de aviaţie Marlowe? Da, am primit răspuns telegrafic din partea Amiralităţii. Căpitanul Marlowe din marina militară este… ă-ă, mă tem că tatăl dumitale a murit. Căzut la datorie pe ruta Murmansk. La 10 septembrie 1943. Îmi pare rău. Următorul!

— Căpitanul Spence? Da. Avem o groază de scrisori pentru dumneavoastră. Le puteţi lua de la corpul de gardă. A, da. Soţia dumneavoastră… şi copilul au murit la Londra, într-un bombardament. În ianuarie anul acesta. Regret. O rachetă V-2. Îngrozitor. Următorul!

— Locotenent-colonelul Jones? Da, domnule colonel. Plecaţi mâine, cu primul transport. Toţi ofiţerii superiori pleacă în aceeaşi zi. *Bon-voyage!*{71} Următorul!

— Maiorul McCall? A, da, v-aţi interesat de soarta soţiei şi copilului. Un moment, să vedem. S-au îmbarcat pe nava *Empress of Shropshire,* nu? Vaporul a plecat din Singapore la 9 februarie 1942? Regret, nu avem ştiri, ştim numai că a fost scufundat undeva, în largul insulei Borneo. Sunt zvonuri că ar exista supravieţuitori, însă nu se ştie precis dacă sunt şi unde s-ar putea afla. Va trebui să mai aveţi răbdare. Se aude că sunt lagăre de prizonieri peste tot, în Celebes{72}, în Borneo… Mai aveţi răbdare. Următorul!

— A, domnul colonel Smedly-Taylor? Îmi pare rău, am ştiri cam rele. Soţia dumneavoastră a fost ucisă într-un bombardament. Acum doi ani. Fiul mai mic, maiorul de aviaţie P. R. Smedly-Taylor VC{73} a fost dat dispărut în timpul unei misiuni de zbor asupra Germaniei în patruzeci şi patru. Celălalt fiu, John, se află în prezent la Berlin, în cadrul forţelor de ocupaţie. Aveţi aici adresa lui. Gradul? Locotenent-colonel. Următorul!

— Colonelul Larkin? De australieni, să ştiţi, se ocupă altcineva. Următorul!

— Căpitanul Grey? Da, vedeţi, e ceva mai dificil. Ştiţi, aţi fost dat dispărut în patruzeci şi doi. Mă tem că soţia dumneavoastră s-a recăsătorit. Dânsa…, ă-ă, aveţi aici adresa ei actuală. Nu, nu ştiu, domnule căpitan. Va trebui să vă interesaţi la Ministerul Justiţiei. Mă scuzaţi, dar aspectele juridice mă depăşesc. Următorul!

— Căpitanul Ewart? A, da, din regimentul de Malaya? Da, sigur.

Sunt bucuros să vă pot comunica faptul că soţia şi cei trei copii sunt bine-sănătoşi. Se află în lagărul Cha Song din Singapore. Da, vă asigurăm transportul chiar azi după-amiază. Scuzaţi? Nu, asta n-o mai ştiu. În raport figurează trei, nu doi copii. S-ar putea să fie o greşeală. Următorul!

Ieşeau acum mai mulţi oameni la scăldat. Dar zona din afara lagărului le mai trezea încă teamă şi erau bucuroşi să revină acasă. Sean a ieşit şi el pe plajă. A coborât spre ţărm împreună cu ceilalţi, avea în mână o legăturică. Când au ajuns pe plajă, Sean s-a desprins de grup, iar unii, cei mai mulţi, s-au pus să râdă batjocoritor pe seama pervertitului care se ruşinează să se despoaie ca toţi ceilalţi.

— Pederast!

— Poponar!

— Homo!

Sean a mers de-a lungul malului până şi-a găsit un loc liniştit, unde nu li se mai auzeau glasurile. Şi-a scos pantalonii scurţi şi cămaşa, şi-a pus pe el sarongul de seară, sutienul umplut cu vată, portjartierul, ciorapii de mătase, şi-a aranjat părul, s-a machiat frumos. Cu grijă, cu foarte multă grijă. Iar când s-a ridicat în picioare, fata era plină de încredere, fericită. Şi-a pus pantofii cu toc şi a intrat încet în mare.

Marea a primit-o binevoitoare şi i-a făcut somnul lin, iar mai târziu, cu vremea, i-a mistuit straiele şi trupul şi timpul…

În uşa barăcii lui Peter Marlowe stătea un maior. Pieptul tunicii îi era plin de însemne de decoraţii; părea încă foarte tânăr. Şi-a rotit privirea prin baracă, observând fiinţele dezgustătoare care zăceau pe priciuri, se schimbau de haine, fumau sau se pregăteau să meargă la duşuri. I s-au oprit ochii asupra lui Peter Marlowe.

— Ce dracu' te zgâieşti ca boul? a ţipat la el Peter Marlowe.

— Mie să nu-mi vorbeşti aşa! Sunt maior şi…

— Nu-mi pasă nici dac-ai fi Isus Cristos! Ieşi afară de-aici! Afară!

— Ia poziţie de drepţi! Te dau la curtea marţială! s-a stropşit maiorul cu ochii holbaţi, asudat. Ar trebui să-ţi fie ruşine, cu fusta aia pe…

— Ăsta-i sarong…

— Ba e fustă! În halul ăsta, pe jumătate gol! Aşa credeţi voi, prizonierii, că vi se permite orice? Ei bine, nu e cazul! Am să te-nvăţ eu să respecţi…

Dintr-un salt, Peter Marlowe a fost la uşă cu un cuţit în mână, a plimbat încet lama pe sub nasul maiorului.

— Dispari de-aici, că altfel zău că-ţi tai beregata…

Maiorul s-a evaporat.

— Ia-o mai uşurel, Peter, a mormăit Phil. Vezi că ne bagi pe toţi la

apă.

— De ce să se holbeze aşa la noi? De ce? Ce naiba-i de văzut? a strigat Peter Marlowe.

Nimeni n-a mai zis nimic.

A intrat atunci în baracă un doctor cu însemnul de Cruce Roşie la braţ, a intrat în grabă, dar prefăcându-se că nu se grăbeşte deloc, i-a zâmbit lui Peter Marlowe.

— Nu-i daţi nicio atenţie, a făcut el cu mâna în direcţia maiorului care se îndepărta cu pas săltat.

— De ce naiba vă chiorâţi toţi la noi?

— Ia o ţigară şi linişteşte-te.

Doctorul părea destul de drăguţ şi blând, dar era unul dintre cei veniţi din afară şi deci nu se putea avea încredere în el.

— Ia o ţigară şi linişteşte-te! Asta-i tot ce ştiţi să spuneţi! a urlat Peter Marlowe. Am întrebai: de ce vă zgâiţi toţi aşa la noi?

Doctorul şi-a aprins o ţigară şi s-a aşezat pe un pat, regretând de îndată că a făcut-o pentru că ştia că toate paturile sunt contaminate. Dar el dorea sincer să le dea ajutor.

— Am să încerc să vă explic, a rostit el cu glas potolit. Cu toţii aţi suferit mai mult decât se poate suferi şi aţi îndurat mai mult decât se poate îndura. Sunteţi nişte schelete umblătoare. Pe feţe nu vi se mai văd decât ochii, iar în ochi aveţi o privire…, s-a oprit el o clipă, căutându-şi cuvintele, pentru că îşi dădea seama că au nevoie de ajutor, de grijă şi blândeţe. Nu ştiu prea bine cum s-o caracterizez. O privire furişată… nu, nu acesta este cuvântul potrivit, şi nici frică nu este. Fapt este că aveţi cu toţii aceeaşi privire în ochi. Şi sunteţi în viaţă când, după toate regulile, ar trebui să fiţi morţi. Noi nu ştim de ce n-aţi murit şi cum de-aţi putut supravieţui… vă am în vedere pe voi, cei de aici… De ce tocmai voi? Noi, cei din afară, ne uităm aşa la voi pentru că ne fascinaţi…

— Ca la nişte ciudăţenii de bâlci, nu?

— Chiar aşa, a confirmat calm doctorul. E şi acesta un fel de a spune, dar…

— Zău dacă nu-l tai pe următorul dobitoc care vine să se uite la mine ca la maimuţe!

— Ei, gata acum, a încercat doctorul să-l îmbuneze. Luaţi pilulele astea. Au să vă calmeze…

Peter Marlowe i-a zburat tabletele din mână.

— N-am nevoie de pilulele voastre! Tot ce vreau e să mă lăsaţi în pace!

Şi a ieşit în fugă din baracă. Baraca americanilor era goală.

Peter Marlowe s-a aruncat cu faţa-n jos pe patul Împăratului şi a plâns îndelung.

— La revedere, Peter, a spus Larkin.
— La revedere, colonele.
— La revedere, Mac.
— Să ai noroc, băiete!
— Ţinem legătura.

Larkin a dat mâna cu amândoi şi s-a îndreptat spre marea poartă de la Changi, unde aşteptau camioanele să-i ducă la vapoare pe ultimii dintre australieni. Acasă.

— Când eşti programat, Peter? a întrebat Mac după ce Larkin nu s-a mai văzut.

— Mâine. Dar tu?

— Plec chiar acum, dar rămân în Singapore. N-are rost să iau vaporul până nu ştiu sigur încotro.

— Încă n-ai ştiri?

— Nu. Ar putea să fie oriunde, prin arhipelag. Dar dacă ea şi cu Angus n-ar mai fi în viaţă, cred că aş şti. Undeva, aici, şi-a dus Mac mâna la piept, apoi, cu un gest reflex, şi-a pipăit raniţa ca să se convingă încă o dată că rezerva secretă, cutia de sardele, e în siguranţă. Mi-a ajuns zvonul că într-unul dintre lagărele din Singapore sunt câteva femei care au fost îmbarcate pe *Shropshire.* Poate că vreuna dintre ele ştie ceva sau mi-ar putea da un indiciu. Dacă am să-i mai pot găsi vreodată.

Mac arăta îmbătrânit şi plin de zbârcituri, dar încă foarte puternic. I-a întins mâna.

— *Salamat.*
— *Salamat.*
— *Puki 'mahlu!*
— *Senderis,* a spus Peter Marlowe.

Nu se sinchisea că are ochii scăldaţi în lacrimi şi nici nu-i era ruşine. Nici Mac nu se ruşina de lacrimile lui.

— Poţi să-mi scrii post restant la Banca din Singapore, băiete.
— Aşa am să fac. Noroc, Mac.
— *Salamat!*

Peter Marlowe a rămas la întretăierea drumurilor din lagăr, privindu-l din urmă cum urcă povârnişul. În vârful colinei Mac s-a oprit şi i-a făcut semn cu mâna. Peter Marlowe i-a răspuns şi în momentul următor Mac a dispărut în mulţime.

De-acum Peter Marlowe a rămas singur.

Ultima dimineaţă la Changi. A mai murit un om. Unii din ofiţerii din baraca numărul şaisprezece plecaseră deja. Cei mai grav bolnavi.

Peter Marlowe zăcea în patul lui, sub pologul de ţânţari, pe jumătate adormit. În jurul lui unii se trezeau, se sculau, înjurând încetişor, se duceau să-şi facă nevoile. Barstairs stătea în cap, făcea

yoga, Phil Mint se scobea în nas cu o mână şi prindea muşte cu cealaltă, partida de bridge era deja în plină desfăşurare, Myner făcea game pe o claviatură imaginară. Thomas suduia de mama focului că iar întârzie dejunul.

— Ce zici, Peter? a întrebat Mike.

Peter Marlowe a deschis ochii, l-a studiat cu atenţie.

— Tot ce pot să spun e că arăţi mai altfel.

Mike s-a frecat pe buze cu dosul palmei.

— Parc-aş fi gol, a zis, privindu-se în oglindă, apoi a ridicat din umeri. Ei bine, am ras-o şi gata!

— Hei, fraţilor, vine masa! a strigat Spence.

— Ce e azi?

— Fulgi de ovăz, pâine prăjită, marmeladă, ouă jumări cu slăninuţă, ceai.

Unii se plângeau că porţiile sunt prea mici, alţii că sunt prea mari.

Peter Marlowe a luat nişte jumări şi ceai. A amestecat ouăle cu o mână de orez pe care o păstrase din ziua precedentă şi a mâncat totul, cu multă plăcere.

A ridicat ochii din farfurie tocmai în momentul în care Drinkwater dădea buzna pe uşă.

— A, Drinkwater, l-a oprit el. Îmi acorzi un minut?

— Cum să nu, sigur.

Drinkwater era surprins de subita amabilitate a lui Peter Marlowe. Dar nu-şi arăta ochii albaştri, spălăciţi, de teamă să nu-şi trădeze ura neîmpăcată pe care i-o purta lui Peter Marlowe. „Ţine-te tare, Theo, şi-a zis. Luni de zile ai ştiut să te stăpâneşti. N-o să te scapi chiar acum. Doar câteva ore şi ai să ţi-l poţi şterge din minte şi pe el, şi pe toţi ceilalţi nesuferiţi. Lyles şi Blodger n-aveau niciun drept să mă ispitească. Da, niciun drept. S-au ales cu ce au meritat.

— Îţi aminteşti de pulpa de iepure pe care ai furat-o?

Lui Drinkwater i-au scăpărat ochii.

— Cum… ce vrei să spui?

În patul de pe partea cealaltă, Phil s-a oprit din scărpinat şi s-a uitat curios la ei.

— Ei, Drinkwater, ce mai contează, a spus Peter Marlowe. Mie acum nu-mi mai pasă. Şi de ce naiba să-mi pese? Războiul s-a terminat, am scăpat de toate. Dar tu îţi aminteşti de pulpa aia de iepure, nu-i aşa?

Drinkwater nu şi-a mai ridicat privirea.

— Ce, ce vrei să spui? Nu, nu-mi amintesc, a mormăit el.

Dar abia s-a ţinut să nu spună: „Un deliciu a fost, o minune!”

— Să ştii că n-a fost iepure.

— Aşa? Îmi pare rău, Marlowe… n-am nimic de-a face cu chestia asta. Nu ştiu nici azi cine ţi-a luat mâncarea, dacă ţi-a luat-o cineva…

— Îţi spun eu ce-a fost, a rostit rar Peter Marlowe, savurând

momentul. A fost carne de şobolan. Carne de şo-bo-lan!

— Foarte amuzant, a râs sarcastic Drinkwater.

— Ba chiar şobolan a fost! Garantat! Am prins un şobolan. Era mare şi păros, plin de bube. Mi-am zis atunci c-o fi ciumat.

Drinkwater strângea din fălci, îi tremura bărbia. Phil i-a făcut voios cu ochiul lui Peter Marlowe.

— Aşa e, părinte. Era cam bubos. Am fost de faţă când s-a apucat Peter să-l jupoaie şi…

Brusc, Drinkwater a vărsat drept peste uniforma lui cea nouă şi curată. A fugit apoi afară, a mai vomitat şi acolo. Peter Marlowe a izbucnit în râs. Curând toată baraca era într-un hohot.

— O, Doamne, a spus Phil, ştergându-şi lacrimile. Recunosc cinstit, ai fost la înălţime, Peter. Grozavă idee. Cum de ţi-a venit în minte să-i spui c-a fost şobolan? Formidabil! I-ai plătit-o cu vârf şi îndesat!

— Dar a fost cu adevărat carne de şobolan, a protestat Peter Marlowe. Am lăsat-o special acolo ca să mi-o fure.

— Da, sigur, evident, l-a aprobat în glumă Phil, apucându-se iar să prindă muşte. Când faci un banc bun, nu-i mai repeţi poanta. Oricum, ai fost de pomină!

Peter Marlowe şi-a dat seama că n-o să-l creadă. N-a mai insistat. Nu-l crede nimeni, decât dacă le arată ferma… O, Doamne! Ferma! A simţit că i se întoarce stomacul pe dos.

Şi-a îmbrăcat uniforma cea nouă. Pe epoleţi avea tresele de căpitan de aviaţie. Pe piept, în partea stângă, insigna de pilot. S-a uitat lung la toată averea lui: patul, pologul de ţânţari, salteaua, pătura, sarongul, o cămaşă zdrenţuită, o pereche de pantaloni scurţi, rupţi şi ei, două perechi de galenţi, cuţitul, lingura şi trei gamele de aluminiu. Le-a făcut grămadă pe toate, le-a scos afară şi le-a dat foc.

— Hei, acela… scuzaţi, domnule căpitan, i-a spus un sergent. E periculos să faceţi focul acolo.

Sergentul era unul dintre cei din afară, dar Peter Marlowe nu se temea de ei. De-acum nu-i mai inspirau nicio frică.

— Şterge-o! l-a repezit Peter Marlowe.

— Dar, dom’ căpitan…

— Ţi-am spus s-o iei dracului din loc!

— ’Nţeles, dom’ căpitan.

Sergentul l-a salutat, iar Peter Marlowe s-a simţit foarte mulţumit că i-a pierit spaima faţă de cei din afară. I-a răspuns la salut, dar îndată i-a părut rău pentru că nu avea chipiul pe cap.

— A, unde naiba mi-e chipiul? a încercat el să-şi acopere greşeala.

Intrând în baracă, a avut o clipă senzaţia că iar îi revine frica de cei din afară. Dar şi-a înfrânat pornirea, jurându-şi în gând: „N-are să-mi mai fie frică. Niciodată!”

Şi-a găsit chipiul şi cutia de sardele. Şi-a ascuns cutia în buzunar, a

coborât treptele barăcii, a pornit pe poteca din preajma gardului de sârmă ghimpată. Lagărul era acum aproape golit de lume. Ultimele contingente de trupe britanice urmau să plece în aceeaşi zi, cu acelaşi convoi. Evacuarea lua sfârşit. La multă vreme după plecarea australienilor, o veşnicie după plecarea americanilor. Asta era, însă, de aşteptat. „Suntem cam lenţi, dar temeinici."

S-a oprit în dreptul barăcii americanilor. Pânza care acoperea şopronul flutura trist, mişcată de o adiere venită din trecut. Pentru ultima dată, Peter Marlowe a intrat în baracă.

Mai era cineva acolo. Grey. Spilcuit, în uniformă.

— Ai venit să revezi locul marilor victorii? a întrebat Grey pe un ton otrăvit.

— E şi ăsta un fel de a spune, a dat din cap Peter Marlowe, răsucindu-şi o ţigară şi strângând cu grijă fărâmiturile în tabacheră. Numai că acum războiul s-a sfârşit. Suntem egali, tu şi cu mine.

— Asta cam aşa e, a rânjit Grey, avea acum privirea fixă, ca de şarpe. Te urăsc, să ştii!

— Îl ţii minte pe Dino?

— Ce-i cu el?

— A fost informatorul tău, nu-i aşa?

— Cred că acum nici nu mai contează dacă recunosc.

— Împăratul ştia totul despre Dino.

— Nu te cred.

— Dino îţi furniza informaţii la ordinul lui. Al Împăratului! a râs Peter Marlowe.

— Minţi!

— De ce te-aş minţi? a încetat brusc din râs Peter Marlowe. Acum s-a terminat cu minciuna. Gata, s-a sfârşit. Dar să ştii că Dino te informa numai la ordin, îţi aminteşti că întotdeauna ai întârziat numai cu puţin? Dar întotdeauna.

„O, Doamne, şi-a zis în gând Grey. Da, da, acum îmi dau seama."

Peter Marlowe trăgea liniştit din ţigară.

— Împăratul a ajuns la concluzia că, dacă nu eşti în stare să obţii informaţii, vei căuta să-ţi procuri un informator. Aşa că ţi l-a oferit el.

Deodată, Grey s-a simţit obosit. Foarte obosit. Multe lucruri sunt greu de priceput. Multe şi ciudate. Atunci a observat zâmbetul batjocoritor de pe buzele lui Peter Marlowe şi a explodat în el toată amărăciunea adunată de atâta vreme. A lovit sălbatic cu piciorul în patul Împăratului, risipind pe jos lucrurile care mai erau acolo.

— Foarte ingenios! Dar, până la urmă, l-am văzut pe King readus la dimensiunea lui reală şi aşa am să te văd şi pe tine. Pe tine şi toată tagma voastră!

— Chiar aşa?

— De asta poţi fi sigur! Te aranjez eu cumva, chiar dacă e să lupt

toată viaţa pentru asta. Iar la urmă ai să fii înfrânt. Norocul nu ţine la nesfârşit!

— Aici nu-i vorba de noroc.

Grey şi-a îndreptat degetul acuzator spre Peter Marlowe.

— Te-ai născut cu noroc. Ai avut noroc şi la Changi. Ţi-ai salvat până şi fărâma de suflet sucit pe care-o ai în tine!

— Ce vrei să spui? i-a împins mâna la o parte Peter Marlowe.

— Stricăciune. Depravare morală. Ai scăpat doar în ultimul moment. Dacă mai stăteai doar câteva luni în preajma lui King, te-ai fi schimbat pentru totdeauna, începuseşi deja să fii un mare mincinos şi trişor… ca şi el.

— N-a fost un om rău şi n-a trişat pe nimeni. Tot ce-a făcut a fost să se adapteze la împrejurări.

— Totul se destramă atunci când toată lumea se ascunde în spatele unor asemenea pretexte. Mai există pe lume şi precepte morale.

Peter Marlowe şi-a aruncat ţigara pe jos, a stâlcit-o sub talpă.

— Mie să nu-mi spui că preferi să fii mort cu virtuţile tale cu tot decât să trăieşti cu gândul că ai mai făcut şi unele mici compromisuri.

— Mici? a râs răguşit Grey. Ai vândut tot ce-aveai. Onoare, probitate, mândrie… toate astea pentru un bacşiş din partea ultimului nemernic din toată păduchelniţa asta!

— Dacă stai să te gândeşti, Împăratul avea un simţ al onoarei destul de dezvoltat. Într-o privinţă, însă, ai dreptate. E adevărat că m-a schimbat. Mi-a demonstrat că omul este om, indiferent de condiţie. Contrar tuturor normelor care mi-au fost băgate în cap. Aşa că am greşit atunci când te-am luat în râs pentru lucruri care nu-ţi aparţin. De asta îmi pare rău, sincer. Dar nu-mi cer scuze pentru faptul că te dispreţuiesc, la fel de sincer, ca om.

— Cel puţin eu nu mi-am vândut sufletul!

Uniforma lui Grey era acum pătată de sudoare. Privirea îi era încărcată de ură. Dar în sinea lui era sugrumat de ruşine. „Şi cum a amine cu Smedly-Taylor? se întreba el acum chinuit. Nu-i oare adevărat că m-am vândut şi eu? Aşa e, m-am vândut. Dar cel puţin ştiu că am făcut o faptă greşită. Ştiu asta. Ştiu şi de ce am făcut-o. Mi-a fost ruşine de mediul în care m-am născut, am vrut să promovez în altă categorie socială. În clasa din care faci parte tu, Marlowe. În cadrul armatei asta devine posibil."

— Vă închipuiţi că-i aveţi pe toţi la mână, a zis el cu voce tare, dar nu mai durează mult, zău că nu mai ţine. Ne scoatem noi pârleala, eu şi cei ca mine. N-am făcut noi războiul ca să fim călcaţi în picioare mai departe. Ne socotim noi!

— Noroc şi baftă!

Grey şi-a ţinut răsuflarea ca să nu explodeze din nou. Şi-a descleştat cu greu pumnii strânşi, şi-a şters sudoarea care-i intra în ochi.

— Dar cu tine nici nu merită să mă bat. Eşti mort!

— Marele necaz este că suntem amândoi în viaţă.

Grey a pornit încet spre uşă. S-a mai oprit o dată în capul scării.

— De fapt, pentru un lucru trebuie să vă fiu recunoscător, Împăratului şi ţie, a rostit el cu venin. Ura faţă de voi doi este cea care m-a ţinut în viaţă.

Şi a plecat fără să se mai uite înapoi.

Peter Marlowe şi-a îndreptat privirea spre junglă, dincolo de lagăr, apoi şi-a plimbat-o iar prin baracă, peste lucrurile răvăşite care-i aparţinuseră cândva lui King. A luat de jos castronul de tablă din care mâncase cândva ouă şi a băgat de seamă că era deja acoperit de un strat gros de praf. Cu gesturi absente, furat de gânduri, a pus masa la loc în picioare, a aşezat castronul pe ea. Gândul îl ducea acum la Grey şi la Împărat, la Samson şi la Sean, la Max şi la Tex, se întreba unde o fi acum nevasta lui Mac, se întreba dacă şi N'ai n-a fost decât un vis, la fel ca şi generalul, ca şi cei din afară, ca şi cei de-acasă, ca şi însuşi lagărul de la Changi.

„Mă întreb şi tot mă-ntreb, îşi zicea acum neajutorat. Este oare rău să te adaptezi! Să supravieţuieşti? Ce aş fi făcut dacă eram în locul lui Grey? Ce ar fi făcut Grey dacă era în locul meu? Ce e bine şi ce este rău?”

Şi atunci, chinuit, Peter Marlowe şi-a dat seama că singurul om care i-ar fi putut, eventual, da un răspuns, a pierit în mările îngheţate de pe ruta de Murmansk.

Şi-a plimbat ochii peste lucrurile care ţineau de-acum de trecut: masa pe care-şi sprijinise cândva braţul, patul în care îşi revenise în simţiri, banca pe care şezuse odinioară alături de King, scaunele pe care râseseră împreună, acum învechite şi năpădite de mucegai.

Într-un colţ era un teanc de dolari japonezi. A luat banii de jos şi s-a uitat îndelung la ei. Pe urmă a lăsat hârtiile să cadă, una câte una. Pe măsură ce se aşterneau pe podea erau cotropite de muşte; la fiecare bancnotă muştele se ridicau roi şi iar se aşezau la loc.

Peter Marlowe s-a mai oprit o dată în uşă.

— La revedere, s-a adresat el tuturor lucrurilor care aparţinuseră prietenului său. Rămâneţi cu bine, vă mulţumesc.

A ieşit din baracă şi a străbătut tot drumul în lungul clădirii închisorii până a ajuns la convoiul de camioane care aştepta cu răbdare la poarta cea mare de la Changi.

Forsyth stătea lângă ultimul camion, bucuros dincolo de închipuire că, în sfârşit, îşi încheia misiunea. Era epuizat, iar în ochi avea stigmatul nedezminţit al locului – Changi. A dat ordinul şi convoiul s-a pus în mişcare.

S-a urnit primul camion, pe urmă al doilea şi al treilea, au plecat pe rând din Changi toate camioanele. O singură dată a întors Peter

Marlowe capul.

Când era de-acum departe.

Când punctul Changi arăta ca o perlă într-o scoică de smarald, alb-albăstrui sub năframa cerului tropical, când Changi se profila doar pe un vârf de colină, înconjurat de o centură de verdeaţă, iar mai departe verdele junglei se topea în azuriul mării şi marea se pierdea în nesfârşitul zării.

Şi atunci, abia atunci, n-a mai privit nici el înapoi.

În noaptea aceea n-a mai rămas nimeni în Changi. Doar insectele. Şi şobolanii.

Erau tot acolo. Sub baracă. Mulţi au murit, uitaţi de cei care-i întemniţaseră. Dar cei mai puternici dintre ei mai trăiau încă.

Adam trăgea de plasa de sârmă ca să ajungă la hrana de dincolo de cuşcă, lupta cu aceeaşi înverşunare cu care luptase încă de la început, de când se afla acolo. Şi până la urmă, răbdarea i-a fost răsplătită. S-a năruit o margine a cuştii, iar el s-a năpustit asupra hranei vii şi a devorat-o. S-a mai odihnit şi, cu puteri înzecite, s-a apucat să tragă iar de sârmă până şi-a croit drum în altă cuşcă şi s-a hrănit cu carnea pe care a găsit-o acolo.

I-a venit şi Eva în preajmă, iar el s-a dat ei şi ea lui şi au dat împreună lupta pentru hrană. Mai târziu s-a năruit o întreagă latură a tranşeei, s-au spart atunci multe cuşti, cei vii s-au hrănit din cei morţi, cei slabi au căzut pradă celor puternici, până ce toţi cei rămaşi în viaţă au ajuns să fie la fel de viguroşi. Şi atunci s-au bătut intre ei în căutarea hranei.

Şi Adam făcea legea, căci el era Împăratul. Până în ziua în care l-a părăsit voinţa de a mai fi Împărat. Şi a pierit atunci, pradă altuia mai puternic. Iar cel mai puternic era întotdeauna Împărat – şi nu numai prin forţă, ci Împărat prin viclenie şi noroc şi forţă, toate la un loc. Printre şobolani.

{1} 1 galon = 4,34 litri (toate notele din acest volum aparţin traducătorului).
{2} 1 funt (livră) = 454 grame.
{3} 1 uncie = 28,3 grame.
{4} 1 milă = 1609 metri.
{5} Oraş în centrul Birmaniei, pe râul Irrawaddy.
{6} Circa 130 kilograme.
{7} Aproximativ 1 metru 98 centimetri.
{8} Circa 60 kilograme.
{9} Referire la acordurile de împrumut-închiriere conform cărora S.U.A. au livrat Angliei armament şi alte bunuri strategice în timpul războiului.
{10} 1 picior = 30,5 centimetri.
{11} Prescurtat de la „Spitfire”, în traducere literală „scuipătorul de flăcări”, avion de vînătoare din dotarea armatei engleze în prima parte a războiului.
{12} Avion de vânătoare în dotarea armatei japoneze.
{13} Fruct tropical asemănător, ca formă şi gust, cu pepenele galben.
{14} Boală specifică din Orientul Îndepărtat, datorată unei deficienţe de vitamina B, oarecum asemănătoare cu pelagra.
{15} Asfinţit (engl.).
{16} Lac, în dialectul scoţian.
{17} Mesajul este scris în grai american.
{18} Formulă propagandistică utilizată de militarismul japonez pentru a justifica acapararea şi înrobirea unor teritorii extinse din numeroase ţări asiatice.
{19} Locuitori ai unor grupuri de insule din arhipelagul indonezian.
{20} Însorit (engl.).
{21} Locul de depozitare al tezaurului de metale preţioase al S.U.A.
{22} Extremitatea sudică a peninsulei Malaya.
{23} *Distinguished Service Order* – decoraţie militară britanică (engl.).
{24} 1 picior = 30,3 cm.
{25} Insulă în arhipelagul Solomon din sudul Pacificului.
{26} Insulă în arhipelagul Marianelor, vestul Pacificului.
{27} Capitala arhipelagului Bismark, în nord-estul Noii Guinee.
{28} Insulă în arhipelagul Ryukyu, la extremitatea sudică a arhipelagului japonez.
{29} Mare oraş portuar pe coasta de sud-est a Australiei.
{30} Codul onoarei militare la japonezi, de origine medievală.
{31} Oraş pe coasta de nord-vest a Franţei, denumirea franceză Dunkerque; zona de unde a avut loc evacuarea trupelor aliate peste Canalul Mînecii sub presiunea ofensivei germane, în 1940.
{32} Joc sportiv american, întrucâtva asemănător cu oina.
{33} Lanţ muntos în estul Statelor Unite, în statele Kentucky şi Virginia.
{34} Cartier al săracilor la marginea New York-ului, populat în majoritate de negri.
{35} *Distinguished Flying Cross* – înaltă distincţie militară britanică.
{36} *General Staff Branch* – sectorul operativ de informaţii (engl.).
{37} Cea mai înaltă distincţie militară britanică, acordată pentru fapte de arme excepţionale.
{38} Denumire dată în trecut de europeni insulei Taiwan, provincie a Chinei.
{39} Cumpărătorul îşi asumă riscuri (lat.).
{40} *Domn,* în limba malaieză.
{41} 1 yard = 0,91 metri.
{42} Împărat, prinţ, în limba malaieză.
{43} Băutură alcoolică japoneză din orez fermentat.
{44} Stradă din New York unde se află multe teatre, cinematografe, restaurante cu reclame luminoase.
{45} Piaţă în extremitatea Broadway-ului în care este situată şi redacţia ziarului „New York Times”.
{46} James Cagney (1900–1986), celebru actor american de film.
{47} Replică din tragedia „Macbeth” de William Shakespeare.
{48} Glenn Miller (1904-1944), muzician american, interpret şi şef de formaţie de jazz.
{49} Friedrich Wilhelm Viktor Albert (1859-1941). Ultimul Împărat al Germaniei (1888-1918).
{50} Mică insulă fortificată, la intrarea în golful Manila, Filipine.

{51} Insulă în Oceanul Pacific, la circa 1200 kilometri sud de Tokyo.
{52} Sucul lăptos al arborelui de *hevea* din care se extrage cauciucul natural.
{53} Cunoscuţi bancheri şi întreprinzători industriaşi americani.
{54} Minusculă insulă în Oceanul Indian, situată la sud de Java, parte a teritoriului Singapore.
{55} John Logie Baird (1888-1946). Inginer şi inventator englez, a realizat primele demonstraţii de televiziune în 1926.
{56} Stradă elegantă din Londra, cu restaurante şi magazine de lux.
{57} Fel de mâncare combinat, împrumutat de olandezi din bucătăria tradiţională indoneziana, compus din orez condimentat şi o sumedenie de preparate cu sos picant, din carne şi peşte.
{58} Victory-Europe (engl.), ziua victoriei pe frontul european în cel de-al doilea război mondial, 8 mai 1945.
{59} Denumirea olandeză a oraşului Djakarta, capitala Indoneziei.
{60} Locuitor al zonei sărace din cartierul East End al Londrei, vorbitor al unui dialect specific.
{61} Şedinţă cu uşile închise (lat).
{62} Fără atu (fr.).
{63} Din *robber* (engl.), serie de manşe al căror punctaj cumulat duce la câștigarea unei partide de bridge.
{64} Personaj mitic reprezentând poporul englez, creaţie a scriitorului John Arbuthnot (1667-1735).
{65} Siam – denumire oficială a regatului Thailandei pînă în 1939 şi din 1945 pînă în 1949.
{66} Sectă derivată din creştinism, fondată în Statele Unite de Joseph Smith la 1830.
{67} Sectă neoprotestantă, fondată în Anglia de George Fox pe la 1630.
{68} Pocherul american se joacă după alte convenţii, cu toate cărţile şi mai mult de patru jucători.
{69} Da, am înţeles, în limba japoneză.
{70} South-East Asia Command – Comandamentul (britanic) pentru Asia de sud-est (engl.).
{71} Călătorie plăcută (fr.).
{72} Vechea denumire a insulei Sulawesi, Indonezia.
{73} Victoria Cross, cea mai înaltă distincţie militară britanică.

Table of Contents